

Murawski Magdolna

Az emberiség két arca

Válogatott publicisztikák 2010-2012

Fridél Lajos illusztrációival

Copyright © 2018 Murawski Magdolna

Copyright © 2018 Fridél Lajos

A kiadványt szerkesztette: Tumbász István

ISBN 978-963-7283-36-9

A kiadvány megjelenését támogatta:
Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár
Új Hevesi Napló Kulturális Alapítvány
Phoenix Aureus Alapítvány
MIT Heves Megyei Tagozata

Felelős kiadó: Tózsér Istvánné
Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár
3300 Eger, Kossuth Lajos u. 16.
www.brody.iif.hu

Szerzői ajánlás

Újabb rendhagyó kötetemet ajánlom a Kedves Olvasó jóindulatú figyelmébe. Több műfajban mutatkoztam már be, és valójában ennek a mostani, a publicisztikák, esszék és rendhagyó műfajú írások gyűjteményének darabjai se egészen újak a nagyközönség előtt. Írásaim zöme ugyanis korábban már megjelent, legfeljebb a hazai közönség nem mindig juthatott hozzájuk. Kissé kockázatos évekkel később elővenni és újként bemutatni újságcikkeket, mivel ez a leggyorsabban elavuló műfaj. A becsületes szerző viszont felvállalja esetleges tévedéseit és az időközben megváltozott politikai helyzetből adódó másfajta közfelfogással ellentétes gondolatait is. Másként nem is tehet, hiszen írásai megjelentek, utólag megváltoztatni őket felérne egy történelemhamisítással. A publicisztika „anyaga” ugyan a napi politika, ám abból is történelem lesz holnapra, másnapra, évekkel, de akár csak hetekkel később is.

A Kedves Olvasó annyit tehet a félreértések elkerülése végett, hogy megnézi a cikkekhez tartozó dátumokat és aszerint azonosítja be a korszakot, annak miliójét és az akkori politikai környezetet. Szerző egyébként is mindig fenntartotta magának a szabadgondolkodás jogát, ami nélkül nem érdemes tollat fogni. Épp amiatt is tartotta magát hozzá, mert a történelem soha nem menti fel azokat, akik folyton másfelé mutogatva és a felelősséget lepergetve magukról, hivatkoztak a korszak elvárásaira, az elfogadott kánonra és „A Kör” tévedhetetlenségére. Ez ugyanis mind a Tévedések Vígjátéka felé mutat, melyben a számító szereplők rendre és törvényszerűen elbuknak. Attól még, úgy tűnik, mégis ez volt a legjáratott út, melynek neve inkább a Számítás és Hipokrizis Ösvénye lehetett volna. Hogy ezt az őszinte nevet és beismerést magára ne vehesse, mindig a művelői voltak az akadályai.

Cikkgyűjteményemet lapozgatva – virtuálisan ezúttal is – kérem, hogy mellőzzék a dogmákat és frázisokat, mert ha valami, akkor ez nem illenék műveimhez. Másként gondolkodni lehet, de azért még nem szükséges agyonütni egymást. Megegyezhetünk abban, hogy különféleképpen látjuk a világot, ami éppen ettől kerek. Isten sokféleképpen alkotott meg bennünket, az uniformizáló igény (jobban mondva igénytelenség) csak tönkretenni tudja az isteni művet. Jelen gyűjtemény darabjainak zöme 2010-2018 között keletkezett. Rendkívül eseménydús időszak ez hazánk történelmében, és mostanra már kezdi kiforrni magát, hogy azok, akik korábban nem láttak tisztán, kezdik önmaguk számára is leképezni az eseményeket, azok okait, a szembenálló felek szándékait, és nem melleleg a helyes irányt. Talán megéri végiglapozni és velem együtt gondolkodva, vagy épp ellenkezőleg, újra átélni az akkori eseményeket. Üdvözet a Kedves Olvasónak!

Eger, 2018. augusztus 16.

Murawski Magdolna

I. Az emberiség két arca

2010

*„Nem tűrhetők az országban olyanok, akik hazai kenyeret esznek,
és az ellenség parancsát követik.”*

II. Rákóczi Ferenc

A fölöttes én

Az emberélet különleges adományai közé tartozik, hogy van valami vagy valaki, aki uralkodik fölöttünk. Egy néma hang, egy hangtalan karmester, aki mindig beint, ha helytelen irányba mennénk, ránk szól, amikor nem értjük, mit kellene tennünk, hanem makacskodunk és konokul vesztünkbe rohanva fújjuk a magunkét. Fékez, mikor mi féktelenkedünk, bölcs gondolatokat sugall, mikor mi oktalankodunk. Tanácsot ad, amikor nem is várnánk, és leszid, mikor túlságosan odavagyunk magunktól. Idősebb testvérként emlékszik a tudatunk mélyére süllyedt ősi tudásra, és megsúgja, mi a jó, merre vezet a helyes út. Ha rá hallgatunk, sose tévelyedünk el. Igaz, ehhez tudnunk kell lecsendesedni, és ez a mai rohanó világban, az anyagiasság ordító lármájában sokszor nem könnyű. Mindig egyszerűbb a nyájjal együtt csörtetni, senkivel, semmivel nem gondolni, ordítani, hangoskodni, mikor egy percnyi csend megmenthetné az életünket és a másokét.

Vannak, akik azt hirdetik, hogy a természet legyőzhető, az anyag rabságunkba hajtható, és az ember úgy uralkodhat mindenen fölött, akár a trónfosztottnak mondott Mindenható. Ezek a bukott angyalok, a hamis próféták szavai, melyek mégis akkora hatással vannak a könnyen elcsábuló mai emberre, aki Weöres Sándorral szólva „fénylő tajték után fut”, és úgy tűnik, élvezi ezt a mai bolhatáncot. Isten helyét senki nem veheti át, a teremtés titkát nem lehet olyanokra bízni, akik csak visszaélnének vele, és a tökéletesen szervezett Univerzumot alantas kis játékaik színterévé változtatnák pár röpké, meggondolatlan pillanat alatt.

Hogyan lehet eljutni erre a szintre? Hogyan lehet felelteni a fölöttes énnel, mely előbb csak tanácsol, majd ítélkezik fölöttünk, ha konokul ellenállnánk, utunk fölött átveszi az uralmat, bár az adott pillanatban az eltévelyedett ember ezt nem érzékeli azonnal? Néha előfordul spontán változatban, a leggyakrabban azonban a földi uralomra törő, százalmas alakok végeznek agy mosást másokon. Módszeresen, profi módszerekkel, eltökélten, célratörően, és tegyük hozzá, rendkívül eredményesen. Hogyan lesz valaki bérgyilkos? A fölöttes énje kiiktatásával, mely megsúghatná neki, hogy az ősi bibliai parancs mindnyájunkra vonatkozik: Ne ölj! Hogyan lesz valaki kegyetlen zsarnok, egész népeket hidegvérrel legázoló, mások kiirtására parancsot adó despota? Lelke jobbik felét elvetve, a belső hangot meg nem hallgatva, helyette oktalanságot, elvetemültséget sugallva, önmagát is legázolva. Hogyan képzeletben azt bárki is, hogy ő jobban tudja egy népnél, mi a jó neki? Úgy, hogy fogalma sincs a demokráciáról, a népakarattal pedig mindaddig mit sem törődik, amíg egy jól irányzott lökéssel le nem taszítják bitorolt trónjáról. Míg meg nem mondják neki, hogy innentől fogva egy tapodtat sem, ideje lejárt, basáskodjon odahaza, vagy máshol, ahol ezt eltűrik neki. Hogyan fosztogathatja valaki ész nélkül, gátlástalanul az államkasszát? Ismét csak a fölöttes én semmibe vételével, nem hallgatva a nála bölcsőbb, idősebb testvérére, aki a kollektív tudatból merítve bármikor megsúghatja neki a helyes választ. Neki mindössze annyi dolga volna, hogy hallgasson rá.

De mikor az olyan nehéz! Nem egyszerűbb oktalán gyermekként verni magát a földhöz, üvöltölni és toporzékolni, hogy márpedig ő akkor se hallgat a jó szóra?! Mennyivel nehezebb önmagunkat legyőzni, fejét hajtani a szebb szándék előtt és azt mondani, az Úr parancsa mindenen fölött. Akinek voltak bölcs és szelíd nevelői, szülei, nagyszülei, akik erre rávezették, annak később is könnyebb lesz élete során, mert fülébe csengenek a kedvesen oktató szavak, és emlékezni fog arra a mozdulatra, amellyel hátrébb parancsolja törtetni akaró lábát, és mindig vissza tud majd lépni annak a szakadéknak a széléről, amelyhez eljutni egy pillanat műve, de a fékezés és visszalépés egy

örökkévalóságnak tűnhet. A bérgyilkos, a zsarnok, a másokat egymás ellen kijátszó intrikus, a hivatásával visszaélő, az igazságot csakis pénzért mérő jogász, az értelmetlen nevelési elveket kritikátlanul átvevő tanár, a politikai alkukra bármikor kapható maffiózó, a korrumpálható hivatalnok ennek híján teheti meg mindazt, amit mások nem tennének, mert ők még hallják a Hangot. A krokodilkönnyeket ejtő gyilkos viszont rendre visszaél helyzetével, mellyel ő a gyász pillanataiban is pontosan kimért mozdulatokkal számít, megtévesztve másokat. Önmagát is. Tudja jól, hogy a józan ész is kijátszható, mikor az érzelmek kerekednek felül, a gyászolók pedig a legkisebb részvétre is magasabb hőfokon reagálnak, s akár a megjátszott együttérzést is szívesen fogadják, mert az ő lelkükben már a Küszöb Óra előtt álló eltávozottak végső üzenete dominál. Őket keblére ölelte és visszafogadta a Mindenható, annak a pillanatnak az uralkodó érzése pedig a megbocsátás. Aki velük lép gondolatban, az átéli és továbbítja a bűnbocsánatot. Akkor is, ha tudható, hogy a gyilkosságot nem lehet csak úgy meggyónni s érte földi feloldozást nyerni. Az élet elleni bűnök egyedüli bírója Isten. Ha máskor nem, a végső pillanatban meg fogja érteni ezt a zsarnok, a csaló és a bérgyilkos is, és mindazok, akik azt képzelték, joguk van fenekestül felforgatni egy nélkülük remekül szervezeten működő világot.

Mielőtt másodszorra is ítélné Magyarország, mielőtt felocsúdna lengyel barátainkkal való közös gyászából, mindezeket kell végiggondolnia. Jóllehet átértük a megbocsátás élményét és együtt sírtunk a sírókkal, soha nem feledhetjük, hogy a történelem csak akkor ismétli magát, amikor ezt földi emberek alantas módon megszervezik, mert nekik momentán ez így jó. A következmények, ítélet nélkül hagyott világ se nem emberi, se nem harmonikus, se nem a magasabb mérce szerint való. Igaz, a döbbenet ereje letaglózza még az oly gyarló „ön-hívót” is, aki már senki másban, csak önmagában hisz, és úgy véli, mások kijátszhatók, büntetlenül tönkretelhetők, bűnei alól pedig egy kárhozott élet végeztével remél feloldozást. Tudnia kell, s mindazoknak tudniuk kell, akik még most is az átverésre, csalásra és ámításra építve tervezik jövőjüket és megkezdett „művük” folytatását, hogy képzeletük és fölöttes énjüktől megfosztott tudatuk megcsalja őket. Az újabb és újabb földi célok, mások vagyonának és jólétének elorzása ugyan délibábként vonzza őket, ám ha nincs meg bennük a szándék lépteik megfékezésére, már csak a zuhanás utáni pillanatban ébrednek fel, az önmaguk által is eltitkolt, mélységes szakadék fenekén. Lépteiket ugyan mérnöki pontossággal kiszámították, arról mégis megfélemeztek, hogy még a szilárdnak hitt földkéreg rétegei is mozognak a lábunk alatt, a gonosszal való szövetség pedig egyetlen irányba vezet: a poklok mélységes fenekére.

Eger, 2010. április 20.

Árnyékország

Mindenütt mögöttes van. Rejtőzik, leskelődik, hallgatózik, szemtelenkedik. Névtelenül, arctalanul, kéretlenül. Beleavatkozik az életedbe, hiába is tiltakoznál ellene. Lapul, mint sötétben a csótány, arra lesve, hogy leoltsd a villanyt, ő pedig előjöhessen rejtekéből, megdézsmálva mindent, ami a tied. Folyton a nyomodban van és már előre is jobban tudja, mint te magad, hogy mit fogsz tenni. Nem azért, mert valóban azt teszed, hanem mert az van előírva. Egy láthatatlan dosszié anyaga alapján, előre megkomponált vádak és halandzsák alapján, a születési privilégiumok negatív lenyomataként.

Úgy érzed magad, mint akit előre elítéltek. Konceptiók perben, koholt vádak alapján, arcátlanul és kíméletlenül. Most is ott lapul és bármikor törölheti, amit írsz. Te nem látod őt, ő viszont egyre csak

les ezer szemével, (írói) vénádat tapogatja millió csápjával, és mindig csak a rosszat keresi benned. Hiába bizonyítottad egész munkás életeddel, mit érsz, ő akkor is jobban tudja nálad, mert neki az van leírva a nyomorult papírjára, azon túl pedig semmit nem hisz el. Abban ő jobban hisz, mint hívó a Bibliában. Megteheti, mert senki nem ütött még egy jó nagyot a fejére.

Az ő birodalma a titkos akták, melyekre te nem vagy kíváncsi, ő viszont azok anyagából él, és azokat gyarapítja. Hazudik, kohol, rágalmaz és mindenféle aljassággal vádol, miközben te nem is tudsz róla. Bezzeg a mindenféle hivatalok! Ahol a dolgaid eldőlnék. Ahol ő fülbe súghat, letelefonálhat, kisembert megfenyegethet, ha az érdekedben bármit is tenni merészelne! Ő és hivatali apparátusa semmit nem változtak évtizedek óta, a háború óta, amióta odaültették őket, ahol vannak. Égnek a bosszúvágytól, ellened és felmenőid ellen, akik hozzád hasonlóan dolgos életet éltek, és ahol voltak, mindig tették a dolgukat. Nem voltak aljasak, de ezt hiába is magyaráznád ennek a lappangó kórságnak, aki emberi formában jár mögötted. Hallgatja, mikor telefonálsz. Felbontja a leveleidet. Beáll mögéd a buszmegállóba, és hallgatja, mit beszélsz, hogy aztán vaskos hazugságok formájában jelenthesse államellenesnek vélt gondolataidat. Nagyszájú banyaként vegyül el a tömegben, hogy ott is terjeszteni próbálja téveszméit, rögeszméit. Mindazt, amiről szentül meg van győződve, bár rajta kívül már mindenki tudja, hogy egy süllyedő hajóról szónokol. Azt viszont egyikünk se tudhatja, hogy napjai meg vannak-e számlálva, mert eddig minden az ellenünk szóló vádakraól szólt, a védelmünkről pedig semmi sem.

De ott van ő a magas hivatalokban és titkárságokon is. Titkárnóként, főnökkel összekacsintó sofőrként, asszisztensként, ölbe ülő kiskedvesként, aki akkor lesz igazán nyeregben, amikor a feleséged éppen harmadik gyermeketekkel várandós. Ő akkor lesz elemében, amikor te úgy érzed, hogy személyes tulajdonságaidért szeret, holott csupán élt a kedvező alkalommal. Szembe hízeleg, a hátad mögött viszont engedelmes láncszeme egy alantas rendszernek, mely szívósan továbbél. De ott lesz mögötted joviális öregúrként is, hófehér hajjal és bajuszkával, huncut szemmel, idős protektorként, aki csupán kvaterkázni akar egy kicsit. De a vele folytatott beszélgetésed minden lényeges eleme szerepelni fog valahol, ahol nem szeretnéd, ám a világ „rendje” ezt kívánja meg. Gondolja ő, aki könnyen haladt a ranglétrán, miközben téged folyton parkoló pályára tettek, minden előléptetési listáról kihúztak, az okokat viszont mindig „elfelejtették” közölni veled.

És ott van mindmáig a cenzori hivatalokban, melyekről váltig állítják, hogy nincsenek. Ő húzta meg az írásaidat, az átkosban pedig ő firkálta rá vörös plajbásszal a műveidre, hogy kiadhatatlanok, (szerinte) értéktelenek, legjobb ötleteidet pedig mindig fonákjukra fordítva adta vissza, mint saját gondolatait. Ő is olyan, mint a csótány, mely a te hulladékaidból él, él és talán élni fog. Hacsak egy *valódi* rendszerváltás félre nem teszi végre. Most viszont még fiatal lányokat és fiúkat futtat, kinek-kinek hajlamai és hajlandóságai szerint, csillapíthatatlan szerelmi vággyal, és ugyanolyan pénztárcával, akarom mondani bankszámlával. Ha felemlítéd neki, rád rivall, mint egy zupás őrmester, de elvárja, hogy úgy tiszteld, mint egy abszolút uralkodót. Ha ellentmondasz, kirúgat az állásodból, elintézi, hogy ne kaphass nyugdíjat, hogy mindig, mindenhol te légy az utolsó a sorban, akire valahol is sor kerülhet. Hajlongó lakájok veszik körül, akik engedelmesen követik parancsait, akikre pedig számítanál, azok észre se veszik, mi zajlik a színpalak mögött. Ha panaszt teszel, nem neked fognak hinni, hanem a formálisan működő rendszernek, mely alakilag mindig eleget tesz az előírásoknak és követelményeknek. Te pedig, akiről egész csomó akta „bizonyítja”, mennyire renitens és kiállhatatlan vagy, senki nem igyekszik majd bizonyítani, hogy semmi egyébbel, mint kirakatban leélt életeddel vagy azonos. Ez neki se fontos, de *nekik* se, akik hozzá hasonlóan sose törődtek valódi éneddel, mert

egyszerűbb sémák és előírások, előítéletek alapján eligazodni próbálni a világban, mint saját fejeddel gondolkodni.

Vagyunk, mert lenni kell. Mert elvállaltuk, avagy csernuskodisan *bevállaltuk* ezt az univerzális mértékkel mérve porszemnyi életet. Mert nekünk akkor sincs egyéb módunk, mint teljesíteni mindazt, amire még születésünk előtt felesküdtünk, és mert a láthatatlan földi rendezővel ellentétben nekünk fontos az adott szavunk. Mert nem földi jutalmakért jöttünk ide, és mert nem földi mértékkel mérjük a földi történéseket.

De azért az irgalmát! Mindazok, akikért itt a földön már az eddigiekben is sokat tettünk, emberszámba vehetnének bennünket végre! Tetteinket pedig elkezdhetnék az örök mércéhez mérni, a földi cenzorok, aktagyárosok, rágalomáriákat kornyikálók nyamvadt rendszereivel szemben...

Eger, 2010. március 2.

A végjáték

Miközben a politika porondján különféle szereplők eljátsszák mindazt, amit szerepük megkíván, addig a háttérben is folyik egy igen aktív, bár émelyegtető történet. A történelem félhivatásos nagymesterei manipulálják a szereplőket és a históriát a maguk gusztusa szerint. Végleg összeforr az, ami összetartozik, és különválik, ami nem, mert vízvázalató időket élünk. Két törpepárt igyekszik egymásba kapaszkodva megőrizni zsaroló potenciálját (és elérni a parlamenti küszöböt), csak mert húsz év alatt (vagy mennyi?) ehhez szoktak hozzá. A status quo-t nehéz feladni, bár egyre inkább szükségesnek látszik.

Ezalatt bedőlt a dominóisor. Folytak a különböző kihallgatások, egyre több pártember kerül rács mögé, bírósági, ügyészségi, rendőrségi kivizsgálások folynak. Már az egykori feljelentésügyi államtitkár, Keller László nevét is feldobta az általa megbízott, Kapolyi László a modernkori boszorkányüldözési, avagy koncepciók eljárásorozat kivizsgálása kapcsán. Még egy kör, és az államtitkári kakasülő után a miniszterekre kerülhet a sor, aztán a volt miniszterelnök nevét is bedobhatják a most szorongatott helyzetben lévő, egykori „érinthetetlenek”. Lassan kiderül, amit úgylis tudott mindenki, csak a jogrend tekervényes útján nem mert néven nevezni senki. A legmagasabb politikai körök oly mértékben szennyezettek, korrumpálódtak, hogy csak teljes nagymosás és nagytakarítás után kezdünk el fellélegezni, hogy újból megismerkedhessünk a tisztaság élményével.

Egyelőre úgy tűnik, hogy a szabad demokraták rendelkeznek több lejárató anyaggal, és a színpalak mögött ők próbálják a saját irhájukat menteni azzal, hogy egyre több szocialistát dobnak fel. Talán egy későbbi kiegyezés reményében, talán lényükből fakadó elemi bosszúvágyból, de az is lehet, hogy valami másért. A nemzetközi nagypolitika mindig megjelenik a háttérben és megpróbálja érvényesíteni befolyását, bármiféle választásról legyen szó, Afganisztántól Burkina Faso-ig. A tét mindig a saját érdekek érvényesítése. Amivel leplezni igyekeznek, az viszont mindig a demokrácia látszata, a humanitárius széptevés vagy jótékonykodás. Amit egyre nehezebb elviselni mindazoknak, akik szenvedő alanyai ezen manipulációknak, az nemcsak a szemforgató pótcselekvés-sorozatok tárháza, hanem a honi befolyás-gyakorlók eszeveszett rókatánca, amivel figyelmünket lekötni

próbálják. Hátha nem vesszük észre a valós szándékokat és a valódi egyezségeket, mert eddig is mindig megvezettek bennünket és másokat, akikben még maradt némi jóhiszeműség.

Dávid Ibolya most együtt feszít Bokros Lajossal. Azzal az emberrel, akinek a neve is szitokszó maradt népnyzó tevékenysége miatt és a Világbank szerető kebelére iramodása után, mikor a sikeresen elsüllyesztett hajóról, a meglékelt magyar gazdaság irányából eredeti megbízóihoz rohant, nem kis baksisért, tegyük hozzá. Dávid Ibolya neve egyre inkább összefonódott a szocialista-szabad demokrata kormányok minden furcsa ügyével, amikor szükségük volt egy hűséges beszavazóra, és akit ők is nagy szolidárisan kihúzhattak a csávából, mikor kellett. Ott volt a magyargyűlölő amerikai nagykövet, Nancy Goodman-Brinker rózsaszín vonulásain, a parlamenti kiségitő akciókban, mikor az elvtársaknak volt szükségük rá az omerta vagy a vendetta jegyében, a Fidesz és a honi ellenzék ellenében. Formálisan ellenzéki párt vezetőjeként, de mindig hűséges hűbéresként olyan kormányok alatt, amelyek neveit hazánk szégyenfoltjaiként fogják emlegetni évszázadokig.

Most úgy kapaszkodnak egymásba, mint az özönvízkor a későn eszmélő bűnösök, akik egymás fején, hátán taposva próbáltak megmenekülni a hamarosan bekövetkező végítélettől. De mit is remélnek? Hogyan vélhetik meg nem történni, látatlanba vettnek mindazokat a bűnöket, amellyel a saját hazájukat súllyesztették olyan nyomorba, amilyenbe egy ellenséges országot se lett volna szabad szégyenszemre lenyomniuk. Székely Gábor, Demszky jogtanácsosa, jelenleg a Szerencsejáték Zrt. busás hasznait élvező, volt egri most egy portréfilmben tetszeleg és egykori párttársát, a mostani fideszest leckézteti, hogy szerinte azért nem szabad kritikával illetnie az SZDSZ-t, mert annak idején együtt csinálták meg. Érdekes szempont. Ezek szerint az önkritika bűn, míg a hibák leplezése erény. Gyerekeinket se bírálhatjuk, csupán mert a saját teremtményeink? Végül kikötünk az ötvenes évek faramuci érvelésénél: a szocializmus azért más, mert az szocializmus, tehát minden kritika fölött áll. Minden despotizmus erről szól, az ellenvélemény elfojtásáról. Az elmúlt két évtized, valamint az azt megelőző fél évszázad pedig arról, hogy egy szűk, kivételezett réteg érvényesítette a saját érdekeit az elnyomott tízmillió fölött. Most velünk akarják mindezt szentesíteni? Csupán azért, mert már elég régóta sulykolják a fejünkbe kicsinységünk és tehetetlenségünk maszlagját? Persze tudjuk, hogy mögöttük áll az egész romlott honi és külföldi sajtó, valamint családi és baráti kapcsolatrendszerük, mely mindent megtenne értük, mindannyiunk életét semmibe véve, akár megsemmisítve is, csak mert monstre hadseregekkel érzik megtámogatva magukat.

Ám a történelem a legnagyobb birodalmakat és a legerősebb hadseregeket is megleckéztette a maguk idején. Semmi nem tart örökké, a végtelennek tűnő szolgaság, és a megdönthetetlennek látszó hatalmak sem. Bennünket most egy karnyújtásnyi táv választ el a saját akaratunk érvényesítésétől. A legfőbb tanulság az, hogy a főbenjáró bűnösöket nem szabad futni hagyni, és a saját fajtánkkal nem szabad örök torzsalkodásban élni. Fel kell ismerni a valódi ellenséget, és nem szabad esztelenül támadni azokat, akik hozzánk hasonlóan a nemzet javát akarják, legfeljebb másmilyen hangnemben és szereposztásban.

Eger, 2010. február 16.

Az emberiség két arca

Miközben heves viták folynak arról, hogy az emberi faj túlélése lehetséges-e ilyen körülmények között, azaz a Föld természeti kincseinek totális kifosztása árán, lélekemelően szép jelenetek is játszódnak a XXI. téli olimpiai játékok keretében. A világ legjobb sportolói mutatnak be olyan látványos versenyt, mely elkápráztatja a nézőt és elgondolkodtatja, vajon meddig lehet feszegetni az emberi teljesítőképesség határait. A műkorcsolya bajnokság férfi versenyzői olyan parádés műsort mutattak be, amely szinte lehetetlenné teszi a választást, kié a legtöbb érdem.

A legtöbben a nagy visszatérőre, az orosz Jevgenyij Plushenkóra tesznek, aki mindig magabiztosan utasította maga mögé versenytársait. Már a rövid programban élre ugrik, és senki nem tudja megelőzni. De ott jönnek mögötte a régi nagy versenytársak, akik szintén jelentős versenyrutinnal rendelkeznek, s nem melleleg igen tehetségesek. Szorosan a nyomukban szédületes tempóval törekszik felfelé az ifjú titánok nemzedéke, mely változatos és remek felhozattal döngeti az előtte hamarosan megnyíló kapukat, világsikert hozva a keményen edző, de még kevesebb bukást, sérülést maga mögött tudó ifjaknak. A kűrben remekelnek igazán. Az amerikai Lysacek, aki megtartotta rövid programja több elemét, ismét óriási fekete madárként rója a köröket a jégpályán. Minden ugrást tökéletesen hajt végre, mozgása embernek kissé kajla, művészi hatásában pedig nagy ragadozó madarat idéz: sast? kondorkeselyűt? Átveszi a vezetést, majd végignézi riválisai remeklését. A másik nagy visszatérő, a svájci Stephane Lambiel a legelegánsabb mozgású, hatalmas hattyúként siklik a jégen. Traviata-összeállításával zeneileg is nagyszerű aláfestést kap, ám korábbi sérülése miatt nem ugorja meg mindazt, amit ma már elvárnak a versenyzőktől, viszont ragyogó lépéskombinációkat és fantasztikus piruletteket ad elő, elbűvölve a közönséget. A kanadai Patrick Chan a közönség kedvence is remekel. Hazai pályán, nagyszerű ellenfelekkel szemben, szép ígéret. A másságát hangsúlyozó amerikai Johnny Weir bukott angyalként mutatkozik be balett elemekkel dúsan tarkított kűrrel, lányos arcával és alakjával érdekes jelenség, bár a versenyszáma után kapott vörös rózsakoszorú és ugyanolyan virágokból álló, hatalmas menyasszonyi csokor bizonyára keltett némi visszatetszést is a konzervatív közönségben. A japánok két remek versenyzővel is szerepelnek a fináléban, mindketten remek koreográfiával, egyre színesebbé téve ezt a nagyszerű gárdát, mely a világ legjobbjaikat képviseli Vancouverben. A Chaplin-egyvelegre futó Kozuka Oda egy időre leáll, mert a világ legnagyobb pechjére elszakad a cipőfűzője. A testalkatához is illő Chaplin-figura meghatja a nézőket. A kanadai közönség kitűnő házigazdaként hatalmas tapssal biztatja a japán versenyzőt, aki mintha önkritikusan vállalná testi kicsinységét, s a hajdani nagy mulattatóhoz hasonlóan lelki és művészi nagyságával hódítja meg a nézőket. Kétfajta lelki nagyság találkozik: a hatalmas izomkolosszusok között kis emberként tébláboló kis japáné és az elesettek iránt mindig szolidáris és bármikor segítőkészséget mutató kanadai embereké. Daisuke Takahashi Fellini filmzenéjére, az Országúton-ra fut, megidézve a nagy művészpáros, Fellini és felesége, Giulietta Masina nagy produkcióját, a mindig szomorú, kis clown figuráját, aki a jelentéktelen külső mögött megbúvó hatalmas talentumával hódít.

De ez csak az élmezőny. Mögöttük olyan tehetségek sorjáznak, mint a szinte a semmiből felbukkanó, távoli rokonaink, a kazahok, akikre rácsodálkozunk. A nagyok sorát a nagy esélyes Plushenko zárja, tőle szokatlanul idegesen és a hosszú várakozás után már lekötött izületekkel, merevebb izmokkal, melyek legendás ugrásait most kissé lerontják. Fizikai oka ez lehet annak, hogy ezúttal nem tudja elérni a lehetetlent, és második helyre szorul a győzelmét szinte elhinni se akaró Lysacek mögött. Bár Plushenko tangója jóval elegánsabb, a legnehezebb, négyszeres forgásokkal és a tőle megszokott erotikus elemekkel is tarkított előadás hiányosnak bizonyul a ma már elvárásnak számító

lépéskombinációk nélkül. Ugyanakkor óriási nyomás is nehezedhet rá: úgy önmaga, mint a hazai sportszövetség részéről. Miután 24 évesen visszavonult, hatalmas úr keletkezett utána. Nemhogy a legjobbak között, de utánuk jóval leszakadva sincs egyetlen orosz versenyző, akiben a jövő ígéretét láthatnánk. Ilyen tehetség nem születik minden évben, az orosz sportdiplomácia viszont nehezen viseli, ha nem az ő jelöltjei végeznek a legjobb helyeken. Újraindítása talán épp ezért történt, hogy áthidalják ezt az óriási úrt, amíg újabb bajnokjelölteket képeznek ki a nyomában.

A műkorcsolya, bár formálisan sport, mégis az egyik legkülönlegesebb művészetek egyike. Egy szál pengeélen táncolni, hatalmasakat ugrani egyike az emberiség egyik legkifinomultabb eredményeinek. Mindezt művészi mozgással, kecses mozdulatokkal kiegészíteni arra utal, hogy az emberi agy csodálatos összhangba tudja foglalni eddig vívmányait. Mikor a súlypont valami egészen távoli helyre esik, mint kellene, és szinte hihetetlen, hogyan képes mégis egyensúlyozni a korcsolyázó, sőt parádésan előadni a lehetetlent – egy pár korcsolyacipő és a saját tehetsége segítségével –, akkor nemcsak arra gondolunk, hogy mindez egy hajszálon múlik (egy szál cipőfűző és az olykor megcsalható egyensúlyérzék), hanem az emberiség másik arcára is. Lysacek egy olyan országot képviselt a népek nagy versenyén, melynek fiataljait már kisiskolás koruktól arra nevelik, hogy ők az egyes számú nép a világon, de ugyanazon nép választott vezetői a demagóg médiumok segítségével azt is belesulykolják állampolgáraik fejébe, hogy a mindenkori hódító háborúk, melyeket mikor milyen ürüggyel folytatnak, szerintük szükségesek és elkerülhetetlenek. Azt a nagyszerű szerepet, melyet betölthetne, állandóan lerontják azzal, hogy elnökei behazudnak a világ szemébe, de roppant meggyőződéssel tudják hirdetni saját vélt igazukat, mit se törődve a leigázottak keserveivel és mindazzal a nyomorral, mérhetetlen környezetszennyezéssel, melyet világszerte okoznak lokális háborúkkal és az azok közben kibocsátott mérgező anyagokkal. Holott az emberiségnek épp azokra a remek vívmányokra kellene koncentrálnia, melyek egy-egy világverseny kapcsán felszínre kerülnek. A legerősebb országnak nem az az elsőrendű célja, hogy monstre hadseregét még iszonyatosabbá tegye, segítségével vagy fenyegetésével pedig minél jobban kifossa és lerabolja a világ bármely vidékét, majd továbbálljon, hanem hogy példát mutasson és segítse mások fejlődését is.

A vakítóan havas tájakat itthon már semmi nem idézi. A szokatlanul hideg és havas tél után hirtelen jött az olvadás. Apró patakok duzzadnak folyókká, a természet készül a megújulásra, Az emberek abban reménykednek, hogy megszabadulhatnak politikai és gazdasági kíznóiktól, akik egykor politikai gazdaságtanba foglalták bele blabláikat. De ahogy akkori könyveiket se forgatja senki, úgy kerülhetnek ők is a történelem szemétdombjára. Ahogy a sportbírák nem szeretik a veszteseket és lepontozzák a visszatérőket, úgy a közönség is szívesebben tapsol az ifjú titánoknak, akik felszabadultan remekelnek, nem csak a hajdani sikerek emlékeire apellálva akarnak mindenáron hódítani.

Eger, 2010. február 21.

Az új kormány feladatai

Bármilyen összetételű legyen is az új magyar kormány, egy sor alapvető dolgon kell feltétlenül és szigorúan változtatnia. Hogy a parlament összetétele milyen lehetőségeket vetít előre, azt naponta lehet sejteni a honi kommunisták kétségbeesett vagy acsarkodó nyilatkozataiból. Már a demagóg Gyurcsány is fenekedik, hogy személyesen ő maga álljon bosszút Orbán Viktoron és csapatán.

Az okokat pedig nemcsak a Fideszben kell keresni. A levitézlett kurzusnak elég lenne a tükörbe néznie és némi önkritikát gyakorolnia ahhoz, hogy rájöjjön: nem lehet úgy népszerűnek lenni, hogy folyton csak a rossz arcukat mutatják a lakossággá, plebszé nyomorított őslakosság felé, miközben lakójok módjára hajlonganak külföldi megrendelőik előtt. Az okok között az után is szükséges keresgélni, miért képzelik Magyarország örökös urainak magukat, holott még csak basáskodásaik története is csak pár évtizedre rúg.

A dolgok nem voltak rendjén azelőtt sem, és ennek okait már mélyebbről kellene előkutatni. Klasszikus íróink műveiből megismerhetjük a régi világ bajait, az ország kenyerét megtermelő istenadta nép tönkretételére már a XIX. században is történtek akkor kivédhetetlennek tűnő lépések. De visszatekinthetünk a magyarokat számtalan intézkedésével sújtó, székelgyilkos Mária Teréziára vagy a magyarok között közutálatnak örvendő Ferenc Józsefre, a többi magyargyűlölő Habsburgra, s ne feledkezzünk meg saját arisztokráciánkról sem, mely a saját kiváltságaihoz foggal-körömmel ragaszkodva nézett keresztül a népen és hagyta megtörténni mindazt, aminek egy jó hazafiak által vezetett országban soha nem lett volna szabad megtörténnie.

A komprádor burzsoázia ugyanúgy a zsebében akarja tartani az ország mindenkori vezetőit, mint annak idején tette azt az osztrák császárság. Nem véletlen, hogy ugyanazokat a módszereket akarják bevetni, megspékelve a maffiáktól tanult kegyetlen irányelvekkel, mint amivel a mi nemességünket is folyamatosan külföldre csábították, léha életmódra tanították, csak hogy idehaza hunyjon szemet minden aljas intézkedés fölött. Ám a gyűlöletre épülő rendszerek bumeráangként kapják vissza mindazt, amit másoknak szántak, így a most bukni készülő rendszer számára se lesz kegyelem. Természetesen megvannak az évtizedek óta jól bevált, alantas eszközök pozícióik megtartására, de már a legostobábbak is immunisak a halálos dögunalomig ismételt szlogenekre, érzelmileg zsaroló rágalmakra. Aki most kormányra lép, annak tudnia kell, hogy minden hangzatos választási ígéret mellett is a népnek először enni kell adni, már olyan mértékig ki van éheztetve.

A munkahelyteremtésen kívül az adósságcsapda megszüntetése a legfontosabb feladat. Ha ugyanaz a kíméletlen bankár csapat fojtogatja tovább és csalogatja még a csőd szélén is az adósságfelvételre az együgyű állampolgárt, akkor nem lesz igazi változás. Ha az „ejtőernyősöktől” nem szabadul meg a társadalom, akkor ismét csak ők fognak lefölözni minden létező jövedelmet, csak nekik lehetnek jól jövedelmező állásaik, ahonnan a klikk-, avagy csordaszellem jegyében folyamatosan kikönyökölnek mindenkit, aki nem „az ő kutyájuk kölyke” (idézet tőlük). Ha a szellemi munka, az alkotás nem nyeri vissza rangját, marad a külföldi gyarmatosítók elvei szerinti elképzelés, mely rangunkat a szakmunkás szintjén határozza meg, akkor se mozdul meg a föld. Az új országvezetésnek tudatában kell lenni azzal, és másokban is tudatosítania kell, hogy a valódi változások előbb szellemi szinten indulnak el. A fizikai lét, az anyag csak akkor tud helyes összetételűvé szerveződni, ha azt a (jó) szellem irányítja. Előfordulhat persze, hogy valakit, így egy országot is annak rossz szelleme viszi alantas sugallatokkal a legrosszabb irányba, mint legújabb kori történelmünk során, de attól a Jóisten őrizzen meg, hogy ez tovább folytatódhasson! Ehhez szükség lesz a korábbi országrontók azonnali kizárására a

törvényhozásból és minden olyan pozícióból, amely módot ad nekik arra, hogy romboló tevékenységüket folytathassák. A nemzetet hagyni kell ismét öntudatra ébredni, véget kell vetni a lekezelő, minden magyar értéket lekicsinylő szemléletnek, mely külföldimádatban tartja ifjúságunkat, miközben a saját értékeinkről mit se tud. Az „Isten, haza, család” hármasság uralmának kell felváltania a „Buli, pia, csajok (drogok és deviancia)” egyre jobban hivatkozott, hazug álörömeinek ígéretét. A folyamatos betelepítési fenyegetés helyett lehetőséget kell adni a fiataloknak, hogy nagyobb családot is tervezhessenek, gyermekeik jövője ne másoktól függjön, hanem tőlük – és azoktól, akiket nem méltatlanul, hanem méltán ültetnek be a legmagasabb pozíciókba. A rangot nyertek pedig tekintsek megtiszteltetésnek ezt a kiváltságot, valamint kötelességüknek, hogy a népet szolgálják, ahelyett, hogy megbízóikat (választóikat) akarnák folyton szolgasorsra kárhóztatni, érdekeik ellenében tevékenykedni, a fejük fölött mutyizni, saját zsebre dolgozni, őket pedig megvetni.

A magyar föld védelmére, mely biztos megélhetésünket és hazai létünk alapját képezi, azonnal törvényt kell hozni. A most leköszönő kormányt és annak illegitim elődjét épp azért ültették a nyakunkra, hogy ennek ellenkezőjét érje el. A már idegen kézre került földeket vissza kell szerezni. Mindezt nemcsak tulajdonlási szándékkal, hanem azért is, hogy a szándékosan tönkretett hazai mezőgazdaságot és feldolgozóipart ismét talpra állíthassuk. A rosszul termő, örökös belvizes gondokkal küzdő területeken víztározókat kell építeni, az ingyen érkező napenergia befogására naperőműveket telepíteni. Tudjuk persze, hogy az EU törvényei ennek ellenkezőjére köteleznek bennünket, de nem feledhetjük a megaláztatásoknak azon hosszú sorát, amikor a magyar érdekeket semmibe véve túrták el az emberi jogokat sértő szlovák nyelvtörvény bevezetését és hatályban tartását, valamint az erdélyi magyarság folyamatos jogtiprását, minden retorzió nélkül. A törvény egyébként csupán azt tartalmazza, hogy a földet el lehet adni, de azt nem, hogy ez kötelező volna. Egyetlen tulajdonost se lehet arra kötelezni, hogy szívének kedves tulajdonától megváljon.

A magyar találmányok védelmére olyan jogvédő hivatalt kell létrehozni, amely idehaza tartja, ám külföldön is hathatósan megvédelmezi a magyar találmányokat, azok feltalálóját és tulajdonjogát. Ezeket a szellemi termékeket hazánk nevének öregbítésére hasznosítja, a belőle befolyó jövedelmeket itthon fekteti be. Ne fordulhasson elő, ami évszázados gyakorlat, hogy mindig olyanok gazdagszanak meg a mások tehetségéből, akik hozzájuk képest a béka feneké alatt vannak! A hungaricumok védelme hasonlóan fontos, a külszolgálatra küldött diplomatáknak is Magyarország érdekeit kell szolgálniuk, a kultúrdiplomácia legelső feladata pedig az legyen, hogy méltó rangot szerezzen hazánknak. Külföldi fogadásokon ne azokkal kelljen találkozni folyton, akik suttyogó propaganda formájában pletykákkal és rágalomokkal illetik hazánkat és annak népét. De nem szabad megfeledkezni az itthon élő művészekről és az általuk teremtett művészetekről sem, melyek mindig öles léptekkel haladnak saját koruk előtt. Nem eltiporni, hanem segíteni illik azokat, akik a nép vateszeiként jó előre látják a jövőt és a felé vezető helyes utat.

S végül, de nem utolsósorban a bűnösöket, akik a jelenlegi szintre süllyesztették Magyarországot, tudatlanságukkal vagy rosszindulatukkal, mérhetetlen bosszúvágyukkal a ma született csecsemőkkel szemben is, méltó büntetésben kell részesíteni. Nem afféle dádá formájában, hanem érthető tanulságképpen mindazok számára, akik hasonlóan sántikálnának – ma vagy holnap. A feladatok sora nem ér véget ezzel. Ez csak a kiindulás, a nemzeti minimum ahhoz, hogy felemelt fővel járassunk itthon és a nagyvilágban, most és ezután is.

Eger, 2010. március 21.

Előrehozott választások?

Lassan már úgy kellene az előrehozott választások a honi kormánypártiaknak, mint egy falat kenyér. A képviselőjelöltek ugyanis előzetesen mentelmi jogot kapnának, és addig se kellene nap mint nap „égniük” a választók előtt azzal, hogy menetrendszerűen letartóztatják valamelyik kiemelt káderüket. A honi belpolitika pedig ettől hangos. A botránysorozat hullámai már a főpolgármester körül nyaldossák az igen magas székek lábát, Demszky Gábor faarccal nyilatkozta le azt, amit senki nem hisz el neki. Mármost hogy ő helytelenítette, amit a beosztottjai műveltek, és ő ártatlan. Most már nem a mundér becsületét menti, hanem csupán a saját bőrét.

Az elvtársi összefogás ugyanis csak addig tart, amíg el lehet kenni a dolgokat. A bukott betyár már senkinek nem barátja, legfeljebb az ifjú szocialisták hirtelen sima arcúvá lett vezetője ereszt még meg pár semmitmondó frázist – erkölcsről és feddhetetlenségről. Egy olyan országban, ahol az uborkafára felkapaszkodottak közönséges pénzszivattyúnak tekintik az állami pénzforrásokat, önmagukat pedig oligarcháknak. Megfeledkezve arról az egyszerű tényről, hogy a nagyúr mindig úrhoz méltóan viselkedik, míg ezt a pöffeszkedő bugrisságot már a legalacsonyabb néprétegek se tekintik úrnak, hanem közönséges tolvajnak.

Aki leleplezte bűneiket, panamáikat, az most börtönben várja a szebb napokat. Budaházy György azonnal politikai fogoly lett, amint közzétette a Velencei-tavi umbuldát. Politikai foglyok egy magát demokratikusnak mondó államban? Hogyan lehetséges? Úgy, hogy egy olyan országban élünk, ahol még a visszhang is lopott. Ezt ugyan mindenki tudja, de aki szót mer emelni ellene, azt rögtön terroristának minősítik és sítire vágják. Az ötvenes évek államformája és hatalmi gépezete állt vissza akkor, amikor az elvtársak erőszakkal és csalással ismét magukhoz ragadták a hatalmat. Budaházy volt az első, aki ezt ki merete mondani és a látványos 2002-es hídfoglalással a nagyvilág számára is világossá tette, mi folyik Magyarországon. A politika pokolbugyraiban ezt szélsőséges magatartásnak hívják, de vannak helyzetek, amikor nincs más eszköz, mint a politikai szélsőséggel (zsarnoki rendszerek) szembeni kemény és látványos ellenállás. A kufárok ellen még Jézus Krisztus is a korbácsot ragadta meg. A politikai szlogengyártók persze őt is terroristának nevezik, nekünk azonban nem kell átvennünk minden badarságot.

Sok minden furcsa ebben a világban. Nézzük a múkorcsolya EB-t, és egyszerre felmerül a kérdés az emberben: mit keresnek az izraeli versenyzők az Európa Bajnokságon? Ugyanakkor hirtelen bevillan a kép: de hiszen már hosszú évek óta így van ez. Ugyanakkor jelen vannak a törökök is, akiket a közeli keleti mini-nagyhatalom maga előtt tol az EU-csatlakozás vágyott mezején. Miért? Törökországnak még csak van egy kicsiny területe Európában, de az Ázsia és Afrika határán elterülő Izrael jogalapja nem igazán érthető. Gyarmatnak tekinti a lenyomított kelet- és közép-európai országokat? Az ő polgárai mindent megtehetnek a célországokban, akár a sukorói kaszinó-panama kapcsán? Magyarországnak úgy hiányzik egy kaszinóváros, az ott működtetendő pénzmosodájával és kupleráj, valamint szerencsejáték-barlangjaival együtt, akár a többi függőbetegség, amelyet modernkori lepra gyanánt terjesztenek az erre szakosodott, pénzéhesek. Azok, akik lenézik a munkát, de lecsapnak bármely munka nélkül megszerezhető jövedelemre.

Idehaza dől a dominó. Még nem eléggé, és nem a legnagyobb hiénák buknak, csupán azok keze-lába. Akár egy maffia-fenyegetés: ha nem tárgyaltok, nektek is annyi lesz. De a leglényegesebb ebben az egész játékkaszinó-szerű, gyomorforogató buliban az, hogy a közélet erre a primitív és alantas szintre süllyedt. Az emberek azért közömbösek a politika iránt, mert már régóta nem remélhetnek

semmilyen megoldást, semmiféle támogatást azok részéről, akiket a vállukra emelve visznek el egyik választástól a másikig. A kormány már minden támogatóját elérte. Nincs az a népréteg, amely ellen szankciókat, sanyargató intézkedéseket ne hozott volna. Nincs az az állampolgár, akivel ki ne tolt volna, akinek károkat ne okozott volna. Mindannyiunk elől szivattyúzták, szivattyúzzák ki a pénzt a külföldi bankokba, ahol aztán magas állásokat remélhetnek a választások utáni bukásukkal. Minden olyan politikai vezető, aki Magyarországot kiszolgáltatta a Világbank kényére-kedvére, utóbb bankárként landolt a fent említettek külföldi érdekeltségéinél. A legszényenletesebb mindebben az, hogy amit a magyar politikusok nem átallnak megcselekedni, azaz a saját, leszegényített népüket még jobban lerabolni, az a külföldi bankoknak se derogál. Még olyan közeli szomszéd esetében sem, mint Ausztria. Igaz, ott már komoly hagyományai vannak a külföldi kölcsönök hozzájuk való kilopásának, a nemtelen lenyúlások támogatásának (a hírhedt CW Bank az átkosban). Miközben mi életünket és vérünket ajánljuk fel – no, nem az anyacsászárnőnek, csak kései leszármazottjának, Habsburg Györgynek, aki épp Dávid Ibolya segítségével lett EU-képviselő magyar színekben...

A sokat emlegetett demokrácia arról ismerszik meg, hogy alulról építkezik, benne az egyszerű állampolgárnak is megvannak az egyenlő jogai. Amíg ez nem lesz így, addig nem tudunk hinni ebben az ősi, de sokat eltorzított államformában. A boldog jövő reménye nélkül persze senki nem élhet, de ahhoz már balgának kell lenni, hogy valakit századszor is ugyanazzal a mesével vezessenek meg. Az új műsorhoz új férfi kell. Feddhetetlen, tehetséges, jó államférfi. Olyan, aki nem megy bele politikai alkukba a már jócskán lejáratott alakokkal, akiket a köznép csak erkölcsi hulláknak tart. Nekik a történelem szemétdombján van a helyük. Már előre se kell hozni a választásokat, hogy sok kéz ragadja meg a lapát nyelét a kipenderítéshez...

Eger, 2010. február 7.

Hiszek Magyarország feltámadásában

A tavaszi derű felébreszti sokunkban a reményt, hogy már valóban csak pár nap a táv, ami hazánk boldogulásától elválaszt. Természetesen nem szeretnénk illúziókban ringatni magunkat, de hinni mégis kell abban, ami előttünk áll. A hatalom megszállottjai most mint a hajótöröttek, kapaszkodnak az utolsó szál deszkába is. Az MDF budapesti jelöltállítására nem kis ügyeskedésbe került, Dávid Ibolya hozta a formáját, nagykoalíciót vizionálva részöltött pártja gúnynevére: MaDöF. Igaz, hogy aki már eddig is gerinctelenül kiszolgált a kormánypártokat, az éppen ő volt és a teljesen átváltozott egykori rendszerváltó alakulat. Az elmúlt nyolc év egyébről se szólt, mint az ő szavazat-kiárusításairól, hol ide, hol oda helyezkedéseikről. Ennyi gyalázatot már a pénzért felvásárolt kopogtatócédulákkal se fognak lemosni. A zsák megtalálta a foltját a MaSzoP-ban, de a törpepártok összebútorozása mentheti nyolcévi nemzetrontó szándékaikat és tevékenységüket. Az utolsó felvonásnál tartunk, melynek végén (de akár közben is) megengedett úgy a taps, mint a fütty.

Az eddigi átváltozó bajnokok mindent megtettek, hogy elleplezzék valódi szándékaikat, de a választók már kiismerték őket. Igaz, egyre azt sugallták, hogy követőik és programszerzőik ne törődjenek az emberek emlékezetével, mert az véges. Ám azt a mélységes nyomort, amit úgy a népnek, mint a leendő kormány gondjának szántak, senki nem feledheti egykönnyen. A gazdasági válság már a

pénzünkért beszerezhető élelem egyre csökkenő mennyiségén mérhető le (a takarékoskodást, akár a közeljövőről való gondoskodást is el lehet felejteni, de a lelkiismeretlen hatalombitorlók továbbra is csak az arcunkba nevetnek és hazudnak, mintha mindezt nem ők idézték volna elő). És ezt annak a tudatában művelik, hogy a külföldi körök támogatása mellőzhetővé teszi a választói támogatást.

Hogy mégis miért lehet valódi változásban hinni, annak legkomolyabb oka az, hogy a minden oldalról támadott nép a szorongatások hatására felismeri az összefogás szükségességét. Ebben a nemtelen párharcban az elnyomott fél észreveszi, kire számíthat, kire nem. Onnan már csak egy lépés a megoldás felé vezető út. Hinni lehet, hogy a józan ész felülkerekedik a régi rossz beidegződéseken. Győz a jóra való hajlam, megtaláljuk azt az ösvényt, amely jól járható, széles útra vezet. Addig csupán az erőviszonyok körvonalazódására kell figyelni. A kampány finisében ugyan megesnek nemtelen vádaskodások, egymás bemártása, nagykoalícióval vádolása, holott most az atomjaira hullott társadalom utolsó egységei is látványosan elkülönülni igyekeznek a többiektől. Mielőtt renddé áll össze a teljes káosz, addig minden egyes eleme sajátos, egyéni táncot jár, mint az őskáoszban, amikor a Teremtőn kívül még senki se tudta volna megmondani, a nagy kavarodás mire jó.

Hiszek Magyarország feltámadásában, mert reménykeltő a dátumok és az események egybeesése: idén április 4-én mi a feltámadást ünnepelem. Igaz, az elvtársak eközben bizonyára elnosztalgíznak régi szövetségeseikkel eltöltött hajdani nagy bulikról, de látványos felvonulásokat már nem tudnak összehozni. Kétségbeesetten figyelik a választói hangulat változásait, és a bőröndjük talán már a be van csomagolva arra az esetre, ha valóban nem védi őket a mentelmi jog. A távol-keleti, máltai és egyéb off-shore cégek notórius vendégei, a magyar politikai bűnbandák „nagylelkű” befektetői ma még biztonságban érzik magukat, azt vélvén, a nemzetközi rendőrség se éri utol őket ott, ahová lelécelni szándékoznak végszükség esetén. Elképzeljük Lendvai Ildikót, amint Rióban feszít kedvenc szépreményű fiatalemberével, átoperált arccal, miegyébbel, vagy Gyurcsány Ferencet, amint éppen Indonéziát igyekszik olyan vehemenciával a csőd felé kormányozni, mint nemrégiben Magyarországot. Talán akkor majd ő is úgy jár, mint Bokros Lajos, akit horvátországi leszereplése után úgy leléptettek, hogy már megint csak hazánk „boldogítását” tekinti egyedüli életcéljának. Igaz, a hazai közönség éppúgy szereti őt, mint ahogy ő minket, ezért választhatnak a választások után Dávid Ibolyával együtt, hogy egymás karjába dőlnek vagy a kardjukba. Hiúság vására, vanitatum vanitas! Hát ennyire tellett csupán a nagy talentumokból, melyekről annyi értelmesnek hitt újságíró zengett dicshimnuszokat!

Azért én hiszek Magyarország feltámadásában. Nemcsak azért, mert annyiszor mondtam már el a trianoni imát, hanem mert töretlenül hiszem a test és lélek feltámadását, egyéni létünkben úgy, mint a nemzetében. A megpróbáltatások nem véletlenül vannak. Nem céltalanul és nem eredménytelenül. A magyarság épp a legelkeserítőbb történelmi pillanatokban tudott olyan nagy lenni, hogy arra a rövidnek hitt pillanatokra az egész világ szeme felénk fordult, tetteink pedig nem maradtak ismeretlenek mások számára, hanem követendő példaként, eszményként idézik fel őket nemzeti ünnepeinken.

S végül hiszek Magyarország feltámadásában, mint ahogyan minden jóra való szülő hisz gyermekei szebb jövőjében, sikeresebb életében, ketté nem törhető karrierjében. Különösen azon nemzedék tagjaként, amelyet szinte mindenétől megfosztottak. Feje fölött gólemként tornyosult az első elvtársi nemzedék nyálacsorgató, lihegő talpnyalása, karrierizmusa, mely féltékenyen őrzött minden pozíciót, a leveleket felbontogató cabinet noir csinovnyikjaitól az utolsó titkárnői hencserig és intimpistáskodó

sofőri helyig. Mire elkövetkezett a rendszerváltás, már felnőtt a nálunknál ambiciózusabb és tehetségesebb, fiatal nemzedék, mely méltán foglalta el helyét ott, ahonnan már nem lökdöshette ki őket az egyre jobban kivénülő, hajdani egypártos generáció (bennünket még igen). Nekünk ugyan csak a rezignált visszavonulás maradt, mert úgy jártunk, mint az egykori rendszerváltók (az igaziak, nem a karrieristák): jobbról is, balról is kapjuk az ütlegeteket, mert tehetségünk még mindig kihívás azok számára, akik ennek hiányától annyit szenvedtek. Megnyugtatójukra mondom el, hogy nemzedékemből nem a talentum hiányzott a hatalomátvételhez, hanem a valódi egység és az ambíció. A mi életművünk másokban rejlik. Az ifjabb nemzedékekben, amelyeknek megtanítottuk, hogyan lehet nemet mondani az értelmetlen, aljas és gonosz erők csábításaira, korrumpáló ajánlataira és a mélybe húzó erkölcstelenségére. Az első dacos lépésekre, melyek egységes fellépéshez, nemzedékváltáshoz vezetnek, és amely talán nekünk is szolgál valamelyes elégtétellel, egykor elismeréssel: aki a híd szerepét vállalta a két part között, annak tudatában kell lennie annak is, hogy a hátán fognak taposni mások, és mivel élő emberből vagyunk, ezek a döngő léptek olykor nagyon tudnak fájni. Ám a fájdalmak útját méltán követi a feltámadás öröme, melyben aprajánagyja egyaránt örül elnyert szabadságának. Hát ezért is hiszek, hiszünk Magyarország feltámadásában.

Eger, 2010. március 28-30.

Hogyan szabaduljunk meg az idegen uralomtól?

Talán már a téma felvetése is modernkori eretnokségnek számít, de valakinek csak el kell kezdenie egyszer, hogy valaha a végére érjünk. Magyarország gyarmati sorban sínylődő ország, és ezen nemhogy nem lehet, de kell, kötelező változtatni. A mondatot nem fejezem be egy feltételes mellékmondat, mely óvatossággal megkérdezi, vajon akarunk-e túlélni, független nép maradni. Erre most nincs idő. Mikor igaztalanul börtönbe vetnek valakit (hazánk pedig a népek börtönében senyved), olyankor nincs idő finomkodásra. A legelső és legsürgetőbb feladat az, hogy azonnal kiszabaduljunk onnan és a magunk dolga után lássunk.

Miért kell különbséget tenni a magunk dolga és a másoké között? Mert évszázadok óta egyebet se teszünk, mint mások elvárásaihoz alkalmazkodva próbálunk önmagunk maradni. Eközben sűrűn peregnék a történelmi percek, órák, és aki lemarad a fejlődésben, azt nem szokás se sajnálni, se támogatni ebben az elvadult korban, mely minden fejlődés csúcsára helyezi magát elvakult göggyében. Itt élünk Európa szívében, és eltűnjük, hogy keletinek balkáninak, primitívnek bélyegezzenek bennünket, holott tudjuk jól (már aki), hogy jelentős kultúrával érkezünk a Kárpát-medencébe, de minden kincsünk idegen kézre jutott, mi pedig nézünk kábultan, mint a gyermek, akinek a kezéből egy nem túl okos, de annál szemtelenebb tyúk kapta ki a zsíroskenyeret a baromfiudvarban.

A gyermeki hasonlat annál inkább aktuális, mert a magyar népet folyamatosan gyermeki sorban igyekeznek tartani. Nem másért, mint hogy ne merjen, ne tudjon felnőtté válni, és a saját sorsát ne vegye a kezébe. És itt már egyetlen szökkenéssel ott is vagyunk a címadó témánál: hogyan veszítheti, hogyan veszíthette el egy nagyhatalom minden politikai és gazdasági erejét, és miért éppen idegen érdekeket szolgálva? Ma már persze a történelemoktatás is más, és ha a mai magyar ifjúságnak felvetjük a szigorú tény, hogy hazánk komoly nagyhatalom volt, mellyel a ma büszke nyugat érdemesnek tartotta barátkozni, legfeljebb megmosolyognak és kételkedve ingatják a fejüket. A hölgy

bizonyára valami őskövületeként itt maradt nemzeti büszkeség jegyében mondja, amit állít. Hogy miért? Mert történelemoktatásunk odáig süllyedt, hogy egyszer osztrák, máskor orosz, aztán egyéb modernkori érdekek mentén fogja fel és értelmezi a tényeket. Azokat a tényeket, melyeken amúgy szilárdabb rendszereknek kellene, kellett volna felépülniük.

Ha szabadulni kívánunk, legelőször is tisztában kell lennünk rabtartóink kilétével és milyenségével. Csak úgy lehetünk kellő taktika birtokában, ha az ellenséget és annak módszereit tökéletesen kiismertük. Abban mindenesetre bizonyosak lehetünk, hogy az évezredek óta bevált, alantas módszereket vallja magáénak és azokat is gyakorolja. Oszd meg és uralkodj, üsd-vágd, nem apád, nem anyád, lopd el a történelmét, hogy elveszítse nemzeti önbecsülését, vedd el az életterét és ültess a nyakára nála hitványabbakat, majd magyarázd be neki, hogy ezen soha nem lehet változtatni. Vezetőit korrumpáld, hogy a saját népük ellen dolgozzanak, majd gyalázd meg nemzeti jelképeit, tapostasd meg a zászlaját a saját karhatalmával. Gondolom, nem szükséges folytatni a sort, egyértelmű, hogy a mai kor dzsungelében gázolunk, ahol machete nélkül a legéletrevalóbb bennszülött se boldogul.

Az ideológiai kártevők között első helyet foglal el a szolgasajtó. Mindazok, akik teljes behódolással terjesztik a hamis ideológiákat, nem szállhatnak fel a legújabb kori Noé-bárára, mert még a jámbor állatokat is képesek volnának egymás ellen uszítani. Az adósságcsapdát felállító bankok, pénzügyi körök sem, mert ők még Csokonaival szólva az ájert is árendába adnák. Előbb ugyan fondorlatos módon és aljas eszközökkel rátennék a kezüket mindenre, ami mozdítható és nem mozdítható (manapság kifejezetten a legtöbb ingatlan megkaparintására szakosodtak), hogy aztán onnan kiűzve az őslakosokat, azt tehessék velünk, ami nekik tetszik. A politikai élet szibaritái se jöhetnek velünk, mert ahelyett, hogy felfognák valódi szerepüket és feladatukat, munka helyett továbbra is csak mutyizni akarnak, ami az ő szlengjükkel szólva nekünk nem üzlet. A hazug tudósok se kellene, akik letagadják a napot is az égről, előlünk pedig elhallgatják, milyen természeti kincsekkel rendelkezünk, miközben – saját zsebre dolgozva – szemet hunynak további kifosztásunk fölött. Haiti, Argentína és sok más lenyomorított ország példája lebegjen a szemünk előtt, ha meg akarjuk előzni ugyanazt az inváziót, mely minden célországot fenyeget. Gazdasági vagy katonai értelemben, az szinte mindegy. Az inváziót ugyanis megelőzik az irdatlan hitelfelvételek, melyeket ostoba (értsd: aljasul diktált és ostobán elfogadott) feltételekhez kötnek. A haiti paraszt ne termesszen rizst, hogy el lehessen adni neki a külföldi szemetet. A busman ne vadásszon, ne tartsa el magát és családját, váljon életképtelenné és kiszolgáltatottá, hogy olyanok mehessenek szafarira és olcsó vadászatokra, akiknek semmi keresnivalójuk nincs a földjükön. A magyar termelő arra kapjon támogatást az EU-tól, ha kiirtja a szőlőjét, a bogyós gyümölcsöskertjét, ha elpusztítja háziállatait. Cél ismét az egyoldalú függőség kialakítása és tartós fennmaradása. Modern közgazdasági fogalomként ez úgy vonul be a közoktatásba, hogy fenntartható fejlődés. Kinek? Hát az alantas rendszer alantas feltalálójának és haszonélvezőjének. A kifosztottak számára kínált egyedüli lehetőség a bádógvárosokba való beköltözés, kissé fejlettebb országokban ugyanez lakótelep változatban, ahonnan a magasán tartott közüzemi számlák akadályozzák meg a menekülést. Netán utóbb a hitelező bankok penderítik ki belőle, ha a lakásbiznisz felfutóban van, neki pedig további jövőképek marad a külföldi bádógvárosokba való kivándorlás...

Ha egy kapcsolat értelmetlenné, egyoldalúvá válik, akkor egy huszárvágással mindig meg lehet tőle szabadulni. Boldogítson a vérszívó partner másvalakit, aki hagyja magát, akinek ez a mezaliansz nem derogál. Hogy ne virágnyelven folytassuk a példázatot, a leendő magyar kormánynak ugyancsak

rendet kell teremtenie ebben a mai Augiász istállójában, amivé a hazát és annak közéletét tették az arra teljességgel érdemtelenek. Hogy mindez kellemetlen? Miért, a kifosztásunk és gyarmati sorba kényszerítettségünk nem az? Csak az fogjon a húrok pengetéséhez, azaz a művészi rendtelenségben való rendteremtésben, aki kellő erőt érez magában, hogy a nagy művet véghezvigye...

Eger, 2010. január 26.

Magyarország ítelt

Bár számítottunk erre az eredményre, mégis új és nagyszerű az az érzés, amely ránk köszöntött a választások estéjén és máig tart. Talán Ötvenhathoz hasonlítható, amikor egy emberként lélegzett az ország. Most a felszabadultság kellemes érzése járja át a kis hazát, mely régi, nagyszerű pillanatait éli át újra.

Szokatlanul sokan éltek jogukkal és járultak az urnák elé. Ki ezért, ki azért, de a tét Magyarország jövője volt, és ebből most sokan nem akartak kimaradni. A vélemények megoszlottak úgy a bal, mint a jobboldalon, de mindnyájan ki akartuk mondani, és ez a legfontosabb. Túl sokáig vették semmibe, túl sokáig éltek vissza az orvul szerzett hatalommal, hogy ezt most el tudják hallgattatni velünk. Magyarország ítelt a levitézlett régi rend fölött, és igent mondott az újra, melynek nem lesz könnyű dolga, de lesz alkalmá ismét tenni azért a népért, mely pajzsra emelte azon az áprilisi napon, mely ez idáig a költészettel és a költőkkel volt egy emlékezetünkben.

Magyarország ítelt, és azt mondta, hogy nem kér a hatalommal rutinosan, kéjelegve és arcátlanul visszaélő pártbürokratákból, akik úgy hitték, most is elég lesz a rég bevált agitprop, piáros lózungokat bevetni, szemtelenül az arcunkba hazudni és úgy tenni, mintha minden a legjobb tudásuk szerint tettek volna nyolc éven át, és azelőtt is mindig, amikor fel tudtak kapaszkodni az uborkafára. Mindenki figyelmét kijátszva, minden bizalommal visszaélve, minden emberi és erkölcsi értéket megtiporva. Hol hízelgő szavakkal, hol rendőrrohammal, hol kigyúrt pribékekkel, de mindig, kitartóan, szívósan. Egy emberként, egységesen az embertelenségben. Nos, megengedjük, hogy legjobb tudásuk szerint mindössze ennyi tellett ki tőlük, de ezzel csupán saját képességeik pontos definícióját adták meg.

A választások estéje a várva-várt eredmények helyett újabb botrányal köszöntött be. Bár a választási törvényt pár héttel korábban módosították, és emiatt a lakóhelyüktől távol szavazók csupán egy, a számukra kijelölt helyen voksolhattak, az Országos Választási Bizottság nem gondoskodott számukra elegendő szavazóhelyiségről és személyzetről. Hosszú sorok kígyóztak az iskolák, közintézmények előtt az utcán, udvaron. Többnyire diákok, fiatalok, akik ennek ellenére nem mondtak le demokratikus jogukról, és kivárták sorukat. Ez pedig nem volt kevés. Különösen a nagyvárosokban volt ez így, ahol egyébként nyugodtan adhattak volna plusz termeket rendelkezésre a szavazáshoz, de az OVB még délután se fogta fel saját mulasztását, és úgy nyilatkozott, mintha minden rendben volna, a dolgok pedig egy órán belül maguktól rendeződnének. A jókedvű és rendkívül fegyelmezett szavazók viszont feltalálták magukat, pizzát rendeltek, a diákok leültek a lépcsőkre és nem hagyták kitérni magukat abból a lehetőségből, hogy ők is részesei legyenek az ország döntésének.

A szervezési malőr miatt viszont a kampánycsend prolongálásáról döntött a tétova OVB. Igaz, erről is este 7 után, amikor már a szokásjog szerint elkezdhettek nyilatkozni és pár előzetes adatot közölni az

erről mit se tudó szavazóközetek és újságírók. A pártok viszont hallgatásba burkolóztak, mert a mindössze a közvéleménykutató intézetek előrejelzéseivel operálni tudók nem akarták véglegesnek tekinteni a nagyjából változhatatlant, melybe azért belefértek tévedések is, mint pl. az MDF bekerüléséről szóló egyes jóslatok (fenyegetések) szerint. Az eredményeket végül 10 órától kezdhették el közölni a médiumok, miután Sólyom László köztársasági elnök is levizitelt a szerencsétlenkedő OVB-nél. A Fidesz kiütéses győzelme közel 53%-kal tudható, sejthető volt, másodiknak viszont a Jobbik volt várható, de egyelőre nem tudták legyőzni az MSZP-t, habár annyit kilátásba helyezett számukra Vona Gábor pártelnök, hogy az utolsó koporsószoget is bele fogják verni a most csúfosan kikapott pártba. A szocialisták még mindig 19%-nyi őskövület szavazót tudhattak maguk mögött, akik láthatóan semmire nem emlékeznek az elmúlt nyolc év gyalázatából, csupán hajdanvolt ifjúkoruk emlékeire és a betanult, demagóg jelszavakra, melyeknek már minden jelentése megkopott. A Jobbik eredménye így is meglepően szép volt, 16,7%. Összevetve azzal, hogy a média hanyagolta vagy ellenszenvesen kezelte őket, úgyszólván a semmiből érkeztek ekkora támogatottsággal, tehát semmiképpen nem hagyhatók figyelmen kívül, sem jobbról, sem balról. A negyedik, parlamentbe került párt az LMP, melyről nem tudni, honnan és milyen támogatással alakult, csupán annyi sejthető, hogy a megsemmisült SZDSZ atomizált és még mindig hatalomvágyó elemei alakultak át. A Jobbik ünneplése korai volt; a gyakorlott túlélők ezúttal is beszlisszoltak a gyanútlan választók és a többi párt mögött a törvényhozó testületbe, nem is kevéssel, több mint 7%-os támogatottsággal. Igaz, leginkább csak a fővárosban, ahol a volt szabad demokrata szavazók Demszky Gáborék csúfos lebukásai után már nem mertek felsorakozni egy totálisan korrumpálódott társaság mögé. Most a fiatalabb nemzedéket maguk elé bocsátva, a világszerte népszerű zöld eszméket hangoztatva érték el céljukat. A bizonyítás azért még hátra van, hosszútávon nem lehet csak úgy port hinteni az emberek szemébe. Az MDF elnyerte korábbi mesterkedései méltó jutalmát: kiesett a parlamenti pártok sorából, Dávid Ibolya pártelnök pedig végre levonta a konzekvenciát és lemondott.

A második forduló még hátra van. A végleges felállás április 25-én dől el. Jelenleg azonban láthatóan és látványosan narancsszínbe öltözött az ország. Még a korábban vörös megyékben, ahol a „prolimesével” a kisember győzelméről és az Egypárt nagylelkű támogatásáról sikeresen etették a népet, is megfordult a helyzet. Az elhibázott népjóléti politika és a sok helyütt elharapózott etnikai atrocitások hatására a totális anarchia pártjaitól a rendet és munkát ígérők felé fordultak a szavazók. A Jobbik különösen ott tarolt, ahol a cigányságnak az a része, mely romaként határozza meg magát (Romániából áttelepült, mások iránt gyakran kíméletlenséget, kegyetlenséget és agresszivitást mutató népcsoport), már eddig is sokat terrorizálta a védtelen öregeket, fiatalokat, vélt vagy valós konfliktusait pedig ököljoggal torolta meg a fentiek jegyében. Erről lehet szemérmesen hallgatni, a kérdést a szőnyeg alá söpörni, de sárkányfog-veteményként fog kikelni, amíg az érintettek prominensei vagy egy erőskezű hatalom meg nem regulázzák őket. A honi cigányság java egyébként elhatárolódik tőlük és életmódjuktól.

Ahol még nem dőlt el a verseny, ott is a legtöbb helyen a Fidesz jelöltje a befutó, csak nem érte el az 50%-os támogatottságot. Máshol a Jobbik vagy az MSZP. A most tapasztalt eredmények mozgósíthatják ugyan a szavazótáborokat, de szinte minden valószínűség megvan arra, hogy a legerősebb párt – először újkori történelmünkben – megszerzi a kétharmados többséget. Megküzdött és megszenvedett érte – velünk együtt. Orbán Viktor pártelnök meghatódva, megilletődve köszönte meg a választók bizalmát, és hozzáfűzte, hogy élete legnehezebb feladatát kapta meg. Ekkora támogatottsággal viszont minden esély megvan hozzá, hogy érett államférfiként a nemzeti egység

megteremtésén munkálkodhasson. A Magyarellenes Szibarita Párt, ha még nem is került oda, ahová való, elnyerheti méltó helyét, ahová szívós, kitartó erőfeszítései révén ledolgozta magát.

Bár a tavaszi táj láthatóan velünk ünnepel, Magyarország kizöldült és virágba borult, az ünneplést (és a nagy munkát) csak két hét múlva kezdetük el. Örömmel viszont nem feledkezhetünk meg a lengyel nemzet gyászáról sem. Arról a népről, mely történelmünk során mindig jó testvérként és harcostársként viselkedett velünk. Gyászukban osztozunk, és kívánjuk, hogy az elmaradt katyíni megemlékezés helyett úgy mártírjaik, mint azok hóhérai és azok jelenkori szimpatizánsai nyerjék el méltó helyüket a népelemleketben és a történelemkönyvekben. Hisszük, hogy örömmel, a nemzeti gyász leteltével, ők is osztozni fognak, gazdasági sikereik titkát pedig jószívűen megosztják a magyar gazdasági szakemberekkel is. Szívvel gratulálunk a győzteseknek, mindannyiunknak, határokon innen és túl! Vivát, Hungária!

Eger, 2010. április 12.

Ízlés dolga?

Ami sokaknak ízléstelenségnek hat, az mások számára lehet éppen vágyaik netovábbja. Az elmebeteg is szeretheti valaki. Hitlernek is megvolt a maga Eva Braunja, korabeli „fan clubja”, mely a maga módján neki csápol, érte ájultozott. A műveletlen ember számára a komolyzene az, amivel ki lehetne üldözni a világból. Egyszóval az érvek oda-vissza szólnak, és már évezredek óta. Aki meddő vitákat akar folytatni minden eredményre való kilátás nélkül, az máris folytathatja a sort. Van viszont egy terület, ahol kibékíthetetlen ellentétek látszanak feszülni. Ezek alapja elvi kérdéseken nyugszik, ezért nem adja fel egyik fél sem. Ez a mai politika, melytől annyi ideig akarták távol tartani a kisembert, ám az eredmény épp az ellenkezője lett.

Mivel életünknek minden területére beszivárgott, nincs más lehetőség, mint valahogyan reagálni rá. Ki önvédelmi reflexekkel, ki támadólag, tudálékosan vagy félművelten, netán teljes szellemi fegyverzetben, afféle mai Minervaként, mindenki mondja a magáét. Mára tudatosult az emberekben, hogy homo politicussá formálták körülményei, és ha nem akar tehetetlen bábuként ide-oda hányódni ebben a mai kaotikus társadalmi „rendben”, akkor valahogyan reagálnia kell ezekre a kihívásokra.

A kommunizmus vagy internacionalizmus megszállottjai egyfolytában erőltetnék a falanszterek alapjainak mielőbbi letételét. Ennek jegyében már az óvodás korú gyermekek tudatformálására is igényt tartanak, s mindezt a hagyományos értékrend ellenében, megfélelvezve arról, hogy a kicsiket még hagyni kell játszani. Nekik nem az a dolguk, hogy kora reggel dobszóra meneteljenek, tébolyult óvodapedagógusok elképzelése szerint. Valamint az sem, hogy a nemiséggel foglalkozzanak, annak is egy szűk réteg degenerált igényeire alapozva későbbi azonosságtudatukat. De nehogy azt higgyük, hogy szegény melegek érdekében folyik mindez! A cél: minél kevesebb normális értékrendű magyar fiatal legyen, a csendes többség pedig ne hallgasson rájuk, drogozzon, éljen deviáns életet, legyen aberrált, és soha ne vegye észre, mit machinálnak a feje fölött. Aki ezt kieszelte, akasztófára való bitang, nem érdemli meg az ember nevet. Neki nem egyeske, ketteske, akárhányaska lenne a méltó neve, hanem egy hosszabb szám egy csíkos egyenruhán. Mások szándékos tönkretétele ugyanis bűncselekmény.

Ízlésünket általában nem az utcán hirdetjük, pláne nem mindent visszajára fordítva, belőtt vonaglások közepette, a fél világ felháborodását kiprovokálva. Aki ezt élvezi, azt rég pszichiátriai intézetekben kellene kezelni, nem pedig rászabadítani a többségi, normális társadalomra. A politikacsinálóknak jól jönnek ők, akiket maguk előtt tolvá el lehet terelni a közfigyelmet a lényegről. De most nem is ezekről az elhajlásokról van szó. Sokkal inkább a politikai aberrációkról, melyektől már alig látni a közélet sűrűjében. Azokról az elmebeteg tendenciákról, melyeknek még a létét is tagadják, de valahogyan mégis gyakorolják őket. Márpedig ha valami nem létezik, azt művelni se lehet. Akció és dikció továbbra sincs összhangban, és ezt már a legapraja is tudja jól.

Mivel a kommunizmus, majd enyhébbnek mondott változata a szocializmus céljai egyáltalán nem azok voltak, mint aminek hirdették, ezért jókora hazugságfelhőkbe burkolózott, és mindmáig ebben a lepelben tetszeleg világszerte. A valódi cél természetesen egy illegális hatalomátvétel volt (ebben nincs kivétel sehhol), ennek valódi mozgatórugója a kenyéririgység volt, vagyis az, hogy az önjelölt, szűk kis csoport kellő tehetség és társadalmi kapcsolatok híján soha nem lett volna képes hatalomra jutni, ezért fordult válogatott nemtelen eszközökhöz. Azzal soha nem törődött, hogy népszerűtlen (ki szeretné a nyálacsorgató hataloméhséget?), ellenzékét mindenhol kegyetlen eszközökkel eliminálta vagy állította félre, majd álszent arccal telehazudta a világot, mennyire is becsülte az elhunyt párttársat, akit előzőleg kicsinált (ld. Rajk, manapság pedig Nagy Imre). Hazugsággyára is primitív: egy szimpla fordulattal mindig annak az ellenkezőjét hazudja, amit tett, tesz vagy tenni készül. Éppen ezért könnyű olvasni ebben a ferde olvasókönyvben, melyből a mai kisdedeket kívánják oktatni. Visszajára kell fordítani mondataikat és eszközeiket, hogy balkézről adjuk vissza nekik a tenyerest. Éppen ezért semmi értelme olyasmiken vitatkozni, amiket ők dobnak be a köztudatba, mert hiszen az is kifordított, hazug gondolat, amit ők csak eszköznek használnak valódi akcióikat leplezendő. Álvitákat folytatni álérvekkel, áltudományos alapokon, ez az, amire most nincs idő, de ha lenne, akkor se kellene effélékre pocsékolni szellemi energiáinkat.

Ami reális esély, az annyi, hogy nemzeti ünnepünket még ezen az utolsó, általuk dirigált márciusban is el akarják rontani. Ugyanúgy, ahogy ifjúságunkat is csak megrontani igyekeznek. Nagy valószínűséggel várhatók provokációk és az ízléstelenségnek minden neme, Gyurcsány ágálásától kezdve Bajnai álszent pislogásán át Lendvai Ildikó nemzetiszínű kosztümjéig és sziszegő protéziséig. Mindezek mögött persze a beijedt hatalomféltés áll megint. Most nagyon rosszul áll a szénájuk. A hazugságözőn és a korlátozatlan népnyzás közepett egymásnak estek a színpalak mögött. Néha már csak a mentelmi jog a tét „Országomat egy lóért!” felkiáltással. De III. Richárdhoz hasonlóan már nekik se igyekszik olyan nagyon segíteni senki. Akikkel mindig kitoltak, de a szemükbe hazudták az ellenkezőjét, azok unják saját balekságukat is, változást akarnak. De nem gumibotok, gumilövedékek zápora, rohamosztatok, idegen zsoldosok égíse alatt, hanem valódi változások jegyében. Egy olyan országban, ahol már nem szovjet típusú alkotmányra esküsznek fel a honatyák és a köztisztviselők, hanem magára a magyar nemzetre és annak szolgálatára. Nem annak magyarellenes „urait”, azaz basáit támogatják, hanem a nemzet felemelkedését. Mindössze ennyi a tét ezen a szélsőséges időjárású tavaszon, melynek böjti szelei remélhetőleg végleg kisöprik a Kárpát-medencéből a levitézlett magyarellenes kurzust. Azt a siserahadat, melynek megbüntetésétől nem illik ózdkodnia azoknak, akik kellő támogatottsággal lépnek helyükre, de nem nyomdokaikba. Nómenklatúra-mentesen!

Eger, 2010. március 14.

Közbeszéd

Hunniában ismét „valami készül”. Zeng a pusztá, a domb- és hegyvidék az egymás ellen acsargók mindennapi kirohanásaitól. Gyurcsány ismét előkerült pártja titkos dossziéi közül, ám a lepréselés meg se látszik rajta, mert hiszen eddig is ő volt nekik az adu ász, legfeljebb fifikásan leplezték a kitanult cenzorok, agitproposok, KGB-ügynökök, hivatalos blablagyárosok, akik erre szakosodtak.

Legégetőbb feladatuk most a Fidesz és a Jobbik egymásnak ugrasztása, hogy saját magukról eltereljék a figyelmet. Már rég hozzászoktunk: amikor túl nagy a lárma, akkor mindig a titkosszolgák tevékenykednek lázasan a háttérben, és soha nem jó ügy érdekében. Egyáltalán bajunk van ezzel a szolgálalkúséggel. Különösen így március idusa táján, mikor „megnyílnak az egek”, a magyar lélek pedig megtelik valami égiesen-éterien fennkölt érzéssel, melyre amúgy nincs földies magyarázat, csak úgy van, és nekünk ez a jó.

Tudjuk, megint jönnek az internacionalista hadovákkal. Már mint hogy tegyük végre a sutba ezeket az avított érzéseket, horthysta csökevényeket, melyek nem mellesleg évezredek át egységben tartották a nemzetet (bármilyen primitív rokonságot és porszemnyi időt hazudnak is össze a számunkra a számlagyárosok felmenői és csicskásai). Ők bezzeg! Nos, igen, látjuk, különösen az elmúlt nyolc év ismeretében, milyen fantasztikus tettekre képesek! Egy egész haza kiséberesítésére, minden gazdasági siker lenullázására, bármely gazda (új és régi) talpának szimultán nyalogatására, saját bankszámláik feltöltögetésére, nem is akármilyen mértékben, kiskedvesek futtatására, ellenzékiek üldözésére, szemkilövetésre, minden nemzeti ünnep meggyalázására, majd az utána következő hazug propagandára, a szolgasajtó még nagyobb mértékű korrumpálására, adósságcsapdák felállítására úgy az egyén, mint a makrogazdaság szintjén. De ne is folytassuk a sort, majd megteszi ezt helyettünk az utókor és a mostaninál méltóbb történetírás.

Gyurcsány, ahelyett, hogy hallgatna, ismét ágál, fenyegetőzik, ígéretet a többnyire szenilis közönség előtt. Hadonászik és ordít, mint Hitler, és az ötvenes évek petróleumszagú népboltjainak plakátjait idézve üvölti világgá egy háborodott elme zavaros eszmehabarékát. A tapasztalt néző már figyel a háttérre. Nemcsak az Apró-klán rafinált tagjai üzennek onnét, hanem megbízóik és ideológiai mentoraik is. Szerintük ugyanis nincs más választása a népnek, mint az ő rabigájukat viselni az idők végezetéig. Mivel ők még mindig hisznek abban, hogy ők valóban jobban tudják. Mit is? Hát a leckét, amit bemagoltak, és bármikor felmondják, ész nélkül sorolva a hajdani tud. szoc. könyvek anyagát és az euroatlanti blablát, meg a NATO-szövetség kötelezettségeit, a híg globalista dumát, bátran vegyítve a „legtrendibb” ideológiai maszlagokkal, melyekről ugyan mindenki tudja, hogy nem jelentenek semmit, de azért még lehet úgy tenni, mintha. Eközben eszünkbe jut a néhai Rodolfo, aki a teljesebb illúzió kedvéért mindig figyelmeztetett bennünket, hogy csak a kezét figyeljük.

Nos, hát figyeljük is ezeket a fenyegető lapátkezeket. Bár nem akarják nyilvánosságra hozni, mégis látszanak rajtuk az odahaza kiosztott bányászpofonok. Ugyanolyanok, mint amelyeneket ő is elszenvedhetett annak idején, amikor még esetleg nem volt teljesen reménytelen eset. De ahelyett, hogy felnőve igyekezett volna korrigálni a korábban elrontott élettörténetet, ő csakis a demagógia mindenhatóságában hisz. Ehhez ragaszkodik rögeszmésen, ezért orbánozt, fideszezt és jobbikozt akkora hévvel. Lázbetegre valló módon vizionál fasizmust és rasszizmust, terrorizmust, csak a hajdan hajtogatott rothadó kapitalizmust felejt ki a sorból, holott épp ez lenne a legaktuálisabb. Ő és nemzetáruló társai ugyanis épp a kapitalizmus kései vívmányait söpörték félre akkora hévvel, mint ahogy most telehazudják a világot „nemzetmentő” eszmesalakjukkal, előbányászva a történelmi

süllyesztőből annak legprimitívebb, kezdetleges változatát. Ennek jegyében a főkaméleoni címre már rég kiérdemesült pártmatróna nemzeti színekbe öltöztetve jelenik meg (mint hajdani KISZ-führer korában március 15-én a valódi tüntetők közé vegyülve, fél méter széles szalaggal a homloka körül és hatalmas kokárdával a mellén figyelve a megfigyelendőket), de még mindig nem nyílnak meg az egek. Szemrebbenés nélkül hazudják tovább a legbőszítőbb hazugságokat, és úgy tesznek, mint aki nagyon is hisz bennük. Ha az okokat firtatjuk, semmi másra nem lelünk, mint a további konckra való áhítózásra, és a szűk csoport öntömjehez hitére, hogy rajtuk kívül senki más nem képes vezetni ezt a hazát. Hová is? Hát egyenesen bele a szakadékba, melynek széléről ők „nagy bátran és elhivatottan” majd úgylis kiugranának, a kicsinált maradék nyomán pedig elfoglalnák a hazát, hogy egy teljesen új blablaországot alapítsanak. Falanszterekkel, óvodáskortól kezdve elhülyített nemzedékekkel, a további „töretlen sikerek” jegyében.

Egyetlen dolgot felejtenek ki a számításból: maga a nép mit akar? Ha valóban demokraták lennének, mint ahogy hazudják, akkor ez lenne a legfontosabb a számukra. De lassan már évszázados hazai történetük egyetlen momentuma nem bizonyít egyebet, mint ennek az ellenkezőjét. A történelmi vakság csimborasszója ez, nem más. De magyarázhatja nekik bárki, ők csak a saját rögeszméikben hisznek. Süketek párbeszédét folytatni monomániás örültekkel? Nos, ez az, aminek végképp nincs értelme. Magyarország náluk százszor különbeket érdemel. S nemcsak nemzeti ünnepein és legszebb évfordulóin.

Eger, 2010. március 7.

Mint az álom

Mint az álom köszöntött rá Magyarországra a választások második fordulójának a napja. Már felkészültünk a legrosszabbra, monstre csalásokra, szavazó turizmusra, mindenkit megdöbbenő, jól bevált praktikákra. Az ország viszont egyértelműen megerősítette az első fordulás szándékát és világosan kinyilvánította akaratát, hogy gyökeres változásokat kíván, a szocialistákat pedig néhol még saját szavazóbiztosaik is cserbenhagyták, egyszerűen dezertálva a szavazókörzetekből. Cigányok tömeges utaztatása volt ugyan, de ez nem sokban befolyásolta az eredményeket. Mindössze két körzet volt, ahol a szocialisták megtartották korábbi előnyüket és elvakult szavazóbázisukat, egy helyütt pedig egy független jelölt került ki győztesen.

Magyarország térképét narancssárgára festette a választók akarata. A meghirdetett nemzeti egység valóban alakulóban látszik, a dühödten mocskolódkampányolók melléfogtak. Mi magyarok nem szeretjük a szélsőséges indulatokat, az agresszív stílust, a mások befeketítésén alapuló sikerpolitikát, az amerikai típusú választási kampányokat. Most egyértelmű volt, hogy nem elegendők a pusztá ígéretetek, olyan pártot bízunk meg az ország irányításával, amelynek nemcsak programja van, hanem vezetési gyakorlata is, és a röpke négyéves kormányzás maradandó emlékeket hagyott a népemlékezetben. Mint ahogy az elmúlt nyolc év kudarcpolitikája se fog kihullni senki memóriájából, igaz, ellenkező előjellel.

Nyolc év alatt sok minden történhet. Nem feledhetjük a síró kisöregeket, akik a 2002-es (csaló) fordulat után azon keseregtek, hogy ők már nem fogják megérni a következő választásokat. Nem feledhetjük az elkeseredett hídfoglalókat, akik ezzel a látványos eszközzel éltek, hogy felhívják a honi

és külföldi közvélemény figyelmét a nyilvánvaló csalásokra. A Kossuth téri tüntetéseket, a TV székháza elleni (titkosszolgálati háttérű) ostromot, a rendőrrohamot, a diktatúrapártiak fékevesztett tombolását, a rendőrség és a külföldi zsoldosok alantas részvételét mindebben. A kilőtt szemeket, az izraeli típusú „rendcsinálást”, a kormánypártiak pökhendi nyilatkozatait, a döbbenetet (ittthon), mely mindezt követte, és a külföldi közvélemény közönyét. Akár 1956-ban. A jogvédők hiábavaló kísérleteit, hogy felhívják az illetékes EU-s biztosok figyelmét a jogsértésekre, a bürokraták semmitmondó nyilatkozatait, melyekkel szimplán leráztak bárkit, aki védenek ellen szót mert emelni. Barroso és Almunia hátbaveregető gesztusait Gyurcsány és Bajnai rendszere iránt, a részükre megelőlegezett bizalmat, mely talán azóta se fogyott ki tartalékaiból. Az ellenzék javaslatait, melyeket pökhendi hatalmi göggel söpörtek le a szocialisták az asztalról, függetlenül azok tartalmától. Dafke, csak mert lehetett. Mert kellő parlamenti többséget csaltak össze maguknak, jól tudható az őszi beszéd nemzetgyalázó mondataiból, melyeket a jelek szerint nem bocsátott meg a lekurvázott ország Gyurcsány Ferencnek és vele bőszen egyetértő pártjának. A külföldi támogatóik irányában stréber igyekezettel pedálozó egypártrendszerieket, akik „lefelé” úgymond csak taposni tudnak, holott ők nem voltak a hosszútűró nemzet fölött soha, csupán a bányászbéka alatti feneketlen mélységekben. S nem feledhetjük az ország kifosztását, melynek mértékéről csak azután tájékozódhatunk, ha már megtörtént a hivatalos kormányváltás.

De nem rontjuk senki hangulatát ezekkel a rossz emlékeket idéző gondolatokkal. A táj, mintha az ország érzéseit tükrözné, minden a megújulás, az újjászületés jeleit mutatja. Az üzenet: virágzó Magyarország. Két hét óta valami különleges béke hangulata szállt ránk. A közös akarat annyira nyilvánvaló jelei mutatkoznak meg táj és ember harmóniájában. Mindez olyan, mint az álom. Nem hihetetlen, csak még nem éltük bele teljesen magunkat. Természetesen tisztában vagyunk vele, milyen sajtóhadjáratot fognak indítani az újonnan alakuló kormány ellen. Rég megszoktuk, hogy csak a bolsevik hagyományú és felfogású csapatot fogadja el a külföldi sajtó. A lelkek rajta, miért akarnak annyit ártani nekünk, és miért nem fogják fel, a demokrácia lelke a népakarat, melyről ők csak hazudozni szoktak, de gyakorlati politikájukban úgy elszabotálják, mintha ezért fizetnék őket. Természetesen egybe fogják mosni a Fideszt a Jobbikkal, hiába tiltakozik ellene mindkét fél. Ők csak fújják tovább rögeszméiket, melyben minden kudarcuk után is annyira hisznek. A Jobbik kampánytechnikája nem vált be. Morvai Krisztina olyan agresszív irányba vitte el a fiatal pártot, amivel inkább elriasztotta a szavazókat. Nem bizonyult jó taktikának a legnagyobb ellenzéki párt folytonos támadása. Lendvai Ildikó rikácsolási technikáját akkor is elvetik, ha ugyanazok a fordulatok Morvai Krisztina szájából ömlenek. Az utcai jelenetekkel való fenyegetőzés inkább a most nagyot bukott szocialisták forgatókönyv-tervei közé illik be, nem a konstruktív ellenzék sajátja. Aki pedig erre tüzeli az amúgy is lobbanékony fiatalokat, nemigen alkalmas államfőnek. Harcos jogvédőnek igen.

Tisztában vagyunk vele, hogy igen nehéz feladat vár az új kormányra és támogatóira. Egy „leharcolt” állapotban átadott, szándékosan lepusztított országot felemelni, virágzóvá tenni nem könnyű feladat. Ám ha megvan hozzá a közös akarat (bő kétharmados arányban megvan), akkor a nehézségek is könnyebben legyőzhetőek. A folytonos fenyegetés, hogy a globális tőke kivonul a szándékaival ellentétes akaratot felmutatók országából, nevetséges érv. Először is, mert a piacok megszerzéséért kemény harc folyik világszerte. A már megkaparintott piacról lemondani csupán politikai okokból gazdasági szakemberek és piaci hiénák nem fognak. Befektetéseiket pedig nem igazán tekintjük valódi befektetésekként, mert magyar támogatásból indították be itteni üzleteiket, utána már csak forgatniuk kellett a hasznot. Erre akárki képes, aki támogatásunkat elnyeri, tehát magyar befektető is. A Világbank és az IMF se fog arra törekedni, hogy eddig jól tejlő ügyfeleit elveszítse. Inkább a

rémálom kategóriájába tartozik náluk, ha effélével számolniuk kell. Bár őket se kell féltetni, épp aktuális példa Görögorszáé, ahol a gazdasági csődöt megelőzte egy liberális kormányzás, valamint egy antiszemita feliratsorozat országszerte, így akár a jelenlegi helyzetet akár bosszúhadjáratnak is lehet tekinteni.

A Fidesz konkrét gazdasági tervekkel lép kormányra. Ismerve kiváló gazdasági szakembereit, ezt el is hisszük neki. A mezőgazdaság talpra állítása, a feldolgozóipar újjászervezése, a hathatós fogyasztóvédelem a globális szemét árusításának kivédésére, illetve annak szankcionálására, egy új energiapolitika szükségessége és a határon túli magyarság jogvédelme mind sürgető feladat. Egyáltalán kilépni abból a kényszerzubbonyszerű szerepből, hogy a magyar politikusokkal akárki felmoshatja a padlót. A magyar nemzet olyan arányban szavazott bizalmat az újonnan alakuló kormánynak, hogy ez nemzetközi presztízsét is komolyan emelni fogja. Az egymást követő illegitim szocialista kormányok azért kaptak annyi megalázó gesztust külföldön is, mert velünk együtt mindenki más tisztában volt vele, hogy nem a népfelség akaratóból pöffeszkednek ott, ahol, hanem csupán egy „sztárcsináló” technika és az azt gyakorló, külföldi agresszorok, valamint csaló gépezetük segítségével. Mindamellet, hogy tisztában vagyunk velük, a jövőben védelmi technikánkat is jócskán fejleszteni kell ezekkel szemben.

Most mégis mindez olyan, mint egy álom. Gratulálunk a nyerteseknek, akiktől nemcsak elvárjuk, hogy mindnyájunk érdekét képviseljék, hanem tudásunkat és tapasztalatunkat is ajánljuk az előttünk álló feladatok sikeres megvalósításához. Csupán egyetlen gesztusra várunk, hogy ezt kérik és elfogadják.

Eger, 2010. április 26.

Oktatás- és kultúrpolitika

A magyar gazdaság jelenlegi helyzetében különös fontossággal bír, hogyan kezelik az ún. nem termelő ágazatokat. Ezek a mai földhözragadt szemléletű világban nem hoznak közvetlen hasznot, azaz olyan értelemben nem is, hogy nem lehet megenni, meginni, tehát a primitív ember összajú szintjén felhasználni. Csak annak érdemes ezzel a területtel foglalkoznia, akiben van némi lelki finomság, önmegvalósítását pedig nem a csillogó-villogó autócsodák köztereken való mutogatásában véli teljesnek.

Mivel a szociálliberális kormányzás két romboló ciklusa, azt megelőzően a jobboldali kormányok figyelmetlensége ezen tendenciák megfékezése iránt megtette a magáét, ma már teljes fegyverzettel kell nekiállni a vadhajtások megnyesegetésének, ha valóban rendet akarunk teremteni valahára. A titkárságok ki nem söprése, arra való hivatkozással, hogy igen drága multság a beépített emberek elbocsátása, alapos munkát végzett. Mármint az ellenoldalnak. Minden más országban teljes a kabinetváltás, azaz apraja-nagyja megy, ha kormányváltás van, csak a mi jobboldali kormányaink nem érzik át annak jelentőségét, mit jelent, ha belülről rombolva ellene dolgoznak, mindig mások érdekeit képviselve, soha nem a magyar népét.

Ezt a poszt-antant szindróma folyamatosan és egyaránt mérgezi a közéletet és az igen érzékeny ágazatokat, mint a fent említettek vagy a szintén jelentős kommunikáció. Szimbolikusan ez nem többet és nem kevesebbet tesz, mint hogy az ún. baloldali tendenciák máig konzerválódva élnek és hatnak, miközben parazita növényként ráfónódva fojtogatják és támadják a jobboldalt. Választási

vereség esetére, ami több mint aktuális, beindul a hivatásos rettegési nagyüzem, azaz gondosan megtervezett megelőző sakkhúzások segítségével tartanak be a jobboldalnak, ahol csak tudnak. Hogy ez ne következhesen be újból, nekünk is meg kell szerveznünk védelmi stratégiánkat. Magyarán szólva nem elég kétségbeesetten védekezni, ha meg akarjuk nyerni a meccset, hanem hatékony ellentámadásokra is késznek kell lenni. Nem fölösleges harciaskodásból, hanem immáron a jövőnk érdekében. Annyit talán halkan érdemes megjegyezni, hogy két ciklus feltöltekés után nem lesz szükséges udvariaskodni azon szervezetekkel, melyek a szocialista kormányzás favoritjai és minden létező forintot és eurót elhalámoltak a mostohagyerekként kezelt elhanyagoltak elől, melyek ugyanezen időszakban csak senyvedtek és vegetáltak.

Ahol ilyen anomáliák léteznek, ott gyaníthatóan magyarellenes tendenciák élnek és hatnak a háttérben. Ezekről szemérmesen hallgatni annyit tesz, mint cselekvő részeseivé válni a minősített hazaárulásnak, mely valóságos iparaggá nőtte ki magát. A saját kultúránk védelme mellett fontos helyet kell kapnia a határon túli magyarság stratégiájának is, úgy a veszélyeztetett szórványok, mint a tömbmagyarság tekintetében. Egyaránt jelentőséggel bír a székely, csángó, felvidéki és egyéb magyarság védelme, valamint a kanadai, venezuelai vagy ausztrál hagyományőrök tevékenységének támogatása, a könyv- és lapkiadásról nem is beszélve, mely úgy köti össze az egymástól olykor elszigetelten élőket, mint az Európán keresztül kanyargó és évezredek óta életet hozó Duna a mellette honos népeket.

S hogy mit is értünk a jobboldali kormányzások figyelmetlensége alatt? Azt a megengedő magatartást, mely elfogadja a baloldal által felkínált eszköztárat, mondván, hogy a két tendencia békésen is megférhet egymás mellett. Mivel azonban az ellenfél folyamatosan és alattomosan támadja a vele egyet nem értőket, nem lehet csupán értelmezésbeli, árnyalatnyi differenciákról beszélni. Aki elemien támadja egzisztenciánkat, azt nem lehet egyszerűen csak más véleményen álló vitapartnernek tekinteni, mert más az, ha ironikusan megcsipkednek bennünket vagy ha ágyúval, tankkal, harci szekercével támadnak ellenünk. Ha egyéni akcióról van szó, még lehet privát ellenszenvről beszélni, ám ha mindez intézményesített formában folyik, akkor kénytelenek vagyunk magyarellenességnek és szervezett népirtási kísérletnek minősíteni.

Az oktatás terén nem tartható tovább az a langyos tendencia, mely önmagát türelmesnek vallja, ugyanakkor harciasan támadja, támadni hagyja és haladásellenesnek minősíti a hagyományőröket, akik a kultúra kontinuitásáról évezredek át gondoskodtak. Nem lehet csak azért maradnak kikiáltani egy iskolarendszert, mert már régóta fennáll, vele szemben pedig modernnek és haladónak mondani egy másikat, még kipróbálatlant, mert egy szűk népcsoportnak az szimpatikus. Másfelől nem elég afölött siránkozni, hogy elnyomnak, háttérbe szorítanak bennünket, ugyanakkor előzékenyen hajlongani bármely idegen irányzat és annak képviselői előtt, csak mert azok agresszíven lépnek fel velünk szemben és nekünk nincs erre kidolgozott védelmi stratégiánk, megfelelő eszköztárunk, hogy hárítsuk a folyamatosan kapott tusokat. A kultúra terén pedig véget kell vetni annak az abnormális szokásnak, hogy egy csoport tagjai egymást zseninek kikiáltva pajzsra emelik egymást (mindig csak egymást) és minden díjat, haladó minősítést kisajátítanak maguknak, míg a körön kívül állókat a legválogatottabb leminősítő jelzőkkel látják el és művelik a karaktergyilkosság legalantasabb nemét. Köznyelven ezt környalásnak hívják, megvetik, de eddig azért nem akadt rá gyógyír, mert a sokáig túl hangosan ismételtetett számarásokot a hivatalos kultúrpolitika se merte lesöpörni az asztalról. Hogy mindez szakmai képzetlenség vagy emberi gyengeség miatt alakult így,

azt döntse el az utókor és a nagyérdemű – ha ugyan szóhoz engedik jutni ebben a nagy önreklámozó hangzavarban.

Teendő akad bőven, és mindezt jó előre alaposan meg kell szervezni, ha nem akarjuk ugyanott folytatni, ahol nyolc évvel ezelőtt abbahagytuk. Az alulról szerveződésnek, a demokratikus tendenciáknak természetesen helye van, de a hivatalos kormányzatnak se szabad engednie, hogy akarnok módjára rátelepedjen a szokásjogra hivatkozó (mert már régóta ható és romboló) másik irányzat. Az oktatásnak semmi szüksége arra, hogy nagykéssel, majd pisztollyal felszerelkezett diákok tartsák kordában a nekik nem parírozó tanárokat, vagy hogy az iskola olyan hely legyen, ahol a tanár jogfosztott, lenézett cseléd, akit a saját liberális kollégái oktatnak ki rá, hogy illene végre szolgáltatást nyújtania a már elmaradottnak mondott kultúra és illedelmes viselkedés tanítása helyett. Ahol ez a fajta oktatás marad fenn, ott ne csodálkozzunk, ha nemcsak idegen nyelven, hanem a saját anyanyelvükön is csak makogni képes diákok „teremnek”. S hogy a kommunikáció terén mekkora úr támadt a polgári kormányzás óta, arról szóljanak beszédesen az éhen halasztott jobboldali folyóiratok nevei és egzisztenciálisan lehetetlenné tett egykori kiadói. Azok, akiket és amelyeket olykor még azzal is megaláztak, hogy helyükbe a szocialisták favoritjait támogatva „ellenlapokat” indítottak be, mondván, hogy mások jobban tudják náluk, hogyan kell lapot szerkeszteni (a veszélytelen közép-szer irányításával és részvételével). Mindezt a környálás és a „reálpolitika” nevében. Ld. Új Hevesi Napló kontra Agraria legújabbkori történetét. Igaz, a még talpon maradtakra is gondolni kell, az ő életben tartásuk a legsürgetőbb feladat. Most már csak arra várunk, hogy mennyi figyelem és értő segítség jut azokra a helyekre, melyek korábban „árnyékban maradtak” a nagypolitika vigyázó szeméi előtt.

Eger, 2010. február 2.

Széthullásra ítélve

A szakadás előtti pillanat

Az erőlködés jelei mindenhol megmutatkoznak. Bár úgy tűnik, van még hátra pár pillanat, akár a lassított felvételen zuhanó papírfiguráknak, az MSZP láthatóan kétfelé szakad. A törésvonal a két levitézlett „nagyágyú” mentén mutatkozik meg markánsan: a lemondott pártelnök és a bukott miniszterelnök holdudvara körül. Mindkettőt egyfajta perverz hangulat lengi körül. Lendvai Ildikó „éfiasszony” örökifjú illúziója és az őt körülvevő fiatalok, akiket kellő kvalitások híján semmiképpen nem lehet ifjú titánoknak nevezni, az egyik oldalon. A másikon Gyurcsány Ferenc és a visszatérését követelő vénasszonykórus. Valahogy mindkét szólam erősen disszonáns. Nem lehet át nem hallani az alapzöngét, mert hiszen nem éppen a nagymamák és unokák nemzedéke talál egymásra ebben a furcsa nászban. Hormoninjekció vagy Cavinton? Ez itt a kérdés.

Bár az újonnan átalakult SZDSZ-utódpártot, az LMP-t is megkörnyékezte és egyoldalú gesztusokat tett irányában Lendvai Ildikó, az konzekvensen elhatárolódik az MSZP-vel való szövetségtől. Hirtelen mintha divatba jött volna a zöld szín. Ez a legalkalmasabb a megtévesztésre, ha valaki valódi szándékait titkolni akarja. A lelkes környezetvédelem sokak szimpátiáját elnyeri, ha másként nem, ideiglenesen, amíg a valódi szándékok és szponzorok személyei publikussá nem válnak. A súlyos korrupciós vádakkal terhelt posztkommunista párt barátsága már ciki. Senki nem szeretné, ha a süllyedő hajó őt is a mélybe rántaná. Az egykori kitartó szövetséges, az MDF rég a felszín alá bukott a

korruptióban való hűségese részvétele miatt. A nagy köpönyegforgatók mentelmi jog híján várhatják sorsuk beteljesedését. Igaz, a világpolitika tartogathat meglepetéseket. Jobban mondvá meglepheti azokat, akik még mindig nem tanulták ki olcsó praktikáikat, és nem tudják kivenni valódi szándékaik körvonalait a gondosan leplezett fedett akciók mögött.

Az Európai Uniót és az eurót súlyos támadások érik. Háttérben, illetve előzményként ott állnak azok a súlyos kritikák, amelyekkel az EU Izrael palesztin-politikáját illetve. Azok a követelések, hogy a közeli törpeállam, avagy törpe nagyhatalom tartsa tiszteletben az emberi jogokat. A támadás már várható volt, és épp tőzsdei vonalon, akár Görögország ellen, ahol szintén megfogalmazódtak a komoly vádak a hazai gazdaságba való beavatkozás, a (kívülről) erőltetett liberális gazdaságpolitika miatt. A tavaly nyári erdőtüzek, melyek a görögök legkomolyabb bevételi forrását, a turizmust érintették legsúlyosabban, csupán előjáték, „Les preludes” volt a mostani válságpolitikához. Ha megjelöljük a térképen, mely államok vannak még feketelistán, meglehetősen döbbenetes képet kapunk. Nem más, mint a volt fasiszta államok kerültek célkeresztbe. Németországot nem olyan könnyű ledönteni a lábáról, mivel erős gazdaságának alapja a kemény, szívós munka, a takarékoság, és az idegenekkel szembeni bármikori összezárás. A déli államok, Spanyolország és Portugália, de Olaszország is könnyebb préda, mert ott könnyedebb az életfelfogás, és mindhárom ország rég elvesztette egykori gyarmatait, ahonnan némi tartalékot meríthetne anyagi bajainak enyhítésére. Afrika rég azon globális társaságok kezére jutott, amelyek a XX. század nagy lokális és világháborúit szponzorálták, jobban mondvá azokba befektetve gazdagodtak meg még arcátlanabban. A balti országok is kaptak a nemtelen támadásokból, Magyarországról már nem is beszélve. Lengyelország is ugyanazt kapja, mint a II. világháborúban: mindkét oldalról támadást, és bár népe soha nem volt fasiszta, mégis a globális stratégiák feketelistáján szerepel hithű katolikusága miatt. Ezt szimbolizálja a lengyel vezérkar hirtelen halála, mely olyannak tűnt, akár egy célzott likvidálás.

Mindezt csak azért kellett elmondani, mert nem lehet figyelmen kívül hagyni, miben reménykedik a süllyedő hajón evickélő társaság. Nemzetközi háttérben, mely eddig is megtett mindent, hogy ász helyzetben tartsa azokat, akik bármire képesek, hogy a saját irhájukat menthessék, tehetségük pedig csupán a riválisok konzekvens támadásában nyilvánult meg. Gazdaságpolitikájuk úgy az átkosban, mint az utóbbi orszoki lehetőségek birtokában katasztrofális volt, leginkább a fordított sakkra emlékeztet, melyben nem a győzelem, hanem a mielőbbi játszma elvesztés a tét. Ámbár a globalizmus is mintha csak azon erőlködne, hogy háborús konfliktusokig vigye az általa folyamatosan gerjesztett indulatokat. Más megoldást nem lát, hogy újabb erőforrásokra és kirabolható országokra tegyen szert. A szirénhangokon hirdetett hitelfelvételi akciók sokakat taszítanak, és aki egyszer megtanulta, hogyan kerülje el őket, az már nem lép bele ugyanabba a csapdába. A felelőtlenül felvett hiteleknek nemcsak egy vesztese lehet, akit belerángattak. Annak is „el kell vinnie a balhét”, aki szándékosan behúzza a csőbe a szerencsétlen delikvenst. A közeljövő gazdasági tanulságainak erről is kell szólniuk. Akik hazánk hitelügyeiről tárgyalnak, ezt sem hagyhatják figyelmen kívül, mikor jobb és elfogadhatóbb feltételeket akarnak kiharcolni, immáron nem saját önös érdekek mentén, hanem nemzeti kormányként.

Ugyanakkor nem vehetik látatlanba a fent vázoltakat sem. A széthullóban levő, középpárttá süllyedt, nagy túlélő pedig nem ismételtetheti bukott számárként mindig ugyanazt a sémát: „Tanár úr, én készültem.” A XXI. század tanúr urainak ugyanis vissza kell térniük a rég bevált módszerhez: az órát zavaró, mindenbe belelocogó, mindenkivel szemtelenkedő diákokat meg kell regulálni. Az osztályzat nem az agresszió mértékét és képességét kell hogy tükrözze, hanem a valós érdemeket és az igazi

tudást. Aki ehhez nem hajlandó igazodni, azt meg kell buktatni. A nagyközösség érdeke előbbre való, mint a renitenseké.

Eger, 2010. május 3.

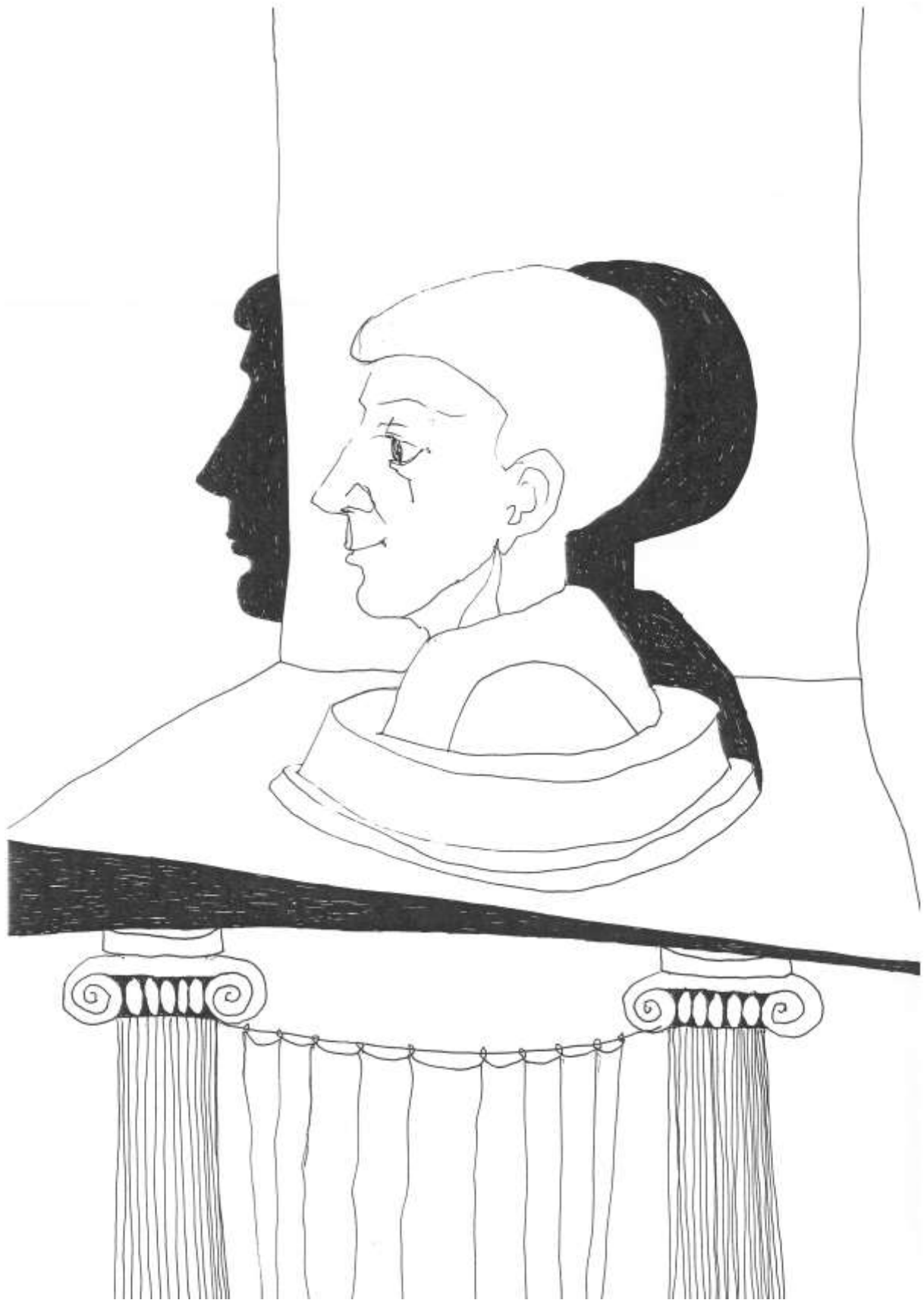
Egy sóhajtás a színházért

A színház álom és valóság különleges keveréke. Néha egy leheletnyi álom, mely hús-vér emberekkel teljesíti ki valóságát. Mesteri játékkal, az illúziókeltés mágikus eszköztárával, melyről nehéz úgy beszélni, mintha ismeretlen dolgot kellene bemutatni. És mégis meg kell kísérelni, mert amit jó ideje tapasztalunk, az elvadítja az embert szellemi élvezetei hajdani színhelyétől, és mert nem szeretnénk, ha ez a tendencia folytatódna.

A valódi színház úgy mesél el igazként elihető történeteket, hogy azokat valóságként érzékeljük. A néző azonosulni tud a színpadon mozgó szereplőkkel, vagy azok valamelyikével. A mesét nem pusztán képsorként fogja fel, mint villódzó, majd eltűnő klipeket, hanem képzeletében átalakulnak a látottak, és a megélt konfliktusok, jelenetek, majd az elmaradhatatlan katarzis minőségi változást hoznak a lelkében. Ennek segítségével ő maga is jobb emberré válik, szellemileg, lelkileg érik, társadalmi szerepében jobban helytáll, értékrendje stabilabb lesz. Egyszóval a színház a morális értékek hordozója, egyfajta társadalmi fölöttes énként működik – normális esetben.

Mikor valamit megfosztanak lényegétől, és már csak formálisan lehet annak nevezni, ami korábban volt, az ember viszolygni kezd, akár a képmutató alakok olcsó kis „műsoraitól”, és két lépést hátrál. Majd esetleg többet is, míg teljesen eltávolodhat attól a világtól, mely korábban életének része volt. Elidegenedik, mert elidegenítik attól, ami életét formálta, a helyette nyújtott pusztán formalizmus nem elégíti ki, és előbb-utóbb elmarad korábbi élményei színhelyétől. A jellemformáló szerep, mely Thália templomának joga és kötelessége, nem sikkadhat el. Konfliktus helyett ágáló, ordító színeszek a színpadon a jellemek egymásnak feszülése helyett, mely a konfliktus valódi lényege, ezzel nem azonos értékű az óbégatás. Katarzis helyett nem lehet pótlék, ha a „baráti” kritika felmagasztalja a minősíthetlent. Ez már ócska szappanoperákban sem működik. A közönséget nem lehet orránál fogva vezetni, mert előbb-utóbb úgyis meglép, és keres magának más szórakozást. A cselekmény nem azonos az egymás tetejére hajigált eseményekkel, netán azok összezilálásával. Az esztétikumot nem pótolja a csúfság kultusza, a szellemi izgalmat a nyíltszíni szex és a színészek megalázása azzal, hogy ebbe a szerepbe kényszeríti őket az akarnok, szűk baráti kör előtt tetszelgő rendező.

Manapság az a szerencsés, akinek nem játsszák a darabjait. Miért? Mert akkor megússza mindazt, amit a klasszikusok kénytelenül elszenvednek: műveik lényegének elsikkasztását, színhely, eredeti díszlet és mondandó megcsúfolását, elváltoztatását. A szerző teljes figyelmen kívül hagyását, akár a hollywoodi filmekben, melyeknek az eredeti darab vagy regény csak alapötlete, és ebből a rendező, a forgatókönyvíró mást fabrikálhat, szűkhomlokú „átírók” igényei, jobban mondva igénytelensége szerint. Hogyan lehet az, hogy valaki okosabbnak hiszi magát Shakespeare-nél, Madáchnál, Molière-nél? Úgy, hogy nincs önkritikája. Hogyan nevezhető fordításnak, újrafordításnak az, amikor a klasszikus szerzők nyelvezetét nem tartják tiszteletben, az eredeti mondatokat káromkodásokkal tűzdelik meg, s mindezt a fiatal közönség igényeire hivatkozva? Úgy, hogy nincsenek tisztában a szerzői jogokkal (nemcsak az ötven évnyi fizetési kötelezettségekre gondolunk, hanem eszmei

mondanivalójukhoz való jogukra, világlátásukra és a színpadi milió általuk történő meghatározására). Ilyen esetben a „fordította” rovatba ezt kellene nyomtatni: „kifordította” ez és ez, aki köp a szerző eredeti szándékára. Aki nem ért egyet a nagyokkal, az keressen magának más, modernebbnek hitt szerzőt, és azzal próbálja becsábítani a színházba az erre vevő közönséget. Ám a klasszikus szerzők nevével visszaélni nemcsak jogtalan, hanem mélységesen erkölcstelen, szakmailag több mint alantas.

Miután egy törpepárt kimúlt, melynek nemcsak politikai, hanem kultúrát szennyező hatását még csak eztán lehet majd feltérképezni, elgondolkodtató, hogy miért tud akkora hatást gyakorolni mégis úgy a szellemi, mint a közéletre. Hogyan lehet az, hogy a sokszor ismételt ostobaságokat magukat értelmesnek valló és hívő emberek beveszik, és sznobként hajlonganak olyan álértékek előtt, amelyek szemétre valók, nem színházba? Hogyan lehet, hogy a katarzis élménye helyett beérik hiperaktív mozgásokkal, a háttérben tekergő, vonagló táncosnőkkel, káromkodó párbeszédekkel, katolikus papnak öltöztetett és beszéd közben folyton magához nyúló Tartuffe-fel, aki mellékszereplővé sikkad a szobalány mellett? Velük szemben bejön Picasso és Dalí polgárpukkasztó attitűdje, az agresszív „Na, mi az, csak nem olyan ostoba, hogy nem érti?” fellépés, mert félnek, hogy kiderül félműveltségük vagy műveletlenségük, ha szóvá merik tenni a hiányosságokat és a nemtelen eszköztárat, és mert a hivatalos kritika azonnal védelmébe vesz mindent, ami magyarellenes, kultúraellenes, lényegét pedig a pszeudokultúra névvel lehetne összegezni. Mindenkit megnyugtattunk: komoly felkészültségű író sohasem fogja ezzel sokkolni a közönséget, neki a műveltsége a védjegye, nem szorul rá efféle trükkökre. Aki ezzel visszaél, azt nyugodtan ki lehet ejteni a klasszikus vagy bestseller jelöltségből.

Egerben hosszú évek óta nem lehet színházba járni. A nyári Agria Játékok kivételével nincs igényes színjátszás. Mondani se kell, minimális támogatást élveznek, miközben a kiürült formák, mondanivaló híján tengődő programok rendre elhappolják a kultúrára fordítható pénzeket. Persze mindig a közönség igényeire hivatkoznak, miközben a kultúra valódi élharcosait rendre jól oldalba könyökölik, holott tudható, hogy a közönség, különösen a fiatal közönség igényeit nem más, mint az értékes kultúra alakítja. Hazug érvelés, hogy ez a divat, vagy hogy másképpen nem lehet becsalogatni a színházba az embereket. A színháznak mindig megvoltak a maga műfajai és helyszínei. Volt teátrum, nemzeti színjátszás, volt orfeum, cirkusz és vásári komédia, diákszínpad, bábszínház, betlehemezés és passiójáték. Kinek-kinek ízlése és műveltsége szerint. De arról sose volt szó, hogy egyik műfaj rátelepedjen a többire, és azt rendre kiszorítsa a neki rendelt térből, időből, szerepkörből. A klipek helye a TV-ben van. A futtatott táncosnőké az orfeumban, a mozgásszínpadé a pantomim műfajában. Madáchot és Az ember tragédiáját nem illik zúzdai színhelyre kárhoztatni, Shakespeare-t és Molière-t, akiknek máig külön színházai vannak Angliában és Franciaországban (mert hatalmas tisztelet és a nekik kijáró kultusz övezi őket ma is), nem illik kifecsközött ízlésű anti-polgárok alantas eszméihez „igazítani”. A kormányváltás után talán nem hiú remény, hogy az új kultuszminisztérium ismét teret enged a nemzeti színjátszásnak. Ha önmagának is, nekünk is jót akar.

Csak az jöhet ki az emberből, ami benne van. Akiből állandóan az undor, a rútság, az agresszió fröcsög, a jóság, a valódi értékek megtiprása szándéka ömlik ki szellemi hányadék gyanánt, az nem színpadot, nem nyilvánosságot érdemel, hanem egy alapos pszichiátriai kezelést. Aki számára a klasszikus értékek olyanok, mint ördögnek a tömjénfüst, az részt vehet valami underground kísérleti színház pinceklubjának performanszaiban, de nem tenghet túl, különösen tehetség híján nem, a szellemi életben. Nemzeti értékeink gyalázása, előbb csak suttogó propaganda formájában, majd egyre nagyobb hangerővel, minden létező fórumon már évtizedek óta tart. Hátsó szándéka immár nem titkolható: minden nemzeti érték megszüntetése, egyfajta falanszterszemlélet meghonosítása

vége. Aki tömegcikknek akarja érezni magát, társadalmi mellékterméknek, az nyugodtan csatlakozhat hozzájuk. De Thália templomát hagyják meg Thália papjainak! S hogy rend legyen, talán érdemes volna szétnézni a kulturális irodákban, az ottfelajtott propagandisták után. Eger, a hazaszeretet városa megérdemelne végre egy hazáját szerető, tisztelő színigazgatót.

Eger, 2010. május 9.

Megalakult

Megalakult a parlament, mely a rendszerváltozás óta a legnagyobb érveléssel és a legnagyobb várakozással tölti el a magyarság javát itthon és külföldön egyaránt. Hamarosan lezárul az a korszak, melyre már nem nyomhatja rá ártó bélyegét egy olyan bűnszövetkezet, amelynek egyetlen hivatása lehet még: gonosz tetteivel arra ösztönözni másokat, hogy velük ellentétben minél magasabbra törekedjenek. Az egységesülő nemzet, mely szavazataival egyértelműen kifejezte, hogy hatalmas mértékben elutasítja a leköszönő kormány politikáját, egyúttal zöld utat adott a támogatottságában egyedülálló új kormánynak. A széthullott kommunista blokk államai közül többen visszakapaszkodtak a hatalomba a korábbi nómenklatúra díszmadarai, ám mára kiderült, hogy nem változtak semmit. Szerepvállalásuk nem más, mint feltűnési viselkedés és a hatalommal együtt járó anyagi lehetőségek teljes kiaknázása. Magyarul szabadrablás, harácsolás fosztogatás, melyből elég rendes ízelítőt kapott még a teljesen elvakult fanatikusok hada is az elmúlt nyolc év során.

Megkönnyebbült, csendes várakozás előzi meg úgy a parlament, mint a kormány megalakulását. Talán vannak, akikben a csodavárás érzése dominál, ám a csendes többség, mely a legnagyobb béketűréssel tudta kivárni ezt a pillanatot, tudatában van annak, hogy az okozott károkat nem lehet eltüntetni egyik pillanatról a másikra. Ám vigyázó szemekkel figyel, és a hibáknak nem örül, mert azok nemcsak az újonnan felálló csapatnak ártanak, hanem neki is. A kritika mindannyiunkat ér, ha sikeres politika helyett ismételt és be nem látott hibák sora lesz napirenden. Pintér Sándorral szemben sokaknak fenntartásaik vannak a volt rendőr főkapitánnyal, Gergényivel való üzleti kapcsolata miatt. Mindenki felhőrdül, amikor még hivatalba lépése előtt kijelenti, hogy szerinte az utcai tüntetések feloszlatása szabályos és törvényes volt. Egy egész ország érzi szemén köpve (lőve) magát ettől a cinikus mondattól, mert lelke mélyén minden tisztességes polgár rendet és igazságosságot vár, nem pedig a farkába harapó kígyó gyanánt bezáruló kört: az egyenruhások megvetését a civilek iránt.

Több parlament megalakulásának voltunk már szemtanúi. A mostani ünnepélyesebb és meghatóbb. Mikor behozzák a történelmi zászlókat, tudjuk, hogy ezúttal nem egy csalással és szélhámoskodással hatalomra jutott klikk fog hazug módon felesküdni az alkotmányra, hanem olyanok, akik már egyszer bizonyítottak, milyen gyors és lendületes változásokat tudnak hozni a nemzet életébe. Mikor meghajtják a zászlókat a közjogi méltóságok előtt, bennünket ünnepélyes érzés tölt el, de a régi hatalomból még mindig itt maradtakat nem. Nekik nem haza az, ami nekünk a legszentebb. Nekik nem tiszteletreméltó az, ami számunkra fontos. Ők egy pillanatra se tudják kikapcsolni haszonleső szándékaikat és mobiltelefonjaikat. Miközben Orbán Viktor történelmi beszédét mondja, ők, bár kisebb létszámban, de ugyanazt akarják tovább csinálni: lesajnálni azokat, akiket a népakarat fölébük rendelt, és folytatni sefteléseiket – pénzzel, hatalommal, üzleti és családi kapcsolataikkal (nekik csak ennyi), és láthatóan még mindig nem fogták fel, őket le- és kiszavazták innen. Mindössze ketten vannak a szocialisták között, akiket választóik szavazatai juttattak be a parlamentbe, a többi listán

került be – a saját szegyenére és a nép akarata ellenére. Gyurcsány mögött Juhász Ferenc röhög, a honvédelmi minisztérium panamákról elhíresült tótumfaktuma. Ő és társai csak tiszteletlenségüket akarják kifejezni a győztesekkel szemben. Tőlük eztán is ennyit lehet várni: ásítózó, mobilozó, újságot olvasó, laptopjaikra tapadó, megvetésüket és érdektelenségüket látványosan kifejező alakokat, akik szavazógépként nyomnak gombot és szavaznak bármi ellen, amit a Fidesz és a nemzeti oldal felvet.

A sajtó a neki odavetett gumicsonton rágódik: Vona Gábor mellényén. A Jobbik elnöke az ünnepi fekete öltöny alatt továbbra is viseli a számára és pártja számára változatlan ruhadarabot, melyet a honi és külföldi sajtó fasiszta jelképpé kiáltott ki, egy hazai bíróság a világ legneveltségesebb módján betiltott, és most mindenki ezzel foglalkozik, még a köztársasági elnök is, ahelyett, hogy a lényegről esne szó: az előttük álló teendőkről és az ünnepélyes alkalom megtiszteléséről. A szegénylegények és a népi táncosok egyszerű fekete-fehér ruhája, melyen egy Árpád-sávós jelvény látható, rögeszmék és rágalmak fő témája. Magukat komolynak valló emberek témáznak rajta, mintha valóban veszélyt jelentene másokra nézve, miközben egyetlen szó sem esik arról, hogy a nagy fővárosi sikkasztókat mentelmi joguk megszüntével azonnal letartóztatták. A gumicsontot mindenki rágja, a mieink is, és senki nem gondol arra, hogy a ruházat bármilyen korlátozása az emberi szabadságjogok megsértése. Azzal senki nem foglalkozik, hogy az egyik cigány képviselőnő cigány népviselet stilizált változatában vonul be a parlamentbe, vagy hogy a fiatal LMP-s képviselők izraeli zászlót ábrázoló kítűzővel pózolnak a sajtó előtt. Martonyi János még aznap ellátogat az izraeli követségre, ahol a közel-keleti állam megalakulásának évfordulóját ünneplik, és garantálja, hogy minden zsidó honfitársunk védelmet fog élvezni. Kivel szemben? Mióta vannak veszélyben? Nem Magyarországot veszélyeztet az az attitűd, melyet ma már nem vállalnak nyilvánosan, de mégis csak elhangzott hivatalosan, ti. Magyarország felvásárlása a zsidó állam részéről? Működnek a régi beidegződések, újabb felszisszenés a köznép részéről (hiszen vérig sértették), újabb vigyorgó elégtétel a másik fél részéről: van, ami formálisan működik, csak kicsit meg kell lendíteni a kerekeket...

Még mindig kevés szó esik Orbán Viktor beszédéről, melyből világossá válik, hogy ahol kell, radikális változások lesznek. Bizony kell is, tegyük hozzá, mert az MSZP még mindig nem fogta fel helyzetét valódi mivoltát, és a bizottsági helyek fölött olyan marakodást rendez, amit kiéhezett kutya is stílusosabban tennének a konc fölött. Előbb megegyeznek a Jobbikkal, majd miután nekik engedték a költségvetési bizottság fölötti elnöklést, harciasan letámadják őket, mondván, hogy szerintük azoknak nemcsak elnöki tisztség, hanem tagság se járna. Leköpvé és lepocskondiázva a közakaratot (és a saját paktumukat), ugyanolyan agresszíven, ahogy eddig is tették. Maguknak követelve a nemzetbiztonsági bizottság elnöki helyét is, holott mindenki tudja jól, mekkora panamák folytak a honvédelmi tárcánál (már többeket lefogtak emiatt), és hogy miféle nemzetbiztonságot garantáltak nekünk, ahhoz elegendő végignézni a tüntetések durva szétveréséről készült videókat és visszaemlékezni az izraeli harci gépek berepülésére, mely mindenhol máshol komoly diplomáciai affért okozott volna, csupán a mi csinovnyikjaink hódoltak be szolgálalkúen az „erősebb kutya” előtt. Ám hazai terepen még mindig úgy gondolják, hogy ők dominálnak. Pedig csak egyetlen pillantást kellene vetniük a saját padsoraikra és konstatálniuk: mindezt saját maguknak köszönhetik. Annak a szívós „munkának”, mellyel a bányászbéka alá sikerült ledolgozniuk önmagukat és pártjukat. Amiben oroszlánrésze volt (talán a patkány név stílusosabb lenne) a hátul darvadozó egykori miniszterelnöknek, aki még mindig úgy érzi, ez most az ő ideje, amikor ismét nagy lendületet véve ágálhat.

Sólyom László meleg hangon üdvözi az LMP megalakulását és parlamentbe kerülését. Másoknak inkább az izraeli kítűzőkön akadt meg a szemük. Csupán mert ez most a dolgok újra definiálásának az

ideje. A kettős állampolgárság kérdése azonnal felmerül, és a hivatásos rettegők máris együtt rettegnek a szlovák nacionalistákkal, akik európai szervekhez akarnak fordulni, mintha soha nem hallottak volna európai törvényekről és azok garantálásának szükségességéről. A vita már csak azon folyik, mármint idehaza, hogy jár-e vele szavazati jog vagy sem. Számunkra nem vitás, hogy a visszaszerzett jogokat nem korlátozni kellene, alighogy megkapták az érintettek, hanem inkább határozottan kiállni azok mellett és védelmezni a rájuk zúduló stupiditással szemben. Mindenki számára Orbán Viktor beszéde legyen iránymutató. Ha még volnának kétségei bármi felől.

Eger, 2010. május 16.

Boldog-szomorú újramegzés

Káin hagyatéka és a Plankenhorst hölgyek

Miután felesküdt a kormány, elkezdődhetnek a legsürgősebb munkák. Most kezdődik a valós helyzet feltárása, a tételes átadások, majd ezek ismeretében a válságkezelő stratégia kidolgozása. Ha mindehhez pontos adatok álltak volna rendelkezésre előzetesen, akkor se lenne könnyű dolguk, hát még így, a „hazudtunk éjjel, hazudtunk nappal, hazudtunk minden hullámhosszon” szemlélet által beárnyékolt zónákban, a posztkommunista dezinformációs szándékok hullámverésében!

Mint tudjuk, Káint az olthatatlan bosszúvágy, a gyógyíthatatlan féltékenység és az öt éjjel-nappal emésztő irigység hajszolta odáig, hogy testvére kezét emeljen. Mikor a kormányváltásra készül a „bosszúpártiak” tevékenységét láttuk, letagadhatatlanul magukon viselték mindezen jegyeket: úgy beomlasztani a gazdaságot, hogy a legfelkészültebb és legtehetségesebb fiatal gárda se tudjon mit kezdeni vele. Mindehhez maguk mögött tudhatják a külföldi „bosszúpártiakat” és a legelvetemültebb felfogású sajtóbirodalmat, melynek szándékai egybeesnek az övékével. Ha valamivel kapcsolatban nem lehetnek illúzióink, hát ez a sátáni hármás az, amit nem téveszthetünk szem elől. Mivel a nép most teljes rendszerváltást kíván, mindenki árgus szemekkel figyeli, nem jönnek-e elő a régi beidegződések, az ellenfél nagyúri gesztusokkal való kímélete, sőt pátyolgatása, az elkóborolt bárányok előnyben részesítése a hűségesekekkel szemben. Mindezt már átéltük egyszer, s ha a most bukott szamarak távoztával nem vágyunk hasonlóra, hát az új kabinet ezt száz százalékos biztonsággal tudhatja felőlünk.

Ha fordul a zászló, mindig a Plankenhorst hölgyeknél fordul először. Mindig ott vannak, minden koron, minden új lehetőségnél. Álszent arccal, kész frázisokkal, melyeket bármely „új földesúrnak” elpuffogatnak, látszatszívességekkel, melyeket mindig felajánlhatnak. Miközben hátrafelé és lefelé gondosan taposnak, könyökölnek, megsemmisítő csapásaikat pedig nem az ellenségre mérik, hanem a „hasznos hülyékre”, akiket ők is, és az általuk megcsaltak, átverték is csak baleknak néznek. Minden koron, minden rendszerben, minden fordulatkor. Legfőbb vívmányuk és erődítményük a minden gyanú fölött álló titkárság, ahol minden információt begyűjthetnek, visszatarthatnak és manipulálhatnak, majd egy káini gesztussal lecsaphatnak azokra, akik őket soha nem gyűlölték, nem támadták és nem bántották. Ettől keserédes ez a mostani újramegzés. Amit legkíváncsibban várunk, az a fordulat, amellyel a Plankenhorst népség is megleckéztethető, s hogy ehhez megvan-e az újító szándék.

Magyarországot ismét árvizek és belvizek sújtják. Káin megint vigyorogva nézi, mihez fog kezdeni ezzel gyűlölt testvére. Meg fogja oldani, nyugtassuk meg. Megoldotta máskor is, nem is akárhogyan. Tanúi a Makovecz-házak a Beregben, ha egyébre nem is emlékszik már a könnyen romló mai népemlékezet. Nos, ha megoldja, annál gyűlöletesebbé válik majd irigy testvére szemében, ezt se feledjük. Nincs annál nagyobb kihívás, mint amikor egy tehetséges és jó szándékai miatt támadhatatlan rivális halad a neki kijelölt úton, és amiért a földre született, azt maradéktalanul teljesíti. Nem pusztán földi mértékkel, hanem az égiek által szabott, szigorú mércével mérve is.

Két jelentős gesztust tett már az Orbán-kormány. Az első, szimbolikus értékű gesztus az volt, amellyel ismét szívére ölelte a határokon kívül rekedt magyarságot, majd nemzeti emléknappá nyilvánította a trianoni békediktátum napját, mely magyarok millióit tette földönfutóvá, szakította el családjától és szülőföldjétől. A másik, nem kevésbé jelentős intézkedése az árvízvédelemre fordítandó összegek megduplázása volt. Ez annál is lényegesebb, mert a Bajnai-kabinet nemrégiben alaposan megnyirbálta – ezt a keretet is. Ha nem is harmadikként, hanem egy későbbi gesztusként szép lenne, ha jutna figyelem az önkéntes belső emigrációban élőkre is, akik mellett úgymond mindig elrobog a történelem – és a Plankenhorst seregek gondos zászlóforgatói is. Ezek mindig tudják úgy forgatni a zászlónyelet, hogy színre, a legselymesebb oldalon mindig az látszódjék, amelyik éppen legérdemesebb, míg a nyelét a vélt vagy valós riválisok elleni ütlegekre fordíthatják (mikor senki sem látja). E sorokat nem a sérelmek mondatják velünk, hanem a sokszor és csúnyán megtiport igazságérzet, mely nélkül nem újságíró az újságíró, és nem vérbeli politikus a nemzet szolgálatára felesküdtött honatya vagy városi szenátor.

A Kossuth térre meghívott régi támogatók, bár az árvízvédelem és a földi munkák miatt nem is mindenki érkezett meg, mégis tiszta szívből együtt ünnepeltek az ismét felszabadult jelképes téren a hivatalos kormányváltás napján. Felemelő érzés, hogy bár sejtjük és tudjuk Káin támadó szándékát, mégis erőt demonstrálhatunk vele szemben. Ábel ma nincs egyedül. Milliók szeretete kíséri lépteit, óvja minden mozdulatát. A megpróbáltatások arra valók, hogy általuk megerősödjünk. Most is erre készülünk. Nem hazugsággal, ármánykodással, az ellenféllel való paktálással, mint azt a sötét szándékú testvérrontó tette és teszi, hanem minden összeszedett erőnkkel, tudásunkkal és országépítő akaratunkkal, mely annyiszor művelt már csodákat. Isten óvja Ábelt és a magyar nemzetet!

Eger, 2010. június 1.

A világ és a Magyarország

Miután elcsendesedtek az első dühödt kritika- és gyűlölethullámok, a világ félműveltjei kifanyalgták magukat, a közvéleménynek – itthon és külföldön egyaránt – meg kellett nyugodnia abban, hogy a magyar kormányon nem sok fogást tud ejteni. Megkezdődött az érdemi munka, törvényhozással, egy új struktúra kialakításával, személycserékkel, átszervezésekkel, árvízvédelemmel és egy sor kevésbé látványos tevékenységgel.

Vannak, akik arra hivatkoznak: ekkora szavazati többséggel nem gyakorolható demokrácia, ám akkor lehetne demokráciaellenességről beszélni, ha valaki nem tartaná tiszteletben a választások eredményeit.

Az IMF-nek is be kellett látnia a félbeszakadt tárgyalások után, hogy ezúttal nem paprikajancsikkal van dolga. A bankadó bevezetése ugyan nem tetszik nekik, a korábbi durva, belügyekbe való beavatkozási politikájuk ezután nem fog menni. Felébredt a többi megsarcolt ország is, és hasonló lépések megtételére készül, csak mert joga van hozzá, és mert a korábbi internacionalista politika helyett ezután inkább a saját nemzeti érdekeit óhajtja védeni a pénz- és hataloméhes klikkekéi helyett.

Már maga az eskütétel, eskütételek hangulata is megnyugtató és felemelő volt: ezúttal olyanok jutottak szerephez, akik nem fogják sáros lábbal megtipratni azokat a zászlókat, amelyek jelenlétében esküt tettek a haza szolgálatára. A nemzet viszont annyit elvár, hogy a nemzetgyalázó bűntettek elkövetőit és a brutális parancsok kiadóit szigorúan felelősségre vonják és megbüntessék.

Az ellenzék tevékenysége karakteresen megváltozott, miután elfoglalták üléseiket a Parlamentben. A Jobbik mintha nem találná a helyét és nem szolgálna rá a megelőlegezett bizalomra és türelemre. Eddig csupán formalistának mondható akciókkal (pótcselekvésekkel) jelezte jelenlétét, valójában felkészületlenül érte őket a parlamenti munka prózai, hétköznapi része, a papírmunka, annak rendszeres és gyors elvégzése. A törvénymódosításokkal nem lehet addig várni, amíg ők ezzel megbirkóznak. Nem mintha a szocialisták mindent elolvasnának. Náluk gombnyomásra, párthatározatra működik az egységes 'nyet'. Mindenre és bármire, amit az ellenoldal akar. Az általuk szélsőjobbosnak címkézett Jobbiktól viszont furcsa élmény volt azt tapasztalni, hogy rendszeresen együtt szavaznak az ex-kommunistákkal, akiket állítólag nem állhatnak, és akikkel semmiben nem állnak közös platformon. Eddigi gyakorlati politikájuk szerint a Fideszt jobban gyűlölik, mint az országrontókat. Ez utóbbiak jócskán rászolgáltak a névre, hiszen csupán romokat, elkeseredettséget és rossz kilátásokat hagytak maguk után. Most már valóban alapos megfontolást igényelne egy új átvilágítási törvény és annak konzekvens végrehajtása, hogy a fél évszázad + újabb három ciklus hatalmi lehetősége és az ez alatti visszaélések valóban oda tegyék őket, ahová valók, a történelmi süllyesztőbe. Fel nem tudják fogni, hogy az olyan mértékű gerinctelenség látványa mekkora érzelmeket tud felkorbácsolni a „megalázottakból és megszorítottakból”. Ám ennek nem kell örökre így maradnia.

Vidéken egyelőre nagy „ejtőernyős” roham indult be. Amint várható volt, ez elsősorban a kultúra és az oktatás területét fertőzi erőteljesen. A volt ávós taktika itt is beválhat, ha a kormánynak nem jut kellő figyelme rájuk. Egerben a lokálpatrióta vezetés minden jó szándéka ellenére a kultúra területén mindig olyan történelmi vakság uralkodik, ami nem teszi lehetővé számukra a tisztánlátást. Rendre olyanok kontárkodnak bele ebbe az egyébként húzóágazatba, akik formalista köztéri „látványosságokkal” próbálkoznak, „csupán” a stílusokat keverik össze, mondanivalójuk pedig kimerül a puszta formáságokban. A város erre súlyos tízmilliókat ad ki, miközben a színház, az irodalom és az egykor oly híres egri zenei élet senyved és elsovadásra van ítélve. Jó, belátjuk, hogy a számok emberei nem feltétlenül bírnak művészi vénával, de akkor miért nem bízzák ezt hozzáértő, jó szakemberekre, nem pedig pancserekre, akiknek a kultúra is csak egy biznissz, alkalom a saját meggazdagodásra?

Az iskolarendszer reformja, ha megvalósul is, hosszasan várhat majd az eredményekkel. Nem lehet megszüntetni egyetlen tollvonással az eddigi destruktív szemléletet, a kollégák megalázását a diákok és a közfelfogás előtt. A liberális szemlélet megtette a magáét, sokan nem mernek szembefordulni vele, a családjukra és a megélhetésükre hivatkozva. De ez a felfogás se tarthatja sokáig magát. Ezen az alapon bármi aljasság elfogadható és elfogadtatható. A nyelvoktatás örökös téma, mégse

történnék érdemleges lépések ezen a téren. Jelenleg a magoltató, mechanikusan ismételtető módszer a bevett, holott minden nyelvnek megvan a maga logikai rendszere is, melynek ismerete nélkül semmit nem tudhatunk az adott nyelvről. Mondhatja valaki, hogy a magolás is lehet célravezető, de az így szerzett tudás úgy foszlik semmivé, mint a sokat hallott, felszínes slágerek vagy a reklámszövegek. Tudjuk, hogy sokat hallottuk őket, de ki a fene emlékszik már rájuk, akár két hónap elteltével is? A nyelvtudás csak akkor jó, ha szilárd alapokon nyugszik, s nem csak a vizsga idején funkcionál. Úgy a tanárok, mint a szülők túlterheltsége a hivatkozási alap, amikor azt halljuk, hogy az átlagos diák gyengén kommunikál. Az okokat mégis a családban kell keresnünk. Ahol rendszeresen beszélgetnek a gyerekekkel, ott a legvacakabb iskola sem ronthatja le a társalgási készséget, ami a jó iskolai feleletek alapja. Az ismét divatos egykezés is ez ellen hat. Akinek van testvére, van rendszeres társalgópartnere is, nem fog egész nap valamilyen képernyőn csüngen. A liberális szemléletet toleráló, netán terjesztő iskolaigazgatók bizonyára Dobrev Klárával értenek egyet: mielőbb bölcsődébe adni a gyereket. Talán a sajátjukkal kísérletezgethetnek is, ehhez joguk van, ám az egyéni nevelés lehetőségét már az alapoknál kizárni roppant felelőtlenség. A gyermek később nem kaphatja vissza azt a sanszot, amit ostoba divatirányzatokkal elvesznek tőle. Ma már kevesen hivatkoznak rá, hogy az intelligencia alapjai az első három életévben alakulnak ki. A bölcsődében kevesebb figyelem jut egy-egy gyermekre, mint otthon, a testvéreket pedig nem pótolhatják az azonos korú társak.

A nyáron megtörtént a köztársasági elnökváltás. Schmitt Pál váltja Sólyom Lászlót, egy nemzetközileg elismert sportszakember. A kritikák és a tiszteletlenség természetesen az első közjogi méltóságig is felérnek. Mi viszont nem szeretnénk olyan országban élni, amelyet a kifiamodott ízlésű előző kurzus alkotott sikeresen a maga képére. Jelenleg minden változóban, mégis érezhető, hogy nemzeti alapjainkat nem akarják tovább bontani alólunk. Schmitt Pál egyik első lépése volt a keresztény európai alapok hangsúlyozása, mely nélkül silány hamisítvány lenne minden európai érték és vívmány.

Leköszönt Demszky Gábor. Párttársai és hívei mindjárt szobrot állítanának neki. Mivel korszakát a sok eltakarítatlan szemét, a botrányos melegfelvonulások és kiállítások fémjelzik, a posztmodernkedő performanszok jegyében esetleg elképzelhetőnek tartjuk: abból a sok tonna kutyagumiból, ami a budapesti utcákon éktelenkedik, valamint a nem éppen felemelő fesztiválok utáni szemétből és hányadékból, mellyel a székesfővárost mondanivaló híján „megtisztelik” az utcai magamutogatók. Ha lehetett Madonna-képet elefántrágyából kiállítani, ezt se tekinthetné szentségtörésnek az, aki a modernnek mondott képzőművészeti „alkotások” honi bemutatását engedélyezte. Helyszínek javasoljuk az SZDSZ-székház valamelyik termét a műélvezet teljessége érdekében.

Újabb katonát veszítettünk Afganisztánban, ezúttal egy női harcost. Ismét felmerül a kérdés: mi keresnivalónk van egy hazánkat soha meg nem támadott országban? Mindig a hazug álérveket kapjuk válaszként: ha Magyarországot támadás érné, mi is segítséget kapnánk. Az EU-s és amerikai reakciók ismeretében mi már szkeptikusak vagyunk. A konfliktushelyzeteket és a „segítőink” által gerjesztett válságokat mindig magunknak kell kezelnünk és megoldanunk. A spanyolországi vonatrobbanás után a nyugati szövetségeseknek is el kellett fogadniuk a nép döntését, se sértődés, se harag nem lett belőle. Jelenlegi gazdasági helyzetünk nem teszi lehetővé olyan háborús rögeszmék támogatását, amelyeket már az amerikai nép is elvet. Az utolsó csatlós szerep se nem vonzó, se pozitív hozadéka nem lehet.

Magyarország önkormányzati választásokra készül. A kormány népszerűségi indexe töretlenül magas, pedig sok a lejárató kampány, és az ellenzékiek sokhelyütt furcsa szövetségbe tömörülnek. Hogy mi bennük a közös? Ezen még fogunk töprengeni egy sort. Ha ők és választóik nem találják ezt elvetendőnek, mi nem tartjuk vissza őket, hogy valódi énjüket megmutassák a nyilvánosság előtt.

Ismét elmúlt a nyár. A magyarság egy szebb, új korszak kiteljesedését várja, hiszen erre szavazott. A régi összefonódások, oroszos revizorosdi kora rég lejárt. De vajon mennyi időbe telik, amíg a vele járó szennyes ár és nemtelen kapcsolati tőke kiárusíthatása valóban a múlté lesz?

Eger, 2010. augusztus 29.

A szerepjátszás lélektanából

Életünk, s nemcsak a színészeké, valamilyen szerepkörhöz kötődik. Kihez a vagány, kihez a naiva, az átlagember, az erős vagy gyenge jellem, kihez a nagy államférfi szerepe áll közel, és annak megfelelően alakítja rövidre szabott földi életét. Előbb mégis a hivatásos színészekét nézzük meg, mert az ő példájuk igen sokkal járult hozzá úgy nemzeti érzésünk kultuszának formálódásához, mint annak totális (vagy totaliárus) lerombolásához – napjainkban és az elmúlt húsz esztendőben.

A magyar színjátszás hőskorából ismert nagyságok elemi erővel hatottak az idegen elnyomással szemben mindig bátran szembefordulókra. Nemzeti irodalmunkra, s azon keresztül arra a különleges magyarságtudatra, mely mindig szálla volt a tőlünk eltérően gondolkodók, a bennünket körülvevő idegen kultúrák és azok sovén képviselőinek szemében. A magyar léleknek nagy kihívás ez, ám nem leküzdhetetlen akadály. Az elnyomatás, a terror, a mérhetetlen szenvedések korszakában is születtek mesterművek, sőt ez volt csak az igazi virágkor, amikor virágnyelven bár, de elmondhattuk mindazt, ami népünket előbbre vihette és hozzájárulhatott annak kivételes fejlődéséhez. Színjátszásunk nagyjainak legnagyobb alakításait celluloidszalagok őrzik, azokat bárki megtekintheti. Őket nézve eltöpreng az ember, mennyivel másabb volt, amikor még valódi válogatás és hiteles rendezés döntötte el, ki érdemes a sokak által misztifikált és sokat irigyelt deszkákra. Mára, mondjuk ki nyíltan, úrrá lett a protekcionizmus, a kontraszelekció és a képzelt elefántcsonttoronyok világa, melyeknek jegyében nem bűn egy beltenyészetnek játszani és a náluk tehetségesebbeket egyszerűen kikönyökölni arról a helyről, melyre érdemesek volnának.

Képzett pszichológus legyen a talpán, aki rekonstruálni tudná, mi zajlik le a nagy színészek lelkében, amikor különféle szerepekkel azonosulva, hitelesen ábrázolják azt a lelki fejlődést, amely elvezet a drámai hősök megdicsőüléséhez vagy elbukásához. Jóllehet mai szóval szólva mindez „csak szakma”, a nézőt pedig nemigen érdekli, hogy a „szakember” hogyan dicsőül meg, hal meg és támad fel a színpadon. Neki hiteles élmény kell, a részletekkel foglalkozzon az értő műkritika. Az író viszont ez is izgatja, amikor klasszikus alakításokat lát. Érdekli, hogyan lesznek a nagy tehetségekből a művészek legnagyobbjai, amikor megtettesítik számunkra a nemzeti idolt vagy a világirodalom univerzálisnak mondható értékeit, halhatatlan hőseit. Amikor nagy regényadaptációkat látunk filmen, esetleg több rendezésben is, mindenképpen foglalkoztat bennünket, hogyan és miért látták így vagy úgy a szakma legnagyobbjai más és más aspektusokból ugyanazt a művet és annak hőseit. Bár más volt a második világháború előtti, alatti és utáni rendezés, a zseni orosz-lánkörmei megmutatkoztak úgy régen, mint utóbb. Csodáljuk, hogyan lehetett a mindenki által csodált Jávor Pál tudós kutató Berend Iván,

mulató dzsentri Noszty Feri, más becstelenségéért börtönt viselő, majd onnan kiszabadulva új életet kezdő, úriemberből munkásemberré változó hős, Dankó Pista, és együgyű, de szeretetreméltó Úz Bence, és természetesen a színpadon a legnagyobb klasszikus hősök mindegyike. Mikor Várkonyi Zoltán rendezéseit nézzük, ámulunk a parádés szereposztáson. Az általa válogatott színészek még nem voltak csámpások, pöszék, nem raccsoltak, hanem tökéletesen beszéltek magyarul. Voltak akár epizódszerepekben is remekelni tudó nagyok, és mindig megvolt az éppen aktuális „hamvas”, tehetséges kezdő színészpálánta, aki utóbb rászolgált a megelőlegezett bizalomra. Bár talán naiv a felvetés, mégis hiszünk benne, hogy az a színészgárda, amely klasszikus rendezésben, klasszikus szerepjátszás közben érett meg arra, hogy velünk egyszerre dobbanó szívvel élje át a nagy drámai konfliktusok és katarzisos élményét, utóbb nem esett ki a szerepéből, hanem más rendezésben is tudott feledhetetlen élményt nyújtani a közönségnek. A szórakoztatáson túl, mely minden színész elemi igénye és hajlama, megérett bennük az érzelmi nevelés azon képessége, ami nélkül üressé válik a játék és öncélúvá a rendezés. Nehéz időkben pedig éppen a klasszikusok azok, akik már elnyert és megtámadhatatlan státuszuk révén nyújtanak egyszerre aktuálisat és univerzális érvényű szellemi nagyságot. Aki eljátszhatta Kossuthot, Széchenyit, Dobó Istvánt, az a játék végeztével is tovább őrizte azt a lángot, mely mindig felgyújthatta a közönség lelkében szunnyadó érzéseket, hogy utóbb egyénileg is képessé váljanak a nagy cselekedetekre. Hazánk, mely 1956-ban eljátszhatta a leghősiesebb nemzet szerepét, akkor önmagára ismert és önmagával azonosult. Példaként szolgált az egész világnak, mely gyáván hallgatott, s csak utóbb ébredt rá tévedésére.

A magyar politika a színház világához hasonlóan öntörvényű világot alakított ki. Mára már, és ezt nyíltan ki kell mondani, saját magának és saját kritikusaiknak. Önálló szerepkörökkel, saját sztárolt rendezőkkel és színészgárdával, de gyakran csak egymásnak játszva. Ugyanez elmondható a jog, a bíróságok világáról is, ahová laikus nem teheti úgy be a lábát, hogy jogi képviselő nélkül ki ne penderítenék, de legalább is a nevetségessé válás ne fenyegetné. A mai világ viszont ismét a nemzeti reneszánszról szól, annak a lehetőségéről és igényéről, hogy a politika zsargonja közérthetővé váljon mindenki számára. Hazudott demokrácia helyett valódi demokrácia kell a népnek, mely besokallt annyi elnyomatás és átverés után. A „minden rosszban van valami jó” népi igazsága nyomán tudnunk kell a saját javunkra fordítani mindazt, amit ellenünk kívántak felhasználni. A hazugokat most is kíméletlenül le kell leplezni, a csalókat, szélhámosokat rács mögé juttatni, és mindazt, amit hazug játékkal nevetségessé igyekeztek tenni, rehabilitálni, méltó helyére juttatni. El kell kezdeni ismét a saját anyanyelvünkön beszélni. Közérthetően, mismásolás nélkül, a hazug szavakat mindenkorra száműzve szótárunkból. Minden fórumon, legyen az a hírközlés, a közoktatás, jogi közeg vagy a politika világa. A színházról nem is beszélve. A féktelen exhibicionizmust, perverziót és gyűlöletet, undort, alantasságot és nevetségessé tételt kiszorítva onnan, visszaadni méltó rangját a szépen hangzó, igaz szónak. Ez annál is fontosabb, mert amint az utóbbi pár évben láthattuk, mindez olyan, mint a választóvíz. Az őszödi rém szájában ugyanez többszörös hazugsággá változik, megmutatva valódi énjét, a mindent fenekestül felfordítani próbáló, káoszteremtő anti-hőst.

Magyarország nagy újjáépítésbe fogott. Ki akarja takarítani háza tájáról a minden értéket devalváló szerepköröket és azok csepűragóit. A romokig lepusztított, megbecstelenített, csódba juttatott, végletekig kifosztott Hungária megszólalt. Már nem kívánja többé eltűnni mindazt, amit korábban vele műveltek, és nem tenyészt tovább azokat, akik csak fosztogató rablólovagokként élőködtek rajta. Ahogy a vörös iszapot hamarosan eltávolítja és semlegesíti, ugyanúgy azokat is, akik ezt a szörnyűséget okozták, előbb a kollektív felelősség álságos elvének hangoztatásával, majd a kollektív felelőtlenység álarca mögé rejtőzködve, a világ arcába hazudozva. A „parancsra tettem” ürügye a

nürnbergi per óta nem érvényes. A szemkilövetők és a szemkilövők egyaránt szembe kell hogy nézzenek saját tetteikkel. De már nem hagyatkozhatunk arra, hogy majd a saját lelkiismeretük lesz az, ami erre őket ráveszi, mivel a fölöttes én híján vegetáló emberszabásúak ilyenekkel nem bírnak. Őket csak a büntetés ébreszti rá, hogy az emberi létezés szintje alá süllyedt egyén alkalmatlan a társadalomba való beilleszkedésre. Bármely társadalomba. A „Ne ölj!” parancsa mellett tudatosítani kell a „Ne lincselj!” modernebb parancsát is. A „Ne lopj!” parancsa mellett a „Ne fosztogass, ne harácsolj!” parancsát is. Mózes és Jézus idejében még természetes volt, hogy a hazugság bűn, de ma már az újkori hazugságözön után a szájába kell rágni a félrevezetett népnek és a lódtító bajnokoknak a „Ne hazudj!” parancsát is. Magyarország így tud talpra állni. Ehhez szükséges minden jó szándékú honfitársunk együttműködése. A hazugok pedig kerüljenek méltó helyükre: a történelem szemétdombjára.

Eger, 2010. október 26.

Mikor a víz az úr

Jóllehet a víz a megtisztulás, az újjászületés jelképe, vannak vidékek, ahol ebből inkább most nem kérnének. Több megyében katasztrofális helyzet alakult ki a megáradt patakok, folyók, a természet túlláradó bőkezűsége folytán. Egész települések állnak még víz alatt, benne az elhullott állatok tetemeivel, a szétmosott szennyvízvezetékek, falusi WC-k tartalmával, pusztuló, rothadó növényzet maradványaival, és mindazzal, ami ilyenkor természetes módon benne pusztul a bőséges égi áldás földi közegében. Nagyon nehéz ezt megindultság nélkül nézni. Akiben egy csöpp jó érzés van, az most igyekszik valamilyen módon segíteni a bajbajutottakon. Több segélyszervezet indított gyűjtést az árvízkárosultak javára, ám ezzel még nem nyugodhatunk meg. Részben mert az esőzések folytatódhatnak, és mert az újjáépítés egy jólétben élő társadalmat is nagy kihívások elé állítana. Az eltávozott internacionalista-globalista posztkommunista kormány viszont csupán kiűrt kasszákat hagyott maga után, és még arról se gondoskodott, ami egy fillérjébe se került volna, ti. hogy lehívja az EU-s keretből az árvízvédelemre fordítható összegeket. Tudjuk, ők mindig csak saját magukra gondolnak, s csak legutolsó helyen azokra, akikből élnek, így semmi újság nincs számunkra ebben a másokat fumigáló magatartásban. Ez nem jelenti azt, hogy nem háborítja fel az emberek többségét.

Májusra a lelépett kormány az egész éves keretnek több mint nyolcvan százalékát felhasználta, így el lehet képzelni, miből fog gazdálkodni a hatalmas többséggel megválasztott Orbán-kormány. Természetesen vannak új lehetőségek, de a hivatalosan vállalt hiányt nem lehet túllépni. Brüsszelben nem tesznek különbséget az egymást váltó kormányok között, a jogfolytonosságot és mindennemű kontinuitást természetesnek veszik. Ergo ami adósságot az előző kormányok felelőtlenül csináltak, azt a mostaninak kell kigazdálkodnia és lerónia. Természetesen szívesebben vennénk, ha szolidaritást tapasztalnánk hazánk irányában, de hozzászoktunk régóta, hogy a mi bajainkat inkább ünnepelni és súlyosbítani szokták. Egykori nagyhatalmi rangunkat még mindig nem felejtették el a féltékeny szomszédok, jelen helyzetünk megtartásáért vagy rontásáért sok követ megmozgattak már Trianon óta és azelőtt is, mikor kénytelen szövetségekben éltünk értünk nem igazán rajongó népekkel és államokkal.

A hirtelen ránk rontó árvizek és a velük járó bajok okain hosszasan el kellene gondolkodni. Jól tudjuk, nemcsak nálunk gond ez, hanem a hagyományos testvériséget megújítani kívánó lengyel barátaink is

ugyanettől szenvednek. Mindenki menti a menthetőt, és szervezi a kárelhárítást. Orbán Viktor sorra látogatta a bajbajutott településeket és megígérte, hogy a hajléktalanná vált emberek kellő segítséget fognak kapni az újrakezdéshez. Ismerve a korábbi Orbán-kormány tevékenységét és filozófiáját, ebben bizonyosak lehetünk. Természetesen álságosnak találjuk, mikor a most ellenzékbe vonult hajdani kormánypártiak hangoskodnak és ellentéteket akarnak szítani, hiszen egyhuzamban nyolc évük volt rá, hogy a gátakat rendben tartsák, a víztározókat megépítsék és kialakítsák azt a vízgazdálkodást, amelyre égető szükség lenne. Már csak ismételni tudjuk, amit mindenki tud, hogy ehelyett hazudtak éjjel, hazudtak nappal és szépítgették a szépíthetlent, miközben lerabolták az országot és ezt a katasztrófális állapotot hagyták maguk után.

A természet visszavág az ellene elkövetett szörnyű emberi magatartásért. Az esztelen erdőirtások, az ártéri (és egyéb) növényzet indokolatlan kiirtása nem tett jót, sőt hozzájárult a jelenlegi helyzet kialakulásához. Ám amikor az észérvek helyett a zsigeri gyűlölet dominál, olyankor hiába apellálunk a józan észre. Marad az áldatlan következmények sora és a megoldásra váró feladatok. Az erdőtelepítés és erdővédelem nem tűrhet halasztást. Ha a Kárpátokban nem irtottak volna ki annyi erdőt, sokhelyütt a legkíméletlenebb tarvágással, akkor lenne, ami a hirtelen lezúduló, nagy mennyiségű csapadékot visszatartsa és hasznosítsa, a léghőrt pedig friss oxigénnel dúsítsa. Most sokhelyütt földcsuszamlások alakultak ki, ezek mind a barbár „erdőgazdálkodás” következményei. Ha mindenki elültetne tíz szem gesztenyét, ugyanannyi diót, makkot, fenyőmagot, a jótékony nyárfákat segítene újjátelepíteni, akkor a következő szeles esztendő nem fenyegetne olyan szélrohamokkal, mint amilyen jövőre várható. Magyarország energiahelyzetét újra kell gondolnia az új kormánynak. A sokat szidott paraszti gazdálkodást ismét meg kell tanulni, a beszántott barázdákat, a betemetett árkokat újból elő kell varázsolni az agyonkolhozított településeken. Mivel óriási törés történt a nemzedékváltásban (és már hányszor!), ennek helyrehozatala is sürgős feladat. Az internacionalista felfogás értelmében a fiataloknak mindig azt tanították, hogy a felmenők maradiak, nekik viszont modernnek és mindenben másnak kell lenniük, ezért fenekestül felforgatták már valóban az egész világot. Íme az eredménye. Azoknak viszont, akik túl akarják élni a fenyegető kataklizmákat, az összefogásra és szolidaritásra kell építeniük a jövőjüket, különös tekintettel az alapvető sejtire, a családra és a szűkebb pátriára, melynek meglátását és tekintetbe vételét akadályozzák a virtuális kultúrpótlékok.

A környezetvédelem nem csupán a természeti és épített környezet fizikai védelméből áll. A tradíciók megóvása és a megszerzett tudás átadása úgy az idősebb, mint a fiatal generációknak kötelessége. Enélkül épp olyan védtelenné válik az emberiség, mint amilyennek most, a katasztrófák idején is láthatjuk. Nagy dolgokra csak az önmagukkal és a környező világgal tisztában lévő emberek képesek. Azok, akik nem kifosztani, hanem gazdagítani akarják az őket éltető társadalmat és élővilágot. Jelen helyzetben adakozunk, és adakozásra szólítunk fel minden velünk együttérző honfitársunkat. Már beindult a mozgalom: minden település újjáépített egy-egy árvízben összeomlott házat. Úgy tűnik, a józan hazafiság ismét divatba jön. Mi kiegészítenénk a fentiekben felvetett kezdeményezéssel: tanítsuk meg minden gyermeknek, hogy a fák lehullott magvait összegyűjtve saját parkot, erdőt telepíthetnek. Először a saját kertjükben, házuk környékén előnevelve, majd faültetési akciók során megfelelő helyre áttelepítve őket, ők is részt vehetnek egy zöldebb környezet kialakításában. Akkor nemcsak a kétségbeesés jut osztályrészül a mostani kicsinyeknek, hanem a tudatos jövőtervezés boldog öntudatossága is.

Eger, 2010. június 15.

A magyar leleményességről

Talán legirigylésreméltóbb tulajdonságunk a kreativitásunk, mely a legnagyobb bajban se szokott cserbenhagyni bennünket. Mikor mások kétségbeesnek, nekünk mindig akkor kattan be egy újabb ötlet, hogy előbb elkápráztassunk vele másokat, majd miután lenyúlták a szenzációs találmányt, túrhessük a szemtelenkedések sorát: ezt már mások is rég tudták. Igen, a legnagyobb találmányok mindig egyszerű elveken alapulnak, utóbb mindenkinek pofonegyszerűnek tűnnek. Mindezt viszont csak a zseni felismerő képessége adhatja át társainak, addig megoldhatatlannak tűnik a kérdés.

Mikor Kolontárt és környékét elöntötte a vörös szennyáradat, mindenki azt hitte, ez az évszázad környezeti katasztrófája, s hogy az egész vidék hosszú ideig lakhatatlan lesz. Aztán jöttek az újabb és újabb ötletek, ma pedig már tobzódhatunk a választási lehetőségekben. Legelőször az energiafüvesek csaptak le az újrahaznosításra. Ők legszívesebben egész Magyarországot energiafűvel vetnék be, ha ehhez partnerek lennének. A lehetőségen persze el lehet gondolkodni, de az a tájidegen növény legalább egy-másfél évtizedre kizárólagosságot élvez az adott területen, az alatt lesz rentábilis a termesztése. Másrészt senki nem tudja pontosan, nem génkezelt növényekről van-e szó, amelyek több kárt okoznának, mint hasznot a széllel terjesztett pollenjükkal. Ugyanakkor azt se tudni, hogy az általuk felszívott nehézfémek hogyan hatnak a környezetre, mikor elégetik őket. Általában silány minőségű talajra szokták javasolni őket, ahol nemigen terem meg semmi, jóllehet erre is megoldást kínál a szarvasmarhatenyésztés jótékony mellékterméke, a trágya, miközben a szükséges energiák más (zöld) úton is kinyerhetők a környezetből.

A szalmiáksóval való fertőtlenítés is kivitelezhetőnek tűnik, főként, hogy különválasztja az újrahaznosítható nehézfémeket, mérgeanyagokat, s végül tiszta vizet eredményez, ami a világot elárasztó szennyezések idején nem mindegy. Ám egyik fertőtlenítési mód sem alkalmazható közvetlenül a vörös iszappal elárasztott területeken, előbb el kell távolítani a kártékony anyagokat onnan. Ezek a munkálatok folynak, még Mindenszentek és halottak napja idején is, hogy mielőbb megszabaduljanak a sok-sok életet fenyegető mérgektől. Időközben jelentkezett egy vállalat, mely elegendő mennyiségű baktériumtenyészetet ajánlott fel (ingyen) a terület meliorációjára. Természetesen ezt se lehet közvetlenül a mérgezés helyére locsolni, hanem el kell végezni a szükséges előkészületeket: az iszap elhordása, a pH érték lecsökkentése 8 alá, ezután jöhetnek a jótékony baktériumok, melyek tiszta humuszt állítanak elő a tönkretett, fiziológiailag halottá vált földből. Ez lehet egy korszakalkotó új magyar találmány is, ha kellő körültekintéssel járunk el, a kiváló ötletek gazdáit megfelelő támogatásban részesítjük, a találmány bejegyzését és a licenc megszerzését az állam is segíti, sőt kellő szigorral védelmezi. Mindezt azért fontos elmondani, mert a legtöbb újíto ezen a bürokratikus útvesztőn bukik el, nem ritkán pénzhiány miatt, vagy mert a kreatív zseni egyik ismérve, hogy önmagát képtelen menedzselni. A jó ügyekért mindent, önmagáért viszont a nagyok megkülönböztető jegye, a szerénység tiltja, hogy lobbizzon. Mivel környezete irigylésreméltónak tartja, inkább gáncsolni fogják, mint támogatni. Ennyi dióhéjban egy magyar bukástörténet, mely ugyanígy sikertörténet is lehetne – bármely korban, kis hazánkban, jobb támogatási kedvtől kísérve.

Persze, tudjuk, a „nincs pénz” elcsépelet kifogása, mellyel a legjobb ügy is tönkretehető... Egy olyan érv, mellyel szemben mindig felsorakozik a magyar kisemberek névtelen tömege, hogy elsősorban az ő segítségükkel óvjuk meg a környezeti katasztrófák által sújtott károsultakat. Idén a nagy árvizek és belvizek idején segítségért fordultam második, választott hazám, Kanada nagykövetségéhez, különös tekintettel a felsőzsolcai árvíz-károsultakra. A válasz merev volt, bürokratikus és elutasító. Mélyen

sértett nemzeti és emberi érzéseimben. A világ második leggazdagabb országának nem áll módjában segítséget nyújtani. Nekem, akinek csapnivalóan rossz éve van, volt rá módom, hogy hozzájáruljak a szerencsétlenül jártak szenvedéseinek enyhítéséhez. Természetesen tudom, hogy a jól fizetett követségi állásokat rendre liberális szemléletű emberek foglalják el, akik mindmáig az „elbocsátott légió”, az SZDSZ prominenseinek kizárólagos véleményére hagyatkoznak. Ennek viszont nem volna szabad így maradnia, hacsak nem akarjuk, hogy ismét sikeres lejárató kampányokat folytassanak ellenünk külföldön – olyanok, akik folyton utálkoznak ránk, magyarokra és Magyarországra, de mégse akarnak elmenni máshová, ahol szerintük minden nagyszerű. A hitelesség kedvéért tegyük hozzá: egy nép, épp a fentiek miatt, soha nincs megfelelőképpen reprezentálva a követségi dolgozók által. Nagyon sok, nem hivatalos segítség érkezett Kanadából is, melyet köszönünk mindazoknak, akik nem maradtak közömbösek a károsultak sorsa iránt.

Talán ez is a különbségek alapja a kreatív gondolkodás és a bürokratikus szemlélet között: más lehet az agyunk struktúrája, mely más impulzusra indul szélesebb működésnek. A miénk a korszakalkotó gondolatot tartja nagyra, míg a pénzember az anyagi lehetőségektől „zsong be”. Mindez nemcsak genetika, tudjuk jól, hanem neveltetés kérdése is. Hát ezért is érdemes gondosan óvni a nemzetmentés központjait, az iskolákat ettől a mindent lehúzó szemlélettől. A zseniális Kodály-módszer és a művészeti oktatás szerepének hangsúlyozása, ezek újbóli térnyerése, a kereskedelmi médiumok által árasztott kultúrszenny korlátozása volna fontos. Ennek ellenkezője érzelmileg sivár, önálló gondolkodásra képtelen, önállótlan nemzedékeket fog eredményezni. Emlékezzünk vissza, mekkora erőfeszítéseket tettek az osztrák cenzorok, hogy a nemzeti színjátszást és irodalmat háttérbe szorítsák, megnyirbálják, helyébe német pótlékokat illesszenek. Nem jártunk jobban a szovjet birodalom hódító törekvéseivel sem. Bár nem hagytak valódi, értékes nyomokat maguk után, ellenérzéseket viszont annál többet, romboló hatásuk mindmáig érezteti hatását – a kiadóhivatalok és a pályázati anyagokról döntő bürokraták személye által garantálva.

Méltó válasz mindenkor a magyar találékonyság lehet. Nem szabad múltba búsongani, amikor a jövőnkéről van szó. Mikor a nemzet kinyilvánította szándékát a kétharmados többség és a gyökeres változások mellett, egyúttal a fenti kérdésekre is választ várt. Ez ma sincs másként. A folyton ellenünk drukkolókat ugyanúgy semlegesíteni kell végre, ahogyan a mérgező iszapárt.

Eger, 2010. október 31.

A két nyugat csatája

Jóllehet látszólag egy csapatba tartozunk, kétféle nyugati érdek csap össze. Minél tovább tart, annál hevesebben. Amerika tart az európai egységtől, Európa pedig gyakran szenved a másik nyugat hódító szándékaitól és cowboyosan nemtelen eszközeitől. A politikában, akár a csatatéren vagy a kocsmai verekedésben, a keményebb öklű fél szokott dominálni. A vesztest persze sajnálhatják és ápolhatják a lágyszívű hajadonok, de a lényeg akkor is a verekedő felek között dől el. Aki fizikailag keményebb és kíméletlenebb, az legfeljebb népszerűtlenebb lesz, de a kincseket ő viszi – míg egy nála keményebb fickó a porondra nem lép.

Míg álmodó széplelkek egy szebb jövőt költenek a lesüllyedt jelenkor számára, addig az élelmes és pénzéhes körök megfognak minden fillért és centet, hogy kellő időben több és jobb fegyverrel

szerezhető fel. A többi a dicső múlt és a köddé foszló, szépreményű jövő. Soha nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy mégis, mindig a jelenben élünk, s hogy az elmulasztott pillanatokért előbb-utóbb drágán fizetni kell.

Magyarországon a két nyugat egyre többet ütköző érdekszféráján kívül ráadásul még kelet-nyugati átjáróház is volt, és a status quo-ból egyik erőszakos fél sem enged szívesen. Trianon, Bécs, Jalta, Potsdam nem azért olyan érinthetetlen, fetiszizált téma mindmáig, mert az érintett nagyhatalmak félnek az esetleg újonnan összecsapó felektől és egy újabb háborútól, hanem mert az adott helyzet nekik nagyon is megfelel. A háború csupán üzlet, az nem izgatja őket, ám fordulhat a helyzet, amit ők nem akarnak. Ezért telepítenek katonai támaszpontot éppen Romániába, ezért kellett a magyar(ellenes) bábkormányok, melyek asszisztáltak a magyar hadsereg szétzilálásához. Ezért övezi méla közöny a magyar autonómia-törekvéseket, miközben Koszovó csont nélkül megkapott mindent. Az összefüggéseket csak az éretlen tacsó nem látja, publikálása kamikáze akciónak számít.

Orbán Viktor nemrégiben Oroszországban járt. Többek között a magyar olajipar szocialista kormányok által elherdált részvényeinek visszaszerzése, valamint az energiaszektor súlyponti kérdései voltak tárgyalásaik legfontosabb témái. A volt EU-biztos Kovács László (az EU által legeredménytelenebbnek nyilvánított) sietett lenyilatkozni a „királyi” tévének, hogy a tárgyalások semmilyen eredményt nem hoztak. Biztató jel, mert a honi szocialisták hazugságaikról híresültek el, tehát a sorok között olvasni megtanult ember automatikusan éppen az ellenkezőjét fogja elhinni. Természetesen nem tudni, miféle háttérmunka előzte meg a magas szintű tárgyalásokat, Gyurcsány Ferenc nagyképű és arrogáns parlamenti megnyilatkozásai mindenestre arra engednek utalni, hogy anyósa révén tovább ostromolja a volt KGB-s vonalakat és pedálozik a „másik nyugatnál” is. Míg Magyarország híres a sok elszármazott tehetségről, ugyanakkor hírhedt a sok kapcsolati tőkével manipuláló alakról is. Ez utóbbiak életeleme az ártani tudás, azaz a tehetséges emberek meggátolása az érvényesülésben. Ügyes diplomata csupán kijátssza őket egymás ellen, a többi megy magától. Magyarország azonban egészen más nyitányt szán az idén indult új korszaknak. A korábbi megosztottsággal szemben akkora igény él a nemzeti egység megeremtésére, hogy a jelenlegi kormány nem élhet hasonló manipulációkkal. Nem mintha akarna.

Az Európai Uniót rendszeres tőzsdéi támadások érik, különösen azon tagországait, amelyekben zömével hívó katolikus lakosság él. Szinte párhavonta kell döntenie egy-egy tagállam megmentéséről. Görögország után Írország, most Portugália. El lehet ugyan hinni azokat a sajtón keresztül terjesztett híreket, miszerint az illető országok népe hajlamos a túlköltekezésre. Ám mindig elfelejtik hozzátenni, hogy erre a felelőtlen népszokásra éppen azok a bankok szoktatták rá (akár a drogterjesztők kiszemelt áldozataikat), amelyek most a legtöbbször hangoskodnak a rájuk kivetett bankadók miatt, és amelyek hatalmas profitjuk mellett komoly állami támogatásokat vágtak zsebre a bankszektor megmentése végett. Akár a nyugdíjpénztárak, melyek hasonló módon élőködtek az állami nyugdíjrendszeren, és most farkast kiáltanak, mert valamit viszonzniuk illene a korábban összeharcsolt pénzek fejében. A pénzügyvilágtól hálát ugyan ne várjunk, mert a fent említett példa szerint ők is az ököljog western-világában élnek. A háttérben persze Kína megerősödése áll. A megélhetési dörgölözéshez szokottak egy része most a mielőbbi keleti közeledést javasolja, csupán a mértéktartásra felejt el inteni. Egyik nagyhatalomtól a másikhoz átnyergelni lehet, de a gerincesség többre visz, mint a korábbi bábnak ajánlkozás. Kína is egy nagyhatalom, az erőpolitikát nem fogja mellőzni, ha a saját érdekei ezt kívánják meg.

Amerika egy ideig tartja a helyzetét, ám anyagilag egyre kevésbé bírja a hódító háborúkat. A szétesés előtti Római Birodalom szimptomái jelentkeznek rajta. Most, hogy mentse magát, bekebelezni kívánja Kanadát, egy Észak-Amerikai Unió keretében. Nem véletlen, hiszen egy stabil gazdasággal rendelkező országgal szövetkezni jó üzlet. Oponálva az Európai Unióval, mely kénytelen volt beérni a szovjetek által lepusztított keleti és közép-európai államokkal, melyekben eltérő nyelvek és kultúrák hadakoznak mindmáig egymással, a Habsburgok „Oszd meg és uralkodj” elvének túlélése jegyében. Kanadának viszont okosan kell kivédenie ezt a rá nézve nem túl kedvező liaisont. Ha osztozkodni akar az USA-val szemben egyre hevesebben megnyilvánuló gyűlölet- és haragkitörésekkel, megteheti, ám búcsút kell intenie a mostani boldog aranykornak.

A diplomáciai elterelő akciók most az átírandó magyar alkotmányra és a sajtótörvényre igyekeznek terelni a figyelmet. A lényeg viszont ismét a háttérben történik. A diplomácia, ez az „állam az államban” szervezet, mely nemzeteken ível át, mindent megtesz, hogy kedvenc hírharsonáit minél jobb helyzetbe hozza. A kétharmados többségű kormánynak viszont a magyar nép érdekeit kell szem előtt tartania, ha előnyét továbbra is tartani akarja. Hátában a sértődött bankszektoral, a tőzsdecápákkal, az „éhes proletárok” képviselőiként tetszelgő milliárdosokkal, akik a lopott milliárdok birtokában is éhenhalásról vizionálnak. Hangoskodásuk elnyomni tűnik a legégetőbb problémákat is. Ez ugyan a kormány kompetenciájába tartozik, de nem szabad megfeledkeznie korábbi támogatóiról sem, ha nem a két nyugatot, az energikusan előrenyomuló keletet vagy a honi parazitákat akarja előnyös helyzetbe juttatni – mint a rendszerváltozás hajnalán.

Eger, 2010. december 7.

A jövő kezdete

Kevésbé látványosan, de eredményesen zárultak az önkormányzati választások. Mindenki a maga javára igyekszik értelmezni a történeteket, amit mégis csak kellemesebb végighallgatni, mint az örökös elégedetlenségtől és pesszimizmustól fűtött fanyalgás-tirádákat. Jó tudni, hogy sokan megértették, jobb a pozitív gondolkodás, mint az önsajnálásban fürdőzés és a tettekre való restség.

Budapest jobboldali polgármestert választott. Papírforma szerint. Tarlós István népszerűsége egyre növekedett, miközben a szocialisták napja leáldozni látszott. A felbomlott SZDSZ helyett színre lépett LMP eddig nem túl sokat mutatott magából, mint hangzatos nevét, de itt és most már nem hatnak a nagy üres ígérek. Nem elég tagadni a letűnt korszakot, helyette neki kell látni az új, szebb jövő megvalósításának. Már az se elég, hogy tervezgetni kezdjenek, mert minden perc elvesztegetett idő évtizedekkel hátráltathatja az ország fejlődését. Tarlós István helyzete nem lesz könnyű. Ki kell takarítani a Demszkyék által hátrahagyott Augiász istállóját a már csak Demszkygrádnak csúfolt székesfővárosban.

A tavaszi országos választások idején eldőlt, hogy a nép a Fidesz programját támogatja. A jelenlegi eredmények, bár jóval kisebb részvételi aránnyal, ugyanezt igazolják. A volt kurzus ugyan nagy eredményként könyveli el a mostani 20% körüli országos átlagát, valamint a három vörösön maradt budapesti kerületet, Szeged szocialista többséggel újraválasztott polgármesterét, ám a helyzet nem ilyen egyértelmű. Még olyan helyeken is, ahol a szocialista polgármester maradt, az önkormányzat narancssárgára váltott, tehát kisebbségben lesznek kénytelenek vezetni a települést. Megdőlt a

hajtani iparváros, Miskolc baloldali mítosza is. Bár a lelépett polgármester, Káli Sándor emberei kampánycsendet sértve teherautókon a saját reklámjukat próbálták terjeszteni városzerte, a feldühödött polgárok letépték a feliratokat, Kálit pedig leszavagták. A Jobbik legnagyobb fegyvertényének tekinti Tiszavasvári jobbikos polgármesterének megválasztását és az ottani önkormányzat jobbikos többségét. Mint tudjuk, Tiszavasvári az a helység, ahonnan Szögi Lajos tanár származik, őt egy feldühödött, magából kivetkőzött cigány csapat lincselte meg Olaszliszkán. Sokan tettek összehasonlítást a Jobbik és az LMP között a pusztá szám adatok, százalékos arányok között, ami megtévesztő lehet. A fővárosi önkormányzatban azonos számú képviselőjük ül, vidéken viszont az LMP szinte nincs jelen, míg a lumpenektől súlyosan fenyegetett területeken a Jobbik meglehetősen támogatottságot élvez, így az önkormányzatokban hallathatják szavukat. Tiszavasvárit a Jobbik fővárosának nevezték el, ott vélhetőleg nem lesz könnyű dolguk azoknak, akik az általuk sokat fenyegetett többségi közösséggel akarják eltartatni magukat, miközben ők maguk nemigen keresik a munka lehetőségét.

Szűkebb pátriám, Eger újraszavazta lokálpatrióta polgármesterét, aki a Fidesz támogatását is élvezte. Tizenkét szavazóközrteből tizenegyben fideszes képviselőt választott a helyi polgárság, a megye pedig megszűnt vörös lenni. Mindez büszkeséggel tölt el bennünket, ugyanakkor megmarad a keserű érzés: vajon a kultúra területén marad minden a régiben? Hiába mondják azt nekünk, hogy ez másodlagos kérdés, mi ebben már nem hiszünk. Az elmúlt évtizedek éppen az oktatás és a kultúra területén vittek végbe (szándékosan) akkora rombolást, ami aláásta a nemzet önmagába vetett hitét, enélkül pedig nem volt lehetséges semmiféle jelentős kibontakozás. Eger „reálpolitikusai” jól megvoltak a baloldali kurzus idején is, ám ők többnyire a saját családjuk jövőjét egyengették, míg a polgári köröket megszervező és összetartó Saárossy Kinga színművésznő pl. jelentősen háttérbe szorult. Nem tudni, vajon most is csak párszavas epizódszerepeket szánnak neki vagy a kulturális alpolgármesteri széket szavazati jog nélkül? Ha a Fidesz befutó hullámát meglovagló „világ papagájai” (értsd: minden színt kipróbált alakjai) ezúttal is előrecsörtetnek, eltaposva a valódi tehetségeket, akkor jó előre prognosztizálhatjuk, hogy utolsó időszakát kezdi el kitölteni a mostani gárda. Ha ennek legkisebb jele mutatkozna is, már most el kell kezdeni egy új alternatíva kidolgozását, mely lehetetlenné teszi a kultúrparaziták és „reálpolitikusok” további helybeli tenyészését. A polgárság annak reményében adta voksait a kormánypárti jelöltekre, hogy ebből nem lesz kénytelen újabb ismétlést elszünetelni és lenyelni, hanem valódi változások indulhatnak be, és ezek mindnyájunknak kedvezni fognak.

Mindent összegezve elmondhatjuk, a kormány megkapta a jövő megtervezésének, újjászervezésének jogát, mivel elnyerte a hozzá szükséges választói támogatást. A mielőbbi kibontakozást várók türelmesen és kitartóan várják ennek – remélhetőleg korai – jeleit. Az ország előtt másik kihívás is áll: az EU kormányzási lehetősége egy fél éven át. Ezzel (jól) nem élni komoly hiba lenne. Ám reméljük, mindez nem tereli el az országvezetők figyelmét az olyan helyi jellegű gondokról sem, mint a fent említettek. Úgy a kudarcok, mint a diadal okait komoly elemzésnek és konzultációknak kell alávetni. Nemcsak politológusok által, hanem esetleg közvéleménykutatással is. Nem volna helyes, ha az előző kormány gyakorlatához hasonlóan most is ugyanazok véleményeznék magukat, akik a bakikat elkövezték és egyáltalán nem állna érdekükben, hogy az igazság valaha is kiderüljön. S hogy a kisember mit vár? Kérdezzék meg közvetlenül tőlünk, akik naponta kitartóan dolgozunk a nemzet felemelkedéséért!

Eger, 2010. október 4.

A futballról, és mindarról, ami mögötte van

Bizonyára sokan furcsállják, hogy egy nőt érdekeljen a futball, ám aki a világra nyitott szemmel jár, annak természetes, hogy annak minden aspektusa hordozzon lényeges információkat az életben való eligazodáshoz. Minél tovább kísérjük figyelemmel a futball világbajnokságot, annál egyértelműbbé válik, hogy nemcsak egy stratégiaileg fontos sportágról van szó, hanem a legfontosabbról, mely egy nemzet ütőképességéről, életrevalóságáról és önvédelmi taktikáiról a legtöbbet mondja.

A futball, akár a sakk, stratégiai játék. Jelképes csata egy jelképes harcmezőn, ahol – normális esetben – egész nemzete azonosul a tizenegy játékosal, éppen ezért mindnyájunkat képviselnek a füves pályán, ahol velük együtt dicsőülünk meg vagy bukunk el. Lehet ezt bagatellizálni, a drukkolást egybemosni a futball-huliganizmussal, mégis aki meg akarja fosztani az Európában legnépszerűbb sportot ettől a jelentős szerepétől, az szándékosan vagy tudatlanul, de ártani fog a saját hazájának. Most egy kicsit tekintsünk el a kártékony emberfajtától, mely már az eddigiekben is annyit ártott hazánknak, még hozzá teljesen tudatosan, nemcsak afféle tájékozatlanságból, hanem a legjobban képzett „hadsereggel”, melyet szellemi téren az ÁVH egyenes ági leszármazottjának tekinthetünk. Nézzük a futballt magát, és derítsük ki, mi mindenről szól.

Mikor a nemzeti tizenegy felsorakozik és felhangzik a himnusz, érdemes megfigyelni, ki hogyan éli meg és át az a rövid dallamsort, mely leginkább jellemzi az adott népet. Van, aki érzelmesen, mások közönyös flegmával, a légiósok megható igyekezettel vagy érzelemmentesen, de ilyenkor mutatkozik meg, mennyire egységes az a csapat, mely az adott nemzetért egy emberként küzdeni fog. Néha előfordul, hogy rágógumin csámcsogva, de a legtöbb sportoló mégis meghatódva és elérzékenyülve hallgatja a himnuszt, még az erős férfiak szemében is fel-felcsillannak az értékes könnycseppek. Az amerikai hagyományok nyomán más nemzetek fiai is szívükre tett kézzel hallgatják vagy éneklük végig himnuszukat, más csapatok egymás vállát fogva, egybekapaszkodva éreztetik, mennyire fontos a csapatmunka, mely révén most bizonyítani fognak. Nekünk, magyaroknak persze ilyenkor beugrik az álszent gyurcsányi viselkedés is, de a komolyan vett gesztusokat akkor se vitatjuk, tehát nem azonosítjuk vele. Nagyon sokat árul el, hogyan énekelnek a sportolók, megtanították-e nekik, hogy a himnuszt nemcsak hallgatni kell, hanem illik énekelni is. Sokat jelent, ha az adott nemzet prominensei ügyet csinálnak belőle, azaz fontosnak tartják, hogy jelenlétükkel emeljék a rendezvény fontosságát.

Mikor a tettek mezejére lép a nemzeti tizenegy, olyankor kapunk reális képet arról, hogy milyen az adott ország mentális állapota, ütőképessége, máskor arról, hogy feltörekvő, harcias, netán erőszakos időszakát éli meg, vagy éppen belefásult az őt ért csapásokba, mint láthattuk legutóbb a görögök, olaszok vagy franciák esetében. Az afrikai győzelem az amerikai csapattal szemben több volt, mint visszavágó az egykori rabszolgakereskedőknek. Válasz arra a mai hódító politikára is, amely kíméletlenül vonul be bármely országba, ahol értékes lenyúl- és bekebelezni való akad. A mai feketék már nem fásult áldozatok, akik meghunyászkodnak a fehér ember fölénye előtt. Afrika bizonyítani szeretne, és a ghanai tizenegyek nemcsak a saját hazájukért álltak helyt, hanem az egész fekete kontinensért.

A latin-amerikai futball egy külön fejezet. A kontinensnyi közös akarat és egységpolitika szinte egybeesik az amerikai és spanyol hódítókkal szembeni nemzeti büszkeség reneszánszával. Minden nemzet egy különleges szín a latinság égise alatt, melyet a brazil hagyományok mellett méltóképpen képvisel Uruguay és Argentína is. Jóllehet a chilei együttes alulmaradt a spanyolokkal szemben, az egykori hódítók már többször bizonyították, hogy többé nem gyarmatosítókként lépnek fel egykori provinciáikkal szemben, hanem egy értékes, ősi kultúra jegyében, melynek futball hagyományaihoz a

mi Puskásunk is hozzájárult. Talán ezért szerepeltek olyan jól az eddigiekben, annak ellenére, hogy hazájuk komoly (tőzsdei) támadásoknak van kitéve, és a megkaparintható üdülőhelyek és az ottani ingatlanok jókora falatot jelentenek a globális tőzsdecápáknak. S ha már itt tartunk, mindenképpen be kell szűrni ezt a gondolatot, ti. hogy a szervezett világválság történései nem véletlenül következnek be, hanem egy üzleti stratégia nyomán, aljasul és következetesen, a világ legdurvább és legkíméletlenebb módján. Ne higgyük, hogy mindez nincs benne a futballban.

A magyarságot nem véletlenül törték meg épp ezen a téren. Már 1956 után, majd a hatvanas években elkezdődött annak a reménységnek az összezúzása, mellyel a kultúrába és sportvilágba beépített spiclik és nemzetárulók teljesen tudatosan törekedtek arra, hogy a nemzet gerince megtörjön, és éppen a jelképes harc, a futball, valamint az irodalom révén. Mindmáig komoly erők mozdulnak meg ellenünk, s ha talpra akarunk állni, éppen ezért igen fontos szerep jut a kétharmados kormánynak és sport-, valamint kultúrpolitikusainak, hogy az egykor kapott súlyos sebek végleg begyógyulhassanak. Jóllehet akadtak más sportágak, melyek sikeresen vették át a focinak ezt a nemzetegységesítő szerepét, így a vízipóló és az evezős sportok, korábban az ökölvívás, melyben nemcsak jelképesen verik meg egymást a különböző nemzetek fiai, mégsem tudták ezt a jelképes lovagi tornát kiütni a nyeregből. Még az amerikaiak és az angol hagyományú nemzetek, mint az ausztrál vagy az új-zélandi is felismerni látszanak azt, amit most összegezni próbálunk a legnépszerűbb európai sportról.

S hogy mi mindent láttunk az elmúlt fél hónap során? Az egykori gyarmatosítók tulajdonosi vagy császári fellépését volt gyarmataikkal szemben. A hajdani leigázottak kisebbségi érzését velük szemben. A feketék még mindig meglévő komplexusait a fehérekkel szemben, és az ellenoldaliak fölénytudatát az előbbiekkal szemben. Ugyanakkor a gazdasági bajok lehangoló hatását a globális tőke kipécézett célországainak fiai között. A felhígult nemzeti érzést, máshol az egyre erősödő nemzeti érzést, mert a rugóelmélet jegyében a legérzékenyebb pontunkon támadót igen nagy valószínűséggel viszont-pofonokban fogjuk részesíteni. Minden nép önérvényesítő stratégiáját vagy annak hiányát, melyet olykor kemény durvasággal igyekeztek pótolni, ld. Szerbia sokadik ilyen jellegű bemutatkozását. Az ellenoldal reakcióit, melyből, bár mi most nem lehetünk jelen a legerősebb nemzetek között, nekünk is van tanulnivalónk. Jóllehet nekünk nem tulajdonunk a durvaság, a kapott ütlegetek mégse sértett elvonulással kell lereagálni, hanem a megfelelő stratégia kidolgozásával, a lovagiatlan támadások sikeres kivédésével. Már csak ismételni tudjuk magunkat: mindez nem megy ennek az Augiász istállójának a kitakarítása nélkül. Nemcsak országos, hanem vidéki szinten is. Amikor volt pártállamiak takargatják vagy mentegetik a saját csókosaik bűneit (vagy a nemzeti oldal az átállt „szövetségesekéit”), és erre nem érzik kellő szigorral megadott válasz, akkor komoly presztízsvesztésre számíthat minden olyan politikus, aki nem veszi észre ennek a nemzetstratégiára gyakorolt következményeit. Nem mondhatjuk azt, hogy a kisvárosi vagy falusi Augiász istállóit nem, vagy kevésbé számítanak. A helyi közösség mindig a saját szintjén éli meg az országos politika rá lecsapódó hatásait. Jóllehet vigyázó szemünket most Afrikára vetjük, a hamarosan beköszöntő hazai uborkaszezon se terelheti el a figyelmünket a helyi visszasságokról.

Utószó: Hogy mégis legyen okunk a nemzeti büszkeségre, mérkőzésvezető csapatunk Kassai Viktor vezetésével többszörösen bizonyított a magyar futball színeiben, a három a magyar igazság jegyében. A VB mottójával egyetértünk, és a következőkkel egészítjük ki. Izgága szomszédaink és a honi magyargyűlölők figyelmébe: Say no to racism. Love Hungary.

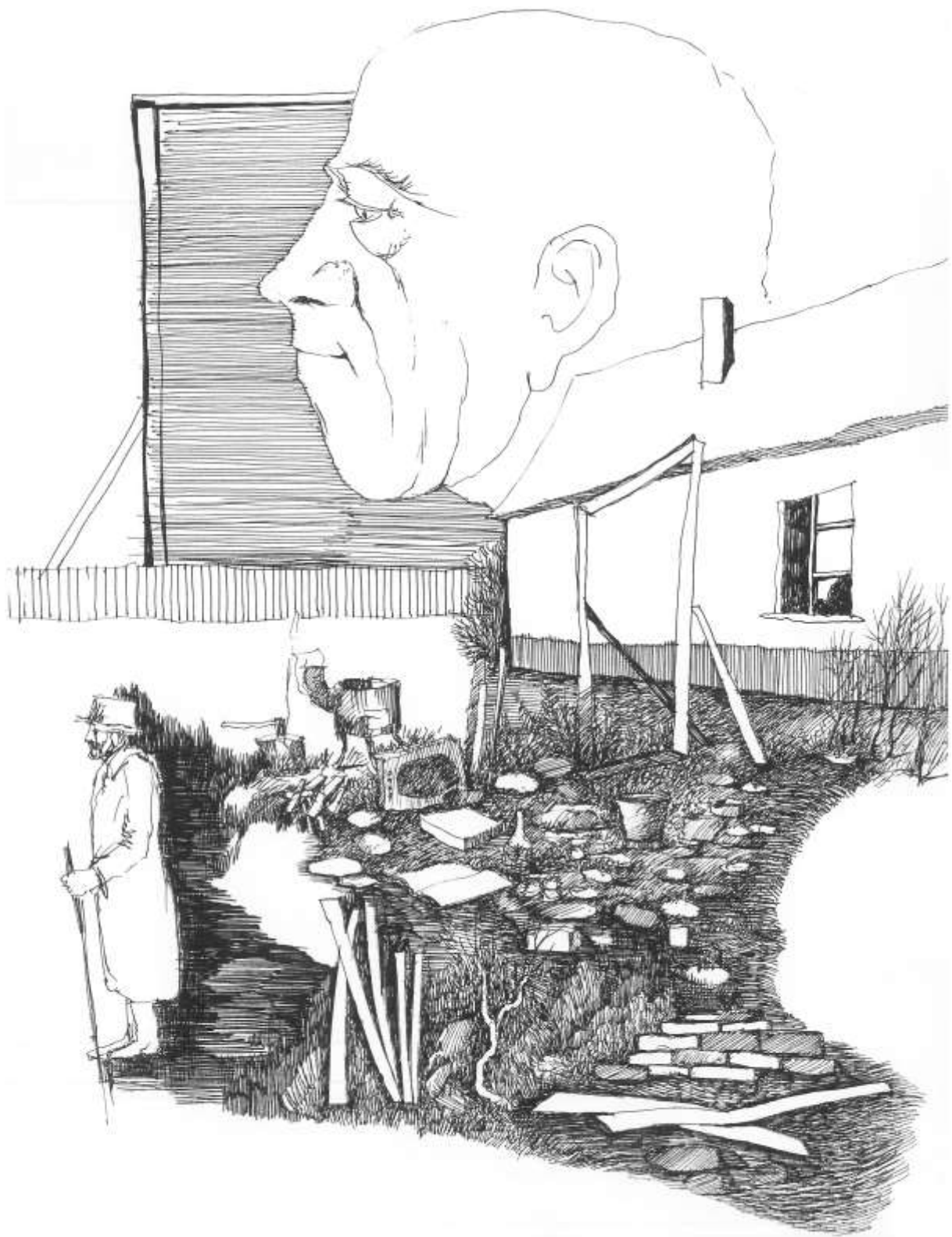
Eger, 2010. június 27.

Hölgyek, úriemberek

Nyelvészeinket hiába ostromoljuk évek óta, hogy tegyenek valamit a nyelvi értékek védelmére, a liberális szemlélet rájuk is annyira hatott, hogy nem találnak elvetendőnek sok olyan jelenséget, ami köznap értelemben is felháborít bennünket. Hiába kérjük, hogy állítsák vissza Isten nevének nagybetűs írását, még mindig a hatvanas évekbeli érvelést kell újrhallanunk: többféle istenség létezik, ezért szerintük jogos a kisbetűs írás. Szerintünk viszont egyetlen lény van, aki a világot teremtette, ezért jogos, hogy a nevét tulajdonnévnek tekintsük. Minden jóra való vallásos ember ezen a nézeten van és ragaszkodik a nagybetűs íráshoz, mellyel egyúttal tiszteletünket is kifejezzük az iránt, akinek életünket köszönhetjük. A panteista vallások természetesen nevezhetik több néven annak az Egynek a természeti jelenségekbe való kivetítését. Az istentagadó szemlélet, mely a fenti okoskodást ránk hagyományozta, nem határozhat őt nem érintő vallási kérdésekben.

Nem valami vonzó jelenség, amikor minden egyes jövevényszót fonetikus, azaz kiejtés szerinti írással látunk a sajtótermékekben. Sőt mintha valósággal kéjelegnének a borzalmasabbnál borzalmasabb kinézetű írásmódokban: bézból, Dzszenifer, florból, stb. Mivel az angol nyelvtudás természetes követelmény, különösen a fiatalok körében, egyáltalán nem jelent gondot ezeknek a szavaknak a helyes kiejtése, az ún. fonetikus átírás viszont egyszerűen kispórolja az állítólag helyesen átírt szavakból a kettős- vagy hármashangzókat: „eéi”, „ou”, ami nyelvi műveletlenségre vall. Ez lehetne magánügy, de mivel ezt teszi etalonná, egyúttal a nyelvi félműveltség szolgálatába áll, azt terjeszti. Az idegen szavaknak illene hagyni egy kis időt, hogy beépüljenek a magyar nyelvbe vagy pedig hulljanak ki az idő rostáján, hiszen ezek gyakran csak divatszavak, a divat múltával kiesnek a közösség emlékezetéből. Ha ez utóbbi következik be, nem kell sajátunknak tekinteni, magyarosan átírni őket.

Nem kifejezetten nyelvészeti kérdés, amikor kétes hírű és egzisztenciájú alakokat illetnek a „hölgy”, illetve „úriember” megnevezéssel. Gyakran hallani ezt híradókban, bűnügyi krónikákban. Jóllehet senki nem szeretne becsületsértési ügybe keveredni, ha valódi nevükön nevezné a prostituáltakat és bűnözőket, verőlegényeket, akikről ilyenkor szó esik, azért vannak még elfogadott, elfogadható kifejezéseink, amelyekért nem jár büntetés. Ha nőnek vagy férfinak nevezik az illetőt, csupán a nemét mondták meg, de a „hölgy” vagy „úriember” megnevezés már minősít. Ez utóbbiak bizonyos tiszteletet követelnek. Ugyanez nem jár ki a strichelőnek vagy a közönséges bűnözőnek, aki esetleg emberéleteket oltott ki, tehát a legkevésbé sem tiszteletreméltó. Ha még emlékszünk a szavak valódi jelentésére, azt is tudjuk, hogy a hölgy egy disztíngvált megjelenésű és viselkedésű úrinő, akinek van saját stílusa, aki egy életen át ragaszkodik a megszokott parfümjéhez, valamint az általa értékesnek tartott dolgokhoz, eszmékhez. Jelentős műveltséggel rendelkezik, melynek birtokában tiszteletet parancsol, és maga is tiszteletben tart másokat. Az úriember, mondanunk se kell, nem viselkedik garázda módon, nőt sem szóval, sem tettleg nem bántalmaz, kényes a becsületére (mely magától értetődően van neki), a nővel megkülönböztetett tisztelettel bánik, a nála gyengébbeket védelmezi, a rászorulókat segíti, a magáéból bármikor hajlandó áldozni, ha a köz ezt kívánja, vagy ha ő érzi becsületbeli kötelességének. Ha egy pillanatra visszalapozunk a sajtó egyre bulvárosodó világába, mindjárt szembeszökő lesz a különbség a szavak eredeti értelme és mai (félre)értelmezése között. Ez egyúttal annak a politikai „kultúrának” a maradványa, melyet az elmúlt két évtized hagyományozott ránk. Gyökerei ugyan visszanyúlnak az átkosba, de még a rendszerváltás hajnalán is külön stílus uralkodott, a közbeszéd tisztességesebbnek volt mondható, mint manapság. Oka az emberi értékek degradálásában keresendő. Abban a jelenségben, mely szabott árat engedélyez magukat egyébként

úrnak tekintő és akként aposztrofáltató alakoknak, akikre nézve még a maffiózó név is túl szép és megtisztelő.

Mindez akkor kerül helyére, ha úgy a nyelvészek, mint mi mindannyian elgondolkodunk rajta, miféle értékrendet akarunk hagyományozni az utánunk jövőkre. Egyelőre a „mindenki tapos mindenkit”elv és a pénz mindenható uralma tűnik dominálni. Ez minden korban csak teljes lesüllyedéshez vezetett. Nekünk már így is nehezünkre esik olyan közegben élni, amelyben a fenti értékek nem dominálnak, hanem erőszakosan terjeszkedik egy szubkultúra, mely egyenrangú szeretne lenni kvalitások, követhető erkölcsi normák, emberi értékek híján. A választ természetesen nemcsak a nyelvészekről várjuk.

Eger, 2010. november 9.

A nyelvoktatás kudarca

Egyre több fórumon vetik fel a kérdést, vajon mitől olyan szánalmas a magyar lakosság nyelvtudása, s hogy húsz évvel a rendszerváltás után miért nem történt változás ezen a téren. Mielőtt választ próbálnánk adni a kérdés bármelyik felére, először is történelmi szempontokat kell figyelembe venni, s csak aztán didaktikaiakat.

Elég Jókait fellapoznunk, hogy megdöbbenjünk állításain. A XIX. században a magyar tengerészek igen keresettek voltak, mert több nyelven beszéltek. A többi tulajdonságot most mellőzzük, mert jelen cikk a tanítás és tanulás problémáival foglalkozik. Hogyan lehet, hogy 100-150 év alatt ilyen gyökeres változás állt be, még hozzá ugyanazon nép ifjabb generációinál, holott a genetika és törzsfajlás törvényei szerint egyre fejlettebb egyedeket kellene produkálnunk? Ha hagyományainkat nézzük, tény, hogy a magyarság mindig többnyelvű közösségben élt, az adott vidékeken pedig jellemző volt egymás nyelvének elsajátítása. Erdély, a Felvidék, s a Délvidék, Kárpátalja csupán kései példái ennek. Még korábbra visszatekintve láthatjuk, hogy a felvett szókincsbe hogyan szervültek be finnugor eredetű szavak, sokáig megtévesztve a nyelvészeket, van, akit mindmáig. Több évtizedes nyelvtanári tapasztalat mondatja velem a következőket: már egy generáció szerzett tudása is mély nyomokat hagy a génekben. Nemcsak magunknak tanulunk, hanem az utódainknak is. Jellemző példái ennek a japánok, kínaiak. Pár évtizede még az volt jellemző, hogy a keletiekkel folytatott párbeszédhez speciális érzék és ismeretek voltak szükségesek. Ők ugyanis képtelenek voltak megtanulni a helyes angol kiejtést, ami miatt sok félreértés és komikus helyzet adódott. Ennek oka valószínűleg az volt, hogy egyetlen korábbi generációjuknak sem voltak angol nyelvismeretei, a második nemzedék viszont már profitált a felmenők kínlódvá megszerzett tudásából, melyet nem feltétlenül otthoni idegen nyelvű társalgásból vett át, hanem a különös és rejtelmes genetikai átvitel útján. Ma egyre több a jó vagy kiváló kiejtésű japán, kínai, hongkongi.

Vitathatatlan történelmi tény, hogy a kommunizmus brutális szellemi terrorja idején nem volt előnyös, ha valaki jó nyelvtudásra törekedett. Azonnal gyanússá vált a rendszer korlátolt képviselői szemében. Azt feltételezték róla, hogy külföldre akar szökni, ezért törekszik többre, mint a társai. A szülők viszont ambicionálhatták gyermekeiket, mondván: annyi embert érsz, ahány nyelvet tudsz. Az én családom például ebben a szellemben nevelt bennünket. A kötelező iskolai keret, az általános iskolától előírt orosz nyelvtanulással semmit nem tehetett az ösztönös elutasítás és az averziók ellen.

Bugyuta pártbrosúra anyagokat be lehet ugyan magoltatni a diákokkal, ám mindez hamar feledésbe is merül, ha nincs természetes érdeklődés és gyakorlati haszna a penzumoknak. Lényeges tehát, hogy a diák maga választhassa meg azokat a nyelveket, amelyeket tanulni szeretne, máskülönben egy életre elvehetik tőle a kedvét. Nem hozott lényeges áttörést a rendszerváltozás óta elsősorban elvárt angol nyelvtanítás sem. Természetesen előnyöket élvezhet, aki e téren jól halad, az átlag diákra mégsem jellemző, hogy kiválóan beszélne, pedig van, aki óvodás korától tanulja. Itt módszertani hibákra és elemi kommunikációs gondokra kell gyanakodnunk. Az egynyelvű oktatás bemagoltatja a diákkal a tananyag jó részét, de ha semmit nem nyújt nyelvi logika terén, és soha nem fordíttatja le a tanulókkal az értelmezendő szövegeket, akkor mindig a felszínen lebeg, mélységében alig nyújt valamit, és ez különösen a gyengébben tanulókat frusztrálja. Fontos, hogy a diák *mindig mindent* értsen az óra alatt. Ne várjuk, hogy majd magától utánanézz, erre nem mindig van módja és ideje.

A rendszerváltozás után gyakran azok tanították az újonnan felvehető nyelveket, mint az angol vagy a német, akik korábban se voltak népszerűek: a gyorsalpaló tanfolyamokon beiskolázott orosz tanárok. Mondani is fölösleges, hogy mennyire más a módszertana az orosz nyelvnek, mint a németnek. Szemléletükben is erősen eltérnek egymástól. Azt külön nem is szükséges ecsetelni, hogy akik addig az imperializmus bírálóinak platformján álltak, hogyan lettek Amerika és a szabadság szószólóivá vagy hogyan szoktak le a kényszeres fasisztázásról. Azt már nem is említve, hogy mekkora a különbség egy nappali tagozatos bölcsészdiploma és egy gyorsított képzés között.

Szigorú történelmi tény, hogy amióta mesterségesen kiemelték az anyát a családból, egyre gyengébb szellemi teljesítményt mutatnak fel az ifjabb nemzedékek az iskolában. Egyszerűen nem terhelhetők olyan mértékben, mint a korábbi generációk. Ugyanez mondható el mentális egészségükről is. Egyre több a pszichés problémákkal küzdő fiatal, és a rájuk nehezedő követelményekkel szemben (ld. új tudományos eredmények feldolgozása) olykor megoldhatatlannak tűnő feladatok elé állítja őket. Akit a saját édesanyja nevel, nem pedig az állam, az sokkal könnyebben birkózik meg bármilyen nehéz és új feladattal, mint azok a társai, akik csak „bandában” érzik jól magukat, mert bölcsődés koruktól kezdve ezt szokták meg. Ha a család nem nyújt kellőképpen biztos háttérrel a gyermek szellemi fejlődéséhez, akkor a magára hagyott fiatalról sem várható el, hogy egymaga küzdjön le olyan akadályokat, amikkel a családja se boldogul. Már az iskolákban nyomul a drogterjesztés, így a kiskorúak is ki vannak téve olyan kihívásoknak és csábításoknak, amelyek elhárításához felnőtt ész és határozott jellem kell. A felvilágosító munkának ki kell terjednie olyan problémákra is, mint az energiaital-fogyasztás, mely ugyanúgy drogfüggést okoz, mint bármely kábítószer, ám ezt legálisan árusítják minden boltban. Összetevői között gyakran szerepelnek olyan szintetikus, tehát az emberi szervezet számára emészthetetlen anyagok, melyek rákkeltőek, vese- vagy májkárosodást, később meddőséget okozhatnak, de ezidáig még senki nem vette magának a fáradságot, hogy kutassa hatásukat és fogyasztásuk következményeit.

A jó kommunikációs készség alapja az, hogy jó társalgók legyünk. Ennek alapjait odahaza, a családban sajátítjuk el. Akivel nem foglalkoznak egyénileg, az nem tanulja meg megfogalmazni és kimondani a problémáit, érzéseit, véleményét, megjegyzéseit. Ezáltal kommunikatív lesz analfabéta. Manapság sok a diszlexiás gyermek. Ennek okát a mesélési kultúra hiányosságaiban kell keresnünk. Ha a családban senki nem olvas, legfeljebb a nagy nemzetközi kloákát, az Internetet bújja, az nem ismeri meg az arra legfogékonyabb életkorban a könyv szeretetét. Senki nem tanítja meg neki, mekkora érték a jó könyv, melynek segítségével soha nem lesz magányos, félművelt híryanagyterjesztők helyett pedig a legnagyobb szellemekkel társalognak ráérő idejében. S ha belegondolunk, hány lesüllyedt

család van, ahol a mindennapi „társalgás” köznyelve az erőszak, a káromkodás és az ököljog, az önbíráskodás, netán a csoportos garázdaság, akkor mindenképpen be kell látnunk, hogy még az anyanyelv szintjén is van mit tenni, nemhogy a nyelvoktatás terén.

A „liberális” oktatáspolitikai természetesen egészen más irányvonalat határozott meg, és ennek következményei még hosszú ideig továbbélnek. Rombolni könnyebb, mint felépíteni egy jól működő rendszert. Ellentmondani is egyszerűbb, mint helyes gondolatokat szabatosan megfogalmazni. A pedagógiában természetesen nagyon fontos a szellemi szabadság, a szabadelvűség. De ez nem más vagy mások ellen irányul, hanem a ránk bízott lelkek, a gyermekek és fiatalok útjának egyengetése, szellemi képességeinek kibontakoztatása. Ez viszont csak olyan iskolában lehetséges, ahol a tanár nem gúzsba kötött, jogfosztott bérrabszolga, hanem megbecsült személyiség, akit tisztelnek azért a tudásért, amelynek birtokában van, és amelyre a diák is áhítozik. A tudás azonban nem azonos a szerzett papírral, csakis gyakorlati értékkel bírva, hosszútávon működve ér valamit. Ez utóbbi tekintetében is van mit tenni a „Dokument jeszty” rég letűnt, orosz szemléletével szemben.

Eger, 2010. szeptember 5.

A slepp

Ki gondolná, mi mindenre kell odafigyelnie az újonnan alakuló önkormányzatoknak. A győzelmi mámorban szokás megfelekedni (jobbról) a természetes önvédelem elemi szabályairól, melyhez nem szükséges egyéb, mint józanul gondolkodni és az ilyenkor szokásos hízelgések özönétől meg nem szédülni. Márpedig a sikeres kormányzás és a helyi irányítás kulcsa az áldozatos hazaszeretet és hozzá a hideg fejjel gondolkodni tudás. Nem a cinikus kalkulálás Biberach módjára, hanem a magunkat félrevezetni nem hagyás és mindenekelőtt a disztinválás. Mindig tisztában kell lenni a másik fél szándékával, még ha olyan profi módon leplezi is.

Miután a Fidesz elsőprő győzelmet aratott, a baloldal igen jelentős pozíciókat (értelmezésük szerint: pénzszerzési, harácsolási lehetőségeket) vesztett, megindult a nyomulás a maradék helyekért, konkokért, stallumokért. Talán elmondani is szükségtelen, mennyire gyomorforogató élmény lokálisan azt tapasztalni, hogy a kommunisták mit meg nem tesznek azért, hogy nyeregben maradjanak olyan stratégiai helyeken, mint a kultúra, a lap- és könyvkiadás, a hírközlés. Minden stratégiailag fontos hely, ahonnan mételyezni lehet a jónépet, butítani az ifjúságot és továbbra is exkluzíve megmondani a frankót, mi a helyes, mi nem, ki hová tartozik, hová nem tartozhat. A káderlapok anyaga továbbra is az elvtársak kezén van, az alapján döntenek el, akár a születési privilégiumokat anno, kiből lesz győztes, kiből vesztes.

Gyurcsány Ferencnek épp a sárlavina idején jutott eszébe, hogy saját pártot alapítson. Párttársai, akik még egyelőre azok, felajánlották, hogy ezt az ő székházukban tegye, és éppen október 23-án. Üresen kongó, hangzatos szavak demokráciáról, néppártiságról, miközben mindenki tudja, hogy személyesen ő robbantotta ki a hírhedt szeptemberi tüntetéssorozatot, melynek ürügyén lövethette a népet és lefogathatott, megkínóztathatott boldogot-boldogtalant. Ezúttal a néppárti címet lopná el Orbán Viktortól és pártjától, sőt az egész Európai Néppárttól, mely az EU legnagyobb párttömbje. Miközben csorog a szennyes lé mindenfelé az általa és párttársai által fityingekért elprivatizált és lelakott gyárak tározóiból, neki ismét uralkodhatnékja támadt. Igaz ugyan, hogy úgy az országos, mint a helyhatósági

választásokon csúfosan lebőgött, a nép egyértelműen kifejezte, amit Horn Gábor annak idején olyan tömören és cinikus szarkazmussal közölt vele („Nem azt mondták, Feri...”), de ő töretlenül hisz magában, mint anno a Protapopov házaspár, minden műkorcsolya-bajnokság szovjet rémei. Ha valamikor nagyon aktuális volt az elszámoltatás, hát akkor épp ez a (nagyon arcátlan) pillanat az.

Mi történik, ha valaki csupán kihasználta az adódó lehetőséget, csak meglovagolta az egyelőre megingathatatlan tűnő pozícióját és csalárd módon egyezett ki a nyeresre álló legerősebb párttal? Hogyan tovább, ha az elnyert pozíció birtokában mostantól számított négy évig csak a saját és protezséi érdekeivel kíván törődni? Hogyan fogja megregulálni a vezető pártszövetség azokat, akik szembeszállnak az uralkodó trenddel és továbbra is ejtőernyősök tenyészhelyeül kívánják működtetni azokat az intézményeket, melyekben legfőbb ideje lenne a rendcsinálásnak? Ezekre várunk válaszokat, miután a győzelem utáni optimista hangulat leült kissé. Az aktuálisan a kormányra váró katasztrófahelyzet megoldásán kívül ennek a nem könnyű feladatnak a profi megoldását is várjuk azoktól, akikre éppen emiatt adtuk szavazatainkat, míg a „hullámlovasokra” csak azért, mert elnyerték a Fidesz támogatását. Ha a pártállami időkből itt felejtett alakok, akik túléltek minden váltást, ma is csak az arcunkba vigyorognak, mindig melegen tartva nekünk szánt lövegeiket, addig nem lehet nyugodtan jövőt tervezni, mert ahogy nekünk a rend az életelemünk, nekik ugyanúgy a káosz, a zavarosban halászás végtelen lehetősége. Talán sokan nem örülnek a kérdésnek, mégis fel kell tennünk: az önkormányzati helyeket elfoglaló fideszes képviselők közül hányan lehetnek a valódi fideszesek, kereszténydemokraták, és hányan a hirtelenjében vagy sokadszor „átkeresztelkedettek”? Márpedig helyi dolgaink alakulása éppen ezen dől el, ki hogyan és hová fog szavazni, ő maga megingatható vagy a szavazata megvásárolható. Jómagamnak évekig kellett tűrnöm, hogy egy helyi bizottságban mindig minden a szocialista érdekek mentén alakuljon, jóllehet forma szerint ők voltak kisebbségben. Miután sikeresen „átnyergeltek”, feltehetőleg a jobboldalinak vélt városatya segítségével, én lettem a célpont, és a jobboldali városvezetés semmit nem tett ennek megakadályozására, mint ahogy semmit nem tett az általam jelzett vaskos szabálytalanságok megszüntetése érdekében sem. Végül engem távolítottak el a bizottságból, mintha a felügyeleti szerv funkciója nem éppen a szabályos működés biztosítása volna, hanem a sikeres mutyizás, „odafentről” úgyse veszik észre jeligével, Gogol halhatatlan klasszikus ábrázolásának helyi, torz változatában. A sokszor emlegetett Augiász istállóján többek között ezt is értjük. Tarlós István nyilatkozatai ezért töltenek el bennünket aggodalommal. Ha ő is belesétál ugyanabba a csapdába, amit mi helyi szinten már sokat láttunk, rá is ugyanannak a maffiaszerű szövevénynek a fondorkodásai várnak. Ha nem tesz idejekorán rendet köztük, akkor eleve bukásra lesz ítélve minden jó szándékú törekvése.

Eger kulturális arculatát (most még) – a jelenlegi, pozíciójában megerősített városvezetés érthetetlen liberális irányvonala határozza meg. A népszerű Kisfaludy-szobrot eltávolítják a Dobó térről, helyette milliárdos beruházással mélygarázs kerül, sematikus külsővel, lerontva a történelmi hangulatot. Az Érsekkert közepére vörös színű, szocreál stílusú kulturális központ épül (ötletét tőlem nyúlták le), mely azonban úgy néz ki, mint egy Kommunista Kiáltvány – szintén patinás környezetben, épp az érseki központ kellős közepén, provokatívan. Egyelőre csak találgatjuk, kinek a csókosai fognak sikeresen landolni benne, bár sok kétség nem fér hozzá. Több kulturális intézmény a Kepes Alapítvány gondozásába kerül, mely nemigen fog az egri hagyományok és a tradicionális hazaszeretet ápolásán munkálkodni. Akár az országos sajtó, ennek munkatársai is a már rég elavult és egyáltalán nem élcsapatnak tekinthető avantgárd eszme-hordalékának életben tartására fognak törekedni. Erre legfőbb garancia azon közreműködők és folyamatosan „futtatott” „népművelési szakértők” felfogása, melytől az egy igaz Isten védelmezze meg Eger városát!

Erre már nem mondhatjuk Petőfit idézve, hogy „Egy gondolat bánt engemet...”, mert szembeszökő. Milyen összetett maga az egész problémarendszer. Holott a rend azoknak az egyéniségéből árad, akik önmagukkal és az Univerzummal, valamint a Mindenhatóval rendben vannak, azon törvények szerint élnek, amelyek mindnyájunk életét a helyes irányba terelgetik. Tehát a rendcsináláshoz első ránézésre a szándék hiányzik. Valóban hiányzik? Marad a minden színhez illő, szürke slepp, a tehetségtelenségét ravaszsággal, ál-alkalmazkodással és képmutatással leplező, ám támadókedvben sosem szűkölködő klikk, vagy valóban büszkék lehetünk a győztes narancssárgára?

Eger, 2010. október 17.

Az emberi hanyagság mélypontjai

Kinek érdeke, hogy ne a választási győzelemről beszéljenek?

A bukott miniszterelnök dühösen járt fel-alá dolgozószobájában. Ezúttal nem táncolt, hogy elaggott rajongóit elbűvölje vele, hanem kegyetlen bosszútervet forralt. **Ellene** és párthívei ellen, akik ismét úgy megszegényítették. Valami nagyszabású elterelő akcióról kellene gondoskodni, hogy elvegye a kedvüket az ünnepléstől. És hogy megleckéztesse őket, amiért ilyen értetlenek. Hogy nem fogják fel, hogy ő meg akarja reformálni ezt az egész kurva országot? Jó, jó, igaz, hogy elkúrtuk, de annál nagyobb elkúrás nincs, mint mikor visszajönnek **ezenek**, és mindent másképpen csinálnak, mint ahogy azt **én** kiterveltem. Hogy az nekik nem jó? Lárifári, kit érdekel... örüljenek, hogy nem internáltatom őket, s hogy nem lövetem ki ismét a szemüket!

Valami olyasmi kellene, mint a BP katasztrófa. Vagy a 9/11. Amitől mindenki egyből betojik, és a menekülésen kívül egyéb gondolata nincs. Akkor megáll a józan ész, és csak az ösztönök működnek. Akkor sikítani kell, fejtellenül kapkodni, országvezetést, bárkit bármivel megvádolni, utána majd mi tudjuk, hogyan kell a zavarosban halászni. Még hogy engem akarnak lesittelni?! Inkább ezt a focimániás alakot, aki most úszik a diadalmámborban a pereputtyával együtt! Hogy öntené el őket egy sárlavina! Na jó, de hogy kell sárlavinát csinálni? (Sara ugyan van elég – A Szerk.). Földrengésre, cunamira már folynak a kísérletek Alaszkában, de itt, ebben a kis koszos magyar valóságban mit lehet tenni? Az elintézendők között már régóta ott villogott a vészjelzés a timföld-érdekeltségével kapcsolatban. Hogy állítólag nem bírja már sokáig a gát, de őt most ez érdekelte a legkevésbé. Ő már most visszatérne, mert hiszen őutána senki nem tudott annyit felmutatni, olyan sajtót produkálni, mint ő, akit jobb időkben még a jobboldali sajtó is szeniálisnak nevezett. Szili sztornó, ő jobbra kacsingat. Ildikó inkább a magánéletében akar boldog lenni. Laci szenilis, Toller meghalt, Gyula bá élőhalott, sokan előzetesen vannak, az ifjú titánokat csak a gyors meggazdagodás érdekli effektív munka nélkül, az öregekkel kapcsolatosan meg féltő, hogy meghozzák az átvilágítási törvényt, és akkor ők is visszavonulhatnak unokát ringatni vagy titkárnőt, ifi barátot nyaraltatni a trópusokon...

Két legyet kellene egy csapásra ütni. Valami kiadós katasztrófa kellene, hogy azon rágódjanak, meg hogy mégis csak kénytelenek legyenek IMF-hitelt felvenni, a többit már automatice intézik az ami haverok, meg Piri mama... A menedzser kalkulátor kitaratóan jelezte az elintézendő gátellenőrzést. Na jó, hát menjenek a haverok. Ők olyanok, mint a haveri auditorok. Mindig olyan eredmény jön ki, amilyet mi akarunk. Én most egy alternatív giga-sátrat akarok, mint hajdan a Lezsák. Na, igen, de ki

fizeti ki a bérletet? Adakozást kellene szervezni, mert a pártkassza most nem kap állami utánpótlást, én meg nem vagyok hajlandó a saját zsebembe nyúlni, hogy megint bevigyem őket a hátamon a parlamentbe, meg a nagy bulikba. Az öreg rajongók, meg a haverok talán összedobnak vagy másfél milkót. Az indulásnak megteszi. A többit meg majd kidumáljuk. Csak be kell indítani a kerekeket, aztán ha beindultak, már minden megy simán magától.

A történet maga így is kezdődhetett volna. Ám nincs az az írói fantázia, ami felérne egy mentálisan zavart ember téveszméinek logikai rendszerével, vagy vetekedhetne az emberi hanyagság mélypontjaival. Elegendő hozzá több évtizedes hűtlen kezelés, rablóprivatizáció és maximális profitkivétel, minimális vagy semmilyen ráfordítással. Az eredmény hamarosan kijön belőle, méghozzá épp ilyen kesze-kusza formában, ahogy egy héttel ezelőtt láttuk, a vörös iszappal elárasztott dunántúli területeken. Akár a kommunizmus végső búcsúja: dögletesen, méreggel telítve, szimbolikusan, mégis konkrét, materiális megvalósulásában, „utánam a vízözön” felkiáltással. Vajon még hány rosszul kezelt veszélyes hulladék-lerakóhellyel, potom pénzen szerzett, de maximálisan lepusztított területtel? Oknyomozó újságírók szerint mélyen áron alul cserélt gazdát a 90-es években a cég, 10 millió forintért. Rögtön jön az ötlet: ha ez volt a reális ár annak idején, most ugyanennyiért kellene visszavásárolnia az államnak. Az eddigiekben úgyis jókora hasznot húztak belőle az „új földesurak”. Ha ugyanis a cég csődöt találna jelenteni, a kártalanítási kötelezettség úgyis az államra terhelődik vissza. Ez gyakorlatilag nem más, mint az adófizetőkre háruló, újabb kötelezettség, így ha megvonjuk a mérleget, még mindig a cég jár jobban, mert a több tízmilliárdos vagyona szert tett tulajdonosok a jelen állás szerint magánvagyonukkal nem felelnek az okozott károkért. A történetek után sokan fognak pert indítani ellenük, mindenkit nem fognak tudni kártalanítani (nem is akarnak), így csak idő kérdése, hogy mikor adják fel, jöllehet épp az ellenkezőjét kommunikálták le.

Mindenképpen elgondolkodtató, hogyan juthatott ilyen felelőtlen alakok kezére ilyen jelentős állami vagyon, ami azelőtt, az átkosban jól is jövedelmezett volna, ha az alumíniumipart nem a szovjet állam tartotta volna irányítása alatt. Egy veszélyes hulladékokat tároló medencének többszörös védelmi rendszerrel kellene rendelkeznie. A környék lakosságát mindenképpen tájékoztatni kell arról, miféle ipartelep közelében laknak, s hogy ez milyen kockázatokat jelent az egészségükre nézve. A folyóvizeteket és a talajvizet feltétlenül meg kell védeni a mérgeanyagok kiszivárgásától, és nemcsak az egészségre ártalmas határértékeket kellene emlegetni, amit íróasztal mellől, konkrét tapasztalatok nélkül is meg lehet tenni. A következményeket úgyis az érintettek viszik el, a széllel terjedő por mikro-szemcséi egyre mélyebbre ássák magukat a szervezetbe, megfordíthatatlan folyamatokat indukálva. Karinthy Frigyes jut eszünkbe, aki már a múlt század elején úgy látta, hogy az ember vírus a Föld testén. Ez mindmáig igaz, a kellő ellenőrzés híján végzett ipari tevékenységre nézve. Most döbbenet nézzük a méregtelenítési kísérletek után a Rábán, s hamarosan a Dunán úszó sárgás, büdös habot, mely megszilárdult formában viszi tovább ezt a „nemzet csótányai” által kimondott átkot. A Marcal teljes élővilága kipusztult, s talán ez vár a Rábára is. A folyókon elbizonytalanodott vadkacsák úszkálnak. Ha kifogják a haltetemetek, rájuk is hasonló sors vár. Majd megjelennek a többi vízimadarak, emlősök, és az ökológiai károk felbecsülhetetlenek. Csekély vigasz visszamutogatni és emlékezni, hogy a környezetvédelmet mindig az SZDSZ követelte magának. Vajon miért? A csókos haverok érdekeltségeiért. Azok viselt dolgainak leplezésére. Hiába rejtőzködnek most a kultúra védőbástyái mögé, ott is hasonló kártétel várható, ha a helyi önkormányzatnál megtalálják a (nekik) megfelelő gyenge láncszemet, akin keresztül befolyást gyakorolhatnak a település életére.

Orbán Viktor már korábbi miniszterelnöksége idején kiérdemelte az árvízi hajós nevet. Ha árvíz, belvíz, fagykár, mezőgazdasági kár sújtja az adott területet, rá és kormányára mindig számíthatnak a károsultak. Most is jelen van a területen, a kormány pedig több sürgősségi ülést tartott ez ügyben. Makovecz Imre stábja ismét dolgozik az újjáépítés lehetőségein, a nép pedig azonnal adakozni kezdett, bármilyen nehéz helyzetben is van egyénileg vagy kollektíven. Kolontár lakosságát evakuálják az újabb gátszakadás veszélye miatt, s hogy mielőbb zavartalanul megépíthessék az új védőgátat. Ezt a katasztrófaturizmus és a „rémhíradók” héjai erősen zavarhatnák. A médiumokban több számlaszám is megjelent, köztük a kárpáthyabellinóké is, akik még ebből is csak saját hasznot akarnak húzni. Bennünket, magyarokat nem kell sokáig biztatni az együttérzésre és szolidaritásra. Sok vitatott tulajdonságunk mellett ezt érdemeink között tudhatjuk. Mivel a gazdasági miniszter éppen Amerikában tárgyal, csak drukkolhatunk, hogy nem sétál bele egy újabb IMF-csapdába – a mi kontónkra. A Kolontáron történt tragédiát Magyarország Csernobiljaként emlegeti a világsajtó. Reméljük, hogy nemcsak magát a jelenséget látják benne, hanem az okokat is, a kommunizmus vétkeinek és ránk maradt vétkeseinek rendkívül kártékony voltát, s velünk együtt elítélik azt a pökhendi és arrogáns stílust, amellyel minden felelősséget el akarnak hárítani maguktól. Ezúttal nemcsak az égi ítélőszékre hivatkozunk, hanem a földre is, melynek igen szigorú ítéletet illik hoznia, mindnyájunk érdekében.

Amennyiben Amerikában élő honfitársaink is hozzá szeretnének járulni a sárlavina károsultjainak megsegítéséhez, az ökológiai katasztrófa elhárításához és az érintett környezet rehabilitációjához, kérjük, hogy adományukat csakis a kormány által megadott számlaszárra küldjék. Együttérzésüket és támogatásukat előre is köszönjük.

Eger, 2010. október 10.

Bakik helyett

Természetesen az lenne jó, ha csupa jó dolgról számolhatnánk be, elandalítva a Kedves Olvasó lelkét, hogy megnyugodhat, elmúlt a vész, hazánkban immáron minden rendben van. Ám a két lábon járó, eleven lelkiismeret, aki az író, nem engedheti meg magának, hogy illúziókban ringassa magát. Ha valaha is fontos volt a figyelmeztető szó, akkor most hatványozottan. Nem mehetünk el szó nélkül a nagy bakik mellett, mert ha mi nem említjük fel, az ellenoldal jól szponzorált sajtójából fog ráköszönni (mit ráköszönni, ráordítani!) az ország bajaiba belefeledkezett politikusokra.

Tudjuk persze, hogy a mindennapi élet nem feltétlenül a szellemi síkon zajlik a legintenzívebben. A pusztító árvizek, a velük járó kárelhárítási és logisztikai feladatok nagyon is fizikai szinten mozognak. Ezek megoldása a legsürgetőbb feladat, mert a hitelkárosultak mellett most az árvíz- és belvízkárosultak, valamint a viharkárokat szenvedett gazdák gondjai kapnak prioritást, miközben a kutyát nem érdekli, hogy a Vaskefe megrozdál-e a vagy sem. Némi malíciával hozzáfűzhetjük, ez utóbbiért nem sokan ejtenének könnyeket, ergo a nagy felhőszakadásoknak akár pozitív hatása is lehet (értsd: rondaságmentesítő, mely után Gyurcsány Ferenc mehetne „újrabermálkozni” a volt ÁVH-s székházak valamelyikébe...

Mi azért azt szeretnénk, ha nem kellene túl sokat foglalkoznunk az „osztályismétlőkkel”, azaz elképedni ismét felbukkanó hibáikon, főként azt nem szeretnénk, ha ezeket épp az új kormány melengetné a keblén. Egy kabinetváltáskor nyilván fontosak a bevált, régi kapcsolatok, de intő jel, ha a régi zenészek ugyanúgy együtt tudtak muzsikálni a posztkommunista brigadérosokkal, és zászló

fordultán most ugyanúgy beválnak kormánypártinak, ahogy az előző kurzus alatt is. Hogy ne csak példálózzunk, engedtessek megemlíteni, hogy bár a narancssárga szín ismét divatba jött, viselői többnyire nem a vezeklő és minden földi jóról lemondó tibeti lámák nyomdokain járnak. Az egri városháza kulturális osztályát pl. ugyanaz a társaság uralja, mint a szocialista városvezetés idején, ami a rendszerváltás teljes hiányát jelenti mindazok számára, aki régóta reménykedtek a megújulásban. A zalaegerszegi Hevesi Sándor Színházban nem Bereményi Géza nyeri a pályázatot, hanem egy Sztarenki Pál. Már korábban is említettük, hogy az egri Gárdonyi Géza Színházban SZDSZ-közeli direktor gondoskodik a „modernizációról”, „És az Undor Angyala a romokra vize!” életérzés jegyében. Miközben a törpepárt eltűnni látszik a közéletből, ejtőernyősei egyre nagyobb számban bukkannak fel a kulturális élet meghatározó posztjain, ismét kiszorítva onnan mindenkit, akiben még maradt nemzeti érzés. Nyuszi rokonai, barátai és üzlettársai ezenközben telesírják a sajtót, mekkora üldöztetésben van részük szegény levitézetteknek, a megrohmozott kormánypártiak pedig talán le se merik váltani az utolsó pillanatban jól fizető helyekre beültetett megélhetési bűnözéspártiakat.

Pintér Sándor előbb vérig sérti a Gyurcsány-éra kilőtt szemű, meggumibotzott, kardlapozott, mérges gázzal lefújt sértettjeit, mikor nem merte megkritizálni Gergényit, sem annak főnökét, a volt miniszterelnököt, akinek jóváhagyása vagy nyílt parancsa nélkül mindez nem történhetett volna meg Budapesten, Európa szívében. Ugyanez a belügyminiszter egy kalap alá veszi a szerencsétlen árvízkárosultakat azokkal, akik az egykor kapott állami támogatásokat úgymond elitták. Talán volt ilyen is, de ez ugyanolyan durva kijelentés volt, mint amilyennel Kovács László és szocialista társai illették a határon túli magyarokat a december 5-i, gyászos emlékű népszavazás előtt és után. A beregi Makovecz-házak inkább büszkeségre adnak okot a jelenlegi Orbán-kormánynak, semmint hogy efféle keserű pirulákat adagoljanak be a békés honpolgároknak. Egyszóval mi annyit várnánk el a politikai élet prominenseitől, hogy ne égessenek bennünket efféle kijelentésekkel (az ellenoldal röhejeit kiváltva), hanem kellő emberi méltósággal álljanak ki ország-világ elé, az ostoba tirádákat pedig hagyják meg a hígvelejűeknek, akik egyébire nem képesek. Arra máris egy csapat pénz- és karrieréhes alak vár, hogy mikor csavarhatja ki a kormányrudat a demokratikus többséget ilyen mértékben kapott, új kormány kezéből, nem szükséges még a kezük alá szerválni effélékkel.

Csak ismételni tudjuk magunkat: a kulturális, tudományos élet és az oktatáspolitikai olyan területek, ahol szellemi életünk valódi nagyjai jeleskedhetnének és magukkal emelhetnék a csendes többséget. A változások mindig ezen a síkon indulnak el, éppen ezért nem engedhetjük meg magunknak, hogy ebbe hagyjunk belerondítani bárkinek, akár barát, akár ellenség. A nemzeti oldalnak egészen bizonyosan vannak kiváló tehetségei is. Ha ezeket érvényesíteni hagyja, nem ismétlődhetnek meg ugyanazok a buta bakik, amikbe már korábban is belebuktak, t.i. a banga udvariaskodásba az ellenpártok futtatottjaival, ezek kitüntetését, hátha akkor nem támadnak bennünket annyiszor hátba. Ne legyenek illúzióink: az aljas ember mindig hátulról fog támadni, miközben szemből nyájaskodva közelít bármelyikünkhöz. A titkárságok, adminisztratív területek, kulturális intézmények (színház, könyvkiadás, oktatás, zurnalisztika, stb.) kitakarítása nélkül nem kezdődhet új korszak Magyarország életében. Addig mindig csak csalódást fognak okozni nekünk, mindazoknak, akik eleget kaptak már eddig is, jobbról és balról. Ha azoknak segítenek, akik eddig is azon munkálkodtak, hogy a hátunkon átgázolva, a fejünket erőszakosan lenyomva akarják tartani, akkor semmiféle megújulásról ne papoljon senki, mert addig nem jön még el a Kánaán. Magyarországnak nem a parazitatenyésztésben kell jeleskednie, hanem ismét példát mutatnia, hogyan kell valódi, gyökeres változásokat elérnie azokon a területeken, amelyek már jócskán elgazosodtak.

Eger, 2010. június 22.

Kis magyar bürokrácia

Másfél hónapja baleset ért. Csak mentem az utcán, és hirtelen megmozdult alattam az utcakő. Egy pillanat műve volt, már zuhantam is. A bal könyököm szilánkosra tört. Nem rohangáltam, nem viseltem túsarkú cipőt, nem voltam ittas (csupán azért említem, mert több, erre vonatkozó keresztkérdést is feltettek utóbb), egyszerű hétköznapi eset volt. Egy segítőkész fiatalasszony mentőt hívott, értesítette a családomat, kórházba kerültem. Harmadnapra megműtöttek. Azért kellett annyit várnom erre, mert kellett hozzá két teljes óra, amikor két kézspezialista együtt van ügyeletben, és más baleseti sérültet nem kell nálam sürgősebben operálni. A műtét sikeres volt, bár a csonttörmelék egy részét ki kellett dobni, és eztán dől el, hogyan tud regenerálódni a szervezetem.

Azóta gipszsínt viselek, ami roppant kényelmetlen viselet. A kórházban nyolc napot töltöttem, azóta ambulánsan kezelnek és rehabilitálnak. Az orvosi, egészségügyi részével nem is lenne semmi baj, de már a kórházból való kiadatásom után másnap elkezdődött az adminisztrációs kálvária, amit naponta megemlegetek. A sok hiábavaló futkosás rengeteg energiámat emészti fel, holott most az lenne a dolgom, hogy gyógyuljak és kipihenjem ezt a traumát. Szinte minden napra jut két-három hivatal, intézmény, ahol meg kell jelennem. Mindez a kezeléseket mellett. Mindez a közterület-fenntartók hibájából, mert Eger belvárosában több helyen is megeshetett volna velem vagy mással ugyanez. Ahhoz, hogy táppénzt kapjak, először is el kellett mennem az adóhivatalba kereseti igazolásért. Ezzel átmenni a Társadalombiztosítási Központba, hogy elindítsam a bonyolult eljárást, mely ilyenkor szokásos. Ott viszont azzal szembesítenek, hogy az APEH által kiadott igazolással valami nem stimmel, tehát egy másik napon újból sorban állok az adóhivatalban. Legközelebb újabb szempontok merülnek fel, össze kell szednem az otthon található összes jövedelemigazolásomat. Ezzel visszamegyek a TB központba, ahol egyébként tisztességesen bánnak velem, de a sok járkálás a frissen műtött karommal nagyon fáraszt. Az adatok egyeztetésekor kiderül, hogy az egyik munkaadóm, aki nekem tavaly jogtalanul felmondott, nem jelentett ki a TB-nél, sem az APEH-nél, a munkaviszonyom továbbra is élő, viszont hiányoznak az illetékek, amiket az intézmény nem fizet utánam, sőt már az előző, 2009-es évben is elmulasztotta. A TB viszont a járulékok alapján tudja megállapítani a táppénzemet, tehát ez tisztázandó. Újabb adóhivatali látogatás, jobban mondva kettő, mert nekik is szükségük van minden dokumentumra, amikért vagy félmázsányi papírt át kell forgatnom régóta kinőtt méretű lakásunkban, holott semmit nem volna szabad emelnem jelenlegi állapotomban.

A közlekedés se egyszerű. Eger gyönyörű belvárosában sok a patinás épület, ahol tölgyfakapu várja a látogatót, kovácsoltvas kilinccsel. Ezeket behatolni, illetve eltávozni sérült karral nem is olyan egyszerű. Mi több, fájdalmas élmény annak, akivel minden egyes rándítás a szilárd bejáratokon az egri csillagokat (ezúttal nem a hősokeket) láttatja. Ép karomon táská, plusz egy dosszié az egyre jobban halmozódó iratokkal. Ezek a tárgyak valósággal önálló éltre kelnek, azaz mindegyik össze-vissza mozog, külön irányban.

A faramuci módon annullált szerződéselem ügyét (meghatározott időre, öt évre kötöttük, tehát nem lehetett volna megszüntetni) tisztázandó a Munkaügyi Felügyelethez fordulok. Kétszeri látogatás után (hatalmas tölgyfakapu, vaskilincs, régi meredek kőlépcső, az emeleten újabb akadály, egy biztonsági ajtó) közlik, hogy nem az ő asztaluk, forduljak a Munkaügyi Bírósághoz. Egy újabb elvesztegetett nap, mert ott meg azt közlik, hogy be kellene perelnem a volt munkaadómat, ami újabb hivatali tortúrával járna, plusz a bíróság épületébe is minden egyes alkalommal egy óriási tölgyfakapun át jutok be, vaskilincs, biztonsági átvilágítás, stb. Erre még aludni kell egyet, de közben is marad a további ügyintézés, az orvosi kezeléseket mellett. Miután már kiszedték a varratokat,

gyógytornára is kell járnom. Ez legalább rendben megy, megadott időpontokban járhatok, nem kell sorban állnom. A bíróságon vagy a munkaügyön viszont irataimnak csak egy részét kaptam vissza, tehát neki kell indulnom, hogy kiderítsem, a kettő közül melyik a hunyó. Az említett bejárat akadályokon keresztüljutva végül megtudom, hol vannak a papírok, vissza is kapom őket, de ismét ráment egy délelőtt, és lelkemre kötik, hogy a saját érdekemben pereljek. Időközben megkapom a TB központ értesítését a baleset besorolásáról. Ezek után várom, mikor folyósítják a táppénzemet. Már több mint egy hónap telt el azóta, de sehol semmi. Telefonon többször utánaérdeklődöm, de úgy gondolják, hogy csak várjak. Végül az egyik ügyintéző rákérdez, kaptam-e a házi orvosomtól rózsaszínű táppénzes papírt. Oda kell visszamennem, majd a rózsaszínű papírokkal vissza a TB központjába, ők intézik az utalást. A házi orvos asszisztensnője rendreutasít, mikor azt merem kérni, hogy ne kelljen ezért még óriási sorokat végigállnom, elvégre ő nem nyomta a kezembe a múltkor a papírokat. Szerinte a kérésem tisztességtelen. Mikor némi galambepével kérek egy tisztességes időpontot ezek átvételére, meggondolja magát, némi várakozás után megkapom azt, amit a bürokratikus gépezetnek még meg kell emészténie, hogy a dolgok simábban menjenek. Másnap gyógytorna után elviszem a TB központjába, ahol kiderül, hogy nem jó kódot adott meg az asszisztensnő, de ekkor előhúrom a dossziéból a határozatot, mely alapján korrigálni tudnak, tehát nem kell plusz két hivatali látogatáson átesnem. Ám ekkor derül ki, hogy a pénzemre még vagy három hétig várnom kell, ennyi az átfutási ideje az ügynek.

Röntgenkontrollra jelentkezem, mert ez áll az ambuláns lapomon. Előző héten érdeklődöm, mit kell tennem, hogy simán menjen az ügy, és megnyugtattak, hogy mehetek előző nap is, nem kell előtte időpontot kérnem. Az adott napon meg is jelenek a röntgen osztályon, ahol hatalmas tömeg vár, majd hosszas sorbaállás után leráznak, hogy előbb jelentkezzem a sebészeti osztályon, és ha ők adnak beutalót, akkor azzal menjek vissza másnap. No comment.

Fentieket csak azért láttam jónak papírra vetni, mert egyre fülemben csengenek a kormány ígéretei, hogy karcsúsítani kívánnak az adminisztráción, ahol csak lehet. Míg az ember nem kerül ilyen helyzetbe, fel nem merül benne, mennyi tortúra vár rá, ha baleset éri. A fájdalmat, a megalázó vagy kiszolgáltatott helyzetet nem is ecsetelem, mi minden válik lehetetlenné vagy nehézkessé, ha az egyik kezünket nélkülözni kell. Aki nem hiszi, próbáljon meg egyszer fél kézzel felöltözni, teát főzni, fogkrémes tubust, fogkefét használni (a fogselymet egy jó időre felejtjük el!). Magyarországon azt kell tapasztalnunk, hogy a hivatali ügyintézés mintha az ötvenes évek szintjén ragadt volna meg. Ha betelefonálunk, azt mondják, menjünk oda. Ha odamegyünk, közlik, hogy nem az ő asztaluk, minek megyünk az ő nyakukra. Előre bejelentkezni sok helyen nem lehet, így jókora tömegjelenetekben lehet részünk, ha kifogjuk. Most mindehhez hozzáteszem, hogy a történetek nem az én hibámból sújtanak, hanem a mások hanyagságából. A következményeit viszont nekem kell elszenvednem. Éppen ezért annyit minimum elvárok, hogy mint rendesen dolgozó állampolgárt és a helyi kultúráért, oktatásért, közösségért régóta munkálkodó személyt nagyobb becsben tartsanak (az önkormányzati hivataltól egy meglehetősen arrogáns választ kaptam, amikor kártérítési igényt jelentettem be a közterületen történt balesetért). Ha nem állnánk éppen a helyhatósági választások küszöbén, szívesen írtam volna a bal kéz szerepéről, „a diszkrét bal” címmel, de ennek áthallásai zavaróak és félreérthetőek lehetnének, tőlem mindez távol áll. Csupán annyit kívánok, a gipsztől való megszabaduláson és a remélhető gyógyuláson kívül, hogy hivatalba menve ne kelljen úgy éreznem magam, ismét egy sóhivatalba kerültem. Márpedig az a hivatal, amely odarendel, majd leráz, az adóforintjaimért legfeljebb aktát tologat, az sóhivatal.

Eger, 2010. szeptember 28.

Emlékhelyek

Legtöbbünknek a kegyelet és a méltó megemlékezés jut eszébe erről a szóról. Emlékművek, tisztelő utódok által gondozott sírok, árnyas, virágos temetők, ahol minden civilizált, érző szívű ember fejet hajt a nehéz sorsú, sokat szenvedett felmenők előtt. Olykor idegen népek fiai előtt, akik magyar földön estek el vagy szenvedtek mártíriumot. Olyan emberek előtt, akik méltók voltak a magyar névre, bármely csillagzat alatt születtek is. Arad, Mohács, Vérmező, Egerben Lenkey János sírhelye, másutt ötvenhatosok végső nyughelyei és a nekik állított emlékművek. Ez utóbbiak között szívesen látnánk több figurálisat, nemcsak a lecsupasztított lyukas zászlók, kövek mementóit. Az istenadta népet, amint boldogan, felszabadultan vonul: „Szabadon, nem leláncolva, pajtás...” (John Agard).

Biharkeresztesen nemrégiben úgy döntöttek, hogy a szocializmus egyik „kegyhelyét”, a községben (mikor is?) elesett szovjet katonának állított emlékművet a temetőbe helyezik át. Engedélyt kaptak a holttestek kiemelésére és azonosítására, majd kellő körültekintéssel nekiláttak a hely feltárásához. Az emlékmű a katolikus templom előtt állt (hol másutt a korai kommunizmus hevében?). A feltárási munkálatok azonban semmilyen eredményre nem vezettek. A halott katonák nem voltak sehol, ugyanis a kisközségben nem az orosz katonák szenvedtek hősi halált, hanem a helybeli asszonyokat gyalázták meg tömegesen és a férfiakat kényszerítették nekik szegezett géppisztolyokkal, hogy mindezt némán eltűrjék. Utánuk nem a sírásóknak volt tengernyi gondja, hanem a kórházi ápoló személyzetnek és a helybeli bábaasszonyoknak, valamint a szerető családtagoknak, akik az erőszakot elszenvedett nők lelki rehabilitációját gondosan elvégezték. Az állítólagos sírok keresése érdekében jókora területet felástak, de egyetlen emberi csont nem akadtak, mivel egyetlen szovjet katona sem esett el Biharkeresztesen (hacsak nem a bevedelt házi pálinkától és nova bortól). Az emlékmű nem volt egyéb, mint egy humbug, pár ügybuzgó helybeli kommunista törekvése, hogy maguknak érdemek híján érdemeket szerezzenek a korabeli hatalomnál, mely ehhez partnerük volt.

Aki ismeri a hajdani és mostani kommunistákat, az tökéletesen tisztában van természetükkel, mely hazugságra hajlamos, és bármit képes elkövetni saját prekonceptiói bizonygatása érdekében. Adathamisítást, történelemhamisítást, karaktergyilkosságot, valódi gyilkosságot, álszent bizonykodást a soha meg nem történt eseményekről, gumibotozást, szemkilövetést, a vörös terror bármelyik nemét. Őszödi beszédet, szemforgató rágalmozást az ország törvényesen megválasztott miniszterelnöke ellen, pökhendi nyilatkozatokat, holott elég volna csupán egy magyar közmondást ismernie: „Aki hazudik, az lop is.” Ennek ismeretében ritka ember az ma már, aki bármiben is hitelt adna szavainak és tetteinek. Ám nehogy azt higgye bárki, hogy a fejükre olvasott vétkeik súlya alatt bármelyikük is megtörne. Nincs katarzis, beismerő vallomás, bocsánatkérés, csak az egykor bemagolt hazugságok szajkózása a halálos dögunalomig. Mintha a hazugok és törvénysértők nem ők volnának, hanem azok, akik szembesíteni próbálják őket tetteikkel és azok következményeivel.

Az egeri Kisasszony temetőben (Lenkey sírjától távolabb) lengyel katonasírok őrzik az itt elhunytak emlékét. Negyvenes évekbeli történet, ma már nemigen emlékszik rájuk senki, hogyan kerültek ide és milyen körülmények között haltak meg a lengyel tisztek. Mindnyájuk sírjának fedlapján viszont ott a lengyel sasos címer, ami miatt nem téveszthető össze semmivel azonosságuk és nemzeti hovatartozásuk. Feltehetőleg nem harcban estek el, mert nem a Hősök temetőjében hantolták el őket, hanem a polgári halottak között. A parancsnokuk sírja díszesebb volt a többiekénél, nagyobb sírkővel. Ezt, nem tudni, miért, megbontották és újonnan eladták valaki másnak, ami nemcsak kegyeletsértő, hanem a legdurvább merénylet egy olyan halott ellen, aki már soha többé nem tudja

megvédeni magát és halotti jogait. Talán a családja is odaveszett a háborúban, nincs, aki visszajárna emléküket ápolni. A magyar-lengyel barátságra való tekintettel viszont a városnak illene ápolnia a sírokat. Jobb is lenne a szocreál típusú belváros-átrendezés helyett. A néhai lengyel parancsnok síremlékével tudták, mit követnek el, ugyanis a sír fejrészét dúsan befuttatták borostyánnal, utóbb már ne is lássa senki a következményét. Az esetet megemlítettem egy helybeli lengyel személynek, aki azt mondta, nem ér rá ezzel foglalkozni, forduljak a lengyel önkormányzathoz. Én ezt nem tettem meg, mert annak képviselője soha nem volt lengyel, viszont volt kommunista apparatcsik, akitől nem reméltem semmi megértést. Talán a nagyobb nyilvánosság megelőzi azt, hogy a parancsnok sírja után a többi tiszt sírját is megbontsák és hasonló sorsra juttassák.

Ez már megint egy jelenkori magyar blues, mondhatja bárki. Lehet, de ha az író se hiteles krónikása, csupán szépítgetője, takargatója a mindenkori visszásságoknak, akkor az egész egy nagy őszödi beszédbe torkollik előbb-utóbb. A kérdés most csak az, hogy szerzőnek Ráby Mátyás sorsát szánják, Kossuthét, Apor Elemérét vagy „csupán” az Aczél György által kirótt szentencia élethosszig való fenntartását: „Elhallgatni, elhallgattatni!” Jelenkorunk ébredése e téren is várat magára. A biharkeresztesi „emlékművel” nincs sok tennivaló. Mivel a semminek nem szokás emlékművet állítani, akár ki is dobhatná az időközben várossá növekedett helység. Leghelyesebb azonban az volna, ha elszállítanák egy szobor- és emlékműparkba, ahol új feliratot kapna: „Az emberarcú szocializmus emlékműve, mely boldogan ünnepeltette a semmit, végül gyurcsányizmussá duzzadva buborékként pattant szét.” A főtéren állhatna egy másik emlékmű, mely a tönkretett nők emlékét őrizhetné örök mementó gyanánt. Csupán halkan tesszük fel a kérdést: mi lenne, ha a budapesti Szabadság téri emlékmű alatt is szétnéznének, hátha hasonló a helyzet, mint Biharkeresztesen? Az aranyozott ötágú csillag máig irritálja a fővárosban tömegesen megerőszkolt nőket és lemenőiket.

Eger, 2010. november 14.

Felejtteni...

Lehet-e valaha elfelejtteni?

Évekkel ezelőtt, Koltay Gábor Trianon-filmjének egri bemutatóján komoly vihart kavartak szavaim, melyekkel a jelen lévő francia filmszakértő csoport szemét próbáltam felnyitni a magyar kérdés valódi mibenlétére. Nekik szegeztem a kérdést, ők mit szólnának, ha Franciaországot darabolnák szét, az elszakított országrészeknek Párizs többé nem lenne fővárosa, Marseille és a francia Riviéra nem tartozna hozzájuk, sem Calais, Bretagne vagy Elzász? A megcsonkított ország távoli részein nem tanulhatnának anyanyelvükön a diákok, a közügyek intézése valamely idegen nyelven folyhatna csak, sőt az anyanyelv használatát rendeletileg tiltanák be, ők pedig kénytelenek lennének ezt a gyalázatot minden évben megünnepelni, a szomszéd országok politikusait és közvéleményét nem sokkolhatnák azzal, hogy felemlégetik nekik a hajdan esett igazságtalanságot, hanem az elvárásoknak megfelelően illedelmesen hallgatniuk kellene mindarról, ami történt? Szavaimat döbrent csend fogadta, majd Koltay Gábor szólalt meg elsőnek és vitte tovább az elkezdett gondolat fonalát, s csak azután következett a megszólított francia filmesek reakciója, a helybeli tolmács gondos szépítgetésével. Első ízben sikerült elérni, hogy a francia (baloldali) fél is mélyebben elgondolkodjék rajta, milyen érzéseket keltett bennünk, magyarokban mindaz, amit azóta is, minden évfordulón újra átélünk.

Egyetlen pillanatig nem bántam meg akkori szavaimat, sőt meggyőződésemmé vált, hogy amikor a közöny mélységes tengerével találjuk szemben magunkat, akkor az egyedüli megoldás az, ha kissé megcsapkodjuk az állóvizet, és felvállaljuk a kisebbfajta vihart a sarkosabb fogalmazással. A francia vendégek ugyanis valóban átértékelték a döbbenetet: mi az, hogy Párizs nem minden francia jogos fővárosa?! Mi az, hogy híres történelmi országrészek nem tartoznak hozzájuk, s épp egy értelmetlen politikai döntés nyomán?! Mi az, hogy valakinek megtiltják a kultúrnyelvek non plus ultrájának tartott francia nyelv használatát?! Teljes képtelenségnek hangzott, mint ahogyan számunkra is képtelenség, amikor egy mindössze húsz éve létező ország politikusai őrvölgyben kezdenek, ha Felvidéknek merjük nevezni a több ezer évig hozzánk tartozott Felvidéket, az ott élő magyarok az érvényben lévő európai törvények értelmében magyarul szeretnének kommunikálni, ügyeket intézni, gyermekeiket taníttatni. Ceaucescu 1977-ben megszakította a futball VB romániai adását, mert az Argentínában élő székelyek egy transzparenst mutattak fel: ERDÉLY MAGYAR! De ne is pazaroljunk több szót az intézményesített örületre, nyugodjék békében mások megbomlott elméjében...

Arról viszont szólni kell, hogy a honi szocialisták nem tartották méltónak a részvételt az első hivatalos parlamenti megemlékezésen, mely a trianoni gyalázat napját emléknappá avatta. Nekik mindenről „az” jut az eszükbe, mint Mórícának, vagyis az Európát végigdúló szovjet hadsereg ünneplése és ünnepeltetése, jóllehet egész Európa tudja, mindmáig emlékezik, milyen dicstelenül is vonultak be és fosztogattak a felszabadítónak mondott seregek. Ezzel az ürüggyel nem vettek részt, Szili Katalin kivételével, az emlékülésen, kifejezve, hogy mindenki, csak ők nem tartoznak a magyar nemzethez, melyet ők csak leszólni és megvetni, valamint kifosztani szeretnek. Jóllehet pár hazafias lózung előkerült a külön ünnepségükön, ez inkább csak gúnyolódás számba ment, hiszen tudjuk jól, ők évtizedekig arra szakosodtak, hogyan lehet mindent az ellenkezőjére magyarázni. Akár egy őszödi beszédet is, Lendvai Ildikó főcenzori irányítása alatt.

Attól nekünk még továbbra is csak Magyarország meggyalázását jelenti Trianon, melyre semmiféle értelmes magyarázat nem létezik azóta sem. Erdély, a Felvidék, Délvidék, Kárpátalja és a többi történelmi országrész elszakítását tőlünk, Budapest, a mi Párizsunk trónfosztását, a magyar nyelv használatának betiltását, a békediktátumban garantált autonómia megtagadását (az egyezmény kihívóan arcátlan leköpését az osztozkodásban csámcsogva résztvevő utódállamok részéről). Jelenti továbbá azt is, hogy évtizedeken át kellett nézni, hogyan pusztítják le a történelmi emlékhelyeket, döntik le a nagy magyarok szobraikat, hogyan lakják le azokat az országrészeket, amelyekhez potyán, áruházzal, hátbatámadással jutottak hozzá. Egyetlen puska lövés nélkül, csak mert a nagyhatalmak és a nemzetközi diplomácia hírhedt bajkeverői, akik mindkét világháborút kitervelték, a kis ellentétekből nagy konfliktusokat szítottak, sefteltek és „ügyeskedtek” a háttérben, mindmáig fel nem fedett inkognitójukban, jóllehet a világ szeme már felnyílt rá, honnan is fúj legtöbbször a szél, ha valahol lokális háború terem.

A nemzetközi közvélemény, vagy amit annak vélünk, eközben gyáván kussolva hallgat, és nem engedi érvényre jutni azokat a hangokat, amelyek végre kimondanák az igazat az egész üzleti ügylet, a néhai Osztrák-Magyar Monarchia szétdarabolásával kapcsolatosan. Félreértés ne essék, az osztrák függést nem sajnáljuk, mint ahogy Habsburg Ottó álszent nyilatkozatait se vesszük komolyan. Ha valaki, hát az ő családja keményen kivette a részét Magyarország külhoni lejáratásában – anno és legújabb kori történelmünk során is. Olyan ő, mint az önjelölt professzor, aki mindig azon város polgárának vallja magát, ahol éppen felszólal.

Csupán egy ártatlan kérdést teszünk most fel: hol kapható a trianoni békeszerződés teljes szövege hiteles fordításban vagy eredetiben nyomtatásban Magyarországon? Ha nincs, akkor miért nem ismerhetik meg az azóta született nemzedékek, miről és hogyan paktáltak a fejünk fölött és a hátunk mögött? Melyik politikai kurzus lesz az, amely felvállalja végre ennek a tisztázását és a dolgok becsületes helyretételét? Úgy érzékeljük, hogy a nemzetközi trendek inkább az előző kormány által kreált gyalázatos gazdasági helyzet felnagyítása irányába igyekeznek terelni a közfigyelmet úgy itthon, mint külföldön. Hogy mit adtak át, mit hogyan hamisítottak meg a leköszönő honatyák, arra eztán fog fény derülni, a tételes átadás után. Kezükre játszik az időközben kialakult árvíz is, mely az „utánuk a vízözön” képet nyújtja, de az általuk évtizedekig elcsépelet és kiforgatott József Attilával mondhatjuk: „Nem, nem, soha!” Nem fogjuk elfeledni sem Trianont, sem a miatta elszenvedett gyalázatot, sem a nemzetközileg futtatott „élgárda” nemtelen tevékenységét. Mi is megtanítjuk (megtanítottuk) fiainknak, és meg akarjuk tanítani a zavartan hümmögő külföldi közvéleménynek is, mit jelent számunkra Magyarország feldarabolása, kiárúsítási szándékozása, megnyomorítása, jelképeitől való megfosztása, a gázai erőszakkal azonos szemléletű és mértékű megbotozása. Felejtsek a szenilisek, a másoktól soha nyugodni nem tudók, a mindig a sértetteket kirekesztők. A mi dolgunk az emlékezés, az igazságkeresés. A megbocsátás is, de csak azután, ha megkövettek bennünket mindazért, amit velünk szemben elkövettek. Addig átokként ül a nemzetközi csapaton a paktum emléke és felelőssége, szitokszóként egy sokak által utánczott, szép kastély neve. Lehetne ezt szépítgetni, nemzetközi trendekhez igazítani, de már nem akarjuk. Most se, és később se, soha.

Eger, 2010. június 6.

Havas illúziók

Szép, karácsonyi hangulathoz illő tájjal köszöntött ránk advent harmadik vasárnapja. Hófehér lepel borít mindent. Szépet, csúfat, jót, rosszat egyaránt. Mintha el akarná fedni előlünk mindazt, ami bántó, és csak a puha pelyhek illúzióját hagyná meg nekünk, akik egy kicsivé zsugorított ország még kisebbé csökkentett lakosságának részeseiként szemlélődünk. Mintha már emlékeznünk se volna érdemes az elmúltakra, hanem csupán a mának élve igyekeznénk egy szebb jövő felé. Mindezt nem felszínességből, hanem mert a túlélés parancsa az, hogy a mai feladatainkat becsülettel teljesítsük, s csak aztán borongjunk a múlton és merengjünk el a szebb jövőn. Mást úgyse tehetünk. Élünk a közönyös nagyvilágban, ahol velünk szemben mindig az az elvárás, hogy ne érezzük a ránk zuhogó ütlegeket, ne merjünk felszisszeni kínzóink újabb és újabb fogásain. Ha bajunk van, másnak rögtön még nagyobb baja támad, és valamiért az a megüledett hangulat vesz bennünket körül, hogy jó Tiborc módjára túrjunk békességgel, mert környezetünk nem szeret cicózni mások érzelmeivel.

Egyetlen dolog késztet arra bennünket, hogy egy ilyen közegben mégis felemeljük büszke fejünket: soha nem tudtak odáig süllyeszteni bennünket, hogy a hajdani nagy hatalmi fölény leperegjen rólunk. Még mindig van rajtunk irigyelnivaló, még mindig van, amit szeretnének megszerezni, elvenni tőlünk. És ez nem kevés. Ám az, amire mások csak áhítoznak, nekünk születésünktől fogva adott. Talán privilégium, talán ajándék vagy kárpótlás a Mindenhatótól mindazért, amit erőszakosan vettek el porszemnyi életünk során. A magyar sors egy hirtelen felizzó sziporkaözön, mely bevilágítja a neki adott környezetet, valami maradandót, szépet, értékeset hagyva maga után. Aztán a csönd, a mélységes közöny csendje hallgat utánunk, akár a szép hóesés utáni némaságba burkolózott tájon.

Jó volna csupa szépet és hangulatosat írni erről, mikor máshol csilingelő, havas illúziókat igényelnek, a kedvezőtlent pedig nem szeretnék meghallani, nehogy az ünnep illúziója megtörjön. Jó volna mit se tudni arról, hogy ha nem is háborús, forradalmi közegben, de ismét „a magyar nép lóg most a fákon”. Minden egyes bábut és dísz a mérhetetlen közöny akaszt oda. Minden cukorba forgatott, marcipánédes dísz a mások elvárásaitól csöpög. Minden hócsillám, angyalhaj, boa annak a körbe-körbefutó érzelme hullámnak az ismétlődése, hogy ma ne! most ne traktáljunk másokat ezzel, mert az nekik kellemetlen. A cukorba, csokoládéba mártogatott illúziók alatt viszont ott lappanganak a közelmúlt bajai, tragédiái és a közeljövő ma még megoldhatatlannak tűnő gondjai. Hogyan és miből fogja futni a következő illúziókra, mások illúzióira? Hogyan oldódnak meg mindazok a problémák, melyeket ránk hagyományoztak könnyelmű, gondatlan alakok, akik ezek után még tele is kürtölik a külföldöt azzal, hogy a jelenkor tehetetlen, és úgy tesznek, mintha a bajokat nem ők maguk okozták volna. A finom fenyőillatban ők is odatülednek, hogy felmásszanak a közös karácsonyfára, ahonnan telekiabálhatják a világot badarságaikkal. A világnak pedig csak rájuk kellene hallgatnia, mert ehhez van szokva évezredek óta. Túl akarják kiabálni az iszapkatasztrófa károsultjainak sóhajait, az árvíz károsultak újabb jajait és a mezőgazdaságra váró bajokat, melyek ezt követően törvényszerűen merülnek majd fel. És nem szólunk még az egykor miniszterelnökké avanszált, libatenyésztőket tönkretévő, simaarcúról, aki miatt vagy tucatnyian lógatták fel magukat a pár évvel ezelőtti karácsonyfára – ahelyett, hogy nyakon kapták volna azt, aki megkárosította őket. Mi viszont, akik akarva vagy akaratlanul ott lógunk a mások illúzió-fáján, nemcsak hogy el fogjuk csilingelni igaz történetünket, hanem a hóözön alatt is megálmodjuk remény szülte álmainkat, ha már egyszer itt díszelgünk.

Mások érzéseitől ugyan még nem leszünk jobb helyzetben, a hazug álmok pedig nem teremtenek igaz valót, lóditásmentes békeövezetet. A szegény gyermekek továbbra is szegények maradnak, a harácsolók eztán is harácsolni kívánnak és gyönyörködni a kifosztottak nincstelenségében. A mások gondatlanságából törött karú szerző továbbra is fájó karral teljesíti kötelességét, művei a pár hazaküldött, sóhajtásnyi íráson kívül kiadatlanok, mindez továbbra se érdekel senkit, körülengi a sivár hallgatás, a behavazott város félrefordított fejű csendje, a „miért- éppen-én” hivatalnokok butasága. Ez persze jövőre is így lesz, mert a fán hangoskodó vörös gömbök bármit túl tudnak kiabálni. Ők mindig sajnálatraméltók, a szellem küldöttei mindig megvetésre méltók – szerintük. Hát hagyjuk meg őket illúzióikban, mi pedig gyönyörködünk a tisztaság illúzióját sugalló fehér hótakaróban! Igaz, a pénzszivattyúk haszonélvezői és azok külföldi részvényestársai mindent meg fognak tenni, hogy semmi más ne hallatszódjon a határon túlra, mint az általuk működtetett „klub” tagságának hangzavara. Köztük kitört a pánik, mert eztán nem kereshetnek munka nélkül, erőfeszítések nélkül milliárdokat. Mert a magyar nép másra adta le a voksát. A kétharmad az kétharmad, ám nemcsak összecszerúságában, hanem a forduló világtrend reményében is. A kétharmad is boldogulni akar, jóllehet a világtrendek ellenkező irányba igyekeznek forgatni a világ kerekét. A kifosztottak nem akarnak tovább „tejelni”. A sanyargatók, fosztogatók nézhetnek más világtáj, más naiv, hiszékeny nép után, hacsak nem akarnak megjavulni. Jóllehet az alvilágiakat nem illő ebben a szép havas elmerengésben emlegetni, mégis halkan megjegyezzük, hogy aki valaha is az alantas erőknél adta el magát, az nem szokott jobb útra térni.

Aki mindezek után menekülőre fogja a dolgot, annak még mindig ott vannak a csilingelő álmok, a hagyományos karácsonyi énekek, akár félre is fordíthatja a fejét a bajok láttán. Bennünket meg úgyszólván ez a téli álom, az egyen-fehérség jótékony leple. Magyarország ismét hó alatt álmodik. A

jóságos csend mindenkit beborít. Nekünk pedig ismét akkorát kell álmodnunk, hogy a közöny falai maguktól dőljenek le a csodálkozástól.

Eger, 2010. december 12.

Jelképes pofonok

Elkezdődött egy párhuzamos történet Magyarország jelenkori történetében. Mivel egyazon népről van szó, egy történetnek kell tartanunk, jóllehet a szálak és a szándékok ellentétes irányba vezetnek, és már régóta. Megszületett egy népítélet, mely felhatalmazást adott az Orbán- kormányoknak, hogy rendet rakjon egy finoman szólva is elgazosodott területen. Vele ellentétes irányba mozog (és már milyen régóta!) a másik szándék, mely lassan egy évszázada fenekestül fel akarja forgatni ugyanazon ország népét, gazdaságát, történelmét és kultúráját. Szépíthetjük a dolgot, lehetne akár mellé is beszélni, csak a közírói tisztesség nem ad rá módot. A hazugságáradatot, bárgyú kozmetikázást meghagyjuk az őszödi beszéd hírhedett szónokának és ellene nem tiltakozó közönségének, mely az újságírók hadának aláfestő zenéjével még bátornak is nevezte a pökhendi megnyilvánulás-sorozatát.

Mindezt csupán a történelmi hitelesség kedvéért jegyeztük le, nem azért, mert továbbra is rágódni szeretnénk ezen a meglehetősen rágós és emészthetetlen témán. A háttérzenéről viszont nem hallgathatunk, mert amennyiben nem kap kellő figyelmet, az újabb kormányoknak még sok bosszúságot és kellemetlenséget okozhat. Nem másért, csak mert olyan szívós és kitartó, mint egy vérszívó rovar, melynek egyedüli hitvallása az, hogy másokon élösködjék, és akárhányszor elhessentik, mindig szemtelenül visszatérjen és folytassa, amit előtte abbahagyott. Igen, megint a kommunizmusról van szó, vagy annak poszt-, kripto-, pseudo-, globál- vagy egyéb változatairól, mely feltette magában, hogy akár tetszik Magyarország népének, akár nem, ő akkor is szembe fog menetelni vele, és még mindig az Internacionálé ronggyá feslett ritmusára.

Mire Martonyi János első amerikai tiszteletlátogatására érkezett, rég megelőzte őt a szokásos diplomáciai (dez)információs előhad. Ez liberális kormányok esetén mindig szépíti, míg nemzeti kormányok idején kizárólag befeketíteni tudja (és akarja) az aktuális kabinet tevékenységét. Háttérzenéjét a hozzá hasonló újságíróhad biztosítja, mely kész meghamisítani a legszembeötlőbb tényeket és adatokat is, csak hogy a saját preconcepcióit bizonygathassa. Hiába történt meg Hende Csaba honvédelmi miniszter részéről a gesztus, mellyel még több katonát irányított Afganisztánba (ahol különben semmi keresnivalónk nincsen). Hillary Clinton külügyminiszter elintézte egy üres frázissal azt, amit egy árvíz- és természeti katasztrófasorozat sújtotta, kis ország önként felajánlott egy olaj-, profit- és diadaléhes ország hatalmi játékaikhoz, majd rátért a lényegre. Jéghideg tekintettel, már-már férfiasan érces hangon, kíméletlenül. Azon brosúrák alapján, melyeket ő – feltehetőleg megint a „mérvadó értelmiségtől” – kapott, ti. hogy nálunk üldözik a cigányokat. Ő (nem tudni milyen alapon) elvárja a magyar külügyminisztertől, hogy e téren rendet rakjon. Igaz, a kompetencia Pintér Sándor belügyminiszteré, rajta kívül egyetlen ország egyetlen külügyminiszterére se tartozik a kérdés, de Martonyi János jovialis arcán elcsattant egy jelképes pofon. Egy olyan ország prominensétől, amely sokkal rövidebb történettel rendelkezik vallási és faji türelemből, mint a megszólított. Mint tudjuk, Amerikában még a 60-as években is tevékenykedett a Ku-Klux-Klan, mely négereket lincselte meg, Harlem mindmáig Amerika szegénye, mint ahogy egy bűnözői réteg militarizálása is. Ez utóbbi terrorizálja a modernkori gyarmatok népét, Afganisztánt, Irakot, stb. éjszakai rajtaütésekkel, nők,

gyermeklányok megerőszakolásával, férfiak elhurcolásával terrorizmus címszó alatt. Bérkínzásra ad ki foglyokat más országoknak, mert a saját fogolytáborai már túlságosan hírhedté váltak. De ennyi elég is annak illusztrálására, hogy Amerika, mely egykor a szabadság és emberi jogok zászlóshajója volt, mára már egy sor nemtelen akció égíse alatt „jeleskedik” világszerte, tehát számunkra ezen a téren nem követendő példakép. A cigánykérdés másik oldalát hiába is ecsetelte volna Martonyi János, úgyis hallatlanba vette volna a honi hírforrásához hasonlóan elfogult Clinton asszony, aki a saját házasságának legintimebb és legkevésbé publikus részleteit úgy tárta a Köz elé, hogy minden sajtótámogatottságát bevetette saját érdekei érvényesítésére, miközben az elnök úr úgy égett, mint Zsana, a széke pedig aszerint inogott vagy stabilizálódott, ahogy Hillary asszony aznapi szeszélye megkívánta. Végül megkegyelmezett férjének, majd szerelmespárként vonultak be Koszovóba, kézdörzsölve üzletelni Kínába, mert a diplomáciai előjátékokba ez is belefért.

Mindez csak azért jut az eszünkbe, mert július 4-e alkalmából ismét kaptunk egy üres frázissorozatot, melyet kitehetünk odahaza a vitrinbe, ha úgy tetszik. Borzongva nézzük, hogy miközben mások „szabadságszeretni” tanítanak bennünket, ők maguk mit se tudnak a mi történelmünkről. Úgy a hajdaniról, mint a jelenkoriról. Arról, hogy mindig mi mutattunk példát más népeknek, hogyan kell férfiasan helyállni, másokkal szolidárisnak lenni, szabadságunkért megküzdeni. Ötvenhatot már frázisként emlegetik világszerte, de azokat, akik annak letéteményesei, nagyképűen leereszkedve kioktatják arról, ami nekünk a génjeinkbe oltva él, kiolthatatlanul. Ez bennünket, egrieket különösen érzékenyen érint. A mi példaadásunkra már nemigen emlékszik a kultúrájára oly kényes nyugat, jóllehet a hozzá szükséges védelmet éppen a mi maroknyi várvédő seregünktől kapta meg – viszonzatlanul. Az amerikai nemzeti ünnep alkalmából Orbán Viktor is kapott egy fricskát, mely szerint „Extra IMF non est vita”, azaz hogy tartsuk magunkat a Világbank előírásaihoz és elvárásaihoz. Hiába a tiszteletteljes kézcsók, a nagykövet asszony egyazon vonalat képvisel főnökasszonyával, azaz kizárólag liberális hírforrásokra hagyatkozva ítéli meg (és el) Magyarországot és annak aktuális kabinetjét, miközben gazdasági mozgásterünket a nullával egyenlőnek tartja.

Mit lehet tenni? Siránkozni semmiképpen, csupán levonni a megfelelő konzekvenciákat, és egészen más irányba nyitni, hathatós lépéseket tenni, mint az eddigi, jól kitaposottnak vélt út volt. Megfelelő sajtóorgánumot alapítani külföldön, a mindenki számára érthető angol nyelven, és abban publikálni minden tényt és adatot, mely hazánkra vonatkozik. Megtörve ezzel azt a monotóniát, mely a rágalmozóbajnokokat és publikációikat jellemezte. Erre azért van szükség, mert a világharsonának tartott sajtóorgánumok úgyse engednének be elfogulatlan, tehát az övékével ellentétes nézetű cikkeket a saját lapjaikra. Jó hírnevünk szorgos rongálói a diplomácia berkeiben is keresendő. Létre kell hozni egy olyan erős szervezetet, mely számára fontos Magyarország helyes megítélése, és amely mindent megtesz kulturális, tudományos és mindennemű értékeink közzététele érdekében. Honi berkekben nem árt végiggondolni az ügynöktörvényt, mely megvonná a további rágalmozási és felforgatási lehetőséget azoktól, akik állítólag egy „elbocsátott hadsereg” tagjaiként változatlanul ugyanazt a tevékenységet folytatják. Magyarország rákfenéje a túlzott mértékben elszaporodott paraziták kíméletlen szipolyozása. Jóllehet a magyart nemes gesztusairól ismerik világszerte, most elsősorban saját magunknak kellene adni egy esélyt, ahelyett, hogy már megint másokat engednénk előzékenyen magunk elé, miközben gazdasági bajaink ezt rég nem teszik lehetővé.

Clinton asszony figyelmébe ajánljuk azt a dokumentumanyagot, melyet többek között egy falucska utolsó magyar lakosának, egy agyonvert, idős néninek a történetéről megismerhet. Továbbá Szögi Lajos, meglincselt magyar tanár ügyét, a brutálisan megerőszakolt, majd agyonvert, idős asszonyokról

szóló híreket, valamint a Cozma-gyilkosságot, mielőtt megítélné a honi cigánykérdést. Hogy teljesen érthetővé tegyük a kérdést, Magyarországon nem a magyarok lincselnek romákat, hanem antiszociális elemek támadnak meg védtelen magyarokat. Ugyanúgy, ahogy felfegyverzett és amnesziával kecsegtetett amerikai bűnözők teszik védtelen afgán és iraki emberekkel. A „mérvadó sajtónak” köszönhetően ez is kevés nyilvánosságot kap. Mi tiszteljük Amerika szabadságszeretét és emberi jogait, de ugyanazokat magunkra nézve is elvárhatónak gondoljuk. Július 4-én és máskor is.

Eger, 2010. július 4.

Kampánytechnikák

Szegény ember vízzel főz. Akinek nincs egyéb érve, mint az ökle, amit dühödten rázhat, az önmagáról állít ki szegénységi bizonyítványt. Nincs szájalmasabb látvány, mint a magukból kivetkőzött, ordító, fenyegető emberek, akiket felhergeltek, majd hamis küldetéstudattal normális emberek közé irányítottak, hogy ott tovább folytassák hözöngő, szitkozódó akcióikat. Jutalmuk egy-egy vörös baseballsapka vagy filckalap, egyenruhájuk a hivalkodva viselt vörös pulóver, kosztüm, dzseki, és mintha az agyukat is elborította volna a vér. Tolongva, dühöngve rontanak ki a békésen várakozók közé, immáron sokadszor bizonyítva, hogy nem tudnak viselkedni. Ez ugyan nem hír, mert mindenki tudja, de most az újra konszolidálódó körülmények között annál feltűnőbb.

Háborgásaik látszólagos témája a megreformált nyugdíjrendszer. Valódi oka a gyűlölet. Az a gyűlölet, melyet sikeresen beléjük plántáltak nagyhangú „vezéreik”, akik a szónoklattan fogásait kiforgatva egyre fokozták a hangulatot odabent, hogy majd idekint is jól működjön. A gond csak az, hogy a mieink se tudják nekik elmagyarázni az ő egyszerű nyelvükre lefordítva, miről is van szó. Hallottunk néhány parttalan vitát, de ezek során a nemzeti oldal folyton védekező álláspontra kényszerül. A vitákat pedig látszólag azok nyerik, akik másokat magyarázkodásra kényszerítenek. Ezt a békés vitapartnerek nem tudják, és nem tudnak megfelelő ripsztokkal hasonló pozíciót nyerni.

A nyugdíjrendszert márpedig meg kellett reformálni. Talán nem ez a legtökéletesebb formája, amit most bevezettek, de egyelőre nincs jobb. Azok, akik most verik a palávert, mélyen hallgatnak arról, hogy az ő lelükön szárad egész nemzedékek nyugdíjának elsikkasztása. A nyugdíjkasszák (és az államkassza, minden rájuk bízott kassza) totális kifosztása. Annak a totalitárius önzésnek a jegyében, amely soha nem szabott gátat harácsolásainak, mások nyomorba taszításának, olykor teljes reménytelenségbe vagy öngyilkosságba kergetésének. A rendszerváltozás után, a kötelezően bevezetett magánnyugdíjpénztárak ránk erőltetésével beindult egy titokzatos rendszer, melynek gyakorlati hozama olyan minimális, hogy húsz év alatt még a legminimálisabb inflációt sem érte utol. Ezt a pazarló (harácsoló) rendszert úgy erőltették rá az előzetes tapasztalatokkal nem rendelkező emberekre tömegesen, hogy azok a minimális információval sem rendelkeztek, milyen kockázatos vállalkozásba is fognak. A megkopasztandó állampolgárt büntetlenül teheti tönkre egy magáncég (akár a HAJDÚBÉT), melyet senki semmire nem kötelez, ő viszont zsebre teheti az összes beszedett nyugdíjjárulékot, majd nyugatra, keletre, bármerre büntetlenül távozhat, kezét széttárva: ez most nem jött össze. Aki egyedül garanciát vállalhat minden baj esetén, az mindig az állam. Talán épp ezért hirdették olyan lelkesen évtizedeken át, hogy a kommunizmusban megszűnik az állam, mert valódi céljuk valóban ez volt: megfosztani az embereket utolsó lehetőségüktől, mentsváruktól, a még működő állam garanciáitól. Senki nem magyarázza meg a dühöngő aktivistáknak, hogy az állam

folyamatos támadásával olyan célokat igyekeznek megvalósítani, mintha a saját kezüket akarnák levagdosni és megtagadni. Az államkasszába visszautalandó pénzeket senki nem veszi el tőlük, hanem csupán töredékét veszik vissza mindannak, amitől korábban az állami nyugdíjkasszát és azok tagságát megfosztották a „nagy privatizátorok”, akik mindig csak úgy tudnak „befektetni”, ha a befektetendő összegeket előlegben összetarhálták a balek államtól. Befektetéseik nem valódi befektetések voltak, hanem lejmolások, lenyúlások, értelmetlen beavatkozások egy számukra idegen rendszerbe. Ergo a mostani megvezetettek utcán, médiában, mindenhol ordítózó nagyjeleneteikkel semmi egyebet nem bizonyítanak, mint a saját önzésüket: nekik szabad volt másoktól elvenni a nyugdíjukra valót, míg másoknak – szerintük – nem szabad ugyanazt visszavenniük.

Ha készülné egy statisztika, ki milyen mértékben volt haszonélvezője vagy kárvallottja a régi rendszernek, ismét csak az derülne ki, hogy akik most hangoskodnak, azok korábban is kifosztottak másokat. Vannak ugyan félrevezetett szerencsétlenek közöttük is, kisnyugdíjasok, akiket mindig a gyűlöletre hangolással manipulált a Kádár-rendszer és annak elnyomó apparátusa. Ők azok, akiket buszsámra utaztatnak az országban, és bármilyen szlogenre automatikusan fújják a refrént: Orbán Viktor cigány, a mostani kormány lop, antidemokratikus eszközökkel dolgozik, stb. De azon soha nem töpregenek el, hogy akik őket folyton mások ellen hergelik, azok mindenkitől mindent képesek és hajlandóak voltak ellopni, őket meg lejárt szavatosságú élelmiszerekkel, mikuláscsomagokkal, baseballsapkákkal fizetik ki. S miközben a bukott miniszterelnököt éltetik (aki lovári nyelven tetszelgett a cigány választók előtt anno), nem dereng fel annak az emléke, milyen „demokráciában” részesítette békésen tüntető honfitársainkat a gyurcsányista rendőrség, hogyan kussoltak, szavaztak nagy egyetértésben a mostani „vörösingesek”, azaz rangos pártvezetők ugyanerről a relativizált „demokráciáról” a parlamentben.

Eközben a valódi kárvallottak továbbra is szégyenkezve hallgatnak. Hogyan is lehetne behozni, még egy jól működő kompenzációs rendszer keretében is azoknak a hátrányait, akiket egész életük során rendre diszkrimináltak, hátrányban részesítettek, soha elő nem léptettek, viszont megfosztottak még az állampolgári jogon járó, elemi kedvezményektől is? A pártvonalon támogatottak soha nem voltak egyenlőek az ugyanezen a vonalon félresöpörtekkel. Igaz, a talpnyalók sem azonosak az egyenes gerincűekkel. A megerőszakoltak, meghurcoltak, megszegényítettek nem viszik utcára a szégyenüket. Szégyenkezzen helyettük az, aki mindezt elkövette ellenük, mondhatnánk, csakhogy az alantas viselkedésre hajlamos alakok nem ismerik ezt az érzést. Talán egy jóérezésű kormánynak erre is lesz gondja. A ferde kampánytechnikák maradjanak meg a mások gondjaival azonosulni képtelen, profi harácsolók tarsolyában. Az MSZP ezt a gyűlöletkampányt éppen advent első hétvégéjére időzítette. Magyarország azonban keresztény hagyományokat tisztelő ország. Az alantas viselkedést mindig meghagyjuk az alantasoknak. A szigorú felelősségre vonást viszont, ha nem is Szent István-i mértékkel, de elvárjuk. Egy szebb, nyugodtabb, új advent reményében.

Eger, 2010. november 28.

Merre tovább, Magyarország?

Talán költői kérdésnek tűnik efféle felvetni, de miután némileg lecsillapodtak a kedélyek, mindenki dolga után látott, a munkás hétköznapiakban is meg kell ismételnünk ezt a dialógust. Önmagunkkal vagy másokkal, a Teremtővel, örökös kutatás-keresésben, soha le nem mondva az őszinte válaszadás lehetőségéről. Weöres Sándor írja A teljesség felé c. ciklusában, a Jóslás a trágyaözönről c. bámulatos jóslatában, hogy a trágyaözönben a jóra való ember egyetlen dolgot tehet: befogja az orrát és tiszta fehérneműt visel. A szennyes ár magától fog levonulni, csak ki kell várni a végét. Ezt az életérzést már ki tudja, hányszor átéltük az elmúlt nyolc év alatt (és előtte is az átkosban), de a teljes megszabadulás érzését, valljuk meg őszintén, csak részlegesen. A hazugság-özönre, mely a fent idézett borzalmas árra emlékeztet, egyetlen méltó választ adhattunk-adhatunk: az igaz szó teremtő erejét, mely most és akkor méltán érdemelte ki a nagybetűs Ige nevet.

Weöres Sándor szerint a mocskokra épített világrend azért omlik össze magától, mert az emberiség annyi szennyet halmoz egymás tetejére, hogy a nemtelen építmény végül már nem képes megtartani az újabb halmokat, így magától fog összerogyni, a szennyes ár pedig magától levonul. Hogyan is lehetne frappánsabban megfogalmazni egy undorral teljes társadalmi rend végkifejletét? Még mindig küzdünk a rondasággal, kerülgetjük, takarítjuk, fertőtlenítünk, de egyelőre úgy érezzük, hogy az egész ország egy merő fertőzés, egy járványgóc. Ahová nézünk, mindenütt a csalás, lopás, korrupció ránk hagyományozott „rendje” él tovább, még mindig mozgásban van, mint a döghullám a tengeren, miután elállt a szél, az ország kénytelenül együtt mozdul vele, mert egy omlékony, mozgó talajon sokkal nehezebb megvetni a lábunkat, a mozgásról pedig a legnagyobb intézményrendszer gondoskodik, mely a sátán ganaját rakosgatja, halmozza egyre tovább. Már a fél világot elszennyezte, de neki a másik fele is kell. Már a fél világot eladósította, de ő a többi is akarja. A Föld után a Holdat és a Marsot, ezek után a Plútót vagy a Jupitert, az ördög tudja követni méltatlan gondolatait...

Miközben a letűnt korszak utáni szennyáradat még rajta ül az elárasztott vidékeken, az undor hajósai jachton, ladikon és ki tudja, mi mindenféle vízi járművön igyekeznek odébb evezni a veszélyesebb területekről. Még mindig bent vannak a Parlamentben, még beleszólhatnak a törvényhozásba, mely undok tetteiknek korlátot szabhat. Még nem feledhetjük, hogyan pocskondiázták le Wittner Máriát, aki elsőként olvasta fejükre bűneiket egy rendkívüli ülésen az ország házában, és most se vehetjük le szemünket a hatalomért továbbra is ott tülekedő „megújuláspártiakról”, akik hatvanas-hetvenes éveiket taposva is együtt akarnak csörtetni a legifjabbakkal. Még mindig baloldalinak vallják magukat, miután fasisztoid eszközökkel verték szét minden tüntetést és szorítottak ki a hatalomból mindenkit, aki nem az „ő kutyájuk kölyke”. A baj nem szimplán abban áll, hogy tevőlegesen vettek részt egy mások által tisztelt nemzet megcsúfolásában, megalázásában, hanem hogy a „csendestársak” is egyetértettek velük, és néma cinkosokként segítették elő annak a társadalmi formának a tombolását, melynek rég a történelem szemétdombján van a helye.

Az undor érzését akarják tovább éltetni, mikor őskövületeikkel vélnek megújulni, bennünket továbbra is megfosztani mozgásterünktől és a tiszta szó erejétől, mikor az arcunkba hazudoznak, húzzák a csíkot a riporter kérdések elől, fumigálják mindazokat, akikben az újságírók által feltett kérdések ugyanúgy megfogalmazódnak, legfeljebb nincs módjuk feltenni azokat. Egyetlen vigasztaló gondolat merül fel ezzel kapcsolatban: az akadályokat a kievickéléshez ők maguk állították a saját útjukba. Még lesben áll a mindenhatónak vélt bankrendszer, hogy őket védelmezze minden eszközzel, de már felállt a fiatal csapat, hogy kivédje a sok leshelyzetet és szabálytalan szerelési

kísérletet. Mindenre van méltó válasz, és mi ki fogjuk várni a végét, hogy ezt megkaphassuk a játszma végeztével. A számonkérésre tett lépések megtörténtek, mindenkinek sorra kell kerülnie, aki tevélegesen segítette azt a destruktív folyamatot, mely hazánkat a felfelé ívelő pályáról a lejtőre tette, majd padlógázzal hajtotta lefelé a tátongó mélységek felé. Megkezdődött az a törvényalkotói munka, mely az elavult rendszer bebetonozottságát meg fogja szüntetni. A jelképes áradat konkrét károsultjainak kártalanítására lépések történtek. A korrupciós intézményvezetőknek a törvény előtt kell felelniük tetteikért. A köz figyelme persze arra is irányul, vajon hogyan lehet visszaszerezni tőlük a lopott milliárdokat. Ezt is kívárjuk türelmesen, holott ezek a pénzek nagyon jól jönnének most a bankok által csőbehúzott kárvallottak és a hajléktalanná lett állampolgárok megsegítésére. Mindnyájan a saját bőrünkön érezzük annak a romlott rendszernek az utóhatásait, mely elvette tőlünk az utolsó fillért, de az utolsó lehetőséget is, hogy másik fillérekért keressünk az ellopottak helyett. A gazdasági mozgástér, a kisember számára legalább, igen szűkös. Csak akkor dolgozhatunk, ha van munkalehetőség. Még a nyugdíjas korúak se dőlhetnek hátra nyugodtan, mondván, hogy ők már megtették a tőlük telhetőt, mert a békés elvonulás lehetősége se adott azok számára, akik nem kiemelt nyugdíjjal fosztogatják továbbra is az államkasszát és a mások által megtermelt javakat. Egyszer végre határvonalat kell húzni a méltán megérdemelt juttatások és az arcátlanul magas jövedelmek közé. Fel kell tenni a kérdést, hogyan lehet esélyegyenlőséget teremteni, ha most is csak tovább nyílik az olló és tárgulnak a szakadékok a társadalmi rétegek között?

Nos, igen, ezt is végig kell gondolni egyszer. Voltak a levitézlett rendszer hasznélvezői, akik az átkosban is kiemelt fizetéssel, könnyedén tudták megszédni magukat, majd a kapcsolati tőkájük segítségével tovább hagyományozták kiváltságaikat a gyermekek, unokák nemzedékére is. Eközben a kijátszottak, kihasználták nemzedékei csak a mínuszokat halmozhatták tovább. Vastag bankszámlák helyett a megfizethetetlen banki kölcsönök leróhatatlan „rendje”, az ifjabb nemzedékek számára az albérlet, a lakótelepi lakás szűkös tere, ahol egy nemzedék is nehezen fér el, netán a gyurcsányi verdikt: menjetek innen, mert az élettér csakis engem illet és az enyéimet... Fel kell tennünk végre a kérdést a született arcátlanoknak. hogyan lehet egyenlőség, egyenlő jogok a megfigyelők és a megfigyelték között? Hogyan lehet egyenjogú velük az, akit nemzedékek óta megfosztottak az emberi méltóság alapjaitól, az emberi életkörülményektől, a tisztességesen megfizetett munka lehetőségétől, valamint az igaz szavak kimondásának felszabadító érzésétől? Hányan hallgattak, csakhogy megtarthassák azt a csekélyke kilátással kecsegtető állásukat is? Hányan túrték némán és megalázottan, hogy a családjukat kitelepítsék, a lemenőket nemzedékeken át megfoszthassák a társadalmi feltörekvés lehetőségétől, a továbbtanulástól? Hogyan lehet elfeledkezni arról a korról, amikor még az utazás lehetősége is kiváltság volt, az idegenvezetőkön kívül még további beépített emberek türemkedtek a békésen világot látni kívánók közé? És hogyan lehet egyenjogú ennek a romlott rendszernek a fenntartóival az, akinek bebörtönözték, kivégezték, kitelepítették vagy világgá üldözték a szeretteit? Most pedig, annyi évtized múltán hogy van képük még mindig nácizni azokat, akik becsülettel dolgoztak (az ő kiváltságaikért is), és akik azóta is jogfosztottak, életük alkonyán befejezettnek tekinthetik ezt a méltatlan művet, mert túl sok mindenre már nem lesz erejük és idejük?

Most hallgathatjuk azt, hogy a szocialisták megújultak. Megreformálják a megreformálhatatlant. Megmondják a frankót, hogy továbbra is magukat tekintik élcsapatnak. Annyi balfogás után még mindig hisznek önmagukban, és abban, hogy mindazért, amit ők rontottak el, egyedül Orbán Viktor a felelős. Ezt a badarságot világgá is ordítják. Mi pedig perelhetjük őket, hogy valaha visszakaphassunk valamit a sok ellopott, érdemtelenül szerzett pénzből. Ám az elvesztegetett, ellopott lehetőségeket

senki nem adja vissza. Azon továbbra is a hangoskodó, modortalanul viselkedő, önkiválasztott csapat ül, mely magát többséginek véli, még akkor is, amikor az ország rég ítéletet mondott fölöttük. Vajon nekünk hányszor és milyen hangosan kell még idéznünk a viccbeli finn kidobólegény nevét: Hallja Menjeninnen?!... Társadalmi megújulás valóban csak akkor lesz, ha a mások életlehetőségeit rendre elrabló társulatot valahára kidobjuk onnan, ahová érdekem híján tolakodtak be. Forradalmi megújulás csak forradalmi rendcsinálás árán lehet. A rákos sejtként viselkedő entitások nem fognak leszokni senki kedvéért életellenes filozófiájukról és gyakorlati politikájukról. Ezt a műtétet még szeretnénk megérni. S ha egész elrontott, háttérbe szorított életünket nem is változtathatja meg senki, akkor is hiszünk a nemzet megújulásában, mert az erre irányuló szándék megfogalmazódott az emberek lelkében. A címbeli kérdés innentől fogva nem költői. Akiket megbízunk a rendcsinálással, azoknak velünk együtt vállalniuk kell ennek az ódiáját. Mi az Aranycsapattal akarunk tartani, mely a legsötétebb korszakban is világosságot tudott gyújtani és egy nemzetet lelkesíteni, megtartani hitében. Nekünk ismét egy Aranycsapat kell.

Eger, 2010. július 11.

Újév előtt

Csend van. A havas táj fölött ragyog a telehold ezüstös korongja. Korong? Mint sok más, ez is illúzió. A kerek, akarom mondani ellipszis alakú térben ellipszis formájú pályán mozog egy különös égitest. Sok művészt meghihletett, de még több élőlényt éltet azzal, hogy állandó ciklust biztosít a tenger hullámzó apály-dagály rendű változásainak. Ő teszi azt is, hogy a Földön évszakok váltakoznak, mivel egykor, bolygónkkal való ütközése során, születése hajnalán annak tengelyét elferdítette. Ilyenkor, mikor megtelik, pályája is látványosabb. Kora este megjelenik a keleti égbolton, majd éjszaka nyugaton tündököl fel és ott is száll le a horizont alá, hogy reggel és délelőtt ismét ott tündököljön, magától a Naptól se teljesen elhomályosítva.

Most különös fény-árny hatásokkal kápráztat el. Míg lent, a földközeli egyre gyűlik a pára, egészen ködössé téve a légkört, addig a magasban kitisztul az égbolt, és a nagy ezüst fényű égitest beragyog mindent, átszűrve Naptól kölcsönzött színeit a piszkos párafelhőn, hogy fennen hirdesse: ami lent van, az csak látszat, a lényeg odafent látható. Idelent napközben megolvadt a hó, nehézzé és nyirkossá téve a levegőt, majd este újból lefagyott az olvadék. Aztán a fizika törvényeinek engedelmessé válva párologni kezdett a sárral vegyes lé, míg éjszakára jeges burkolattá állt össze az utakon. Fent ragyog a fény, míg lent egyre fojtogat az emberiség által produkált gázok tömege. Rohanó életünk mellékterméke, azon tevékenységé, mely a mindennapi életünkhöz szükséges egyszerű vagy luxuscikket számunkra előállítja, hogy ránk hivatkozva halmozza egyre magasabb kupacokba a szemetet, a hordalékot, a feldolgozatlan, fölös anyagokat. Talán ez is illúzió. Illúzió, hogy mindezt mi igényeljük, nem pedig a profitéhes társaságok, melyek mindent, bármit feláldoznának saját céljaik elérése érdekében. Az ő interpretációik szerint talán még azokat a háborúkat is mi akarjuk, amelyeket saját vagyoniuk gyarapítása érdekében ők szerveznek, provokálnak és valósítanak meg cinikus közönnyel, minden élőlény iránti maximális kíméletlenséggel. Ezen háborúk melléktermékei azok a sokak által ismeretlen gázok és mérgeanyagok, melyek lassan, de biztosan beborítják már az egész földet, az Arktisztól az Antarktiszig.

Földünk, ez a lapított végű gömb valami csoda folytán vált olyanná, amilyen. Szépséges, tele természeti csodákkal, különleges élőlényekkel, mindazzal, ami közös szemlélődésre hív. Ha van is, aki velünk tart ebben a ma már elavultnak vélt kontemplációban, nem biztos, hogy ugyanazt látja, amit mi. Ahány ember, annyi szűrő, annyiféle világ, annyiféle interpretációja ennek a csodának, mely minden kicsiny részletében Isten ujjá nyomát viseli magán. A hitetlen ember számára ez is csak folyamat. Ő nem látja a teremtő képzelet zsenijének egyetlen nyomát sem. Őt elkápráztatja a saját illúziója: önmagát képzeletben Isten helyébe, és feketelyukak előidézésével kívánja bizonyítani tulajdon, vélt nagyságát. Márpedig amit a képzelet előhív, azt előbb-utóbb ki is provokálja (ezúttal inkább nem beszélénk teremtésről, alkotó folyamatról). Hamarosan ott fog nyüzszíteni, kétségbeesetten kiáltozni annak a feneketlen feketeségnek a mélyén, melyre olyan kíváncsi volt. Isten megengedi neki végtelen jóságában a megismerést. Ez persze nem jelenti azt, hogy másokat is magával ránthasson az úr mélységeibe. Az az ő útja, érje be vele, hogy láthatja és tapasztalatokat gyűjthet róla, ám másokat ki kell hagynia belőle. Ma viszont még nem érti, hogy a lélek lenyomódása teremtette meg számára azt a szánandó testet, amely ebben a formájában többet nem engedélyez számára, mint apró feketelyukak fabrikálását, a Teremtő ihletett munkájának torz imitációját. Azt a nyomorúságos vágyat, hogy bebizonyíthassa, ő túl tud tekinteni azon a kezdőponton, amelyet egyetlen emberi lény se láthatott meg. Minek is tenné? Azért, hogy visszaéljen vele? Hogy a még kialakulatlan gyermek torz és kezdetleges képein át mutassa meg tulajdon lelke fejletlenségét?

Mikor hajnaltájban lemegy a Hold, valóságosan is láthatóvá válik mindaz a piszkos szürkesség, mely az alsó rétegeket belepíti. Pár percig sötétszürkére vált a fényes ezüst fénykorong, mely útjának alsó harmadában már udvarral vette körül magát, most pedig csak az alsó rétegek szürkességében borong, akár a ránk telepedő gondolatok. Körülötte gomolyog az a piszkos pára, mely a Földről száll fel, bár most még egyre rátelepszik és nyomasztja, egyre jobban nyomasztja a békés szemlélőt. Ez vajon csak a jelenünk vagy jövőnk is ezen piszkos alsó rétegek kipárolgásaiban fog folytatódni? Lesz kiút, vagy a paraziták korlátolatlanul onthatják ránk mindazt a piszkot, amely jelenkorunkat még megfosztja a tiszta fénytől, ettől az ezüstös ragyogástól, mely minden széplelket elbűvöl?

Ezek a gondolatok nem hagyják nyugodni a még itthon maradtakat, akik Eger közelmúltjának ellenére vállalták és vállalják a hétköznapi egriséget, melyet silány Patyomkin-faluvá degradáltak a mindenkori vezetők, nehogy annak valódi lakói olyannak tűnjenek az idelátogató főnökök előtt, ahogyan ők azt nem akarják látni és másoknak sem engedik látni. Arra a közigazgatási gépezetre gondolunk, amely bármit megtenne annak megakadályozására, hogy az igazság valaha is kiderüljön, mert az véget vetne az ő egyeduralmuknak, a minden rendszeren átívelő környálásnak és mindenhatónak vélt titkársági rendszernek. Így újév táján nem lehet nem gondolni minderre, mert bár a Hold fényes korongjának elmerüléséhez hasonlít minden magasabb szintű látogatás, mi mégse feledhetjük, hogy az égbolt túloldalán reggelre ismét előtűnik a Hold fehéres fénye, jóllehet a Nap felragyogásával már más színben láthatjuk és gyönyörködhetünk benne fényes nappal is. Mátyás királynak volt kellő ereje, hogy romlott alattvalóit elkergesse, a társaságára vágyókat pedig rendszeresen felkeresse. Hasonló látogatásra mi is vártunk, de soha nem lett belőle semmi, holott ajtónk mindig nyitva áll a jó akaratú emberek előtt.

Eger nem egyedüli jelenség ebben a holdfény-páraköd játékban. Szerző dolga híven megírni mindazt, amit olvasóival megoszthat, másoknak pedig az, hogy belőle okuljanak. Ha ugyan akarnak. A folytatást ki-ki saját lelkiismerete és józan esze segítségével éli tovább.

Eger, 2010. december 21.

Uzsorások

Mióta pénz és pénzemberek vannak a világon, mindig létezett a bajba jutott ember kihasználásának és tönkretételének problémája. Ezt nem úgy értjük, hogy természetes jelenség, hanem hogy tudunk az uzsorás mentalitás ősi mivoltáról és a kisember kétségbeesett kapaszkodásáról az utolsó szalmaszálba. Ez kergeti a pénzvilág hiénáinak karjai közé. Uzsorás az, aki nem éri be a tisztességes haszonnal. Ő az, aki az utolsó fillérig ki akarja fosztani kiszemelt áldozatát, akinél gyakran ő kínálkozik fel – mint jótékony segítő emberbarát.

A fél világ az eladósodással küzd manapság. A leghatalmasabbnak mondott országok sem kivételek ez alól, legfeljebb náluk más a tét, mint a szegény ördögöknél. Ők, ha kell, foglalnak maguknak egy újabb territóriumot (az uzsorás óhaja szerint), majd azt szipolyozva igyekeznek előteremteni – a kamatokra valót. Az elfoglalt ország természeti kincsei, ingatlanai, gazdasági javai eközben csak az uzsorásnak hoznak valódi hasznot. Ő tudja jól, miért uszítja rá az egyik országot a másikra, hasznai gondosan előre megtervezettek ősidők óta. Eközben a kisember a maga szintjén kínlódja végig ugyanezt: a perverz zsaroló szorongatásában élve, s legfeljebb csak reménykedve, hogy valaha megszabadul kínozójától. A legelesettebb társadalmi rétegek, a teljesen nincstelenek is könnyűszerrel áldozatokká válhatnak, mert szipolyozóik tudják jól, sok évezredes tapasztalatok alapján, hogyan kell sakkban tartani őket. Előbb a kecsegtető ajánlat (nem vizsgálják a fizetőképességet), majd a gyors pénzhez jutás, aztán rövidesen jön a keserű ébredés az édes álomból: vissza kellene fizetni az adósságot uzsorakamatostul, de Zsugori uram arról is gondoskodik, hogy ez ne legyen könnyű a csőbe húzott áldozatnak. A szegény embernek továbbra se lesz munkája, keresete, amiből rendezze az adósságát, az előzetesen „gondosan” tönkretett államok továbbra is kilátástalan helyzetben, előre megtervezett gazdasági csődben leledzenek, s számukra egyedüli lehetőség az uzsorás által felkínált vagy kikönyörögtetett, újabb hitelek lesznek. Vagy mégsem?

Ugye, milyen ismerős a formula? Mindenki a saját bőrén érzi, neki melyik verzió okoz naponta fejfájást, melyik testrésze az, amelyikre jó nagyot huppant. Még az államcsőd is megtervezett (vagy ha úgy tesz, még a visszhang is lopott). Nemcsak világvilágjányokat lehet tervezni, azzal blöffölve riogatni az amúgy is ijedős kisembert, hanem a spontánnak mondott pénzügyi, közgazdasági világjelenségeket is. Csak kellőképpen cinikusnak, lelketlennek és alantásnak kell lenni hozzá. A kisebbségi érzésekből táplálkozó permanens bosszúvágyat most ne is emlegessük, jóllehet a belőle táplálkozó, kiállhatatlan megalomániát egyre nehezebben viseli az emberiség még normálisnak megmaradt része.

Az idén tavasszal lelépett Bajnai-kormány hozott egy rendeletet, aminek valódi indítékait egyelőre nem tudjuk. Magyarországon tilos uzsorakamatra kölcsönt adni bárkinek. Talán választási fogás volt, a saját uzsorásaik által sokat kínozott cigányságnak szánt szemfényvesztő húzással, elvégre tudták, hogy nem ők fogják ellenőrizni és végrehajtatni a rendelet betartását. Mi azonban most kicsit tágabb értelemben nézzük a kérdést, és nem ragadunk le egyetlen néprétegnél. A lex Bajnaira való hivatkozással megtagadható minden további előnytelen hitelfelvétel, melyet a fő uzsorás Világbank kínál. Hogyan is fogadhatnánk el olyan feltételeket, amelyeknek „segítségével” még mélyebbre húzhatnának bennünket a válságba? Ha Magyarországon tilos az uzsorázás, akkor tilos olyan hitelfeltételeket kínálni, amelyek végkifejlete szimplán kalkulálható. Tilos az utcáról becsalogatni a bankba az ügyfeleket, még mindig kedvezőnek beállítva az olyan hitelkonstrukciókat, amelyekről rég kiderült, hogy az ügyfél azokkal soha nem járhat jól, felkínálója pedig szándékosan rázza át vele.

Ingatlanhitel esetén a bank teszi rá a kezét a zálogként megjelölt ingatlanokra, állami kölcsön esetében a nemzeti vagyponra, természeti kincsekre, energiaforrásokra, melyek normális esetben az adott nép közös tulajdonát képezik. A Mediterráneum szépséges lakóövezetei, jól jövedelmező üdülőhelyei nem véletlenül kerültek célkeresztbe a telhetetlen étvágyú zsugoriaknál. Magyarország természeti kincsei, gazdag ivóvízkészlete sem véletlenül csábítják az ingatlanlopákat.

Amin viszont feltétlenül el kell gondolkodniuk a döntéshozóknak, az az értelmetlen háborúorozat, amelyet az USA vív, egyre inkább eladósítva saját népét, hasznot viszont csak a „háborúgyárosoknak” hozva. Immáron sokadszor tesszük fel a kérdést: mit keresünk Afganisztánban, és még hány helyszínről ismételtjük el, ez most igazán és feltétlenül fontos, ottani asszisztenciánk pedig nélkülözhetetlen? A magyarság többsége, különösen az EU- biztosok sokszoros elutasító magatartása után több vitás kérdésben, nem hisz abban, hogy valóban viszonzná a segítségünket olyan háborúkért cserébe, amelyek tetemes költségeket rónak a (szándékosan és rosszhiszeműen) csődközeli helyzetbe hozott Magyarországra. Tudjuk jól, hogy mindig a NATO-szövetségre való hivatkozással hajtják katonáinkat vágóhídra, ám nem a NATO visel háborút, hanem az Egyesült Államok. Fizetésképtelenségünkre való hivatkozással meg lehetne indokolni, miért nem tudunk finanszírozni efféle értelmetlen vállalkozásokat. Miközben kisnyugdíjasok nem tudnak megélni finoman szólva is szerény havi juttatásukból egy élet munkájáért cserébe, fiatalok nem tudnak családot alapítani majdhogynem kilátástalannak mondható és az előző kormányok által tönkretett lehetőségeik miatt, óriási luxus idegen földön katonákat állomásoztatni, csakhogy a telhetetlen uzsorások még több profitra tehessenek szert. Nemzetpolitikánk alakításakor mindig a saját érdekeink kell, hogy domináljanak. Fel kell hagyni végre azzal a gáláns viselkedéssel, amelyet magyar virtusként jegyeznek évszázadok óta, és amelyről nagyjaink soha nem vették észre, hogy folyton kinevetnek érte a hátunk mögött.

Ideje lenne már egy újabb történelemkönyvet kiadni, amelyben leplezetlenül leírva találnánk a jelentős események valódi hátterét, néven nevezve az egykori háborúk felbujtóit, összevetve azokkal a hangzatos szólammokkal, melyekre való hivatkozással romlásba döntöttek hajdan nagy birodalmakat. Apropos rontás, az Egyesült Államok jelenkori történelme erősen emlékeztet a Római Birodalom hanyatló, összeomlás előtti korszakára. Rómának ki is hitelezett?

Eger, 2010. szeptember 12.

II. Jól kitervelt államcsődök

Publicisztikák 2011

A jó gazdi

Jóllehet a honi jobboldalt nem véletlenül vádolják megosztottsággal, a baloldalnak is megvannak a maga betegségei. Összezárásaik, váratlan összefogásaik a gyermekes malomjáték csiki-csuki védelmi taktikájára emlékeztetnek, világlátásuk a számítógépes 2-es számrendszer alapú értékítéletekre: minden fekete-fehér, velünk-ellenünk, hívő-hitetlen, nemzeti-hungarofób, és effélék. Benne a hajdani pártbulik összebújásai és párcseréi, valamint a másokat kirekesztés zsigeri reflexei, a Janus-arcú érzelmi zavar, mely rátelepszik mentális funkcióikra is, szembehelyezkedve minden észérvel vagy normális emberi logikával. Mindig a két véglet. Csak a gejl érzelgősség ragacsossága és a vad gyűlölködés fékevesztett kitörései. Ez náluk predestináció kérdése, azaz semmi nem változtat rajta. Születésünket vagy igenelték vagy tagadták, azaz elleneztek. Cselekedeteik ennek jegyében előre meghatározottak és viszonylag könnyen prognosztizálhatók. Mindegy, mit teszünk, tennénk vagy tehettünk volna, az ő oldalukon csak a skatulyák számítanak. Évtizedeken keresztül ránk akarták húzni őket, mit se törődve a valósággal vagy az egyéni fejlődéstörténetekkel, csak masíroztak előre ész nélkül, dobszóra, töretlenül, változatlanul. Végül aztán bele a szakadékba, a választási vereségbe. Minden figyelmzettetés és előjel ellenére. Dafke, mert ők mindent jobban tudnak.

Van még valami, ami markánsan megkülönbözteti egymástól a jobboldali és baloldali viselkedést: a kutyaszerű viselkedés, mely nem tud meglenni egy jó gazdi nélkül, akit körülugrálhat, farokcsóválva, kezet nyalva, csaholva, minden cselekedetével bizonyítani próbálva, hogy ő a legjobb alattvalója a Nagy Gazdinak, akit nem érhet semmi kritika. A kutyahúség ugyan nem jellemzi őket. Egyszer a szovjetbarátság jegyében, máskor amerikai barátként, de ugyanakkor EU-bürokrataként is, mert mindez szimultán összefér a zavarodott lelkekben. Az emberi, lelki függetlenséget nem ismeri, viszont felismeri és ész nélkül támadja. Kihívásnak, támadásnak tekinti önmaga szolgálékúságával szemben, és nem fogja fel, hogy a valódi szabad lelkek soha nem földi kötelékekben élnek. Tetteiket az „örök mérce” határozza meg, és ehhez neki nincs köze. Mégis vadul rátámad, valahányszor megteheti, nekirepül, mint oktalan rovar az ablaküvegnek, de utána is csak azt az egyféle röppályát ismeri, tehát nem tanul a kudarcból, akárhányszor meg fogja ismételni, ugyanazon vehemenciával.

Aki nem ismeri ezeket a viselkedésmintákat, soha nem tudja értelmezni az általa tapasztaltakat. Nem fogja megérteni, miért működik mindez így, változatlanul, s hogy az önmagát modernnek, haladónak, avantgárdnak aposztrofáló társaság mitől lett fejlődésképtelen. A csökönös földhözragadtság már csak ilyen. Nem lehet segíteni rajta, mert ahhoz a röghöz köti legjobban magát, amelyik elgurul. Ám ő nem látja ezt. A vakondtúrást nézi hatalmas hegynek, annak tetejére állva hirdeti önmaga nagyságát. Ha ez csak egyéni megtévelyedés, hagyjád, de ha népek sorsa múlik rajta, akkor előrevetíti a tragédiát. Ugyanis képes a mások megsemmisítésére játszani, mert skrupulusai nincsenek azokkal szemben, akik nem tartoznak a brancshoz. Így válik játékszerévé minden hatalom, bármely nép vagy etnikum. S ha nincs, aki megállítsa, bárkit magával ránt a mélybe bukásakor, mert olyankor viszont nagyon is tud kapaszkodni akárkibe, aki az útjába akad.

Mindezt csupán annak kapcsán kellett előrebocsátani, hogy azok is értelmezni tudják annak a hatalmi játéknak a valódi mibenlétét, amelyet az ún. baloldal folytat a jelenlegi magyar kormány ellen, akik csak klikszerű, felszínes információkat kapnak a magyar valóságról. Ez a „baloldal” mozgósítja minden külföldi szövetségesét és bárkit, aki megvezethető. Nincs az a rágalom, az az undorító jelző, amivel Orbán Viktort ne illették volna, és ne akarnák bármikor illetni, amikor erre alkalom nyílik. Eközben folyton azt csaholva a Nagy Gazdi fülébe, hogy ők bezzeg... Mit se törődve azzal, hogy az a nyolc év

adta legékesebb bizonyítékát annak a „bezzeg”-nek, amibe a magyar nép majdnem belepusztult, ők viszont a korábbiakhoz viszonyítva is még jobban meggazdagodtak. Az a nyolc év, mely semmiféle gazdasági eredményt nem tudott felmutatni, ám amelynek során kényükre-kedvükre sanyargathatták a már úgyis sokat szenvedett magyarságot. Nekik mindez persze nosztalgiabuli volt, szenilis csápolások és fizetett tapsok kíséretében. Na és ne feledkezzünk meg az állami megrendelésre átélt rendőri brutalitásról, maffiózó küllemű rendőrfőnökkel és közszereplőkkel, akik közül már sokan rács mögé kerültek az általuk legálisnak és jogosnak tartott (mi az, hogy, nagyonis!) ügyleteik miatt. Erről persze nem tájékoztatják sem szövetségeseiket, sem a mindenkori gazdájukat. Az a külföldi közvélemény, amely felháborodik a magyar médiatörvényen, anélkül, hogy azt mélységében ismerné, könnyűszerrel bedől a háttérből rázúdított rágalmaknak és formálisan jól hangzó, „emberbaráti” aggályoknak, melyekkel állítólagos honszerelemből bombázza őt egy háttérhatalom.

Ezen a ponton meg is állhatunk, mert itt rá kellene térnünk a lényegre, a félretájékoztatottak naivitásának kérdésére. Valóban nem tudnak semmiről semmit, vagy ők is csak a más kutyája kölykének tartják a mieinket? Úgy tűnik, ez a legkényesebb kérdés, amit csak felvethetünk manapság. Nem is akarjuk most állásfoglalásra, színvallásra kényszeríteni egyiküket sem, csupán megemlítjük, hogy azok, akik a legnagyobb hangzavart rendezték az EU parlamentben, röhögő fiatalokkal, üvöltöző szocialista és zöldpárti képviselőkkel, egy számukra jó brahi jegyében, azok csak Orbán Viktor hangvételét kifogásolták, de az egykor pedofil „játékaira” oly büszke Cohn-Bendit ordítózását nem. Ugyanezek a képviselők tudomást se vettek a Gyurcsány-kormány idején provokált utcai zavargásokról, azok okairól, a megvert, megalázott, megcsonkított, bebörtönzött és erkölcsileg megölt magyar állampolgárok szenvedéseiről. Éppen ezért ne csodálkozzanak rajta, ha a honi közvélemény nem veszi komolyan kamaszos viselkedésüket, egyoldalú megmozdulásaikat, megalapozatlan követeléseiket. Ha van valami, amivel az euroszepticismus gerjeszthető, hát ez a magatartásforma az. Van továbbá valami, amit veszélyeztetve érezhetnek az éretlenül viselkedő és felületes értékítéleteiket másodkézből kapott információkra alapozó közemberek és civilek. A nemzetközi baloldallal szembeni tiszteletet, mely teljes szkepticizmusba csap át az efféle viselkedés láttán. A keresztény Európa, melynek értékeire nem hitetlenek és pedofil megtévelyedettek tanítottak bennünket, valójában nem kíváncsi ezekre a pótcselekvésekre. A beltenyészet mindig következetesen megtermi a maga félresikerült melléktermékeit. Ezek sokkal inkább klinikai szemléltető tananyag, mint politikai porondra való híranyag. Mi ezt így látjuk. Mi, a sokszínű Európa egyik régi színe. És nálunk ez nem gazdifüggő dolog. Ha van valami, amit az ún. baloldálnak tudomásul kellene vennie végre, az a tény, hogy a magyar választók tavaly a jobboldal értékei mellett tették le voksukat. Ugyanakkor kifejezték mélységes megvetésüket az ún. baloldal iránt. Ha tetszik, ha nem, kikoszarztuk őket, még hozzá nem másért, mint a saját arroganciájuk, telhetetlen pénz- és hataloméhségük, kíméletlenségük és mások iránti érzéketlenségük miatt. S hogy mindezt maguknak keresték. Megdolgoztak érte...

Eger, 2011. január 25.

Az alkotmányról

Mivel minden magyar felhívást kapott arra, hogy véleményét megfogalmazza a készülő alkotmánnyal kapcsolatban, élni fogok a lehetőséggel és a teljesség igénye nélkül közlések néhány szempontot, melyek talán az eddigiekben még nem hangzottak el. Mindezt annak tudatában, hogy a liberális oldal olvasatlanul is tagadni és támadni fogja minden szavát, mondatát, sőt interpunkciós jelét is annak, amit közölni kívánok. Nekik akár külön parlamenti vitaszobákat is biztosíthatna a kormány, mert úgyse figyelnek oda semmire, amit a nemzeti oldal képviselői mondanak. A velük folytatott diskurzus mindig olyan, mint a süketek párbeszéde: csakis az előre nekik kiadott pártbrosúrákat ismételtetik, mindegy, mit mondanak a vitapartnereik, arra nem is reagálnak. Ezt attól függetlenül művelik, hogy a másik fél közös légtérben tartózkodik velük vagy nem. Végére is reménytelen esetnek lehetne minősíteni őket, de ennek megítélését rábízuk a Kedves Olvasókra.

Mindenekelőtt fontos a nemzet és a nemzettagok definíciója. A közös gyökerek értelmezése, és annak kikötése, hogy aki közénk akar tartozni, annak tiszteletben kell tartania hagyományainkat és minden mást, ami számunkra szakrális értékkel bír. Éppen ezért fontos annak megfogalmazása is, hogy aki a nemzeti értékeket képtelen tiszteletben tartani, azt kizárólagosan gúny tárgyának tekinti, az méltatlan arra, hogy felnőtt, egyenjogú, azonos szavazati jogú állampolgárnak tekintsük. Képviselőnkre csakis olyan ember alkalmas, aki ehhez méltóan viselkedik, akár itthon tartózkodik, akár külföldön. A parlamentet telekáromkodó, magyarellenés nézeteket hangoztató „honatyák” eleve nem is lehetnének ott, mert a népet átverve, valódi nézeteiket eltitkolva kerülhettek oda, ezért legyenek visszahívhatók. Hasonlóképpen azok, akik akár külföldön, akár itthon rágalmazzák a saját népüket, lekezelően viselkednek vagy beszélnek azokról, akiknek jogi képviselője kutyakötelességük volna, legyenek lemondásra kényszeríthetők. Ha már ép morális érzékkel nem bírnak, akkor a jog ereje kötelezze őket arra, hogy visszalépjenek. Ugyanez vonatkozzon a korrupciós ügyekben érintett képviselőkre. A parlamentnek tartozzon új feladatai közé egy illemkódex megfogalmazása és elfogadtatása, valamint betartatása. Illetlen viselkedésért, ezen kódex megszegéséért az érintettek legyenek anyagilag helyszínen bírsághatók, többszörös vétség esetén az adott ülésteremből eltávolíthatók. Ha egy képviselő a neki kézbesített idézés ellenére nem jelenik meg egy parlamenti bizottsági ülésen, távollétét nem tudja megfelelően igazolni, legyen szankcionálható, elővezethető. Mint az utóbbi időben gyakorta tapasztaltuk, akár a távollétével is megcsúfolhatja egy ülés komolyságát egy képviselő, aki önmagát minden jogszabály és embertársai fölé helyezi, képviselői mandátumát afféle privilégiumnak tekinti, nem pedig komoly megbízatásnak.

A kiemelt fontosságú pozíciót betöltő állami hivatalnokokon különösen lehessen számon kérni megbízatásuk fontosságát és a hivatali méltóság komolyságának megőrzését. Ne lehessen diplomata olyan ember, aki nem utasítja vissza a hazáját rágalmazók vádjait és nem áll ki töretlenül hazája mindenkori érdekei mellett. Ők kultúrmissziót töltenek be, és nem magáncégek, offshore birodalmak gyarodásáért munkálkodni küldi ki őket az az ország, melyet esetleg csak lakóhelyüknek tekintenek, nem hazájuknak. Az ő esetükben még azt a szigorítást is megtenném, hogy ne lehessenek kettős állampolgárok, mert ez elfogulttá teheti őket vagy az egyik, vagy a másik haza irányában. Ugyanez vonatkozzék a hadsereg és a rendőrség, államvédelmi szervek, nemzetbiztonsági hivatalok dolgozóira is. A fenti hivatali kötelesség elmulasztása esetén legyenek soron kívül visszahívhatók. Kormánytag, államelnök csak olyan magyar állampolgár lehessen, aki a történelmi Magyarországon született, családjá nemzedékek óta itt él és mindig méltóképpen képviselte hazáját, annak érdekeit. Ne lehessen gazdasági miniszter, aki nem a saját nemzetgazdasági érdeket tartja szem előtt, hanem más országot szolgál ki gerinctelenül. Ne lehessen környezetvédelmi miniszter az, aki eltúri vagy

jóváhagyja szennyező anyagok tárolását, ideszállítását, génkezelt termékek behozatalát, azok forgalmazását, vagy megtagadja ezek szankcionálását, elkendőzi meglétüket. Ne lehessen rendőrminiszter, aki eltúri a jogsértéseket, korrupciót, csoportos gyilkosságokat, lincseléseket, azokat nem nyomoztatja ki maradéktalanul. Azonnali hatállyal visszahívható legyen posztjáról, ha a saját népe ellen fegyvert fog, másoknak erre parancsot ad, és nem a rendelkezésre álló jogi eszközökkel tart rendet a saját területén. Kíméletlen szigorral lépjen fel a drogkereskedőkkel, a fiatalokat megrontó, perverz tanokat és gyakorlatot hirdető bűnözőkkel szemben. A jó szándékú és becsületesen élő állampolgárokat viszont ne hagyja zaklatni, és ne a saját tulajdonukat védőket büntesse, vegzálja, hanem azokat, akik képtelenek tiszteletben tartani a magántulajdon sérthetlenségét és mások emberi jogait. Idegen titkosszolgálat tagja ne viselhessen magas állami méltóságot, sem közhivatalt.

Oktatási miniszter ne lehessen olyan ember, aki figyelmen kívül hagyja a magyar hagyományokat, és nem követeli meg ezek tiszteletben tartását, különös tekintettel arra, hogy ennek értékeit, a kiművelt emberfőket mindig nagy becsben tartották külföldön. Ha nekünk mindig idegen trendeket kellene majmolnunk és kritika, kísérleti kipróbálás nélkül bevezetnünk, akkor ez már rég nem lenne így. A kultuszminiszter ne habogjon, ne hallgasson, mint a kuka, mikor neki kérdéseket tesznek fel, hanem legyen jó svádájú, máskülönben hogyan hihetnénk el róla, hogy művelt ember?! A magyar kultúrát ne csak ismerje, hanem hirdesse is mindenhol, ahol azt képviselnie kell. Ez ugyanolyan alapkövetelmény, mint a sportminisztertől a komoly sportolói múlt és ismeretek megléte. Bár tiszteletben tartjuk a fogyatékkal élők jogait is, az elvárás az ő esetében mégis a legjobb kondíció, a belőle és róla sugárzó egészség legyen. Mint ahogy a jogalkotóktól is elvárhatjuk, hogy ne a kikapuk becsempészésére szakosodjanak, és ne a bűnözőket képviseljék, hanem a jogaikban sértett, becsületes polgárokat. Ne azon munkálkodjanak, hogy minél több és minél értékesebb magyar tulajdon kerüljön idegen kézre, hanem hogy ezeket megvédjék az utánunk jövő generációk számára is. Az ő esetükben, és természetesen minden honatya, közismert politikus esetében legyen elvárható, hogy ne hazudozzon nyilvánosan (de stikában sem), mivel a magyar közmondás szigorúbb a fennálló jogrendnél: Aki hazudik, az lop is. Ennek nemtelen folyamányait képezik azok a rendre lelepleződő, botrányos ügyek, melyekkel kapcsolatosan épp a jog képviselői olyannyira következtelenek, hogy egymás után kerülnek szabadlábra érintettjei. Magas rangú személyek esetében legyen még szigorúbb a rend, elvégre ők azok, akiknek példát kellene mutatniuk a rangban alattuk állóknak.

A magyar föld és a benne rejlő ásványkincs, ivóvíz, valamint régészeti leletek, műkincsek ne legyenek elidegeníthetők. A belőlük származó bevételek, kitermelt értékek képezzék a magyar nép közös tulajdonát, amelyből közösen részesedhessen minden állampolgár. Ezeket ne sajátíthassa ki senki, sem magyar, sem idegen illetőségű. A Magyar Nemzeti Bank Magyarország érdekeit képviselje, ne idegen bankokét, érdekszövetségekét. A pénznyomtatás és pénzverés legyen magyar állami privilégium, a tőzsdei manipulációk, támadások legyenek büntethetők, amennyiben hazánk ellen irányulnak. Az „állam az államban” rendszerű, maffiaszerű szerveződések fel kell számolni. Az államnak legyen elég ereje megkövetelni vidéken is azt, hogy ne a helybeli lakosokkal szemben lépjen fel az önkormányzat, hanem azok érdekében. Mivel mindmáig gyakori az „egy fecske” akció, javasolom a magányos harcos érdemrend megalapítását és rendszeres odaítélését. Ugyanis mindmáig ez a legnehezebb műfaj, ha valaki hazájáért vagy szűkebb pátriájáért akar cselekedni. Végül, de nem utolsósorban legyen végre törvénybe foglalva az átvilágítási kötelezettség, és az érintettek eltávolítása közhivatalokból. Enélkül csak tovább fuldoklik az ország a rá hagyományozott szennyben.

Eger, 2011. február 27.

Jól kitervelt államcsődök

Miközben körülöttünk recseg-ropog a vén Európa hajója, minden józan ésszel bíró polgár igyekszik beazonosítani a körülöttünk zúgó golyózápor eredetét és irányítóit. Akár a háborúban, most is éssen kell lenni és lélekjelenlétünket el nem veszíteni, már ha talpon akarunk maradni. A világtörténelem aktuális történései meglehetősen aláhúzzák azt a tényt, hogy mindez tervezett akciók sorozata, és afelől sem lehet kétségünk, hogy a lövöldözők nem jóakaróink. Beindultak a tőzsdecápák (persze mikor állították ők le magukat?), a PIGS-nek csúfolt dél-európai országok rendre inognak addig stabilnak hitt pozíciójukban. A kipécézett népek egyre jobban bankárelenesek, és hamarosan megeshet az a példátlan eset is, hogy kitiltják, azaz határainkon túlra úzik úgy a tőzsdét, mint annak minden pénzéhes (és gyakran vérszomjas) haramiáját. Hogy mindez mire jó, miért kell folyamatosan provokálni az amúgy békés, vidám déli népeket, arra egyetlen magyarázat van: piszkos anyagi érdekből, azzal az alig titkolható szándékkal, hogy hasonló exodust indítsanak meg, mint amelyet a délszláv háború idején tapasztalhattunk, vagy amelyet a közelmúlt afrikai menekültjei jelentettek az európai célországok számára. Ha ez sikerül, „ócsítva” lenyúlni az ingatlanpiac zömét, hívatlanul beletelepedni a már bejáratott turistacélpontok irányításába, élvezni a kellemes környezetet, a helyben maradtakat pedig rabszolgává süllyeszteni.

Mindez olyan egyszerűnek tűnik, merthogy az is. Hányszor vált már be, hány országban, hány kontinensen, ne is firtassuk! Ha jól belegondolunk, az egész világtörténelem erről szólt. Ha még jobban belegondolunk, nagy valószínűséggel mindig ugyanazok voltak a háborúszervezők és a háborúból arcátlanul meggazdagodók. S hogy miért gyűlölik ennyire az emberiséget? Talán tőlük kellene megkérdezni, már ha előmerészkednek néha jól őrzött luxustelepüléseikről és közönséges halandó is megszólíthatja őket. Annyi bizonyos, hogy mindmáig az aranyborjú a jelképpállatuk, ezt akarják sokhelyütt elhelyezni, akár gyakorlatilag, akár virtuálisan a kipécézett országokban. A fekete mágia alig titkolható módszerével, már jó előre beszennyezve a mások territóriumát. Akár az állatok revírozó, területbejelölő akciói. Eközben fennen hirdetik, hogy mindenki alacsonyabbrendű náluk.

Hadd mondjuk el, hogy a háborúzáshoz nem ész kell, hanem aljasság, pénz és elég naiv emberek, akik elhiszik a háborús uszítások ostoba szlogenjeit. S hogy most miért éppen Európa a célpont? Mert sokféle etnikum lakja, melyeket már annyi háború során uszítottak egymás ellen, és a bunkerlakók úgy vélik, most megint össze lehet ugrasztani őket. Ha maguktól nem akarnak, hát jól megszervezett tőzsdei akciókkal összeomlasztva eddig szilárdnak hitt rendszereiket, majd a nekik parírozó szolgasajtó vezényletével bemesélni nekik, hogy valamelyik szomszéd nép ismét ellenük mesterkedik, és a csatabárdot már csak ki kell ásni, jöhet a csíhi-puhi. Egy dolgot felejtene el, hogy kisebb testvérük, az egykori kommunista propagandagépezet, valamint két világháború szörnyű tanulságai jól megtanították az európai népeket, hogy ne akarjanak egymással huzakodni. A sok évtizedes szellemi nyomor, melybe mindenáron taszítani akartak bennünket, egy másik, jóval erősebben bevésődött információval is szolgált: soha nem szabad hinni az agy mosóknak, hanem keményen ellen kell állni minden, rafináltnak vélt praktikájuknak. Mint minden, ez is csak részlegesen hatott, így a lelkiileg-szellemileg védtelenek szép számmal dőltek be a közmédiumok által terjesztett blabláknak, ezért a hathatós honvédelemben gondolkodóknak feltétlenül gondoskodniuk kell ezeknek az esendő lelkeknek a megmentéséről is. Mielőtt még valamilyen izmussal vádolnának meg bennünket, szögezzük le, hogy nem mások ellen, hanem a saját érdekünkben teszünk lépéseket és tanítunk meg másokat, mi a védekezés helyes módja.

A szélsőségekben gondolkodók persze azonnal rávágják: ne nézz tévét, ne olvass újságot, ne internetezz és ne higgy a politikai szlogeneknek! Mindez megtehető, de nem túl értelmes lépés, mert aki saját magát kizárja a megszerezhető információk területéről, az hiányos ismeretekkel fog bírni. Hogyan értesülhetne valaki arról, hogy róla az Interneten rágalmakat terjesztenek, ha ki se nyit bizonyos oldalakat? Honnan tudhatja, mire készülnek ellene és hazája ellen, ha nem olvas újságot és nem néz TV-t? Az ellenoldal lépéseit feltétlenül figyelemmel kell kísérni, és aminek ellen kell állni, az az agymosás technikája. Akik a Rákosi- és a Kádár-rendszerben ellenzékben voltak, rutinosan hártják a rájuk telepedni kívánók minden húzását. Aki kellő időben megszerezte a szellemi immunizációt, azt nem tudják becsapni, elbolondítani, annak hiába terjesztik a „Kádár alatt jobb volt” mai mételyét. A fogósabb kérdés a fiatalok felvilágosítása. Ők már az ostobácska médiasztárokon szocializálódtak, és a legstabilabb családi háttér sem adhat teljes védelmet az aktuális divattal és a barátok által követett trendekkel szemben.

A bugyuta sorozatokkal szemben mindenképpen kell biztosítani mai témájú filmeket, melyek nemcsak lehangolóak, nem csupán drogproblémákról, perverzióról, vonzónak beállított bűnökről, tanárpukkasztásról és a szülőikkel, idősebbekkel való konok szembenállásról vagy a velük való szakításról szólnak, illetve arról, hogy a kisember kizárólag bunkó lehet és ostoba. (A projekciós elmélet ismeretében persze tudjuk, miféle önbecsüléssel bírnak az ilyen típusú filmek gyártói, mit vetítenek ki kényszeresen az általuk kipécézettekre). Meg kell őket tanítani a valódi értékek tisztelésére és a művészetek élvezetére. Ez nemcsak szülői feladat, mert hiszen több nemzedék nőtt már fel a szülői felügyelet és megfelelő családi tapasztalatátadás híján, valamint az iskolából a liberális szemlélet által kiüldözött művészeti nevelés nélkül. Mindez azért nagyon fontos, mert a művészet tisztítja, kifinomítja a lelket, szemben az agresszív médiumok durva hatásaival. Aki kiskorától fogva az előbbin nevelkedik, az nem lesz fogékony a mindenre rátelepedő agressziókultuszra, s mint ilyen, védett lesz a háborús propagandával szemben is. Akkor talán kiinduló témánk se okozna nekik annyi fejtörést, és még nálunk is gyorsabban tudnának méltó feleletet adni azokra a „csőbehúzó” taktikákra is, melyek miatt most annyian szenvednek az őket egyre jobban gúzsba kötő hitelkamat-csapdától.

Ha magamnak kellene definiálnom, hogyan tett szert nemzedékem jelentős része arra a védettségre, amely felvértezte mindenféle demagógiával és ostoba reklámfogással szemben, nem mernék rá vállalkozni, inkább társadalmi vitát javasolnék. Jóllehet a kérdőívek is fontosak, mert maradandó és kézzelfogható eredményei, lezárásai egy-egy vitának, a személyes eszmecsere mégis fontosabbnak ítélem ezeknél. Oka egyszerű: bár az is fontos, hogy megkérdezzük bennünket, majd statisztikákat készítenek a válaszainkból, de az is lényeges, hogy szóba álljanak velünk, utóbb statisztikai adatokká váló állampolgárokkal. Ahhoz, hogy személyesen megélhessük a társadalmi kohézió erejét és mértékét, fontos a virtuális helyett személyes kontaktus számunkra vonzó lehetősége.

Eger, 2011. július 18.

A megrendült bizalom

Mielőtt még bárkinek is felcsillanna a szeme, hogy egy újabb kormányellenes kritikára számíthat, hadd nyugtassam meg, ne tápláljon vérmes reményeket. Mint többnyire, most se ragadunk le a konkrét fizikai valóságnál, hanem a dolgok mélyebb értelmét keressük. Bennük és általuk pedig a megoldás kulcsát.

Magyarország ismét példát mutatott a világnak. Nemrégiben még a bankadó miatt háborogtak úgy az érintett pénzüzetek, mint a honi baloldal mindig ellenünk drukkoló hangadói, most az egy összegben törleszteni kívánóknak törvényi segítséget nyújtó kormány és az adósrabszolgák a céltáblái ugyanazon klikknek. Míg a bankok úgy vélik, van elég támogatottságuk ahhoz, hogy a saját akaratukat végigverjék egy félgymarmati sorba süllyesztett országon, a másik fél a kiutat keresi, s hitelezőire megrendült bizalommal tekint. Hogyan is hihetne azoknak, akik szándékosan húzták be a csőbe, most meg azon háborognak, hogy a szegény balek észhez tért, a status quo többé nem tartható. Már csak azért sem, mert a kialakult helyzet több mint uzsoragyanús, ami minden jogállamban törvénytelen. Ha valaki hamarabb pénzhez jut, adósságát előbb törleszteni kívánja, abban nincsen kivetnivaló. Már ha működik a fair play, és a kölcsönző fél nem akar jogtalan előnyökhöz jutni. Ami egykor Kanadában is működött, az egy összegben törlesztő adós a legjobb besorolást kapta bármely banknál, ha nem várta ki az eredeti megállapodás végső határidejét. Most mintha feje tetejére állt volna a világ: ha ezt egy magyar adós teszi, akkor mindennek lehordják, és az elmaradt uzsorakamatokról siránkoznak, titokban azt sajnálva, hogy az adósrabszolgaság intézménye nem működik.

A magyar állam kénytelen volt fellépni átrázott állampolgárai érdekében, akik nem maguk keresték a könnyű, de végleges eladósodás lehetőségét, hanem vonzó reklámsorozatok, rájuk küldött ügynökhadak rábeszéléseire csábultak el. Svájc és a svájci valuta olyan szilárdnak tűnt, válságnak, viharfelhőknek nyoma se volt, csupán a tőzsdei manipulációkkal nem számoltak a bepalizottak. Ám a történetek után és a jelenlegi bankár-reakciókat nézve szinte elképzelhetetlen, hogy a pénzügyekben jártas fél semmit ne tudott volna az ügyfeleire leselkedő veszélyekről. Aki szándékosan veri át az üzleti partnereit, tömegesen, és az érintett ország politikai „elitjének” titkos vagy nyílt támogatásával, az nem mondhatja el magáról ugyanazt, mármint, hogy nem volt tudatában, mit cselekszik. Sokféle dolog történhet az életben spontán módon, az alkalom kínálta lehetőség kihasználásával, de egy reklámkampány soha nem ad hoc történet, hanem előre megtervezett akció, a biztos siker és profit jegyében. Máskülönben a kutya nem költene rá egy fillért sem.

Most úgy néznek farkasszemmel egymással a szemben álló felek, mint a lövészárkok két oldalán a katonák. Az egyik támad, a másik pedig védi magát, ahogyan tudja. A közvélemény persze a sértett félnek ad igazat. Ez egyúttal azt is jelenti, hogy az egész társadalomnak megrendült a bizalma a támadó féllel szemben, és az se lenne csoda, ha mindenki kivenné a pénzét az érintett bankokból. Na és aztán, legyintenek rá a cinikusok, akiknek ez is csak bagatell. A bank nem ad hitelt a továbbiakban, már el is hangzott pár osztrák fenyegetés erre vonatkozóan. Csak egyet felejtene el, hogy a nép akkor is nép marad, ha egy sarcnemmel kevesebb lesz, amivel fenyegethetik. A bank viszont ügyfelek nélkül nyíltan fel kell, hogy vállalja a pénzmosoda szerepét. Szóval kilóg a lóláb, a becsapott hazafi meg jobban teszi, ha a maradék magyar bankok valamelyikénél keres forint alapú hitellehetőséget, melynek segítségével lerázhatja a ráerőltetett nexust. A háborgó bankoknak ez megfontolandó, hiszen így is extraprofitra tesznek szert Magyarországon, ahol eleddig szabályozatlan volt jogilag, mi a

teendő, ha az egyik fél üzletileg tisztességtelenül viselkedik. Mintha ez elő se fordulhatna... Mintha csak az egyik félnek lennének jogai, egyfajta politikai-üzleti csendőrtegezés formájában...

Hogy a dolgok háttérben mekkora válság húzódik valójában, eztán fog kiderülni. Lehet, hogy a sértődött bankok valóban kivonulnak a magyar gazdasági életből. Az olyan üzlettárs, aki nem ismeri el a másik fél jogait, nem fog különösebb veszteséget jelenteni a magyarságnak, elvégre svindlerekből idehaza is van elég. Akinek most sürgős lépéseket kell tennie, az honfitársaink azon tömege, akik még mindig nem tudják, mi a teendőjük. A határidő viszonylag rövid, év végéig le kell bonyolítaniuk a forinthitel dolgát. Az ma már lázálom, hogy a hitelkárosultak zöme családi segítséggel kászálódjon ki szorult helyzetéből. Ez így lett megszervezve: a nagypapától a ma született csecsemőig mindenkin hatalmas terhek tornyosulnak. S mindezt viszonylag rövid idő alatt zongorázták le. Ha pár évtized távolába és egy generáció történetére tekintünk vissza: édesapám életének 77 évében háromszor vett házat, mindig jobbra cserélve az előzőt, ezen felül vett egy lakást is, ezek mindegyikét fejlesztette, bővítette, és mindkét lányának befizette a „lakásbeugrót”. Nemzedékemnek már nem jutott ennyi sem. Egy lakótelepi lakás nem fejleszhető ilyen mértékben, ráadásul a gazdasági helyzet egyre nyavalyásabb lett, mára szinte kilátástalan. Akik a leghangosabban verik a tamtamot a kormány politikája és emberbarát intézkedései miatt, éppen azok, akik ezt a helyzetet előidéztek. Részben a fentiekben vázolt országos helyzet megteremtésével (a radikálisok lerohasztásnak nevezik) és a mostani, sárkiloncként való viselkedésükkel, ostoba szűklátókörűségükkel. Mindez több évtizedes „erőfeszítésükbe” került, az „eredmény” pedig az a csődközeli helyzet, amelyben a mostani kormánynak átadták a hatalmat és az óriási mínuszokkal terhelt gazdaságot. És továbbra se értenek semmit, mert politikájuk lényege nem változott: viszonylag nagy jattokért és kiemelt fizetésért tolni bármely nagyhatalom szekerét és elkövetni mindent, ami alantas dolog csak létezik, a saját népük ellen. Az eddigi rabtartók persze most háborognak, hogy más kurzus, más mentalitás uralkodik, és nem tehetik meg gátlástalanul mindazt, amit eddig.

A magyar kormánynak sürgősen át kell gondolnia a következőket. Nemcsak a cukoripart, hanem az egész ipart és mezőgazdaságot ismét magyarrá kell tenni. Ha nem akarunk rászorulni arra a sok szemétre, amit mind fel akarnak etetni velünk, és nem akarjuk, hogy beteg nemzedékek kövessenek bennünket. A gyógyszeripar és a vegyipar is feltámasztandó. Ez a két rejtélyes ágazat akár genetikailag is képes beavatkozni egy kiszemelt célország közegészségébe. Minden létező területet vissza kell hódítanunk az idegen manipulátoroktól, mert a jelenlegi helyzet azt bizonyítja, hogy igen kevés jóindulatra számíthatunk ezek részéről. Közoktatásunk nem sunnyoghat farokbehúzva rég lejárt lemezek kudarcos oktatási szemléletei után. A kultúránk nem maradhat ilyen lesajnált, letaposott, megalázott és bármely magyargyűlölő által leköpködött állapotban. Ha van valami, akkor ez vár a legnagyobb tőkeinjekcióra. Jó másfél évtized múlt el úgy, hogy a zöld energiák érdekében hiába könyörögtünk egy kis figyelemért, mégis muszáj volt megvárni a legsúlyosabb válságot. És most a bankszektor válsága arra is ráirányította a figyelmet, mekkora balfogás ezt az ágazatot is mások kezére juttatni. Ha az MNB csupán egy távirányított külföldi leányvállalatként tud működni, intézkedéseivel szembemegy a kormánnyal, akkor életre kell hívni egy másikat, amelyiket már nem tudnak manipulálni a tőzsde és egyéb „jóindulatú” intézmények. A magyar pénznyomtatás legyen magyar monopólium, máskülönben továbbra is sérülékeny lesz a fizetőeszközünk. És konzekvensen nemet mondani minden hódító törekvésre. A közbizalom alapjaiban rendült meg, de ezt nagyarcú nyilatkozatokkal nem lehet helyrehozni, csakis tisztességes viselkedéssel és a szabályok betartásával.

Eger, 2011. szeptember 26.

A menekülő bolygó

Nincs a Földnek olyan szeglete, amelyet az erőszakos térhódítás el ne ért volna. Háborút szítani csupán mesterségbeli fogások kérdése, akár puskával, ágyúval, hagyományos eszközökkel, akár modern fegyverekkel, akár gazdasági eszközökkel provokálják ki az erre szakosodott alakok. A titkosszolgálatok már rég nem a haza védelmével foglalkoznak, hanem a meghódítandó területek titkainak kifürkészésével. Nekik is csupán egyik hadtestük a katonai kiképzést kapott szakemberekből álló káderállomány. Sokkal veszélyesebb aknamunkát fejt ki a sajtómunkások hada, mely a karrier és a sztárgázi kedvéért szinte bármire hajlandó. Életelvük az „egyszer élünk” földhözragadt szemlélete, ez mindent igazol, ami a porszemnyi létbe még belezsúfolható. Gyakorlatilag viszont mindent, ami eladható és megvásárolható, kezdve a híryanag közlésétől annak visszatartásáig, a részletek felnagyításától a legfontosabb dolgok bagatellizálásáig.

Miközben folyik ez a nemzetközi mutyi, a lakóhelyükről háborúval vagy életkörülményeik ellehetetlenítésével elüldözött etnikai csoportok vagy akár fél népek nyomorúságos motyókkal a hátukon keresnek menedéket valahol. Bárhol, ahol nincsenek kitéve annak a szörnyű bánásmódnak, ami elől nyakukba vették a világot. Korábban szinte semmit nem tudtunk Afrikáról, a háborúktól sújtott területekről és a folyton változó országhatároktól ölelt kicsiny hazákról. Bob Geldofnak a fekete kontinensért elhangzott művészi segélykiáltásának ismeretében, valamint az utazófilmek publicitása révén már kapunk némi betekintést az emberiség bölcsőjébe. Ez utóbbi műfaj ugyan nemcsak a nyájas utazó tájékoztatására szolgál, hanem igen gyakran előfutára annak a siserahadnak is, amely gátlástalanul befurakodik bárhová, ahol valamiféle hasznot remélhet. A jópofizó, mindenhová ellátogató, mindent végigkóstoló fiatalok talán csak eszközei ennek az újkori gyarmatosításnak, de bizonyára akad köztük olyan is, aki tudja, hogy annak a hadtestnek a cselekvő része, amely a Föld meghódítása után akár az egész Naprendszer is kisajátítaná magának, ha tehetné. Igaz is, jóval olcsóbb elküldeni pár lelkes fiataalt a még ismeretlen területek feltérképezésére, mint azonnal rájuk telepíteni azokat a gátlástalan kereskedőket, akik a földigilisztáktól a mélytengeri aprórakokig minden élőlényt a maguk szolgálatába állítanának, ha senki és semmi nem szabna határt mohó vágyaiknak.

Már régóta figyeljük az Észak-Afrikán és Kis-Ázsián keresztülsöprő forradalomsorozatokat. Az analógiákat látva nem hihető, hogy ne szervezett akciókról volna szó. Akár a volt kelet-európai országokon korábban végigvonuló narancsos forradalmak esetében, most is csak a felfordulás, a minél nagyobb káoszra, anarchiára való törekvés vehető ki legtisztábban. Ahogy a hirtelen felbukkant és elég hangosan ordító európai zöldek mozgalma a zavarkeltésre irányul, ugyanúgy az afrikai zavargások és forradalmak is ezt célozzák. A titkos ügynökök ugyanis mindig megtalálják azokat az elégedetleneket, akiket feltűzelve gondosan titkolt, valódi céljaikat elérhetik, vagy legalább rájuk támadhatnak. Európában a jobboldali értékrend megerősödése az, ami a törpe kisebbségben lévőket agresszív támadásokra ingerli. Jóllehet maguknak köszönhetik, hogy ez így alakult. Nagyon elvetették a sulykot a modern trendnek kikiáltott perverzió-kultuszukkal, mítoszrombolásukkal, művészetnek hirdetett blablázásukkal, valamint politikai mellébeszélésükkel.

A XX. század óta erősen felgyorsultak a világ eseményei. Éppen ezért már egy generáció is elegendő táv ahhoz, hogy a magát elbutítani nem hagyó értelmes ember átláthassa a manipulatív szándékok profi dzsungelét is. Aki nem tanult a két világégésből, annak ott állt tanulságul az európai antikommunista forradalmak sora, majd a rendszerváltásnak nevezett színjátékok, melyek ráültek

mindazoknak a háttára, akik valódi változásokat sürgettek, és máig szipolyozzák azokat a népeket, melyeket sikeresen átverték. Profi hullámlovasként lavíroznak bármely nép hátán, és a halálos dögunalomig ismételtetik sztereotípiáikat, mint egy retardált a sikeresen betanult kétmondatos szókincsét. Sikerük egyedüli titka annyi, hogy a neveket mindig lecserélik újabbakra, ezzel csalva lépre a gyanútlan polgárokat. Pártneveket változtatnak újabbakra, olykor csak egy betű a különbség, ám a politikai gyakorlat nagyjából ugyanaz. Máskor vadonatúj neveket adnak nekik, és váltig hirdetik, hogy immáron teljesen új a koncepció, a tagság, ám az elkoptatott szlogenek szőrös pataként lógnak ki az új köpönyeg alól. Ha félresikerül a dolog, hirtelen eljegylik, majd a figyelem elterelése céljából a föld túlsó felén tör ki hasonló lázadás. Ugyanolyan eszközökkel, ugyanúgy félrevezetett főszereplőkkel, ugyanúgy a nép nyakára ültetett maffiózókkal... míg őket is le nem cserélik a látszat kedvéért másokra, ugyanúgy manipulálhatókra.

Líbiából is megindultak a menekültek, mint annak idején Koszovóból, ahol milliós tömegek hagyták el szülőföldjüket. Egy részük végleg elhagyta hazáját, hogy máshol keressen menedéket, mások maradtak, és mindmáig nem tudjuk a gyengített urániumbombák áldozatainak számát, sem azt, hányan szenvednek fatális betegségben ezek következményeképpen. De arra az egész világ emlékszik, hogy a Lewinski-botrány után szerelmespárként bevonuló Clinton házaspár mekkora sikert aratott a felszabadított albán lakosság köreiben. Ez utóbbi párosnak ugyanis igen jó volt a sajtója Hillary asszony kapcsolatai révén. Ha az igazságszolgáltatás az igazságról szólna, a hírközlés pedig a valódi hírekről, akkor a kisember is lehetne főszereplője a híreknek, ám nemcsak akkor, ha a nemzetközi proletariátus névleges képviselőjével bízzák éppen meg.

Európa most a ráirányított menekültözön gondjával is birkózik. A nemzetközi bajkeverők ugyanis nem jó szemmel nézik az erősödő Európa nevű jelenséget. Ebben is csak a kihívást látják, nem azt a természetes trendet, amely a leigázott országok fellélegzésekor szokott bekövetkezni. A beindított dominánsorral nemcsak Afrika és a Dél-Mediterráneum kiürítését célozzák, mely révén újabb területeket és üzleti lehetőségeket hódíthatnak maguknak, hanem az európai rivális gyengítését is – ezúttal a menekülteknek az olasz partnerükre telepítésével, majd a harcokban kifáradt felek tűzszüneti igényeit semmibe véve a saját, pihent haderejük bevetésével. Addig lehet formálisan cirkálni a közelben, a megfelelő alkalomra várva, akár az alattomban támadó ragadozó állatok. Nem is túl érdekes adalék, hogy a mai ragadozók nyersolajat isznak...

Magyarország ezúttal a helyes választ adta a hadi felkérésre. Orvosokat adunk, lövészeket nem. Már Afganisztán esetében is ezt kellett volna, nem pedig ellenségként odamenni, mások haragját magunkra vonni, felvenni az újkori keresztet nevet. A háborúcsinálók ugyanis ezt adják az általuk felhergelt muzulmánok szájába. Ne higgyük ugyanakkor, hogy mindkét felet nem ugyanaz a kéz manipulálja. A marionettjáték régi kedvenc szórakozása a szadista hajlamú, másokat saját eszközének tekintő politikai kalandoroknak. Annyit azonban tudnunk kell, hogy a keresztény-muzulmán ellentét felszítása csupán elterelő akció a Közel-Kelet belharcairól. Ettől a közöttük dúló, feloldhatatlannak tűnő gyűlölet nem lesz kisebb. Legfeljebb percnyi nyugvást jelent majd az eredeti manipulátorok időgépén. Nekünk viszont nem egymással kell farkasszemet néznünk, hanem a bűvész szerepben fellépő alakra, a mai Cipollára kell jól figyelni. Annak is a kezére. De nem azért, hogy alantas trükkjeit eltanuljuk, hanem hogy időben lefogjuk, ha az ellenünk, az emberiség ellen emelkedik fel.

Eger, 2011. április 10.

A nemzeti egység ellen

Mindazok, akik a múltban sikeresen verték szét az egységes magyarságot, most egy jól hangolt hörgő kórusként üvöltik egyszerre: a magyarok elmaradtak, mert egységre törekcsenek, és ezt egy nemzeti ünnep örökíti meg naptárunkban – és minden becsületes magyar szívében. Már ránézésre is ordít a prekonceptió azokból a szavakból, amelyek rejtegetik szerzőik valódi szándékát. Ha valakit zavar az, ha egy másik nemzetnek is joga van élni, egyenjogúságban, a nemzetek fölötti szervezetek megbecsült tagjaként, annak komoly önazonossági problémái vannak. Ha mindezek a jogok csak egyes, kiválasztott népeknek adathatnak meg, akkor nem a magyarság emancipációs törekvéseivel van gond, hanem azokkal, akik ezeket erőnek erejével meg akarják akadályozni. Az, aki másoktól irigyel olyasmit, ami mások számára természetes módon adott, annak súlyos kisebbségi érzései vannak. Ezek célpontja általában olyasvalaki, aki nem szenved hasonlókban, hanem a neki a Teremtőtől megadatott emberi tartással, büszkén felemelt fővel vállalja testvéreivel, embertársaival a közösséget. A szenvedő alanyok többnyire azok, akik ezeket a komplexusokat nem okozták, tehát el sem mulaszthatják. Ezeket Káin-imprintingként kellene definiálni, és olyan ősi érzelm- és viselkedésmoდეllek, amelyeket a pszichiátria tudorai fejthetnének meg alaposabban.

A gúnyolódás gyakran hasonlókra takar. Valóban pocskék érzés lehet másokat nézve ráébredni, hogy a másik ember, nép tehetségesebb a gyűlölködőknél, és ezt nem hogy nem szégyelli, hanem bátran vállalja és másokkal szívesen megosztja (úgy az érzést, mint a belőle fakadó gyümölcsöt). A világ elég nagy hozzá, hogy sok tehetséges ember is megférjen benne. Békében, barátságban, jólétben. Ahol pozitív érzések uralkodnak, ott könnyebben adakozik az Úr is, és csodálatos teremtménye, a természet. Ahol még a barátságos mosoly álarca mögött is vicsorgó indulatok rejtőznek, mindent tönkretesz, elpusztít a permanens epeömlés undok mellékterméke. Megrontja az előbb még jó emberi kapcsolatokat, beleköpi mindenki levesébe, és minden törekvése arról az egy dologról szól, amit egoista önimádatként lehet definiálni. Ez minden despotizmus hátszaga és táptalaja.

Aki egyetért egy ország feldarabolásával, javainak elrablásával, az országhatárok erőszakos megváltoztatásával, az már jó előre beleegyezését adta a saját hazája szétjussolásához, egy későbbi Trianonhoz, legfeljebb más fedőnév alatt. Akik sikeresen asszisztáltak hasonló, nemtelen aktusokhoz, azok leírták magukat a becsületes emberek köréből, ahová nemcsak hosszas bűnbánat után vétethetnek vissza esetleg később valamikor, hanem kellő vezeklés és a sértetteknek nyújtott kártérítés után. Vannak persze olyan történelmi korok is, amikor bűnbánat veszik kezükbe a világ dolgainak irányítását, amikor az aljasság fog össze a tiszta rend és annak képviselői ellen, de ez nem jelenti azt, hogy mindez rendben van. Továbbá azt sem, hogy ezt a tisztességes emberek elfogadják.

Igen, az irigység, mindig a sanda irigység. A féltékeny düh, hogy a dolgokat egészséges verseny nem változtathatja meg. Ahhoz nagyobb kreativitás és természetes, veleszületett tehetség kellene. Ilyenkor kerül elő a kelléktárból a sok hitvány eszköz, ilyenkor várják, hogy a gyűlölt ellenfél pillanatra csak, de hátat fordítson. Akkor jöhet a sok becsmérlő, pocskondiázó szólam, pletykahadjárat, mindig előre gyártott elemekből, mindig ugyanazokkal a bértollnokokkal, akik látatlanban, olvasatlanul is meg fogják írni szabványos, sablonos irományaikat, mit sem törődve a valódi összefüggésekkel, sőt gondosan leplezve őket, saját szándékaikkal egyetemben.

Gondoljuk el, mekkora botrány keveredne belőle, ha Andrew Cohen magyarokat pocskondiázó cikkében valaki behelyettesítené a Trianon szót a holocaustra, a magyarságot a zsidóságra, Erdélyt Palesztinára, és így próbálná rettentő pökhendiséggel kiosztani Mózes lemenőit! Természetesen

eszünk ágában sincsen efféle otrombaságot elkövetni, mert tisztában vagyunk vele, hogy ez nemcsak szentségtörés lenne, hanem elemi bárdolatlanság is, mely a jólneveltség hiányát jelzi. Aki nem tart tiszteletben másokat, annak ahhoz sincs joga, hogy saját maga részére tiszteletet követeljen. Aki képtelen felfogni egy nép szenvedéseit, melyeket mások mértek rá, érzéketlenül vagy előre megfontolt szándékkal, mert egy háborún nagyokat lehet kaszálni, hát még a világháborúkon, az érzelmileg alultáplált és lelkiileg is visszamaradott fejlődésében. Annak nem másokat kellene leckéztetni, hanem neki magának dolgoznia ebbéli felépülésén.

A bukott szociálliberális társaság, akár egy megbolygatott góc, szétszóródott a szervezetben, sokan nemzetközi vizekre tették át kalóztámadásaik színterét. Zeng a nemzetközi sajtó, az Európa Parlament és a honi baloldali sajtó gyűlölettől fröcsögő megnyilvánulásaitól. A legfőbb baj, amiről soha nem beszélnek, az, hogy egyre több csontváz bukik ki a szekrényekből, azaz hűtlen kezelési, sikkasztási, vadprivatizációs ügyek, a közvagyon széthordása, melynek szálait még a sok offshore ügy sem képes eltüntetni. Még a rendelésre íródott cikkek sem terelhetik el a figyelmet arról a tényről, hogy saját disznóságokról próbálják más irányba vinni a „nyomozati szálakat”.

Első adujuk mindig az Orbán-kártya. Ezt (pre)konceptiózus módon összemossák a Jobbikkal, ami eleve vaskos hazugságon alapszik, hiszen a Fideszt a leghevesebben talán a Jobbik támadja. Akárha az MSZP kreatúrája lenne, erre alapítja mindmáig mondandóját és akcióterveit. Lehet, hogy csak megvezetettek, de a fentiekén kívül semmi magyarázat nincsen arra, miért szavaznak együtt rendre az MSZP-vel, ha kardinális kérdésekről van szó. Ezután következik a nácizás, mely ugyancsak régi sérelmek felbőfögése, hiszen alig van már képviselője azoknak a nemzedékeknek, amelyek igenelhetők volna a XX. század egyik nagy tévtanát. Tudjuk persze, hogy a kisember semmiféle tévtan és szélsőség irányába nem törekszik, és szomszédaival jó együttélésre törekszik. Arról se szoktak említést tenni a nemzetközi sajtóban, hogy szüleim (kihalt) nemzedéke a II. világháború áldozata volt, az én generációm, mely a háború után évekkel született, egyáltalán nem náci, hanem a kommunizmus áldozatává lett, megfosztva úgy a jólét, mint a szabad társadalmak adta szabad gondolatnak és szabad mozgásnak még a lehetőségétől is. Gyermekeink és az unokák nemzedéke pedig jóval az után született, hogy a náci szellem megfertőzhette volna őket. Akkor miről vizionálnak rögeszméktől hajtott sajtóbűnözők, mikor egy egész országot vádolnak náciizmussal, Trianon-revízióval, Nagy Magyarország-álmossal, mikor a két Németország egyesítése ellen egy hangjuk nem volt?! Netán ezt is az Állatfarm-beli „egyes állatok (államok) még egyenlőbbek” elve alapján teszik?

Kérem, gondolkodjanak el a fentiekén mindazok, akik könnyen vesznek át sablonos, tehát túlon túl egyszerűnek látszó kliséket. Értsék meg, hogy mi nem egyenlőbbek akarunk lenni, csupán egyenlőek. Ehhez minden népnek joga van. S ha van valami, amin többet lehetne témázni, az a kommunizmus áldozatainak méltó rehabilitációja, a jogfosztottak jogainak helyreállítása, a kommunista tévtanokkal kapcsolatos felvilágosítás, nem beszélve a kommunista bűnözők perbe fogásáról és megbüntetéséről. A rágalmazás is bűncselekmény. A megrágalmazottaknak is szükségük volna méltó jogképviselőre. A magyar diplomácia és külügy még mindig nem mozdult rá kellőképpen erre a fontos feladatára. Holott a magyarságnak adott minden újabb pofon egyaránt csattan minden magyar arcán. A trianoni határokon kívül és belül. És jó lenne megérni már azt a pillanatot is, amikor a magyar kultúra ügye méltóbban alakulna, nem pedig úgy, mintha Bukarestből irányítanák, a rossz emlékű Medgyessy Péter idejében.

Eger, 2011. június 13.

Szép új év

Mindenki abban szeretne hinni, hogy a következő év mindig szebb és jobb lesz, mint a magunk mögött éppen elmaradni készülő. Számot vetünk sikereinkkel, hibáinkkal, új terveket készítünk, új stratégiákat gondolunk ki, mindezt hogyan kivitelezük. Talán kissé hivatalosan hangzik, mégis így megy ez kicsiben-nagyban. A folytatás az „Ember tervez, Isten végez” jegyében jön el, de az év végi, befelé húzó, beködösödő hangulatban még nem sejthető. Marad az évente szokásos optimista hangulat (másoknál a mindig szokásos pesszimizmus), és az évből hátra levő pár nap még nem kötelez a szembesülésre. Kinek rideg lesz, kinek kedvezőbb.

Akik a csilingelő hangokat akarják csak meghallani, nem szeretik és nem várják a kijózanító gondolatokat. Holott a magyarságnak éppen most kellene megkímélnie magát az ilyenkor szokásos elandalodástól. Hacsak nem akar struccpolitikát folytatni az elkövetkezendő évben is, mint annyiszor már eddigi történetében. A szövetségesek, vagy akiket annak véltünk, mindig realpolitikusként voltak. Paktumaikba nem vittek érzelmeket, míg a magyarság mindig azzal áltatta magát, hogy gáláns viselkedése, előzékeny természete majd viszonzásra talál. Ezt valahová el kellene raktározni a szép emlékek közé, az utókor számára felcímkezve: igaz, de nem működik. Igaz, de máshol ezt másként értelmezik. Nekünk pedig nem hiányoznak további félreértések. Egy sok ezer éves kultúra nem bajlódhat azzal, hogy mindig önmagát magyarázza mások számára, vagy hogy tulajdon fennállásának, pusztán létének értelmezőjeként ágáljon, míg mások ásitának vagy legyintenek. Ugyanerre a sorsra kellene ítélni a másoknak soha méltóképpen meg nem felelő, az agresszorokat is udvariasan maga elé engedő magatartást, hasonló történelmi szelencébe zárva, és a jelenkorra más, modernebb taktikát kidolgozva. Aki soha nem tanul saját tévedéseiből, az arra kárhoztatja magát, hogy asinus marad, bukott számár az élet iskolájában, lett légyen bármilyen kiváló elme. Ahogyan újabb tanulási technikákat szükséges tanulni a földi iskolában, ugyanúgy az élet iskolájában is. Van, aki csak az ökljogból ért, tehát meg kell mutatni neki az öklünket, hogy értsen belőle: eztán nem kukoricázunk. Ez nem jelent verekedést vagy beharcot, de egyértelművé teszi, hogy aki eztán is baleknek néz, az kénytelen lesz változtatni nézetein.

Szembe kell néznünk bizonyos dolgokkal. Hagyományos társadalmi formánk is változóban van, sőt van, ami már túlságosan megváltozott, jóllehet, mi nem erre törekedtünk. Sok egyke, sok önzés. A rendes munkamegosztással élő családmódot sokhelyütt felváltotta az utódokat kiszolgáló, körberajongó együttélés. Nem a gyerekek vetélkednek a szülők szeretetért és elismerésért, hanem az egyetlen, majomszeretettel imádott, flegma utód mazsolázik a szülők, nagyszülők, nagynénik és nagybácsik közül, mikor kitől kasszírozhat be többet. A felnőttek azzal áltatják magukat, hogy annak az egynek adnak meg mindent, ám a hazugság előbb-utóbb visszahárul a fejükre. Akit ehhez szoktatnak, az rendre követelőzővé válik. Előbb megfosztják a teljes család élményétől, ahol megtanulhatná azt az alkalmazkodást, ami az életben is várni fog rá; a testvérek közösségétől, melyben öregségére is lesz olyan társa, barátja, akivel mindenben közös nyelvet beszélnek, fél szavakból is értik egymást. Nem arra vágyik, hogy kényeztessék, legfeljebb beletanul, majd elvárásai lesznek, és az se ritka, hogy térfogatában is akkorára nő, hogy kettő is kitalálna belőle. Ha egykor elveszti szüleit, kiben lelhet támaszt? És vajon milyen választ adnak majd maguknak az elárvult szülők, akiknek egyetlen gyermeke balesetben vagy betegségben fiatalon meghal? Akkor is csak ámítani fogják magukat, hogy másként nem tehettek?

Persze vannak családok, amelyeknek éppenséggel nem ez a gondja. A sok gyermek több gondot, több felelősséget is jelent, az esetek többségében mégsem több terhet, mert ahol annyi emberről kell gondoskodni, ott nem egyes szám első személyben szokás gondolkodni, hanem többes szám elsőben. Ez egyaránt igaz a kis családi közösségre, valamint a társadalom egészére. A magyarságnak, megmaradása érdekében újra kell gondolnia családtervezési szokásait, melyeket Széchenyi gróf a sivatag oroszlánjához hasonlított.

Leégett már a negyedik adventi gyertya is. Mire ez az írás megjelenik, emlék lesz a karácsonyi gyertyák és csillagszórók fénye, a szilveszteri dudálás, pezsgőbontás. Elkezdődik a szembesülés a jelenné vált jövővel, mely vagy hoz változásokat életünkben, vagy többségében marad minden a régi kerékvágásban. Ez a valódi kihívás: felvállalni terveinket, és cselekvő részeseinek lenni életünk új szakaszának, mert különben a szövetségesek se tartanak vállalni valónak bennünket. A múlt átkos öröksége, az „elkényeztetett egyke-párt” most igyekszik legyűrni gyűlölt riválisát. Jóllehet erre nincsen felhatalmazása, tömegbázisa, csupán az átkosbeli kapcsolatrendszere, mégis amőbaként próbálja felfalni, felemészteni a nem csak neki szánt jövőt, annak gazdaságával és minden létező elemével együtt. Természetesen csak ismételni tudjuk önmagunkat: mi a változásokra szavaztunk. A ránk küldött ügynökök, hivatalnokok és külföldi megmondóemberek használhatatlan tanácsai nélkül. Talán egy új energia, egy új találmány gondosan levédett szabadalma hozhat változást, nyithat utat a felemelkedéshez. Tamási Áron hite szerint, mely arról szól, hogy a magyarság csak önmagán segíthet. Már épp elég sokáig vártuk másoktól, ez tényleg nem működik, mehet a történelmi lomtárba.

Eger, 2011. december 20.

Tovább gerjedő válság

A gazdasági világválság, mely lokális válságokként igyekszik feltüntetni magát, tovább gerjed. Alig tagadható célja: bedönteni az eurót, vele együtt az Európai Uniót, hogy a benne valamelyest élő és ható kohéziót megszüntethessék. Ami után logikus következmény volna a fellépő pénzügyi és politikai anarchia, ennek zavarosában pedig újfent a szokásos rablólovagok folytathatnának újabb kori rablőháborúkat. Persze ez utóbbi is túl szép kifejezés rájuk nézve, hiszen közönséges fosztogatás az, amiben ők utazni szoktak. Pitiáner felfogásban, piti szereplőkkel és eszköztárral. Ha teljesen érteni akarjuk, mi történik körülöttünk, akkor ezt az egyet nem szabad szem elől tévesztenünk soha.

Miközben gerjed az európai válság, nem lehet megfeledkezni arról sem, ami az óceán túlsó oldalán folyik. A hamis művilággal kecsegtető bankhitel szemlélet maga alá temeti az egyre jobban elhízott Amerikát, ám eközben sem akar felhagyni korábbi gyakorlatával, az újabb és újabb balekok csőbe húzásával. Az egyszeri kitolások alapon folytatott szabadrablás remek üzletnek tűnik annak, aki a kassza túloldalán állva akar extraprofitra szert tenni, úgy, hogy neki semmi kockázata ne legyen az üzletben. Márpedig ez, akárhogyan is nézzük a dolgot, nem üzlet, hanem kész átverés, élvezhető show-elemek nélkül. Az értelmesebbje rögtön átlátja a helyzetet, és soha nem hozható kiszolgáltatott helyzetbe. De van a kisember, egészen le a mélynyomor szintjéig, ő vevő a szép ígéretekre, legyenek azok bármilyen hazugok és átlátszóak is. És van az álszent „védegylet”, mely csak bizonyos köröket büntet, másokat viszont soha. Ezekkel a legnehezebb megbirkózni, mivel már átszőtték láthatatlan csápjaikkal az egész társadalmat. Aki köztük akar szétcsapni, annak van a legnehezebb dolga. Hínárként fonódnak kezére-lábára, és igyekeznek lehúzni maguk közé, akit csak lehet.

Ki kell mondani végre: amíg az uzsorázásnak minden nemét irgalmatlanul büntetni nem szándékozik a jogszolgáltatás (szándékosan nem igazságszolgáltatásról beszélünk ma már, hiszen ez az, amit nem lehet elvárni a jogi nagyüzemként működő bíróságoktól), addig az uzsoramaffia se szűnik meg tevékenykedni az élet minden területén. Felfogásunk szerint az is uzsorázás, amikor a naiv balekot kedvezőnek feltüntetett hitellehetőséggel veszik rá a hitelfelvételre az erre szakosodott bankok, s nem csak a főleg cigányok körében „virágzó” magánuzsorázás. A kettőt hasonló elbírálás alá szükséges venni, ha véget akarunk vetni végre a maguktól megszűnni nem akaró rendszereknek. A tönkretett emberek szempontjából egykutyá, hogy fehérgalléros bűnözők tolnak ki velük, vagy piti ex-börtöntöltelések. Mint ahogy azt is egyként elítéli a közvélemény, hogy valaki csalással, panamázással egybekötött kaszinóüzlettel kecsesget bennünket, miközben ki nem mondott hátsó szándéka a járulékos „iparágak” futtatása: a prostitúció, adócsalás, pénzmosás, valamint a modern kori divatos függőség, a szerencsejáték-függőség meghonosítása és a bepalizott balekok soha többé el nem eresztése.

Őszinte kíváncsisággal várjuk, miféle választ tud adni a fenti kérdésekre a magyar kormány. Természetesen tudjuk, hogy az emberi intézmények nem mindenhatók, de a kétharmad sok mindenre nyújt lehetőséget annak, aki élni akar vele. Mivel választói elvárás és választási ígéret volt a bűnösök felelősségre vonása, éppen ezért tekintünk fokozott várakozással a fejlemények elé. Izland már megadta a maga választát a bankoknak és csalárd bankároknak is, nem értjük, a jó példa miért nem ragadós. A nemrégiben felállt lengyel EU-vezetéstől pedig elvárjuk, hogy megálljt parancsoljon a velünk szemben agresszíven törekedő uzsoráshadnak. Ehhez persze őszintén szembe kell nézni bajainkkal és azok gyökereivel, hogy aztán megtaláljuk a leghathatósabb ellenszert. Úgy a külhoni, mint a hazai „védegyletek” eliminálására.

Görögország már megkapta az EU-támogatást, hogy elkerülhesse az államcsődöt. Jobban mondvá, hogy elodázhassa annak bejelentését. A teljes összeomlás réme ugyanis továbbra is Damoklész kardja gyanánt lebeg a fejük fölött. Ennek oka az uzsorakamat-rendszer mibenlétében rejlik. Akit egyszer átráztak vele, az többé nem szabadul a kénytelen ölelésből. Hacsak hasonlóan agresszív módszereket nem alkalmaz támadójával szemben, aki csupán az ököljogból ért. Nehogy azt higgyük, hogy a ravaszul kiesztelt rendszerek intelligens emberektől származnak. A ravaszság csupán egy dörzsölt (aljas) túlélési taktika az erősebb ellenfélle szemben, míg az intelligencia okos válasz a komoly agyi kapacitást igénylő, nehéz élethelyzet megoldására, s mint ilyen, a magasabb rendű diadalát eredményezi. Aki a nemtelen eszközöket alkalmazó ellenfelet akarja legyőzni, annak nem intelligens támadásokat kell kivédenie, hanem övön aluliakat. A legtöbben ezért szoktak elbukni a hitvány támadóval szemben, mert ezt az alapszabályt nem ismerik, önvédelmüket pedig jólnevelt úrifiúként képzelik el. Ma már sok előítélet terjed a déli népekről, de ne feledjük, hogy a teljesíthetetlen banki hiteleket nem ingyenélő senkiháziakkal vetették fel, hanem egy olyan néppel, amely Európa legősibb kultúráját hordozza és képviseli. Miközben idáig remekül megéltek a turizmusból, egyszer csak elkezdtek ugyanabból senyvedni. Hasonlóképpen Spanyolország, Olaszország és Portugália. Az internacionalista brigád nem szereti, ha valaki jól érzi magát a bőrében. Nekik az is kell, hogy aki velük seftel, az látványosan senyvedjen.

A nemtelen pénzügyi manőverek után így jutunk el a valódi gyökerekhez: a lelki nyomorhoz, mint a világ dolgai megrontójának pszichológiai alapélményéhez, egy ősi permanens katarzis-hiányhoz. Ez a nagyszabású kielégületlenség indokolja azt a banki nimfomániát, mely a fél világ bekebelezése után még mindig olyan éhes, hogy egyfolytában a másik fele után sóvárog, sőt már a Föld határain túl is

terjeszkedni próbál, ha itt mindent a magáévá tett (és tönkretett). Éppen ezért kell véget vetni az egész folyamatnak, mert túl a viszolyogtató öngerjesztő folyamaton, nem lehet meg nem látni annak destruktív voltát sem. Élővilágunk elpusztítása nem magánügy, de nem is kartell-ügylet, mint ahogy feltalálói képzelik. A világban minden mindennel összefügg, így sem a passzív résztvevők, sem az agresszorok nem vonhatják ki magukat az alól a felelősség alól, hogy semmit nem tettek a romlás megállítása érdekében. Mindkét félnek ösztönzésre van szüksége. Az egyiknek azért, hogy belássa, neki is van része és felelőssége a döntések meghozatalában, míg a bűnösnek azért, hogy észrevegye, nem űzheti kisded játékait a végtelenségig, következmények nélkül. Az írástudóknak pedig el nem múló kötelessége, hogy felhívják embertársaik figyelmét az összefüggésekre, valamint a lehetséges megoldásokra. Mindenekelőtt arra, hogy rossz szövetségek helyett jó szövetségeket kell keresnünk és fenntartanunk. Paraziták tenyésztése helyett dolgozós nemzedékeket felnevelnünk és őket elegendő munkalehetőséggel, értelmes feladatokkal ellátnunk. Előítéletek helyett egymás aktív megismerése a cél, bebetonozott átverő-rendszerek helyett értelmes együttműködésre van szükség. A mai, virtuális alapú világnak rá kell ébrednie, hogy a konkrét, valós világ az, amely bennünket éltet és megtart, míg a virtuális lét csak a hálózatok számára létezik, amúgy fantazmagória. A számítógép- és internetfüggő nemzedékeknek fel kell állniuk a székükről, és meg kell ismerniük az élet mindennapi valóságát, ami nem azonos a valóság-shownak csúfolt népbútító műsorokéival. Ha ennyit el tudunk érni, akkor már nem élünk hiába, mert beindítottuk a megújulás folyamatát. Az új világrend nem inoghat olyan labilis alapokon, mint amelyet manapság vagyunk kénytelenek megélni. Mivel túlélésünk a tét, nem hagyhatjuk, hogy továbbra is olyanok manipulálják az életünket, akik eddig is következetesen rossz irányba kényszerítették az emberi társadalmakat. A válságokat szándékosan gerjesztőket szakszerű pszichiátriai kezelésben kell részesíteni. A régi rossz rendszereket és azok lapuló embereit nem mentegetni kell, hanem végleg eltávolítani a társadalom aktív részéből.

Eger, 2011. július 24.

A választás

Van úgy, hogy választút elé kerülünk. Test és lélek, jó és rossz, helyes és helytelen vívnek egymással ádáz csatákat, a csatater pedig a mi lényünk. Bennünk folyik a küzdelem, melynek kimenetele a kezdetekkor nem tudható. Épp azért nem, mert mi magunk nem adtuk meg a választ. Azt a választ, amelyet nem tudtunk, mert csatáinkat még nem vívtuk meg, döntéseinket nem hoztuk meg. Nem szálltunk szembe a bennünk lakozó isten-lényegűvel. A lélek adományával, mely nem tűr ócska kis kompromisszumokat, slampos döntésszerűségeket, az érzélgés ragacsával beszennyezett hitvány melléktermékeket. Választójaink olyan egyszerűek, mint az útelágazás: vagy erre térünk le, vagy ellenirányba. Menny vagy pokol, hitvány vagy kiváló, igen vagy nem. Nincs más, jó és gonosz egymással nem keverhető. A mellébeszélésnek vagy kibúvónak nevezett módozatok nem valódi választások, hanem csupán kiállított bizonyítványok az egyén döntésképtelenségéről. Halogatásairól, ha úgy tetszik, miközben a lélek fekélyei egyre csak gennyesednek, s közben nem tudja, hogy nálánál sokkal különb valakivel packázik, mert nem néz bele lényé mélyére jól elrejtett varázstükrébe: az önkritikába, mely nem más, mint a lelkiismeret felemelt szava.

Életünk minden napja választások sorozata. Bármikor léphetünk előre is, vissza is Isten végtelen kegyelméből, mellyel nem büntetni akar bennünket, hanem tanítani. Diszkrétan segíteni egyetlen könnyed és lágy mozdulattal, mely a vétkezőnek is megengedi, hogy lényéből kiégethesse mindazt a

rosszat, amelynek ledolgozására ide született közénk. Igazat mondasz vagy hazudsz? Segítesz vagy gáncolsz? Tanulsz vagy lazálsz? Halogatsz, vagy a legjobbak közé lépsz az első sorba, ahol leginkább ki vagy téve az értetlenek vagy gyűlölködők minden negatív indulatának, gyakori támadásainak. Mire jó, ha nem vársz másokra, csak a belső hangra hallgatsz, és annak segítségével tudod, megingás nélkül, tévedhetetlenül, merre visz a felfelé vezető út? Egyáltalán tudható, hol található a fent és a lent, amikor az élet ringlispíl gyanánt forog le- s fel, mikor a köznapi életben az érvényesülés olyan megtévesztően ragyogó színekben tünteti fel a disznóságokat, a kegyetlenséget és a másokkal szembeni kíméletlenséget? Mindent, amit nem kellene elkövetned, mégis arra csábítanak, hogy csak tedd meg bátran. Ha ráállsz, busásan megfizetnek, mindössze azt az egyre gyengülő hangot kell még elhallgattatnod. Ígért kincseid fénye majd elhalványítja azoknak a napoknak a ragyogását, amelyekről eddig úgy tudtad, hogy náluk nincsen fényesebb. Vajon tudod-e még, melyik világ van fent, melyik lent, s melyik a másoknak eltorzult reflexiója?

Az elmélyült gondolat, az imádság mindig megadják a választ, de vajon szoktál-e még valóban, lelked mélyéből imádkozni, vagy már Istennek is hazudsz, miután önmagadat így felszámoltad? Segít-e rajtad a zsoltár, a templomi csendesség, a természet végtelen nyugalma? Bár távol jársz a várostól, tőle távolodnak lépteid, mégis befogad a táj, mégis biztonságba vezetnek lépéseid, mert eggyé váltál a teremtésnek azzal a templomával, amely felzendíti benned azt az egy hangot. Az egyetlent, amelyre ilyenkor szükséged van. A másíthatatlant, az egyszerűt, a puritánságában is teljeset és szépet. S hol vagy ebben a tökéletes egységben te magad, mikor már úgy érezted, rég elvesztél? Talán ezek a lépések vezetnek vissza önmagadhoz és Hozzá, a végtelenség hitéhez, és nem a saját, hanem az Ő tetteinek igenléséhez.

Ugye jó lenne ilyen biztosan tudni mindent? Tudni, érezni a tudhatatlant és az átérezhetetlent. A legnagyobb magabiztossággal eligazodni az élet ingoványos, zezugos, homályos és hazugságokkal elferdített, nagy dzsungelében. Nemet mondani mindarra, ami ártalmas, ami bántó, és ami gyanúsan rossz. Nem ténferegni, hanem tudatos léptekkel közlekedni az emberek világában is, ahol nem mindig tudható, ki van velünk, ki ellenünk, mert már megszoktuk, hogy bármikor lehet álarcot is hordani, és amikor legszívesebben lelepleznénk másokat, akkor mégis zavarba jövünk és ráhagyjuk az álarcosra, vele együtt színleljük, hogy az arcán viselt maszk tulajdonképpen az ő igazi bőre. Hát persze, hiszen hozzánőtt.

A legnagyobb választás a siker lehetősége. Amikor el kellene feledned korábbi, valódi utadat. Menni fog? Ha igazán elhivatott vagy, tudod a pályád, és soha senkinek nem engeded meg, hogy ilyesmire rávegyen. Első kézből ütöd ki a feléd nyújtott tálcát, kínáljanak bármit is rajta. Ilyenkor tárod ki legügyetlenebbül, legvédtelenebbül a hátadat az orvtámadásoknak. Vajon ki akarod védeni őket, vagy már úgyis mindegy? Egy hátbadöféssel több vagy kevesebb, nem mindegy? S vajon meddig tart még ez a próba? Hát élethosszig. Hiába fáradsz bele, hiába csinálnál már egyebet, szórakoztatóbbat, igazabbat vagy szebbet, az általad előre nem ismert táv, a léthossz nem ad feloldozást mindennapi választásaid alól, melyek közel se azonosak a politikai választások színházi játékokhoz hasonlatos miliőjével. Ha ezt nem felejtet, hanem csak még előre töretlenül a magad útján, akkor könnyebben célba juthatsz. De ezt csak akkor válaszd, ha elég erős vagy hozzá. Ha már semmi mást nem akarsz, mint a boldog tudatot, hogy életed nem tévedés, lépteidet mások is követik, neked pedig többé nem töri, szúrja, hasogatja a lábadat a sok rög, melyeken elsőként kell végiggázolnod, mert tudod, hogy az akadályokat nem más tette eléd, mint te magad. Nem balgaságból, hanem mert valódi erőpróbára

vágytál, melynek során megmutathatod valódi erődet, kvalitásaidat, és mert az örök mércével akarod mérni magadat, nem a földi tévedések centijeivel, millimétereivel.

Eger, 2011. augusztus 23.

Az ellentábor

Felkavarodtak a hazai állóvizek. A hamvaiból feltámadni készülő baloldal (vagy amit akartok) mozgósította külföldi szövetségeseit és az ő tájékozatlanságukat kihasználva terjeszt rágalmakat világszerte. Ez az ő külpolitikájuk. Ugyan döbbenetes az az ösztűz, amit ránk zúdítanak, de már nem csodálkozunk rajta. Összetartoznak ők, mert összenőttek valamiben. Aki másodkézből kapott álhírek alapján ítél meg bennünket, annak az (elő)ítéletét mi fenntartásokkal fogadjuk. Azzal a rezignált érzéssel, hogy aki minden aljasságot hajlandó elhinni rólunk, az nagyon el akarja hinni, tehát megtalálta a zsák a foltját.

Hogy alapvetően jóindulatúak vagyunk vagy rosszindulatúak, azt családi örökségünk és neveltetésünk határozza meg. Akibe annyi rossz szándék és negatív indulat szorult, hogy a másik felet meg se akarja hallgatni, az elsősorban önmagára vall. Annak adja fényes bizonyítékát, hogy az igazság egy csöppet sem érdekli, csupán újabb adalékokat keres már eleve meglévő előítéleteihez. Ezek pedig melegágyai olyan eszmei eltévelyedéseknek, mint a rasszizmus vagy a globalizmus. Az előbbi faji alapon választ külön és privilegizál embercsoportokat, míg az utóbbi érdemektől és adottságoktól függetlenül söpör be egy zsákba mindenkit, aki „nem az ő kutyájuk kölyke”, az általa elnyomandók közé. Ezzel nyilvánosan megtagadja az isteni törvényt, mely szerint egyenlőek vagyunk az Úr előtt. Nos, többek között ezért se lehet úrnak, hölgynek tekinteni őket, bármennyire törekszenek is rá, hogy ezt elérjék.

A levitézlett MSZP-SZDSZ örök viszketegségben szenvedő „élcsapata”, a kényszeres kinyilatkoztatók és kéretlenül hangoskodók ezúttal is rohantak, hogy lejáráthassák a második Orbán-kormányt. Előbb azt súgták fülbe külföldi újságíróknak és diplomatáknak, hogy a médiatörvény diszkriminatív, mert a jelenlegi kurzus borzalmas dolgokat fogalmazott meg. Miután a kormány azt kommunikálta, hogy a magyar médiatörvénynek minden eleme megtalálható az EU hasonló törvényeiben, akkor egy újabb hazug fordulattal azt kezdték terjeszteni, hogy a Fidesz tőlük lopta el a jelenlegi médiatörvényt, mert annak elemei szerepeltek az ő kampányprogramjukban. Ha egy idegileg terhelt egyén ilyeneket beszél, még hagyján, mert nem ura a saját gondolatainak. Ám egy jelentős kormányzási tapasztalattal rendelkező párt részéről ugyanezt nem tekinthetjük másnak, mint szimpla koholmánynak, útszéli rágalomnak. El kellene döntenünk végre, hogy valóban elítéljük, vagy ha a sajátjuk is volt, akkor elfogadják. Az, hogy célba köpdösnek a riválisukra, még csak értjük, bár mint viselkedésformát nem fogadhatjuk el, de hogy akkor egyúttal a saját fejükre is köpnek ugyanakkora vehemenciával, az elég perverz dolognak tűnik.

Ha van olyan területe a most körvonalazódó magyar politikának, akkor a külügynek és ezen belül a diplomáciának kellene lennie azon „helynek”, ahol radikális változásokra van szükség. Nehezen tűrhető tovább anyagi türelemmel, hogy rendre azokat vesse felülre az alatt kavargó zavaros, akik többet ártottak, mint használtak hazánknak. Aki mindig az ellenoldalon keresi az aktuálisan megszelídítendő ellenfelet, az úgy jár, mint kuruc őseink, akik befogadták maguk közé a színleg átállt labancokat. Ennek törvényszerűen az a következménye, hogy adandó alkalommal össze fognak

játszani az ellenséggel és véletlenül se a győzelemért küzdenek, hanem a mi megbuktatásunkért. Bár szívesebben adnánk további tanácsokat a nálunk tapasztalatlanabbaknak, mégis kénytelenek vagyunk folyton ezt az egy, soha meg nem szívelt intelmet ismételtetni, noha már mi magunk is unjuk saját, esetleg öregesnek tartott dohogásunkat. Amíg azt látjuk, hogy a helyi politika ugyanazon anomáliákat mutatja, mint a külpolitika, azaz a valódi támogatókat támadja, míg a renegátokat rendre becserkészi, magához édesgeti, addig nem foghatjuk be pörös száncat. Augiász istállójának kitakarításához Herkulesek kellene, kellő mennyiségű szerszám, a legjobb indulat és jókora elszántság. A ganajozást ugyanis nem lehet elmutyizni. Nem lehet úgy tenni, mintha megtettük volna, miközben a nemes paripák szügyig gázolnak a mocsokban.

Enyhén szólva nevetséges, ha valaki a Lendvai Ildikóval együtt Orbán Viktor mocskolására szakosodott egykori KISZ-führert, Török Zsoltot nevezi meg hiteles hírforrásként. Őt a saját hazugságainál mi sem jellemzi jobban. Mikor feltörekedve az országos politikába, azt tette közzé az Interneten, hogy az egri főiskolán szerzett diplomát, a nevezett intézmény nyilvánosan visszautasította ezt az állítását. A sima érettségi nem azonos a felsőfokú végzettséggel. Aki ezek után is ugyanezen a nyomdokon akar járni, annak mi hiába ismétljük el akárhányszor, hogy vizsgálja felül korábbi nézeteit, falra hányt borsó lesz minden újabb szavunk. Ezért nem kellene bukott szamarakat sztárolni, könyöklőbajnokokat érvényesülni hagyni, mert az ilyen küzdelmekben úgylis önként hátramarad az, akinek kényes a gyomra.

Az ellentábor mindig ezt a fogyatékoságát használja ki a honi jobboldalnak. Lehet persze finomabban naivitásnak is nevezni ezt az adottságot, de a szépítés soha nem segít a megoldásban, csak halogatja a szükséges szembesülést önmagunkkal és hiányosságainkkal. Mit mondjunk, nem lehet könnyű, de ha egyszer kell...?! A nagy hangzavar elnyomja mindazon pozitívumokat, amelyekkel saját hajánál fogva próbálja kihúzni a hangoskodók által lesüllyesztett gazdaságot válságos helyzetéből Orbán Viktor és kormánya. Az új Széchenyi-tervet, másfajta adósságkezelést és azokat a szándékokat, mellyel a mások által ránk kényszerített nyomort gazdasági sikerré kívánja változtatni a továbbra is ifjú lendülettel tevékenykedő kurzus. Nagy szálla ez azok szemében, akik eztán is adósrabszolgaságban akarják tartani a magyarokat. Miközben az EU-ban denunciálnak és a világsajtót kihasználva folytatnak ellenpropagandát, idehaza bojkottot hirdettek ellenük mások, akik nem értenek egyet a magyarellenes, gyarmatosító szándékokkal. A 14 nagy cég könnyen úgy járhat, mint a magánnyugdíjrendszer, mely pillanatok alatt söpörhette be addigi (kifosztó) tevékenysége eredményeit. Be kellene látniuk végre, hogy a már megszerzett piacok megtartása érdekében nem erőszakos fellépésre volna szükség, hanem okos diplomáciára. A feljelentgetőket a magyar mindig megvetette, ezzel a húzásukkal öngólt lóttak.

Az országimázs javítása, különösen EU-elnökségünkre való tekintettel igen fontos lenne. Ebben az egyben lehet tanulni valamit a kommunistáktól: következetesen ismételtetni, amíg csak meg nem tanulják mondandónkat. A mi közlendőnk viszont nem negatív, és senkinek nem akar ártani. Csupán meg akarja ismertetni a világgal azoknak a nagy magyaroknak a nevét, akik sokat tettek hazánk hírnevének öregbítéséért. Minél több kiállítást, koncertet, tudományos konferenciát rendezünk, minél több eredményt mutatunk fel, hungarikumot ismertetünk meg a világgal, annál hatékonyabban teszünk ennek érdekében. Ennél jobb kommunikációt nehéz elképzelni. Jóllehet büszkék vagyunk Puskás Ferencre és Liszt Ferencre, a többi nagyságról is tudnia kellene azoknak, akik csak félműveltek magyar-kérdésben. Inkább ezen kellene dolgoznia mindenkinek, nem annak félrekommunikálásán,

hogy a magyar kormány megtiltja a pornográf tartalmaknak kiskorúak megrontására való felhasználását – a globális sajtó hangos tiltakozása közepette.

Eger, 2011. január 18.

Bagoly mondja verébnek

Megint le lettünk pocskondiázva. Megint a „mérvadó magyar értelmiség” részéről. Megint azok dúlnak-fúlnak, akiknek a kebelbarátai oroszlánrészt vállaltak Magyarország tönkretételéből. Ha hagynánk, még mindig azt tennék. Megállás nélkül hazudva éjjel-nappal, minden hullámhosszon, ahogy a szégyentelen őszödi káromkodó kinyilatkoztatta.

Azt mondják, hogy a magyar született alattvaló. Moslékevő, és minden, ami a sok éhes proletárból lett Nagyvalakik (akárkik) szerint ciki. Méltatlan ahhoz, hogy közénk ereszkedjenek, csupán megvetésükre vagyunk méltók. Csupa rasszista kijelentés, gyűlöletbeszéd, ahogy ők nevezik, a fajelmélet bőséges túltengése. De még mindig azt hiszik, hogy van tanulnivalónk tőlük. Ők osztják továbbra is az eszet, ők dicsőülnek meg nemzetközi konferenciákon, jópofiznak, miközben jókorákat sercintenek és köpködnek a világ pofájába. Amúgy született bunkó módjára, mintha ez volna a legsikkesebb dolog a világon. Nem elég, hogy elszólják magukat, még a haverok is rögtön segítségükre sietnek, és magyarázzák a megmagyarázhatatlant.

Mielőtt még valaki jobban belemélyedne a magasröptű kritika elemzésébe, legelőször is fel kell hívnunk a tanulatlanok és zsigerből gyűlölködők figyelmét, hogy az az ország, amelyben életük nagy részét leélték, és amely tenyerén hordozta őket, külföldön a magyar katonai vitézségről, valamint két dicsőséges forradalmáról közismert (az egyik nem tizenkilencben volt). Művészeiről, tudósairól, és az egyedi struktúrájú agyokról, melyeknek titkát hiába kutatták eddig a fajelméletben utazó, tudósok látszó tárgyak. Azok, akik mások eredményeit eltulajdonítva tesznek szert világhírnévre, míg a valódi tudósok legfeljebb strómanok lehetnek mellettük. A magyarokat azért próbálják évszázadok óta eltiporni, mert a magyar rebellis faj. Hosszan tűrő, mert ezt tanulja otthon, és mert mindig meg akarja adni másoknak is a lehetőséget, hogy bizonyítsanak. Eleddig nem akadt legyőzője virtus és tehetség tekintetében. Bár vannak közénk keveredett szerencsétlenek, akik folyton belülről akarják rombolni és pusztítani mindazt, amit ez a nép nemzetként felépített, csak egy dolgot bizonyítanak ékesen: ők azok, akik lelki nyomoroncából, hivatásos talpnyalóból akarnak valami képzelt magaslatra avanzsálni, s végül mindig orra buknak.

Ha van valaki, aki szájalomra méltó moslékevő, akkor a belőlük kitermelődött karrierista csapat az. Értelmiséginek nem mondanám őket, mert az entellektüelnek jelentős viselkedéskultúrája és műveltsége van. Ott vannak minden fogadáson, ott tülekednek minden terített asztal mellett, és lett légyen az a leggazdagabb milliárdos, Sokatlopott Nagyvalaki, úgy szereti a potyát, hogy ennek a kedvéért még annyira is elfelejt viselkedni, ahogy pár évtized alatt kinkeservesen megtanulta. Nem érdekli őket a bevezető beszéd, az ünnepelteket köszöntő szónoklatok, úgy állnak a gazdagon megrakott terülj asztalkám mellett, mint a futók a rajtvonalnál. Amint befejeződik a „szöveges rész”, azonnal rávetik magukat az ételre, akár éhes malacok a vályúra, és olyankor nem látják, nem érzékelik, mennyire alantas, ahogy „viselkednek”. Nekik soha nem futja odahaza vacsorára, hozzák az egész pereputtyot. Sőt a rokonságon kívül még ott vonul nagy büszkén a szeretőjük is, aki persze

férje, felesége, barátja vagy barátnője kíséretében, igazoltan jó pedigrével mulat és részesül az agapéból. Miközben az ő szónoklataik arról szólnak, hogy nincs ingyen ebéd. Nos, valóban, attól függ, hogy kinek...

Van valami, amit nem lehet csak úgy levetkőzni. Hiába húznak elegáns ruhákat a tetejére, a lelki nyomor átsüt alatta és elárulja gazdáját. Hiába tanulnak be és szajkóznak EU-s formulákat, hiányzik a mögöttes tartalom. Észre se veszi, és elkáromkodik magát, tülekszik társágban, vad tekintettel módszerol, miközben művelten illene társalognia. Étkeznie kellene zabálás helyett, kapcsolatokat illene ápolnia mutyizás helyett. Mert számára a legínyencebb ételsor is felhabzsolni való moslék marad, és a legműveltebb beszéd is csak üres duma, mert zavarják őt abban, hogy túltengjen és hogy másokat módszeresen, hivatásszerűen üzőtt, kényszertevékenység gyanánt letaposson. Neki a rombolás az érdem, útját ezek a skalpok jelzik, bárhol járjon is. Szánalomra méltó marad, pedig nagyra tör. Már odáig is eljutott, hogy a világ legőrültebb alakjait majmolva, azok fajelméleti tanait hirdesse. És nekünk ez előtt kellene hasra borulnunk, Mammonként imádnunk. Meakulpázva jajonganunk, mennyire igaza van, s hogy mi valóban mennyire méltók vagyunk a megvetésére.

Hát itt tartunk. Bár úgy hiszik, naponta megalázhatnak bennünket, mégis csak egy dolgot bizonyítanak a napnál világosabban: a saját lelki durvaságukat és alantasságukat. Már többen feltették nekik a kérdést: ha itt annyira rossz, miért éppen itt élnek? Ha megvetik a magyarságot, miért élőködnek a nyakán? Miért fogadják el a kitüntetések, melyeket – méltatlanul – tőlünk kaptak? Mi persze belátjuk, kelletlenül túrjuk, hogy az agresszív ember képtelen nem agresszíven viselkedni. Holott az agresszió is kordában tartható némi önfegyelemmel, gondos önneveléssel, ha a családi milió már nem adhatta meg nekik ezt az elemi nevelési alapot. Ha olyan fényes elme és nagyszerű lélek lakna bennük, mindez nem is lenne gond. Származásunkról nem tehetünk, de hogy mivé leszünk, arról már annál inkább.

Ám az éhes proletár csak éhes proletár marad. Jólétben, gazdagságban, jó pozícióban is. Félreértés ne essék, nem a születés szerinti osztályról beszélünk, hanem csupán azokról, akik a nagy internacionalista eszme égisze alatt hirdettek egyenlő jogokat és azonos részesedést a közös javakból. S végül ez lett belőle, mert eredetileg se akartak ők osztozkodni senkivel. Márkavédjegyük a feneketlen önzésük lehetne, már ha ezt ki lehetne tenni a kirakatba. Mi nem kívánjuk viszont nekik mindazt a rosszat, amit naponta ránk söpörnek. Csupán annyit, hogy legyenek fejlődőképesebbek, s hogy kinőjék valahára azt a kultúrapótlékot, amit most még olyan nagyra tartanak. S hogy a másokkal szemben gyakorolt kirekesztő magatartásukkal ne rekesszék ki magukat a becsületes többségi világból. Önnön hipokrizisük jegyében sem.

Eger, 2011. szeptember 13.

Mitől balliberális a média?

Vannak kérdések, amelyekre csak komoly önmarcangolások árán kaphatjuk meg rég várt válaszainkat. Mindig jön a gondolat: miért hagytuk, hogy így legyen? Aztán vagy alámerül a néma csend és büntudattal telített hallgatás mélységes fenekére, vagy vulkánként tör a magasba, hogy nagy feltűnést keltsen, vagy botrányt kavarjon maga és szerzője körül. Igen, tudjuk, sokakban merül most fel a kérdés, miért az önmarcangolás, ha mások bűneiről van szó, csak nem valami rejtett anyag vagy bűnrészesség lappang valahol? Mielőtt még bennünket állítanának pellengérré jó ballib szokás szerint, hadd nyugtassunk meg mindenkit: a lelkiismeret mindig csak azokban dolgozik, akik becsületes felfogásban élnek. Az ellenoldaliak viszont rendre hátrítanak. Alig várják, hogy valaki a kezük ügyébe essen és rákenhessenek minden sarat.

De hogy ne kalandozzunk el túl messzire eredeti témánktól, foglalkozzunk egy kicsit a sajtó nagy homályos „embergyáraival”, azaz a sajtóiskolákkal, ahonnan ilyen sok furcsa felfogású „szakmunkás” kerül ki. Mivel manapság már a filmgyártás is jószereivel egy iparágnak tekinthető, nem hallgathatjuk el közösségvállalását annak édestestvéreivel sem, a nagy hírgyáraktól, melyek ma már egyáltalán nem a közönséget és annak igényeit szolgálják, hanem megbízóik igénytelenségét és agresszív manipulatív szándékait. Nem többet és nem kevesebbet állítunk, minthogy a sajtóvilágot az agy mosásnak egy neme élte: mindenáron a saját híveiké tenni, akit csak lehet, függetlenül a közzé tett híryananyagok valóságtartalmától. Ehhez azonban vissza kell nyúlni egészen a gyökerekig, ahonnan a „lélekvadász” médiumok eszmei salakjukat merítik. Jobb híján. Tiszta forrás helyett.

Az újságíró iskolákról beszélünk, melyek, nem tudni, milyen alapon válogatják ki és tartják meg diákjaikat, de a végeredmény mégis mindig olyan, mint a prekonceptiók ingoványos vidéke. Semmi nem az, aminek látszik, a végeredmény pedig mindig az, amire eredetileg beprogramozták. Akár a szerencsejátékok látványos üveglombikjai, ahol minden áttetsző, csak a számítógépes program cseles húzásait nem látja senki. Muszáj hinni a szemnek, miközben Rodolfo mester boszorkányos ujjait nem követik, holott eleve felhívta rá a figyelmet. A hírgyárosok és médiasztár-képzők persze nem figyelmeztetnek semmire. Szinte reklámozni se kell, meg az magától. Ki ne szeretne az egyes számú alakká avanszálni, még ha pár hónapra is? A fiatalokat könnyű elkápráztatni olcsó trükkökkel, vacak szlogenekkel, mert nincs mögöttük a család, hogy felhívja figyelmüket a nekik előre felállított csapdákra. Anyu-apu nem ér rá, mert hajtja a pénzt (vagy a túl sokat, vagy a túl keveset, és mindkettő olyan fontos). Nagy lábon élni, vagy éhen nem halni családostul, ez itt a kérdés. A villanypásztor meg csak ontja a sok okulásra való példát, hadd teljen meg a gyerekek buksija a sok anyaggal! Az információözön azt a látszatot kelti, hogy a mennyiség pótolhatja a minőséget. Sok lúd disznót győz, véli a nagy manipulátor, és mindegy, hogy az ország első prominense az, akit le akar hengerelni, vagy a feltörekvésben még hívó, naiv gyermek.

Az egész bővli rendszer olyan, mint bármely egyszeri használatra szánt, eldobható, bármikor bármivel lecserélhető anyag sáros tömege. Van, mert látszik, hogy van valamiből, de a kulisszák mögötti hatalmas birodalom nem engedi láttatni magát. Holott ott a lényeg. Ki töpreng el azon, hogy a hírek nagy része miért illik bele a rémhíradó kategóriába? A vér, az agresszió, a pusztítás látványa teljesen normális nézivaló, mert nem a közvetlen közelünkben játszódik. A nagy felébredés mindig csak akkor következik be, amikor mellettünk is beüt a ménkű. A „röhögő zsinórok” rángatói ma már bármit előidézhetnek, s nemcsak virtuálisan, hanem valóságosan is. Földrengés, cunami, földcsuszamlás, háború szinte gyerekjáték nekik. Ülnek a virtuális-brutális játékgépük előtt, és

gombnyomásra gyártják le a megrendelt katasztrófát. Még jó okot is kreálnak hozzá. Mert X ország nem hajlandó a demokrácia útjára térni, mint ahogy más, rendes országok teszik. Mert X párt nem hozza a vele szemben támasztott elvárásokat. Mert X politikus nem hajlandó „józan kompromisszumokat hozni”, azaz mutyizni a saját népe feje fölött a trendi szervezetekkel, bankokkal, mert különutas politikát akar folytatni, ami halálos bűn. Aztán lódul a lavina, mely rosszabb minden sárlavinánál. A gépezet beindul, és mivel internacionálisnak, globálisnak, nemzetek fölöttinek hiszi és tituláltatja magát, egyúttal abban is hisz, hogy különb bármely nemzeti sajtónál, szervezetenél és a brancshoz nem tartozó sajtószakmunkásnál. Hisz a nyomtatott szó teremtő erejében, melynek csak egy hibája van: ki van forgatva minden igazságtartalmából, és ami igaznak, valósnak látszik benne, az a legcsúfabbul meghamisított eleme. Az áligazságok, a pszeudo-hősök, a kiforgatott fenekű álomhősnők, a meztelen igazságnak mondott álépitmények.

Nehéz meg nem látni egy józan ésszel gondolkodó embernek, ami ma az arab világban zajlik. Látszólag a végletekig elszegényített népek lázadtak fel zsarnokaik ellen. De ismervén a hírmanipulátorokat, a háttérben lázító, indulatokat korbácsoló ágensek munkája is jól érzékelhető. Ők tudják, kin keresztül kell hatni a tömegekre, kit mozgassanak alig látható zsinórjaikkal. Az előre várt, beprogramozott eredmény a kezük közt van. Részben egymásnak ugraszthatják az általuk egyáltalán nem szeretett két oldalt (hadd egyék meg egymást), másrészt előkészíthetik azt a modernkori „honfoglalást”, mely újabb területekhez juttathatja őket, a nagy felvásárlókat (mindig csak előzetesen lepusztított, tönkretett országokban és régiókban, potom pénzért). Arról az ún. „keleti” blokkbeli országok népei mesélhetnének a legtöbbet (és legigazabban), valójában mi is történik egy kiszemelt célországban, ahol a hatalomba ültetett bábkormányok segítségével könnyűszerrel lerabolható a maradék nemzeti kincs. Azért ne legyünk naivak! Célországnak csak az alkalmas, amelynek csábító tartalékai vannak természeti kincsekből, szép ingatlanokból, megkaparintható javakból. A nincstelenek maradnak a lenézett kategóriában, kit érdekelnek?!

Médiaszakmunkásból is kétféle van. Az egyik túl ostoba és agyimosott ahhoz, hogy az egész rendszert átlássa. Ők a kisebb jelentőségű ügyek kitekergetői, a csűrő-csavaró, mindent egy szempont szerint átmagyarázó nagyokosok. Vannak aztán a dörzsöltebbek, akik nagyon is jól tudják, honnan fúj a szél. Ők – családi kapcsolataik révén – mindig első kézből kapják az információkat. Az ő dolguk az, hogy irányítsák az általuk és megbízóik által csak zombinak tekintett beosztottaikat vagy rangsorban alattuk levőket. Ők már azok, akik egy nagy világhatalom részeseinek tekintik magukat. Nemcsak naiv kollégáikat nézik le, hanem az egész világot. Akikre viszont a legvadabb dühvel vadásznak, azok a még megmaradt függetlenek, az igazságot mindennél, náluk is többre becsülő, „száguldó riporterek”. Most még úgy tűnik, hogy az üldözők bírnak nagyobb, több és hathatósabb eszközökkel. Biztosak benne, hogy csak ők nyerhetnek. De ha ez így lenne, mi maradna egy önös érdekek alapján mozgatott világ romjain, mikor már minden népet sikeresen egymás ellen ugrasztottak? Ki szolgálná őket, ki termelné meg javaikat, ha már csak ők maradnának meg a Földön? Vajon a természet nem éppen ezek ellen az életellenes szörnyűségek ellen lázad?

A hazugsággyárosoknak van egy gyenge pontjuk. Nem hisznek az igazság mindent elsöprő erejében. Abban, ami lényegét tekintve Istennel azonos. Épp ez a pont, amely egyetlen legyintéssel fogja földre ontani őket. A következetes, megalkuvást nem ismerő igazmondás, a pillanat alatt porlasztó hatású, legnagyobb fegyver. Ez nem tehető balliberálissá. Mindenható, mint aki kimondatja velünk.

Eger, 2011. február 20.

Befelé forduló világ

Ma már kevesen olvasnak verseket. Régen is így volt ez, vágja rá a hebehurgyán ítélkező, aki szeret mindenre fanyalogni, s ha lehet, a felelősséget elkerülendő, mindent egybemosni. A felelősséget ezzel lerázta, a dolgok mélyére nézni nem szeret, részéről ennyivel el is van intézve a kérdés. Maga a probléma ettől még tovább létezik, senki nem oldotta meg, baljóslatú hatása tovább erjeszti a világ szerencsétlen kenyerét. Mi azonban kíváncsiak vagyunk a dolgok gyökerére, és a megoldást is szeretnénk megtalálni, ha már filozofálásra adtuk a fejünket.

Akkor nézzük csak, ki nem olvas, és miért nem olvas? Ma már frázisszámba megy azon sopánkodni, hogy a televíziózás a maga képi világával háttérbe szorította az olvasott kultúra iránti igényt. De vajon csak a TV a hibás mindezért? A választás lehetősége mindenkinek adott, a zajládát ki is lehet kapcsolni, nemcsak be, és nem muszáj válogatás nélkül mindent megnézni. Aki eddig olvasott, eztán is fog, a jó könyv és sokkoló képi élmények közé nem lehet egyenlőségjelet tenni. Akinek sekélyesebb igényei vannak, az úgyis be fogja érni a gyengébb kínálattal is, minek erőnek erejével megváltani a világot? Hát igen, már megint a gyenge érvek és a dolgok elintézésének leggyorsabb módja, gondolja a töprengeni nemigen szerető átlagpolgár. Ebben a liberális sajtó és közmédiák által uralt világban nehéz is volna magányos harcosként megbirkózni egy ilyen hatalmas feladattal. De mi vezet odáig, kérjük mi, akikben nyughatatlanabb lélek lakik, és váltig keressük a valódi okokat.

Ha egy gyermek olyan közegben szocializálódik, amelynek természetes igénye a könyv, ott nehezebb dolga van a hivatásos agyamosodáknak. Már az egészen apró gyermeket is izgatja, mi történik, mikor a felnőttek elmélyülten olvasnak valamit. Mi lehet a könyvben, amiben gyakran csak fekete ákombákomok vannak, kép semmi, színes vonzerő semmi, a papa és a mama mégis csak arra figyel, s neki komoly erőfeszítéseket kell tennie, rosszkodnia vagy odabújni, hogy elvonja a figyelmüket arról a Valamiről? Igen, ez lehet az első impulzus, meg a képeskönyvek világa, amellyel hamarosan meg fogják ismertetni őt is, a legkisebbet a családban. A kicsiknek hagyományosan verseket, mondókákat kínálnak, s csak eztán a meséket, a hosszabb szellemi csemegéket. A szülők jó esetben maguk is tudnak kívülről népi rigmusokat, ringatókat, térden lovagoltató versikéket, csiklandozókat, s persze a gyermekdalokat, melyek épp a megfelelő időben keltik fel az apróságok érdeklődését az irodalom iránt. Kell a közös élmény, mert ennek híján korán kihunyhat a tudásszomj, s ha egy gyermek érdektelenné válik az anyanyelvi szépségek iránt, akkor majd a tanároknak is vért kell izzadniuk, hogy ezen valamit csiszoljanak.

Ma már viszont zseni gyermekkorban adott a számítógépes világ, meg a villanypásztor, s ha a gyermek ott több impulzust talál, mint a közvetlen környezetében, akkor befelé fordulóvá válhat. Igen, nem nyelvbotlás: befelé. A kommunikációs csatornák látszólag kifelé nyitnak, sok, talán túl sok új információt nyújtanak, az egyéni kommunikáció hiánya, a számítógép előtt görnyedés mégis „elnémítja” a család ifjabb tagját, tagjait. Ami valaha elképzelhetetlen volt, hogy a testvérek ne foglalkozzanak egymással, ma már megvalósult rémálom. Mindkettő belemélyed a saját elkülönült világába, és alig szólnak egymáshoz, csak kívülről várják az ösztönző jeleket. Mivel senki nem tanítja meg őket arra, hogy a virtuális ismeretségeknek veszélyei is vannak (olykor maga a szülő sem sejtje), a gyermek ki lehet szolgáltatva rossz szándékú felnőttek önös játékainak, esetleg pedofil bandáknak. Jóllehet a nemkívánatos tartalmakat ma már ki is szűrheti a gondos szülő, de mi a helyzet az elmaradt beszélgetésekkel, kedveskedő összebújásokkal, a szülő-gyerek kapcsolat alapvető igényeivel és a hogyan fog boldogulni később egyedül a nagyvilágban? Törvényszéki szakértők tudnának a legtöbbet mondani róla, mi lesz abból a fiatalból, akit érzelmileg elhanyagoltak és nem tanítottak meg a helyes

érzelmi kommunikációra. Ha már kialakult az érzelmi igénytelenség igénylése, akkor igen keveset tehet értük az iskola és a normál társadalom.

Nehéz pontosan elmondani, mi történik a gyermek agyában, s legfőképp a lelkében, amikor befogadja a verseket és az általuk is közvetített zenét. Annyi azonban bizonyos, hogy valahogyan tökéletesedik általa. Nyitottabbá válik, megtanul helyesen asszociálni, azaz különféle dolgokat, fogalmakat könnyűszerrel összekötni gondolatban. A világot érti helyesebben, a jelenségek titkos összefüggéseit, akár a kozmikus törvényeket is, miközben „csupán” játszik és egy új értékrendet fogad be. Aki jobban érti a világot, az könnyebben érti meg embertársait is. Enélkül a világban is csak tájékozatlan vendég lehet. Tévelyeg benne, ahelyett, hogy beleilleszkedne és a mások elfogadása által tudná elfogadtatni magát is a társakkal, a vendégutasokkal. Az asszociációk lehetővé teszik a szabadabb képalkotást, ennek segítségével pedig a pontosabb önkifejezést, a tömörítést, a helyes fogalmazást.

A modernkori iskolai számonkérésnek ma már kevésbé része az önálló felelet. A gépies tesztírás, feleletválasztós megoldások háttérbe szorítják az önálló fogalmazás és a publikum előtti fellépés nagyon is szükséges lehetőségét. Ha egy fiatal kommunikációja arra szorítkozik, hogy gépiesen elismételje dolgokat, melyeket nem mondhat el a saját szavaival, hanem gépiesen ismételve, a mások logikájával manipuláltan ad vissza bemagolt fogalmakat, attól értelmileg nem fog helyesen fejlődni. A költészet és általában a művészetek világa épp ebben nyújt segítséget. A költők olykor bizarr módon kapcsolnak össze fogalmakat, melyek első olvasatra talán nem is érthetők, ám befogadásukkal újabb távlatok nyílnak meg a figyelmesen olvasó és közben békésen szemlélődő lény előtt. Ne gondoljuk, hogy csupán az ember rendelkezik effajta affinitással. Van úgy, hogy madarak kapcsolódnak be pompás énekükkel a szabadtéri koncertekbe. Ők értik az éterben szabadon terjedő, tovaszálló hangokat, s hozzáfűzik a saját gondolataikat, s ezáltal teszik emlékezetesebbé az emberi gondolatokkal áradó koncerteket.

Ha meg akarjuk fogalmazni, miért nem olvas a mai ember verseket, a fentiekben leírt jelenség máris megadta a választ: mert nem tanult meg, vagy elfelejtett elvonatkoztatni a konkrét tartalmaktól, s mert ellustult a készen kapott, „konzerv” anyagoktól. A szabad képzettársítás helyett elfogadta a tálcán kínált gépi-képi anyagokat, s ha maga kényszerül rá, inkább irányításra vágyik, minthogy azon strapálja magát, hogy kibogozza a rejtett értelmeket. A televíziózás képi kultúrája, mely egyébiránt ragyogó lehetőséget is kínálhatna, ahelyett, hogy a társadalom eszmei kloákájaként működne, így teszi védtelenné és kiszolgáltatottá az idejekorán fel nem ébredő embert. Ugyanez mondható el az Internet világáról, s ne higgyék, hogy ez egy elmaradott szemlélet. Az írástudó ember mindig fenntartja magának a jogot, hogy szabadon gondolkodhasson, s ezt épp a túltengő liberális szemléletnek nem illik elutasítania mint elemi jogon járó alternatívát. S hogy van-e kiút ebből az eldzsungelesedett világból? Mindenképpen. Egy új generációt felnevelni a társadalom egésze szempontjából porszemnyi idő. Ne legyintsünk a kritikára! Az emberiség elbutítása mindig is a háborúcsinálók érdekét szolgálta. Nekünk, évszázadokon keresztül elnyomott, háttérbe szorított magyaroknak elegendő tapasztalatunk van hozzá, hogy könnyedén hártjuk ezt a veszélyt. Fedezzük fel újra klasszikusainkat, és ismerjük meg a maroknyi csapatot, amely még mindig beszéli azt a mások által már elfeledett nyelvet! Ne hagyjuk, hogy bezárjanak önmagunk világába, hiszen a felfedezésre váró helyek vonzóan szépek, megannyi új ismeret.

Eger, 2011. szeptember 4.

Belecsapni a pudingba

Mikor kényes témát érintünk, márpedig gyakran kell, felmerül ez a kissé népies vagy szleng stílusú minősítés a témaválasztást illetően. A talpsimogatás nem újságírói műfaj, bár sok ellenpélda van rá. Ettől mi még ragaszkodhatunk a zsurnalisztika merészebb hagyományaihoz, melyek a közönséget is jobban felrázzák és állásfoglalásra készítetik. A törleszkedés, nyalakodás a humanizmus óta sajnos irodalmi műfajjá avanszált, így túrjuk vagy fumigáljuk. Ha nem tennénk, akkor is kanonizálta a Ginsberg-nemzedék, mely modernségnek álcázott környálásként vezette be a világirodalomba piederesztálra emelt önmagát és haveri körét, az általa művelt műfajszerúséggel egyetemben. Bárhová nézünk, mindenhol égetően fontos és sürgős, megoldásra váró kérdések tömkelege, egyre türelmetlenebb embertársak „döngetnek kaput, falat”, mert ha nem teszik, a kutya nem figyelne oda rájuk. Ez is a modern kor átka: a fejhallgatóval közlekedők hallása olyannyira eltompult, hogy az üvöltésnél kisebb hangerőt nem is érzékelik. Csak onnantól kezdve figyelnek bármire, ha megemelt hangon közlik velük. Ugyanezt szolgálja a médiumok üvöltően stupid reklámáradata, mely vagy konzumidiótává nevel, vagy önvédelemből kikapcsolatja az ember figyelmét a számára ártalmas és kellemetlen kép- és szövegládáról.

Minden társadalmi osztálynak és néprétegnek van követelnivalója, és úgy tűnik, ez épp most jutott az eszébe, jóllehet hamarabb is megtehetette volna, mikor azok voltak uralmon, akik bajaikat okozták vagy kiprovokálták. A magyar bajok a magyar kormányon csapódnak le, és mivel különbözik elődjétől, valószínűleg ő is fogja megoldani. Nyilván nem egyszerre, hanem megfelelő sorrendben, s remélhetőleg még kellő időben is. A cigányokat mindig van, aki hergelje, és a tanulatlanság vevő a demagógiára. A párt- és rendszerhű karhatalmiakat és megmaradt párttagságot könnyű olcsó trükkökkel fanatizálni. Náluk az imprinting olyan mélyreható károsodásokat okozott, hogy csakis az újra leszületés adhatja meg nekik a változtatás igényét. Addig marad a Fletó-buli Bangó Margittal, aki dalosan átkozza el mindazokat, akik nem értenek egyet velük, langyos sörrel, olcsó virslivel, Kovács Lászlóval, egyéb őskövületekkel. Ja, és hogy el ne felejtjük: liget, sátor, lagzi zene, orbánózás, némi trágárkodás, dulakodás, hogy a repertoár teljes legyen. A majálisok ideje lejárt, de jöhetnek a juniálisok, ha van, aki kibírja a rekkenő hőséget vagy a hirtelen lecsapó viharokat.

Az egész világ egyszerre forrong, mert mára elviselhetetlenné váltak azok a társadalmi különbségek, amelyeket a rendszerek versenyéből győztesen kikerült kapitalizmus és a demokrata eszme, vagy mit is beszéljek, a demokráciának hazudott műanyag változat okozott. Mivel a kommunizmustól már nem kell félni, az egyik kesztyűs báb agyonütötte a másik kesztyűs bábót, most a másik, a győztes játszhatja el a rossz fiút, akit természetesen a hamvaiból utóbb feltámadó, majd gyorsan nevet változó, azaz átkeresztelkedő, régi kesztyűs báb fog leverni ismét. Közben folyik a kettejük által kiváltott újkori népvándorlás, amit most migrációnak neveznek, és amit ki lehet váltani háborúkkal, elviselhetetlenné tett klímával, ellehetetlenített gazdasági helyzettel, járványokkal, alulfizetettséggel vagy egy újabb Ígéret Földje (Újvilág) kecsegtetésével. Sok a variáció, kevés a fantázia, mert akik mindezt működtetik, nem valami kreatívak, mindig csak az elődök jól bevált módszereivel machinálnak. Miért is ne tennék? Akik még emlékezhetnének és felismerhetnék az összefüggéseket, majd megnevezhetnék a bűnösöket, lassan már kihálnak, az írástudókat pedig korrumpálták vagy lehetetlen anyagi helyzetbe hozták régen. Most az orvosok adtak ultimátumot a kormánynak, mert a kezdő fizetések nagyjából azonos szintűek a budapesti csöveseknek ajánlott bérekkel, ha hajlandóak felhagyni a főváros teleszemtelésével és munkába állni, közteret takarítani. A szándék és a terv jó, csak az arányok, kérem, az arányok! Minimum hat év kemény munka, vasakarát, rengeteg felelősség,

majd a szakvizsgákra való felkészülés, ugyanilyen kitartással, szemben az utcán hentergéssel, gyakori akarategyengeséggel és szenvedélybetegséggel... A kettő közé hogyan kerülhet egyenlőségjel, felfoghatatlan. Persze a hajléktalan-program nagy kihívás a pedagógusbérekkel szemben is, hiszen a nettó tanári fizetés sincs messze a takarítókétól. Mindez még az átkosbeli hagyaték, tudjuk, de hát ezt jámbor türelemmel bírni, az se semmi. A furcsa közhangulat oka valószínűleg az, hogy az emberek hirtelen öntudatukra ébredtek korábbi, terrorizált állapotukból. A folyamat egészséges, csak az indulatok irányulása helytelen. Nem korábbi kízóik ellen fordulnak, hanem azok a célpont, akikre ezt az átkos örökséget hagyták elődeik.

És ott a többiek bánata is. Az import önző szemlélet, mely szerint a nyugdíjas csak teher a többiek nyakán. Mintha a kifizetendő nyugdíjat a többiektől vonnák meg, nem pedig azokért a munkás évekért járna, melyek során a minimálisnál is minimálisabb bérezésben volt részük. Nem az általuk rendesen lerótt járulékokból, nem az időközben elhalt társakéból. Egy szó sem esik azokról az önző államformákról, melyek csak elhasználni, maximálisan kihasználni, majd szemétként eldobni kívánják a most még az öregek ellen felhergelt fiatalokat is, pedig a pudingban benne van ez is. Az érintett, vérig sértett idős emberekben viszont gyakran felmerül az a kérdés, hogy akkor mi értelme van nyugdíjjárulékot fizetni, ha az állam már csak azt figyeli árgus szemekkel, mikor fordul fel a nem éppen megbecsült idős ember?! Bizonyos esetekben még a korai nyugdíjazás sem indokolatlan. A röntgenorvos, röntgenasszisztens olyan egészségtelen sugárzásban dolgozik, hogy örülhet, ha a csökkentett korhatárt is megéri. Az uránbányász azért kapott kiemelt bérezést, mert tudja, hogy az öregkort nincs esélye megérni. Másak az életkilátásai az elit iskolában tanító tanárnak, mint a kültelki iskolában, veszélyeztetett gyermekeket évtizedekig tanító kollégájának, aki gyakran kész idegroncsként kerül ki onnan, ha idejekorán pályát nem változtat. De mindezek csak felmerülő gondolatok. Eszünkben sincsen összevetni olyan „szaktanácsadók” fizetésével, akik sokmillió, netán milliárdos lyukakat hagytak a magyar költségvetésben, holott tevékenységüknek semmi pozitív látszatja sincsen, gyakran még írásos feljegyzés se készült nagybecsű munkásságuk dokumentálására. Mint ahogy arról sem tudni, ki adta azt a hülye tanácsot Gyurcsány Ferencnek, hogy lövesse, mérges gázokkal fújassa le a békésen tüntetőket. Persze nem kell olyan messzire visszamenni időben. Szócs Géza se tud komolyabb választ adni, miért éppen Dávid Ibolya sógorára akarja bízni a magyar filmgyártás megújításának dolgát. Arra az emberre, akinek keze alatt első körben egyszerűen eltűnt a Hontalanság c. film rendezésére adott, jelentős pénzösszeg. A nagyságrend nem egy-két millió, hanem százmilliók pénzekekről beszélünk. Ugyanakkor a magyar írók se kapnak választ arra a szerény kérdésekre, az ő munkájukat miért nem honorálja soha senki. A művész alkosson pusztán élvezetből, éljen az égi mannából, és távozzon az élők sorából kellő szerénységgel, csendesesen. A most záruló könyvhét kapcsán ez is aktuális. A hitelesség kedvéért hozzá kell tennünk, hogy a Ginsbergékre hajazó, hazai környalók viszont sztárgázsit kapnak, holott „művészetüket” már a jelenkor is elejtette, nemhogy az utókor csodálatára számíthatnának. És ezt nemcsak a gyakori magyargyalázás miatt kapják, hanem mert stílusuk modoros, frázisszerű, és mert nem lehet élethosszig lázadó kamasznak megmaradni, utóbb saját értékeket is teremteni kell. A permanens üvöltés egy idő után fárasztó, a közönség befogja a fülét, jöllehet a haveri sajtó ennek épp az ellenkezőjéről számol be.

Nos, talán mára elég lesz ennyi az aktuális pudingból. A bajokból soha tanulni nem akaró tanácsadók figyelmébe ajánljuk egykori marxista tanulmányaikat: rosszak az elosztási viszonyok, kedves elvtársak. A pillanatnyi divat sztárfizetésével szemben ott vannak az exhibicionizmusban nem szenvedő, csendes dolgozók és alkotók. Mi már tudjuk, ki marad fenn az idő rostáján. De azért ne írassanak ki rá újabb tendereket, hogy erre ők is rájöhessenek. Szívesen megszűnjük, ingyen is, ahogy

szoktuk... Legelső tippünk: kemény kormányprogramot gyenge láncszemnyi miniszterekkel, államtitkárokkal nem lehet megvalósítani. „Új műsorhoz új férfi kell”. Az SZDSZ ejtőernyősei, döntéshozói pozíciókban nem azok.

Eger, 2011. június 5.

Az egeri színház jövője

Blaskó Balázs egy neves művészdinasztia tagjaként nőtt fel Egerben és jelentős pályafutás után jutott el a színgazgatói szerepig, mely talán élete nagy szerepe lesz. A bazilikára néző, szép szobában egy szokatlanul hűvös nyári délután beszélgetünk legújabb tapasztalatairól.

Blaskó Balázs Jászai-díjas színész, az egeri Gárdonyi Géza Színház igazgatója

Fotó: Gál Gábor

-Hogy érzi magát a színi direktori székben?

-A pályázatás időszakában volt egy nagyon jól érzékelhető költségvetés, egyfajta rendnek vélhető jövőkép, egy biztosított helyzet, amely három hónap alatt homlokegyenest megváltozott, ellentétére fordult, és mindaz, ami garantált volt, biztosnak látszott, bizonytalanná vált és abszolút elveszett.

-Mitől változott meg?

-Heves megye önkormányzata a színház tulajdonosa, mint fenntartó, de Eger megyei jogú várossal közösen, 50-50%-os finanszírozásban támogatja a Gárdonyi Géza Színház működését. Természetesen egy színházi költségvetés sok-sok összetevőből áll össze, de a fenntartó mindenkor anyagi állapota és helyzete alapvetően meghatározza ennek a stabilitását. Ez a stabilitás került veszélybe azért, hogy Heves megye gyakorlatilag fizetésképtelenné vált. Az elmúlt húsz év szocialista vezetése padlóra vitte Heves megye vagyonát és anyagi lehetőségeit. Ehhez járultak még az utóbbi három év Hospinvest-es csatározásai. A szocialista vezetés kivérezte a megyét, és mintegy hét és fél milliárd forint tartozásállománya (hitel, beszállítói számlák, kifizetetlen számlák) jött össze, amelynek része a G.G. Színház számlatartozása is, mégpedig azért, mert a korábban, a 2011-es évre garantált költségvetés, amelyet ez év januárjában fogadtak el, gyakorlatilag nem került kifizetésre, ugyanúgy, ahogy a 2010-es költségvetés megyére eső része sem. Kialakult egy finanszírozási hiány, amely kizárólag a megyei önkormányzat anyagi állapota miatt vált ilyen tarthatatlanná. Ez azt jelenti, hogy a színház a 2010-es naptári és gazdasági évből a 2011-es naptári és gazdasági évre 14 millió forintos számlatartozással fordult. Én február 1. óta látom el feladatokat. Hivatalba lépésem pillanatában ez a 14 millió Ft már 25 volt. Ez jelzi, hogy a rendszerben nem található pénz. Ettől kezdve minden gyakorlatilag illuzórikus és pseudo körvonalakat mutat, tehát virtuális. Nincs fedezet.

-Ez olyan, mint a kamathitel-csapda?

-Ez teljesen konkrét. Jönnek a bemutatók, elkezdődik a felkészülés, megtörténik a bemutató, majd jönnek be a számlák. A gázsink, a színész, rendező, tervező, dramaturg, stb.-re egy nagyon komoly számlamennyiség bekerül a rendszerbe, amelynek nincs fedezete. Aztán jön a következő, újabb óriási számlamennyiség, ez vált végül is 60 millió forint tartozássá. Ebben a helyzetünkben érte a megyét egy bírósági peresztés, amelyben 280 millió Ft-ot kellett volna a Hospinvesttel kapcsolatos tartozásként fizetni. Erre nem volt képes a megye, a pert elvesztette, ezért adósságrendező biztost rendeltek ki mellé, és így minden adósságállomány, közte a G.G. Színház számlatartozása is bekerült ebbe a rendszerbe, ahol zárolták a kifizetéseket. A megye 29 intézményt tart fenn, ebből 25-26 kötelező feladatvállalás (iskola, oktatási, szociális vagy egészségügyi intézmény). A kultúra, a színház, a múzeumi szervezetek fenntartása ún. önként vállalt kötelezettsége az önkormányzatnak, amelyről ilyen helyzetben a törvény intézkedik. A kialakult helyzetben a törvény tiltja az önként vállalt kötelezettségek további finanszírozását. Így vált a mi költségvetésünk virtuálissá. A megyének át kellett szerveződnie egy rendkívüli vészköltségvetésre, amely nem tartalmazza a mi költségvetésünket. Így Münchenhausen báróként kell a saját üstökünkönél fogva kirángatni magunkat ebből a mocsárból. Ehhez segítséget nyújt az a fajta automatizmus, amelyet az Előadó-művészeti törvény 2009. évi teljesítése biztosít (nézőszám, előadásszám, jegybevételhez kötött támogatás), amely mindig évkihagyással lép életbe. Ehhez jön még a 2010. évi önkormányzati támogatáshoz kapcsolódó ún. központi ösztönző támogatás. Ez egy olyan összeg, amely biztosítani tudja 2011. december 31-ig a működésünket, vagyis lefedi a közalkalmazotti béreket. Természetesen ez nem

elegendő. De ahhoz igen, hogy erre támaszkodva meg tudtam hirdetni és el tudtam kezdeni a bérletárusításokat.

-Milyen repertoár várja a bérleteseket?

-A következő évadunk ún. magyar évad, 25. éve lesz, hogy újra önálló társulata van az egri színháznak, magyar szerzőkkel ünnepeljük meg. Olyanfajta értékrendet kívánok megvalósítani és közzétenni, hirdetni és konzekvensen továbbítani a közönség felé, amelyben döntő a moralitás. Egyén és társadalom összefüggéseiben egy olyan viszonyrendszer, amelyben a tolerancia, a szeretet, a megbecsülés, az érték, a nemzettudat alapvető fontosságú tartalom. Erre próbáltam építeni és összeállítani a 2011/12-es évadot, amelynek során minden műfajban (dráma, zenés darab, operett, musical, gyermekszínház) ezt a gondolatiságot kívánjuk sugározni a nézők felé.- A nagyszínpadon és stúdiószínházi kínálatunkban is. *Sütő András: Káin és Ábel* c. drámájával kezdünk, melyet én viszek színre, bemutatója október 7-én lesz. Ezt követi *Schwajda György* átíratában Fazekas Mihály Lúdas Matyija, azaz *Lúdas Mátyás, Éry-Kovács András* rendezésében, majd *Huszka Jenő: Mária főhadnagy* c. nagyoperettje *Morawecz Levente* rendezésében. Ő a nyaranta évek óta nagy sikerrel játszott *Egri csillagok* c. musical, valamint a *Zrínyi 1566* c. történelmi rockopera színpadra állítója, és idén nyáron viszi színre a Rákóczi-évforduló megünneplésére a *Fejedelem* c. történelmi musicalt.

-Ez különösen fontos, mert a Rákóczi-évforduló szinte hallatlanba ment országszerte.

-Sajnos, igen. Pedig nagyon fontos, hogy megemlékezzünk a nagyon fontos évfordulók-méltóságos pillanatairól. Ezt követően mutatkozik be egy két részből álló esttel az újjászervezett tánctagozat. *Bartók: Fából faragott királyfi* c. színpadi művét adják elő, melynek *Balázs Béla* szövegkönyve alapján jól leképezhető története van,-majd, az est második felében a *Les preludes*-re alkotott táncfantáziával kapcsolódunk a Liszt-évfordulóhoz. Utána a nagyszínpadon *Háy Gyula: Mohács* c. tragédiáját *Csiszár Imre* állítja színpadra. Ebben szinte az egész társulat, a fiataloktól kezdve az idősebb generációig meg tudja mutatni magát Ez az előadás nagyon fontos pillére lesz az évadnak. Ezután Molnár Ferenc egy vígjátéka, a *Játék a kastélyban* kerül színre, *Makk Károly* rendezésében. Nagy öröm, hogy az idős mester elvállalta a felkérést. Nagy szeretettel várjuk, tudjuk, élményt jelent majd a közös munka. Eközben Dér András vezetésével elkezdődnek a Csíksomlyói passió próbái, melyet egy pannóvá szeretnénk szélesíteni. Ebben több népi zenekar (*Csik, Gajdos*), több táncegyüttes (*Vidróczki, Lajtha, Szederinda*) is fellép a színész-kollégáinkkal együtt. Sokat várunk ettől az előadástól, amelynek bemutatója a 2012 húsvét előtti nagypénteken lesz. Ez a nagyszínpadi kínálatunk. Emellett nagy súlyt kap a stúdióprogram, melyben kortárs darabokat kínálunk a közönségnek. Érdekes kísérlet lesz, *Egressy Zoltán* két ellentétes előjelű darabja: a *Sóska, sült krumpli*, *Dér András* rendezésében, valamint *Beke Sándor* volt igazgatónk színrevitelében a *Vesztett éden*, mely Madách Imréről szól: Fráter Erzsébettel kötött házasságáról, a Tragédia kialakulásáról, és Madách édesanyjával, az ő hármas konfliktusrendszerükkel. Nem mindennapos, hogy egy kortárs szerzőnek fél év alatt két darabja is színre kerül a stúdióban. Utána egy kis konferencia, szümpozion keretében a közönség bevonása mellett kritikusokkal átbeszéljük majd a két előadás tanulságait. Izgalmasnak ígérkezik. Ezután egy egri szerző, Magyar Elemér debütál egy nagyon érdekes cigány történettel, melynek műfaját tragi-groteszknak lehetne mondani. Emellett egy ifjúsági programot indítunk el, *Játsszunk* címmel. Ennek azt az alcímet adnám, hogy „Színház az iskolában, iskola a színházban”. Talán didaktikusnak hangzik, de mégis valahol megközelíti a tartalmat. Szeretnénk a következő évadban előkészíteni a 2012/13-as, 14-es, stb. évadokat és a fiatalokat közel vinni a majdan készülő

előadásokhoz is. Ezzel az ifjúsági programmal (Csongor és Tünde, Liliom, Székely fonó, Galántai táncok) a leendő néző-generációkat célozzuk meg. Később a legtehetségesebb és legnagyobb affinitást mutató szereplőket beépítenénk az elkészülő előadásokba. A program során részben mi megyünk az iskolákba, másrészt az iskolásokat hozzuk be a színházba. Két avatott kollégánk, Dér András és Éry-Kovács András viszi ezt a vonalat, melyhez tőlem is megkapnak minden segítséget. Ezekhez a programokhoz, mint ahogy a zenés programokhoz is, pályázati forrásokat keresünk. (NKA. Nemzeti Erőforrás Minisztériuma, stb.). Ezek dióhéjban a terveink.

-Milyen az új szintársulat?

- Pozícióba kerülésemet követően mintegy 80 fiatal jelentkezett a társulathoz, azonosulni kívánva azzal az értékrenddel, amit pályázatomban és nyilatkozataimban megfogalmaztam.

-Ezek szerint nemcsak Ön nem ért egyet azzal a nemzeti hősokeket deheroizáló és a klasszikusokat állandóan besározó koncepcióval, mely az ún. „modern” színházat jellemzi-

- Az erőltetett, életidegen újraértelmezés, öncélú trágárság, az a súlykolt tendencia, amelyet a szélsőségesen liberális „szakma” erőszakol rá a közvéleményre, sokakban vált ki ellenérzést. Ez a „szakma” kialakította a maga kritikai hátterét, kritikus körét. Van egy olyan média-támogatott háttér ebben a rendszerben, amellyel nagyon nehéz konkurálni. Éppen ezért a Magyar Teátrumi Társaság, amelynek a GG Színház hivatalba lépésem óta tagja, gondolkodik azon, hogy kritikus tanfolyamokat indít olyan kritikus kör kinevelésére, amely polgári értékrendet képvisel, és amely a későbbiekben ellensúlyozni tudja ezt a minden határon túl eluralkodott, szélsőségesen liberális megközelítést.

-Ez a Makovecz-féle Művészeti Akadémiával rokon irányzat?

-Koncepciójában igen. A MTT tagjai zömmel vidéki színházigazgatók, nem is véletlenül, hiszen a kormányváltás pillanatától, 2010. május eleje óta folyamatosan megújulás alatt vannak a vidéki színházak, melyeknek vezetői zömében polgári gondolkodásúak. Ez a kör összetart, segíti egymást szakmailag is, elméleti és gyakorlati téren is. Nagyon fontos, hogy tudunk egymásról, ki tudjuk nyújtani egymás felé a kezünket.—Egymásra tud épülni több színház műsorterve, regionális együttműködés alakulhat ki pl. Északkelet-Magyarország színházi kínálata alapján. Amit ősszel bemutat az egri színház, azt tavasszal ugyanazokat a díszleteket felhasználva bemutathatja pl. a nyíregyházi társulat. Egy folyamatos változásnak vagyunk részesei és ennek örülünk.

-Leszerződtek már az új társulati tagok?

-A nyolcvan jelentkezőből 12 színész szerződik most színházunkhoz. Van köztük határon túl diplomát szerzett, itthoni egyetemen végzett is, olyan is, aki egri születésű. Mindnyájan Egerhez kötődő és itt dolgozni kívánó, nagyon tehetséges fiatalok. Az éppen harmadik diplomáját szerző új tánctagozat-vezetőnk, Topolánszky Tamás pedig 8, többnyire frissdiplomás táncossal dolgozik majd.

-Hogyan definiálná az Ön által elképzelt színházat?

-A pályázatom címlapjára ezt írtam: „Klasszikus-konzervatív értékeket tükröző, közvetítőeszközeiben modern, nemzeti népszínház.” Ezt a küldetést szeretnénk teljesíteni. Ez lényegében lefedi mindazt, amit

erről a témáról gondolni lehet. **A színház véleményformáló erő. A XXI. század magyar társadalmának alapkihívása a pozitív példaadás fájdalmas hiánya.** Az a legfontosabb, hogy mit visz haza magával a néző az előadás után. Nem fordulhat elő, hogy a deviancia dicséretével távozzon. Pozitív jövőképpel kell, hogy szembesüljön. Minden átélt bizonytalanság dacára meggyőződésem, hogy ebből a bizonytalanságból mindnyájunknak egy biztos jövőkép felé kell elmozdulnia.

-Ez egyfajta szó- és képmágia, mellyel az új színházat kívánják megteremteni, a szó teremtő erejével?

-Építeni szeretnénk. Folyamatosan deklarált kormányzati elképzelés, hogy a munkához való viszonyunkat, az egymáshoz, a közülethez, az értékekhez, az önkormányzatisághoz való viszonyunkat alapvetően, gondolatilag át kell strukturálni. Ehhez nyújthat segítséget a színház a maga belső jelzésrendszerével. Nincs erőteljesebb hívó szó a kimondott magyar szónál. Mi ezt szeretnénk minél jobban használni, a benne rejlő szépséget, árnyalt tartalmakat átnyújtani a nézőknek. Nincs jelen múlt nélkül, és nincs jövő múlt és jelen nélkül. A jelenben vállalt múlt nélkül nincs jövő. Ennek összefüggéseit, értékálló, értékeket teremtő és felmutató összefüggéseit kell magunkkal vinnünk a jövőbe. Hit nélkül nem lehet, nem érdemes élni. Ezt a hitet kell alapozni és stabilá tenni, erre lehet építeni. Ha minél többen összekapaszkodunk, és elhisszük, hogy az általunk elképzelt szebb jövő megvalósítható, akkor meg is fog valósulni.

-Hogyan viszonyul a miniszterelnök úr által felvázolt kultúrpolitika mindahhoz, ami az elmúlt egy év során megvalósult?

-Az országos választásokat megelőző nagygyűléseken folyamatosan megfogalmazódott: Ahhoz, hogy biztos jövő felé tudjunk elmozdulni, minden egyes embernek le kell számolnia saját belső romlottságával. Mindenkinek át kell gondolnia az életét, és le kell győznie a mulasztásos bűnt, a negatív dolgokat, amelyek rossz irányba vitték eddig. Fel kell ismerni, majd le kell győzni ezeket. Ha egyenként mindnyájan megtesszük és összeadjuk az ebből felszabaduló energiánkat, akkor lesz közös jövőnk. Én a fentieket nagyon komolyan véve pályáztam, és ezt szeretném megvalósítani igazgatói ciklusomban, azokban a műsortervekben, előadásokban, amelyeket egyrészt én rendezek, másrészt színpadra segítek. Mindemellett sajnós az elmúlt egy év során a megvalósulás, illetve az, amely a nagyszerű gondolatok után gyakorlattá vált, nem mindenben harmonizál ezzel. Nagyon sok jó szándék siklik félre, a dolgok nem úgy teljesülnek, ahogyan ezt feltételezik azok a döntéshozók, akik abban a helyzetben vannak, hogy gesztorként állhatnak bizonyos irányok mögött. A Nemzeti Erőforrás Minisztériumának hármas összetétele (egészségügy, oktatás, kultúra) nem szerencsés. Mindenképp jobb lenne, ha a kultúrának lenne egy markánsabban önálló képviselője, amelyben elkülönülő szerepet vihetne a színművészet, a képzőművészet, a zene, a tánc. Most, mint egymásra hasított fa, hever egymáson ez a világ.

-Valaha a kultúrát az oktatással és a sporttal vonták egybe közigazgatásilag.

-Most pedig egy még komolyabb súly nehezedik rá: az egészségügy. Elavult terminussal illetik ezeket a területeket: improduktív. Természetesen tiltakozom ellene, mert emberit produkáló, produktív világ ez, mármint az egészség, az oktatás és a kultúra területe. Ebből nő ki minden: személyiség, a lélek, alkotás, hit, erő, ebből lesz minden. Mindent ez generál, ami gazdaság, ami úgymond produktív, az mind ebből lesz.

-Akkor most ott tartunk, hogy anyagi gátak akadályozzák abban, hogy megvalósítsa mindazt, amit ebben az évadban és a tervezett ciklusban szeretne elérni. Honnan várnak segítséget, támogatást?

-Van egyfajta ígérvény, a kormányzati, egyszeri mentőcsomagként egy jelentős összeget helyezett kilátásba a G.G. Színház megsegítésére. Ez fedezet a naptári 2011-es év gazdasági lebonyolításához. A jövőt illetően azonban mindenképpen el kell gondolkodnunk azon, hogy esetleg másfajta működési formában éljünk tovább. Mindenképpen szeretnénk megmaradni Heves megye védőbúrája alatt, akár közintézményként, akár közhasznú, non-profit kft-ént. Fennáll a színház 11 éve megújult, gyönyörű épülete, van egy 22 lakásos színházunk, ez önmagában nagy érték, mely apportként szerepelhet egy közhasznú nonprofit kft. létrehozásában. Eger MJV a még gyengélkedő megye segítségére siethet azzal, hogy magára vállalja időszakosan 100%-ban, ami eddig 50-50% volt. A város elég gazdag ehhez, jobban mondva relatíve gazdagabb, mint a megye, amelynek a jelentéktelen illetékeken kívül nincs egyéb bevétele, s szinte csak központi elosztó szerepet tölt be.

Ezzel ellentétben a városok önkormányzata adókat vethet és vet is ki (iparüzési adó, kommunális, idegenforgalmi adó, stb.). Egy viszonylag jól gazdálkodó város soha nem kerülhet olyan helyzetbe, mint amilyenben most Heves megye van. Ezért gondolom, hogy Eger MJV, ahol a GG Színház működik, a segítségünkre fog sietni. Számíthatunk természetesen a többi színház támogatására, ha nem is pénzbeli módon, de eszközökben segíteni tudnak (díszlet, jelmez, technikai eszközök), és már segítségünkre is vannak. A kecskeméti Katona József Színház (Cseke Péter) felajánlotta, hogy a Játék a kastélyban teljes díszletét átadja. A szolnoki Szigligeti Színház (Balázs Péter) felajánlotta, hogy négy bontásra ítélt díszletéből válogathatunk, s azt hozunk el, amit használni tudunk. Ezek nagyon fontos gesztusok. Nem is gesztusok, ezek tettek. Ilyen módon tudunk mi, a Teátrumi Társaság tagjai, számítani egymásra. Vannak pályázati lehetőségek is (NKA, NEFMI, EU), minden esélyt megpróbálunk kiaknázni, és egy takarékos működésre átállni, ésszerűsítési folyamatokat bevezetni a munkaszervezésben, a jegyeladásban, a művészeti állomány és műszak egymás melletti működésében, a műszaki dolgozók munkaszervezésében, a műhelyház dolgozóinak munkáját illetően. Van tennivaló. Látom, tudom, és megvan a tervem, hogyan lépünk túl ezen a mostani negatív helyzeten, s őszintén szólva nekem ez erőt ad. Látom a kivezető utat, és tudom, hogy minden rosszból jót lehet teremteni. Ezen dolgozunk munkatársaimmal.

-Egységes a jelenlegi társulat?

-Alapvetően igen. Sokan azt látták, hogy a depressziós, a devianciát éltető nihilizmusba torkolló tendencia erősödik, és ebből a közönség jó része nem kért. Most a színház gyakorlatilag megtisztult attól az irányvonalától, amely az elmúlt évek folyamatait jellemezte, és amely többek között azt eredményezte, hogy a korábbi 12 ezer fölötti bérlőszámunk tavaly 8.200-ra csökkent. Ez komoly „eredmény” a letornázásban. Azok, akik most a társulatban maradtak és hozzánk jönnek, reményeim szerint egy jó cél érdekében szövetkező, nagyra hivatott együtttest alkotnak.

-Mit üzen azoknak, akik változásokat várnak?

-Van egy szlogenem: visszavárjuk bérleteseinket. Azokra gondolok, akik az elmúlt évek csalódásai miatt maradtak el, s azokra is, akik ezekben az időkben is kitarítottak, mint mi a művészek közül is, sokan. Mindenkit várunk – és visszavárunk. Nagy szeretettel várjuk vissza őket, és ígérem, hogy megváltozott tartalmakkal, szemlélettel, erőteljes világnézeti és értékrendbeli vállalással készülünk a következő évek megmérettetéseire. A magyar évadot követően, amelynek értékeit be szeretnénk

építeni az elkövetkezendőkben, a magyar klasszikusok és kortársak mellett meg fognak jelenni az európai, s a világirodalom legjelentősebb művei irányzatai,–mind prózai, mind egyéb műfajokban, s hiszem, hogy mindez egy kerek egészzé állhat össze öt év múlva. Ebben nagy szerepe lesz a tervezőknek, a zenés műfaj képviselőinek, a koreográfusoknak, zeneszerzőknek, karnagyoknak, dramaturgoknak. **A színház nagyon bonyolult és összetett műfaj. Minden egymásra épül, egymásba fonódik, s úgy kell kerek egészet alkotnia, hogy lehetőleg mindenki megtalálja benne a dolgát, az örömét.**

Csodavárás

Minden Advent és Nagyhét úgy kezdődik, hogy várunk a csodára. A csodára, ami önmagában és bekövetkeztében egyaránt megfoghatatlan. Nem körvonalazódik pontosan, csak jelzi közeledtét, majd jelenlétét, amitől életünk megtelik egy felfoghatatlanul szubtilis energiával. Persze az energia szó is túl póriás és földies annak kifejezésére, ami valójában történik, ami azt megelőzi és általa körülvesz. Bár mesterségem anyaga a szó, zavarban vagyok, amikor ezt kell megfogalmaznom. De az ünnep van olyan éterikus és felemelő, hogy mégis meg kell kísérelnem.

Isten mindnyájunkat tenyerén hordoz. Ám csupán kevesen vannak tudatában, mi történik velük, s hogy miért. Mikor a lélek túl magas akadályokat állít maga elé, földi fejjel azt sem fogja fel, hogy ez tőle magától ered, az esendő ember azonnal azt kezdi szidalmazni, akinek mindenét köszönheti. A földi élet lehetőségét, az anyagba süllyedés lehúzó erejét és az általa felkínált erőpróba-lehetőséget, mindent. Az anyag úgy le tudja húzni az embert, hogy tőle és miatta nem látja valódi esélyeit. Mi sem egyszerűbb, mint mosdatlan szavakkal illetni másokat, s főleg azt, aki mindennel ellátott bennünket, hogy földi hivatásunkat a legjobban általa tudjuk látni.

Már az is nagy szó, ha valaki felismeri küldetését vagy hivatását. Azt az egyszerű etimológiai vagy nyelvértelmezési tényt, hogy mindnyájunkat *elhívtak* és *elküldtek* ide valamilyen céllal. Ennek felismerése nem pusztán megvilágosodás által történik, hanem magunknak kell felkutatnunk – előbb eredetünket, majd magát az úticélt, ahová dolgozunk végeztével vissza kell jutnunk. Senki ne higgye, hogy ez lényegtelen, elhanyagolható vagy kihagyható a „munkatervből”. Előttörténetünk ismerete nélkül gyökértelenek, senkik és semmik vagyunk. Aki elveti népe és önmaga lelki sajátjait, az önként gyalogol bele egy mocsárba, mely olybá tűnik, mint egy földi érvényesülés vagy karriertörténet, mégis „lehúz, altat, befed”, és nincs, vagy nehezen van belőle kiút. A felismerés gyakran csak a földi út legvégén következik be, amikor a meghasonlott lélek már nem sokat tehet önmagáért. Amíg megtehetette volna, addig bármi másra, csak a belső hangra és az általa sugallt helyes útra nem figyelt.

Aki még képes visszaemlékezni vagy csak szimplán felfogni, hogy az élete mivégre adatott neki, az lázasan kutatni kezdi azokat a lehetőségeket, amelyek révén céljához érhet. Nem mindig az a legjobb út, amelyik könnyen járható. Minél magasabb rendű egy lélek, annál komolyabb próbákra vágyik. A könnyű út a linkek, a bliccelők, a potyautasok műfaja. Ők beérik a látszatérvekkel, az emberi érdemrendekkel, a hozzájuk hasonlók éljenzésével és az egymáson végzett környálással. Már elfelejtették vagy soha meg sem tanulták, milyen érzés a jól végzett munka öröme és a hangtalan dicséret, mely egy égi szózáttal, egy anyagtalán érintéssel, egyénre szabott jutalommal érzékelik. Ez az az égbe vezető lépcső, mely mások számára többnyire nem is látható, a kitüntettet mégis irigylik, mintha tőlük vette volna el a lehetőséget, mellyel ők amúgy soha nem is akarnak élni. Miért? Mert

fárasztó az oda vezető út. Mert könnyebb a lazálás, a nyakat, térdet, gerincet hajlító mozdulat, mint az egyenes tartás. Igaz, az istenes ember se cserélne a földi hatalmak előtt megalázkodó társával. Őt azért nem lehet megingatni, mert az üzeneteket, a *hívatást* és *küldetést* közvetlenül Tőle hallja, az Egek Urától. Nincs ebben semmi pátoasz, egyszerű a folyamat és a törtézés. Csak azok számára érthetetlen és megfoghatatlan, akik az egyszerű és tiszta igazság helyett a csűrés-csavarást választják, az egyenes út helyett mindig a görbén járnak, s közben folyamatosan nem értik, miért nem az övéké a jobb. Miért sugázzik valami kiválasztott társukból, ami olyan erős fényű, mint a glória. Ezért támadnak akkora hévvel mások ellen, akikben ennek a fénynek csak a szikráját is megérik. Ezért akarják letépni annak homlokáról azt a fényes valamit, amit nem értenek, de meg akarják szerezni maguknak. De legalább is el akarják venni attól a másiktól. Hogy azt nem lehet? Egyre nem értik és folyamatosan ismétlik ugyanazt a hibát, melyről azt se tudják, hogy helytelen.

Mikor eljön a várakozás ideje, a legnagyobb ünnepek előtt, mindenki egyaránt várja azt a megfoghatatlan és sokak számára felfoghatatlan *dolgot*, ami az ő személyes megváltásáról is szól. Ki ne szeretne üdvözülni, bűneitől mentesülni, azok alól feloldozást nyerni? Ám a valódi beismerés és vezeklés helyett földi praktikákkal próbálkozik. Megtagadja Istent, különféle okokra hivatkozva. Ezt a trónfosztást úgy viszi véghez, hogy a tagadás, majd az álok sorolása után különféle kacskaringós utakat tesz meg valódi szándékának elleplezésére. Ez pedig nem más, minthogy ő maga üljön a világ teremtőjének helyébe. Miért is? Hogy tiszta és elhivatott uralkodás helyett ott pöffeszkedjen, másokat letaposson és lerugdosson trónja alól. Ha földi magaslatra jut, éppen ezt fogja tenni. Ezáltal lehet megkülönböztetni a választott és elhivatott vezetőt a trónbitorlótól. Az ember egyik feladata épp ez lenne: disztigválni, kivel is van dolga. Elvetni a hibásat, és soha nem bántani, nem irigyelni és nem gáncsolni azt, akit Teremtője küldött az útjába.

Krisztus arcába nézve visszaborzadtak a gonoszak, az eltévelyedettek. Megláttak benne egy olyan (lelki) mélységet, mely tiszta vízű tóként tükrözte az ő lelkük mélyére (önmaguk által) gondosan elzárt lehetőséget: felemelkedésüket. A „bepiszkolódott” lélek számára semmi nincs olyan nyomasztó és riasztó, mint ez a szembesülés, mely hozzásegíthetné eddigi útja hibás voltának felismeréséhez, majd ezt követően a helyes irányváltáshoz. Azért fogadják el nehezen, sőt legtöbbször hevesen tagadják vagy támadják, mert eddigi „életműüket”, földi csalásaikat kellene félretenniük. Ehelyett jönnek az újabb kacskaringók, tekervényes álutak s tévutak, melyek elsősorban az önbecsapást szolgálják. Nem melleleg mások megtévesztését is, de ez az a téma, amelyről soha nem lehet beszélni velük.

A krisztusi szembenézés adatik meg újra és újra, ha elhivatott embertársainkkal találkozunk. Vajon hányan vannak, akik bele mernek nézni abba a tiszta víztükörbe, mely ilyenkor számukra adatik? Hányan mondanak le a gáncsoskodásról, az intrikáról, s hányan visszakoznak, hogy saját, valódi útjukat keressék, de legalább leeressék ütésre emelkedett kezüket? Gyakran csak egy súlyos betegség töri meg a megátalkodott lelket, hogy onnantól fogva lelke minőségén is munkálkodjon, ne csak bankszámlája vastagításán. Addig viszont mindenki csak a csodára vár, anélkül, hogy felismerné: a lélek ajándéka maga a csoda. A lélek, mely Isten Szent Lelkének egy kicsiny része. Ezt az ajándékot kaptuk földi küldetésünkhöz. Ebben kellene felismernünk magát a tiszta forrást. Isten szemét, Krisztus arcát, a megváltás lehetőségét. Erre kezét emelni szentségtörés. De vajon hányunkban tudatosul mindez? Nem volna szabad érzéketlenül elmenni a valódi csoda mellett.

Magyarország idén húsvétkor kap új alkotmányt. Egy új út lehetőségét, mellyel átléphet korábbi tévedései során. A nagyvilág felé ugyanakkor megmutatja valódi arcát a gonosz, a hazugságot

terjesztő, az intrikus, a trónfosztottságában ádázul fenekedő, az álutakhoz ragaszkodó, változni nem akaró, ezért változtatni soha nem tudó, szerencsétlen istentagadó. Az ő útjának vége jól látható, hiszen ott tátong előtte régesrég. Az átlagpolgárt csak az aggasztja, hogy vajon választott vezetőink valóban megtanultak-e már disztिंगválni. Vagy helyette ismét csak a megtérést megjárásokat, a legalsóságosabb tülekedőket és önkítüntetőköt fogják megint könnyű földi úthoz segíteni? A mi idei csodavárásunk erről szól. Ám túl ezen nem engedünk az igazságból, mely nem más, mint az isteni való tükröződése a feléje fordított lelkek kristálytisza mélyében. Az igazi utat most mi is mutatjuk.

Eger, 2011. április 25.

Dühöngő

Már jó ideje nehéz hallgatni, milyen elszánt dühvel támadja az egyre egységesebbnek tűnő ellenzék a magyar kormányt. Szinte mindegy, milyen témáról van szó, csakis az elkülönülést, az elhatárolódást és a tömény ellenszenv kifejezését halljuk, különösen ami a társadalmi vita alatt álló alkotmányt illeti. Jóllehet megvitatásában nem vesznek részt, kívülről mégis be-bekiabálnak és ellenvéleményben nincsen hiány. Olyanok, mint az az állampolgár, aki minden kormányt, minden kurzust leszól és elvet, csupán alkotmányos jogaival nem él soha, így nem megy el szavazni, hogy mások balítéletét a saját elképzelései szerint korigálja.

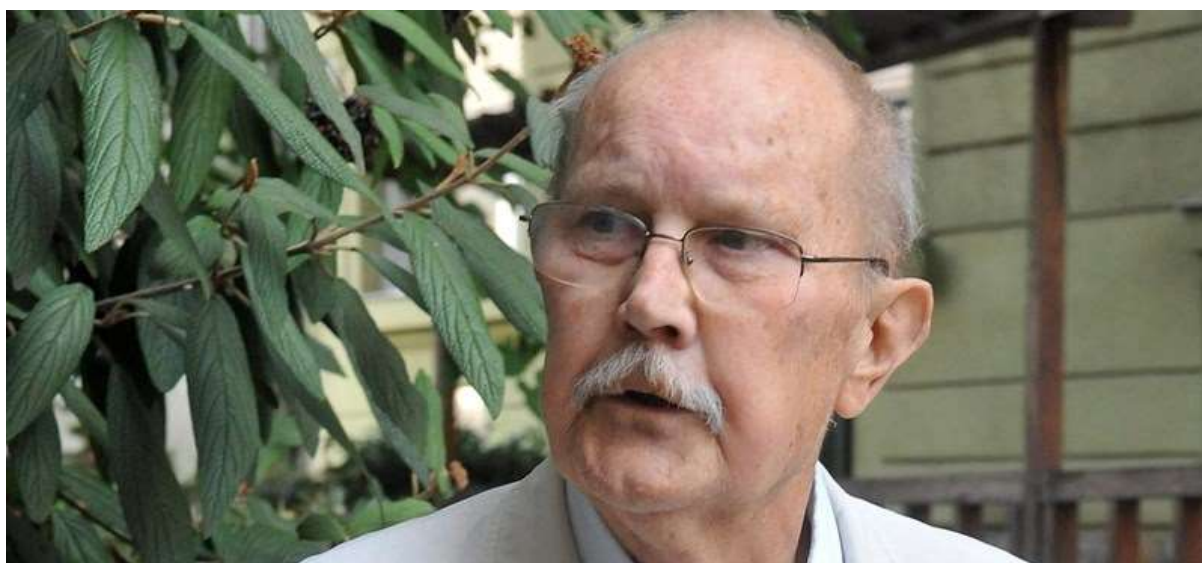
A kritikák stílusa vegyes. A szocialistáktól már megszoktuk, hogy valósággal tajtékzanak, ha Orbán Viktorról és pártjáról van szó. Műveltség és stílus helyett zsigeri gyűlölet, a valós teljesítmények vizsgálata helyett a titkos dossziék anyagának kitergetése és azok tartalmának elferdítése jellemzi ezeket a kirohanásokat. Hogy mi mindent engednek még meg maguknak, az attól függ, hány panama lepleződött le, hány jól bejáratott pénzszivattyú csapját zárták el az orruk előtt. Annyi mindenestre világos, hogy nem annyira a jogos felháborodás vezeti őket, hanem az egyéni anyagi veszteségek, melyek a jobboldali fordulattal érték őket. Az LMP-ről már megalakulásakor látható volt, hogy az atomjaira hullott SZDSZ utódpartja lesz, bár ettől elhatárolódtak és jócskán fiatalítottak. Elveikben és támogatottságuktól aránytalanul eltérő befolyást követelő attitűdjükben azonban egy platformon állnak a megszűnt pártcskával. Korábban többször megvédtük a Jobbikot a demokrácia elvei szerint, de mára nem értjük, mit keresnek olyan pártokkal egy szinten és követelményekben, mint az MSZP vagy az LMP, melyek a korábbi kormánykoalíciót képezik le tetteikben. Ha meg akarnak menekülni a posztkommunisták kreatúrája, rájuk nézve nem túl hízelgő minősítéstől, jobban tennék, ha nem azokkal azonos nézeteket vallanának. Máskülönbén a gyors lemorzsolódás és a következő ciklusban a parlamentből kihullás vár rájuk. Mindemellert nem igazán vonzó szerep egy levitézlett koalíció sleppjeként elhíresülni, miközben eredetileg egészen más elveket hangoztattak. Mindazok, akik új pártként nem szabadultak meg a közjük beszivárgó pártállami ügynököktől, igen hamar megérték a történelmi Kisgazda Párt, az MDF, a Szociáldemokrata Párt és társaik széthullásának remake történetét. Ezt kizárólag a saját óvatlanságuknak, előre nem látásuknak és történelmi vakságuknak köszönheték.

Mivel ez a fajta aktuálpolitika és a korábbi hibákból semmit nem tanulás jellemzi a parlamentből gyakorta kivonuló vagy ott chioggai csetepatékat rendező veszteseket, javasoljuk, hogy mindazok, akik ebben a pótcselekvésben akarnak tobzódni, legyenek konzekvensek és teljesen vonuljanak vissza az országházban való politizálástól. Adják vissza képviselői mandátumukat, ha már annyira nem

tudnak egy levegőt szívni a történelmi kétharmadot szerzett Fidesz-KDNP színeit képviselő honatyákkal, ők maguk pedig vonuljanak el egy lakatlan szigetre. Esetleg valamelyik párttársuk vidéki birtokára, ahol a lopott milliárdokból nyugodtan finanszírozhatják saját működésüket, míg az aktív politizálásra lehetőséget nyújtanának a helyettük újonnan megválasztott képviselőknek. De még attól se zárkózunk el, hogy az állam külön „dühöngőt”, gumiszobát biztosítson számukra, ahol megfelelő pszichiátriai kezelést kaphatnának. A gyűlölet ugyanis a léleknek igen komoly megbetegedése. Aki ilyen mértékű „fertőzést” kap belőle, az soha nem lesz ura tetteinek, mert fölöttes énje helyett folyton a sátáni, alantas egója fogja irányítani tetteit és gondolatait. Hogy ennek mi keresnivalója van a parlamentben, ahol az ország jelenéről és jövőjéről kell döntenet, azt ki-ki gondolja végig maga. A kétharmados szavazótábor mindenesetre azt gondolja, hogy válságkezelésre csakis épkezláb emberek alkalmasak, akik kerítésszagató gondolatok helyett képesek az együttműködésre is – szavazóik és a haza érdekében. De hát hogyan is várhatnánk el ezt azoktól, akik életüket és vérüket a haza kifosztására tették fel, közösséget vállaltak Gyurcsány Ferenc szemkilövető, önző, harácsoló, népellenes politikájával, jobboldali újságírókat vegzáltak és fogtak perbe, ítéltettek el velük parírozó bírókkal, majd telehazudták a világot mindennek az ellenkezőjével? Nekik beszélhetnek, hogy a haza minden előtt. Így csak egyet mondhatunk: dühöngőt nekik! Mielőtt azonban elvonulnának nyugalmas szigeteikre, legyenek kötelesek végiggondolni a következőket. A kétharmados választói többség igenis elvárja a kormánytól a nem-kommunista alapokon nyugvó, új alkotmány megfogalmazását, mint ahogy elvárja a bűnösök, köztörvényes bűnözők megbüntetését. Erre felhatalmazást adott neki a tavalyi, elsőprő választási győzelemmel, mellyel meghökkentette Európát és az egész világot. Ám a dühöngők vállalják fel annak a következményeit is, hogy szántszándékkal vagy ostobaságból tönkretették a magyar gazdaságot, konzekvensen lejáratták Magyarországot (nemcsak a kormányt), ők maguk pedig egy bukott számmal azonos értéket képviselnek úgy a honi, mint a külföldi politikai porondokon. Ezért lusztrációs törvényt végre, hadd foglalkozzanak ezentúl valós problémákkal! A kommunizmus bűneit fel kell tárni, a bűnösöket a nekik való helyre kell juttatni. Ez is egy kétharmados követelés.

Eger, 2011. március 27.

Egy harcos angyal

Szigorú volt és rettenthetetlen a kicsinyességgel és alantassággal szemben. Szigorú, de megértő és segítőkész a felkészületlenséggel, a hiányosságokkal, melyektől ő maga segített megszabadulni azoknak, akik otthonról nem hoztak annyit, mint ő. Zseniális volt, nemes céljaiért soha meg nem alkuvó. Kezében lángpallóst hordott, de jelenkora ezt nem látta. Támadták és még halálában is támadják a perc-emberkéket, akiket úgy söpört le egyetlen laza kézmozdulattal magáról, mint más a kellemetlenkedő rovarhadat. Ennyit is érnek, meg kell hagyni. Ahol még a halál sem a megrendülést váltja ki a társakból, ott komoly bajok vannak. És ő ezek ellen a bajok ellen küzdött. Rendületlenül. Mindhalálig.

A legnagyobbak úgy dőlnek le a halál egyetlen csapása alatt, mint hatalmas termetű fák az erdőn. Ezek a fák voltak a testvérei. Az ő sudár testükből épített házakat és katedrálisokat. Ezt olyan hittel tette, hogy minden épülete egy imádság. Csak állnak és karcsú tornyaikkal az égig érnek. Onnan hozzák el azokat az üzeneteket, amelyekre a nevetlen, faragatlan jelenkor nem akart hallgatni. Nem tudni, van-e még egy ilyen művészsors, csupán sejteni lehet, hogy igen. Aki túl korán érkezik és túl sok meg nem értéssel találkozik küzdelmes élete során, annak ezt az élményt is meg kell érnie. A műveletlenség soha nem bocsát meg. Még a halálban sem. Mivel szemtől-szembe küzdeni gyáva és méltatlan, hát mindig hátulról támad. Konzekvensen és szívósan. Ellenfele, aki látja a küzdelem egyenlőtlen voltát, továbblép rajta, teszi a dolgát és nem sokat törődik a karaván-ugató kutyákkal.

Ingrid Bergmant is támadták a saját hazájában, pedig külföldön rendkívül népszerű volt. Egy nagyszerű díva, aki nem fizikai vonzerejével hatott csupán, hanem különleges műveltségével és a lényé mélyéből áradó művészetével. Állandó figyelemmel kísérte a kortárs művészetet, a művésztársakkal ő maga kezdeményezte a találkozást. Így született több nagyszerű alkotás, mely mindmáig hat, és a filmművészet különleges remekei közé tartozik. De a svéd kortársak ezt nem értették. Érzékeny lelkét megsebeztek az utána küldözgetett mérgezett nyilakkal, az értetlen kritikákkal. Ő ezeket is elolvasta mind, de továbblépett, mert nem volt vesztegetni való ideje.

A művészi hivatás nem engedi meg, hogy a Kiválasztott rostokoljon és ezeket a szűnyogcsípéseket ápolja a testén. Tőle elvárják, hogy ambrózián éljen, és legfőbb tápláléka valóban ez. Ám a fizikai testnek is élnie kell. A házakat kőkemény anyagból építik fel, a filmeket menedzselik, a könyvkiadás, a

színházi előadás nem jön létre rávaló nélkül, anyagiak híján. A festőnek pénzbe kerül a festék, a vászon, a képkeret, a zenésznek a kotta, hangszerére a húr, és ezenközben ennie, laknia, családot tartania, gyermekeket nevelnie kell. Ezt mintha nem látná az értetlenek hada. Mintha a művészi munka nem is lenne valódi földi munka. De mi lenne a világ a nagy művészek alkotásai nélkül?

Nemrégiben azt mondta valaki, hogy fölösleges volt megépíteni Makovecznek az egri uszodát, mert a város nem tudja fenntartani. Inkább építettek volna egyszerűbbet, vagy kettőt, hogy a város fele lakosságát kitevő lakótelepi „Kádár népének” is jutott volna egy. Ugye, már megint az értelmetlen beszéd. Ha e szerint a logika szerint egy uszodát nem tud eltartani a város, hogyan tudhatna kettőt? Az igény jogos, az egyszerű ember gyerekének is kellene úsznia, de a fenti téveszme hívei nem fogják fel, s talán nem is akarják, hogy az akkori „Nagylapos-projekt” mögött önös érdekek, panamák álltak, nem pedig érzévek. A jelenkor értő része üzeni nekik: Szent István is építtethetett volna viskót az egri vár helyett, csak nagyon snassz lett volna, és az egrieknek nem lenne mindmáig olyan vitéz híre, hogy ide minden magyar ember ellátogat, életében legalább egyszer. És ez a história nemcsak a turizmusról, a belőle származó bevételekről szól. A jövőbe látásról, az előrelátás bölcsességéről, mely nélkül ostoba és szűklátókörű lehet csupán a bankbetétben, luxusingatlanban, drága, mutogatható autóban, fiatal szeretőkben gondolkodó, mai emberszabású. Szent István és Makovecz Imre nélkül szegényes, s talán jelentéktelen lenne a városunk. Az utókorra felnövő korábbi jelenkor pedig éppen ezért küzd: az ostobán agresszív, virtuális pénzbirodalmak ellen. Mi nem káromkodásból építünk katedrális, hanem a szeretet megtartó erejével. Nekünk Szent István kellett, Dobó kellett és Makovecz kellett, nem a mára már névtelenné sülyedt kalmárok és bankárok hada.

Tekintetünk büszkén simogatja meg az uszoda impozáns épületét, ahányszor arra járunk. Egerben különös jelentősége van ennek az épületnek. A Mester szavai szerint az oldalszárnyon kibontakozó torony a kommunizusból való kijutásunkat jelképezi. Félig már kint vagyunk belőle – a torony tanúsága szerint. Az összefonódások, szívósan továbbélő kapcsolatrendszerek, összebútorozások nehezebben pusztulnak ki. De van most már egy harcos angyalunk. Eddig is velünk volt, de ezentúl fölénk terjeszti hatalmas szárnyait. Valaha azt ígérte nekünk, hogy az Eged hegyen fog állni egy fehér angyalszobor. Ott, ahol még a kilátótorony is lepusztult. A városnak talán lesz ereje hozzá, hogy megépíttesse. Addig is az ő szárnyai suhognak fölöttünk, és ez erőt ad. A folytatáshoz és a túlélő ellenpártiak kicsinyességének, (hátba)támadó kedvének elviseléséhez. A lélek nagy úr. És nagy az alkotó szellem, mely az elgazosodott földeket is virágba borítja.

Számos terve maradt megvalósítatlan. Ám él az iskola, mely folytatója lehet félbe maradt művének. Elöljáróink feladata, hogy ezt elősegítsék, s hogy minél kevesebb piszkálás-történetet engedjenek megesni a későbbiekben. Gyakran még a valódi nagyságot se könnyű felismerni, holott egyértelmű ismertetőjegyei vannak. Makovecz Imrét a szakma a világ első három legnagyobb építészé között tartotta számon. Az utána küldözgetett, aprócska nyilak visszahullanak az égből. Az utókor felnő hozzá, és egykor ugyanolyan büszkén emlegeti ezt a harcos angyalt, mint a többi, itt megfordult nagyságot. Építményei védettek lesznek, felbecsülhetetlen értékűek, akár egy míves Stradivari vagy Amati. Nekünk ez a fontos. Halljuk szárnyai suhogását, és a kék égből szeme egy-egy szigorú szikrájával vagy baráti hunyorításával üzen nekünk: Nem így kellett volna! Jól van, ez az! Nem hagyja, hogy sokáig lesújtva álljunk, utunkra noszogot, és nekünk kötelességünk, hogy ugyanolyan harciasan, szívósan és konzekvensen tegyük a magunk dolgát a világban, mint ő tenné.

Magyarország egy zseniális építészt veszített, de egy hatalmas őrangyalt nyert halálával. Ehhez méltónak kell lennünk. Köszönjük a Teremtőnek, hogy közénk küldte, és hálával emlegetjük, hogy ezt a kegyetlenül nehéz sorsot elvállalta.

Eger, 2011. október 2.

Egy kis filozófia

A filozófia a bölcseletek csúcsa. A filozófusról feltételezzük, hogy higgadt, bölcs ember. Műveltsége van olyan jelentős, hogy a világ dolgait nem saját, önös, partikuláris érdekei szerint értékeli, hanem józan világlátással, mely soha nem lehet a napi politika függvénye. Körötte tombolhat a világ, ő bölcs mosollyal az arcán tovább mereng, az útszéli vagdalkozásokból nem veszi ki részét. Meghagyja azt a „misera plebs”-nek, melyre elefántcsonttoronyából tekint alá. Politikai vezérekkel nem parolázik, pártoktól és politikai kurzusoktól nem fogad el sem apanázst, sem alamizsnát. Ő már fölötte áll mindannak, ami körötte dúl, mert benne józan esszenciává higgadtak a tanulatlan világ éretlen tanulságai. Nem vádol, mert a magasabb mérce alapján kellő távolságból ért és mérleget, és mert neki kell a legjobban tudnia, hogy az ember gyarló lény, köznapi dolgaiban nem lehet tőle elvárni a fennköltiséget.

Mindezt nemcsak ő tartja természetesnek, hanem környezete is hasonló elvárásokkal élhet személye és munkássága iránt. Ha leáll holmi koncokon marakodni, dühödt megnyilvánulásokat enged meg magának, akkor elveszti nimbuszát, melyet egy élet dolgos munkájával és kitartó, szorgos tanulással szerzett magának – és a szakmájának. Éppen képzettsége révén kell tudnia, hogy nála gyengébbekkel, szerényebb tudásúakkal nem illik polemizálnia. Munkájával viszont arra kell törekednie, hogy az a nép, mely őt maga fölé emelte, minél rangosabb legyen a többi nép között. Egyszóval a jó filozófus egyúttal jó patrióta is. Mindemellett lehet kozmopolita is, melyre a hazafiság antonimájaként szokás hivatkozni baloldali körökben, ám vissza kell utalnunk tudományunk, bölcseletünk és művészetünk legkiválóbbjaira, akik ezt a kettőt egyenlő mértékben hordozták magukban, hazánk hírnevét öregbítve általa. Liszt Ferencet, Bartókot, Kodályt az egész világ befogadta, nagyra becsülte. Teller Ede és Rubik Ernő nevét az egész világ ismeri. Molnár Ferenc, Kálmán Imre, Lehár Ferenc művei bejárták a világ színpadait. Petőfi, Arany, Jókai műveit minden művelt nyelvre lefordították. Több hollywoodi világsztár családja származott Magyarországról: Tony Curtis, Paul Newman, Goldie Hawn. Egyikük se becsmérelte az óhazát nyilatkozataiban, de legalább a jó magyar ételeken, a zenén és táncokon keresztül volt némi sejtése arról, amit a génjeibe rejtve magában hordozott és különös nosztalgiaként élt meg.

Ehhez képest sértő és bántó, ahogyan a nyilvánosságra került filozófus-botrány hősei nyilatkoztak meg nemrégiben. Heller Ágnes még odáig is elment, hogy antiszemitanak nevezte az őket bírálókat. Meggondolatlanul, mert ezen logika szerint azt sugallja, hogy keresztény magyar filozófusok nem részesültek a zsiros ösztöndíjakkól. Eszmei zűrzavart keltve gondolataival, mert akkor bárki, aki bírálatot mer megfogalmazni a díjazott filozófusokkal szemben, az egyből kirekeszthető minden rendes emberi közösségből? Azt automatikusan elmaradottnak, zsidógyűlölőnek lehet nevezni a legalpárabb hangnemben? Nem inkább az a magyargyűlölő, aki a saját honfitársait és az általuk demokratikusan megválasztott kormányt járattja le a külföldi sajtóban, annak minden létező baloldali orgánumban? A békés állampolgár eközben azon töpreng, hogy a világhírű Heller Ágnes olyan

szegény, hogy az általa megvetett, lenézett magyarság támogatására szorul? Hogy még fel se merül benne és társaiban, hogy a támogatóik által csődközeli helyzetbe juttatott Magyarországon emberek éheznek, családok veszítették el otthonaikat árvízben, belvízben, iszapáradatban, földcsuszamlásban, tehát ezek a szerencsétlenek prioritást élvezhettek volna normális esetben azokkal a filozófusokkal szemben, akik szerényebb apanázzsal is beérhették volna. És akkor még egy szóval sem említettük hajdani nagyjainkat, akik saját jövedelmükből mesés összegeket ajándékoztak hazájuknak, az ifjúság nevelésére, szegények támogatására, mint Kodály Zoltán, vagy az árvízkárosultak megsegítésére, mint Liszt Ferenc. Mert azt minden emelkedett gondolkodású, nagy ember tudja jól, hogy érdemei nem pusztán személyes érdekek. Felemelkedésükből, műveltségük megszerzéséből, karrierjükből jócskán kivette részét a legegyszerűbb honfitársuk is: adófillérjeivel, forintjaival, a tanítatásukra fordított állami támogatással, pozitív sajtójukkal, jó kritikákkal, díjakkal, elismerésekkel, melyeknek nem igazán méltó viszonzása a mélységes megvetés, lehurrogás, útszéli pocskondiázás. Aki valós filozófiai magasságokban érleli gondolatait, az tudja jól, hogy az emberi tudás is társadalmi termék, ezért nem felejt el pár jó gondolat erejéig visszatekinteni arra a közegre, amelyből elszármazott.

Félreértés ne essék, nem leckéztetni akarjuk azokat a megtévedteket, akik élve a globális sajtó kínálta lehetőséggel, most revansot vesznek rajtunk azért a politikai fordulatért, melyet ezúttal sem egyéni szempontok szerint kellene értékelniük, hanem átfogóan, az egész társadalmat érintő, izgalmas, új változásként. A modernség legfőbb ismérve az, ha időben felismerjük a változások fontosságát, és akkor is értékelni tudjuk őket, ha mi magunk egyénileg nem húzunk belőlük azonnali hasznot. Jó filozófusként ezt meghagyjuk a kalmároknak, a mindenkori ügyeskedőknek, az önző alakoknak, akik soha nem élnek olyan magaslatokban, mint a nagy tudósok, művészek esetleges elefántcsonttoronyai. Amíg viszont azt halljuk, hogy az elnyert ösztöndíjakat még csak nem is azokra a célokra fordították, mint amiket pályázati célként megjelöltek, majd magyarázatként azt kellene elfogadnunk, hogy igaz, de ők akkor is nagyot alkotnak, amikor lódítanak és másokat átvernek, akkor az egykori önjelölt professzort juttatják eszünkbe, aki leleplezése után ezzel védte magát: igaz, hogy nem professzor, de megérdemelte volna.

Mindazoknak tanulságul, akik külföldön élve megtapasztalják azt a jómódot és kényelmet, melyet az ún. nyugati társadalmak a tömören csak keletinek bélyegzett országok kifosztása, cserbenhagyása és a rendszerváltás után még nagyobb nyomorba döntése által szereztek maguknak, onnan, immáron távlatosabban szemlélve megérthetnék, mit jelent mégis itt maradni, mindennapi munkánkkal helytállni és olyan alkotó munkát folytatni, melyet legfeljebb csak az utókor fog majd értékelni. Az általunk feláldozott javakért legalább egy rövidke „kösz” kijárna azoknak, akik évtizedek óta összeszorított szájjal élnek és minden újabb ostorcsapás után arra gondolnak, hogy a gyermekeiknek, unokáiknak majd jobb lesz. De csak akkor, tegyük hozzá rezignáltan, ha a világ felhagy azzal a pökhendi stílussal, amellyel mindmáig leszólja, lenézi és megveti azokat, akik helyette húzzák az igát, és az általa futtatottak a kis hazát nem tekintik fejőstehénnek, lejárt lemezek ócska fordulataival élve nem nyilvánítják mindig hitványnak, alantasnak és primitívnek. Máskülönben arra kell gondolnunk, ahányszor csak megszólalnak, hogy egy görbe tükör előtt állnak és önmagukról beszélnek. Vagy ha annyira elviselhetetlenek vagyunk számukra, élhetnek általuk nagyra tartott országokban, melyekkel – velünk ellentétben – képesek közösséget vállalni. Ott talán akkor is jár az apanázs, ha a megjelölt cél nem is igaz, és ha ráérő idejünkben sarat dobálhatnak azokra, akik támogatandóknak, emelkedettnek, nagyszerűnek, világelsőnek tartják őket. Mi addig is erkölcsi kötelességünknek érezzük, hogy az árvízkárosultakat és az elesetteket támogassuk (soha eléjük nem tülekedve, magunknak alanyi jogon járó támogatást nem követelve), még akkor is, ha magunknak nem sokra

futja – ismételjük: a mesés apanázsokat kiutalók „jóvoltából”. Annak reményében, hogy a normális világkép és megalkotóinak példája ragadós lesz a most még megtévedtek köreiben is.

Eger, 2011. február 6.

Energia, energia

Tudom, hogy soraimmal nem leszek népszerű. Nem is törekszem rá. Az igazság olykor heves szenvedélyeket vált ki embertársainkból, mert szembesülniük kell azzal, amivel éppenséggel nem akarnak. Ostorozni se szeretnék senkit, csupán a helyes megoldás felé terelni gondolataikat. A megszokás pedig nagy úr. Vannak, akik erről mondanak le a legnehezebben. Általában csak akkor teszik, ha rákényszerülnek. Most épp olyan időket élünk, amikor kényszermegoldásokat is mérlegelni kell. Nem várhatjuk meg, amíg az egész civilizáció összedől, maga alá temetve értékeset, értéktelent, míg végül a teljes nihil marad.

Az ostoba ember a végsőkig reménykedik valami váratlan menekülési lehetőségben. Utolsó szalmaszál ez furcsa hitű alakoknak, akik nem hajlandók áldozni semmit másokért, mert ehhez szoktak. Valaki mindig jön és világosságot gyújt az elsötétült világban. Valahonnan pénzt szerez, és megváltja a tékozló fiú adósságait. Mások helyett dolgozik, akiknek eszük ágában sincs. Megtehetik, mert van, aki viszont örömmel dolgozik és élvezetét leli abban, amitől másnak a háta borsózik.

Ma már alig gondolunk rá, milyen fázós, vacogós, didergős időszakokat éltek át elődeink. Nagy telek, hatalmas hófalba vágott, keskeny járatok jelezték a csapadék mennyiségét, s hogy mi várt a házban lakókra tavasszal. A rosszul szigetelt, de elég rendszeren fűtött lakásokban nem sokan töprengenek el, milyen érzés hajléktalannak lenni, öreg, lepusztult ház utolsó lakójának lenni, miközben tüzelőre se telik, rokon, barát sincsen, aki ránézzen a sorsukba lassan beletörődő emberekre. Az ősemberre pláne nem gondol már senki, hogyan fázott és nélkülözött a legnagyobb hidegben, jégkorszakban, vadállatoktól fenyegetve, gyakran azok prédájául esve. Mindez távol áll mai világunktól. Szívesebben utaljuk múzeumba, panoptikumba ezeket a jeleneteket.

Az emberiség minden, évezredekken keresztül gondosan megszervezett háborúja ellenére, túlszaporodott. A túlélésre mégis csupán egyetlen taktikája maradt: mindent felélni, felzabálni, amíg lehet. Erre nem gyilkos ösztönei viszik rá, hanem a rosszul szervezett társadalmak. Ezeket egy régóta jól működő emberi trend működteti: a kontraszelekció. Embertársaink, mint a sötétben tapogatózó vakok, rendre azokat választják vezetőiké, akik a legjobban át fogják rázni őket. Akik belőlük balekot, magukból pojácát csinálnak. Mikor a megvezetettek fellázadnak, az erőszakszervezet jól képzett fegyvereseivel találják szemben magukat. Jön a könnygáz, a gumilövedék, puskák, ágyúk, tankok, bombázók. Minden, amihez amúgy képileg hozzá van szoktatva már régen. Amíg komolyan nem veszi, hogy a szó, a kép teremtő erővel bír, azaz megvalósíthatja mindazt, amit egy-egy filmben, könyvben eléje ömleszt, addig nem is tud tenni ellene. Addig les ki a fejéből esténként, és nem hiszi el, hogy mindez őt is utolérheti.

De túl messzire mentünk térben és időben. Többen, többféle formában leadtuk már az első vagy utolsó figyelmeztetéseket, mégse hallgattak ránk. Rendületlenül hittek abban, hogy mindez csupán a költői fantázia vagy emberi naivitás szüleménye. Most itt állunk mégis az energiaválság kellős közepén, miközben embertársaink, akár egy tűzvész pánikba esett áldozatai, nem a fecskendők után

kapnak, hanem a kicsiny vizespoharakért. Fölöttünk ingyen süt az áldott nap, ők mégis csak a fosszilis energia valamely változatában hisznek. Még mindig az erdőket akarják kiirtani, holott tudhatnák, hogy már eddig is rablógazdálkodást folytattak vele hozzá nem értő, szívtelen alakok. Hiába nevezik pelletnek a gallyakból, rönkökből felaprított terméket, mégis csak élő fából lesz. Pusztulásával nemcsak maga a növény hal el, hanem mindazok az élőlények, amelyeknek lakóhelyet vagy táplálékot nyújtottak a jólelkű óriások. Ugyanakkor kevesebb lesz a légkörbe juttatott oxigén, mely által rontani fogjuk a légköri széndioxid-koncentráció arányát. Újabb fákat telepíteni nemcsak költséges, hanem időigényes, megvédésük a kártevőktől, első helyen az embertől, igen bonyolult és néha veszedelmes vállalkozás

A gond a kicsinyes, távlatoktól mentes, földhözragadt gondolkodás. Ha csupán a városok közvilágítását váltanánk ki napenergiával vagy szélenergiával, mindez óriási megtakarítást jelentene nemzetgazdasági szinten. Ha csak a közintézményeket látnák el napkollektorokkal, ezzel is jelentős összegek lennének más, nemesebb célokra fordíthatók. Ha nézzük a lakótelepek, modernnek mondott épületkolosszusok művészi mondanivaló híján levő „műalkotásait”, azt is látnunk kell, hogyan párolog el ezekről a rengeteg energia, melyet hagyományos, tehát környezetszennyező módon állítottak elő. S ha már látjuk a problémát, igyekeznünk kell a helyes megoldáson is törni a fejünket. Nem pillanatnyi, leggyorsabb megoldásokon, hanem hosszútávon is működőképese ötleteken.

Talán a napenergia az, amelyet a legtöbb tévhit övez. Opponensei azt terjesztik róla, hogy előállítására igen drága és nem költséghatékony, ami a mai közgazdászok mumusa. Igaz, mi azt is tudjuk, hogy bár Magyarország gazdaságát is közgazdászok tervezték és irányították, mégis alaposan tönkretették az ún. „szocialista” korszakban. Legyen elegendő megemlítenünk Medgyessy Péter vagy Kupa Mihály nevét, hogy visszaborzadjunk tisztánlátásuk teljes hiányától. Ma már vannak „napfényházak”, azaz jelentős napenergiát előállító és azzal fűtő-világító lakóházak és irodaépületek. Ha összevetjük ezek bekerülési költségeit azokkal az egyre meredekebben felfelé ívelő panel-pazarlásokkal, először el kell borzadnunk, aztán mindent újrakalkulálnunk – és újjáépítenünk...

Az ún. „panelprogramok” olyanok építészetiileg, mint a jogban vagy az iskolában a mellébeszélés. Összetákolják, felújítják őket, ám építőanyaguk így is, úgy is vacak, a bennük összezsúfolt emberek életminősége silány. Közösségépítő erő helyett a városi közöny legtermékenyebb élőhelyei. Aki nem hiszi, lakjon benne életfogytig, hogy megtanulja. A szigetelőanyagok egy része nincs tesztelve. Nem tudni, milyen hatással lesznek az emberi szervezetre. A meleget bent tartják, de vele együtt a kórokozók tömkelegét is, mert megszűnik a falak természetes szellőzése. Hamarosan megjelennek a mikroszkopikus gombák, ezek a nagyvárosi gyilkosok. Summa summarum egy rendes energiaprogram nem rész kérdésekkel foglalkozó irányzat kell legyen, hanem átfogó, minden tekintetben távlatos, jó megoldásokat kínáló ágazat. Az erősen környezetszennyező, veszélyes megoldásokat, mint az atomenergia vagy a vízierőművek, szándékosan hagytuk ki. Utódaink jövője ennél sokkal fontosabb nekünk. Végül meg kell jegyeznünk, hogy miközben mások a tűzzel játszanak, egyúttal másokat is, bennünket is veszélyeztetnek. Éppen ezért kell a körmükre koppintani, nem pedig némán túrni, hátha összejön nekik valami értelmes megoldás. Az igazán értelmes dolgokon ugyanis már a kezdetekkor megmutatkozik az értelem szikrája. Egyszerűek, logikusak és az előítéletekkel szemben költségtakarékosak is. Pusztán megjelenésük megcáfolja az ellenoldal propagandagépezetének minden mondatát. Hát ezért nem szeretik – velem együtt – az ellenoldalon.

Eger, 2011. február 15.

Felbolydult világ

Megint annyi a zavargás világszerte, hogy semmiképpen nem hihetünk a kósa véletlenben. A találgatások témája csupán ennyi: vajon melyik disznóságot akarják éppen aktuálisan elleplezni? Mivel lassan már világjelenségről beszélhetünk, arra kell következtetnünk, hogy a válság világméretű, és hogy a megoldást ismét egy világháborúban vélik megtalálni a nem túl értelmes nagyokosok.

Adott egyrészt az egyre mélyülő szegénység, a túl nagy társadalmi különbségek, azaz a mérhetetlen szakadék a leggazdagabb és legszegényebb etnikumok között. Miközben az egyik hatalmas vagyont halmozott fel, és ahelyett, hogy visszajuttatna valamennyit azoknak, akiknek kihasználása révén pénzére szert tett, csak ül a tetején, és egyre agresszívebb örökkel vigyáztatja féltett kincseit, a másoknak a mindennapi betevő falat a gondja. Azok az országok, amelyek a leggazdagabb embercsoport haladásához a hátukat tartják, teljes kifosztottságban szenvednek, és ha továbbra is azokon múlik életük mindennapi gondja, akik eddig se törődtek velük, akkor még mélyebbre süllyedhetnek, és ebben a fizikailag és mentálisan legyengült állapotukban nemigen lesznek képesek a valódi megoldásra koncentrálni. A megoldás pedig mindössze annyi lenne, hogy el kellene hajtaniuk a világ éléről azokat a parazitákat, akik szenvedéseik okozói. Ez utóbbiak azonban a végsőkig hisznek az emberiség vezetője, valamint az isteni elhivatottság képzelt szerepében, ügyet sem vetve mások véleményére és az ellenreakciókra. Miután már minden létező ágazatba befektettek, mely garantálja számukra az extraprofitot (kőolaj, drog, prostitúció, kaszinóipar, bankszektor, szemetet árusító áruhálózatok, lokális háborúk, vegyipar, hadiipar, médiumok, stb.), már csak az emberiség megrontásának csúcs iparágában, a totális háborúban hisznek.

Eközben azt képzelik, hogy „fedett tevékenységük” a kívülálló számára nem látható. Dehogynem. Mindenütt kilóg a lóláb, bárhogy kozmetikázzák is a sűrű szörzetet. Már szinte minden nép, még a legszolgalelkűbbek is értik és átlátják a helyzetet. Miközben a Nagy Vezér újabb aljas sakkhúzására készül, az általa tönkretettek is készülődnek, szedelőzködnek, és rendezik gondolataikat, bár számukra ezt nemigen akarja engedélyezni a butító gépezet mozgató, pénzsóvár, öreg kéz. A Legkisebb Testvér is unja a régi módit, melyről mégis be akarják beszélni neki, hogy ez a modern, a haladó, az élcsapat által diktált, megdönthetetlen érvényű trend. Akár a nemrégiben megbukott bankvezért, ezeket sem izgatja, hogy a leányzó sikoltozik és ellenáll a heves megkönyékezésnek. Ők nincsenek hozzászokva a visszabeszéléshez. Mindig azokra a bajbajutott kisemberekre építik aljas rendszereiket, akik saját bajaikból remélnék kimászni, miközben másokat akaratlanul tönkretesznek azzal, hogy alájuk licitálnak munkabérben és személyes önvédelmük feladásában. Nem véletlen, hogy a „kegyes jótevő”, a Világbank mindig éppen a szociális hálót támadja meg és téteti tönkre a célországok általa dotált vezetőivel. Mint ahogy az sem véletlen, hogy minden, általa „megsegített” ország ugyanazokat a szimptomákat mutatja hamarosan. A felkínált hitel ugyan megmenti őket pillanatnyilag az államcsődtől, de nem a nyomortól. A pénz a bankárok zsebébe kerül, a hitelt pedig fizethetik azok, akiknek semmi nem jut az egyre tetemesebb összegekből. Csak az adósság. Nagyjából ennyi a virtuális banki manipulációk keresztmetszete, a még meg nem termelt haszon tőzsdei elárverezése, melyben csak egy vesztes fél van, a nyertes pedig változatlanul röhög a markába.

Hát ez az, ami nem mehet tovább. Minden, ami a világban egyoldalú, felbillenti az egyensúlyt, és a borulás iránya egyértelműen lefelé mutat. Mindkét félnek, nemcsak az örökké letaposottnak. Ha a Föld öngyógyító rendszerét megbetegítik, törvényszerűen jön a nagy visszavágás. Az egyre pusztítóbb erejű viharok, természeti katasztrófák mindenkit érintenek. Kitérésük helye előre nem látható, nem jelezhető. A legvédehetőbb bunkerek, föld alá, tenger alá képzelt városok sem nyújtanak menedéket, a

világűr legkevésbé. Földi körülményekre teremtett szervezetünknek csak ez a megfelelő környezet. Ezt kell megbecsülnünk, nem más, lakatlan bolygókról kellene álmodoznunk, amelyeket a nagy fantaszták elképzelései szerint foglalnánk el és népesítenénk be (majd tennénk tönkre idővel). Egyértelműen egyszerűbb és olcsóbb kitakarítani a már meglévő házunkat, mint újat építeni helyette. A jövőképünk nem épülhet egyfajta disposable szemléletre. Ha másért nem, mert az a legdrágább változat, amelyért az utódok kénytelenek megfizetni az árat.

Hazai berkeinkben is hat a világszerte mutatkozó felforgató erő, mely továbbra is a fegyveres erők lázítására épít, akár egy dél-amerikai banánköztársaságban. Most mutatkozik meg igazán, vajon ezek a szervek valóban rendszeremlegesek voltak, vagy inkább megmaradtak a pártállami „vonzások és választások” erőterében. Jól tudjuk, nagyon nehéz megszabadulni a régi reflexektől, s hogy a parancsuralmi rendszerek igen mély nyomokat tudnak hagyni a nekik egykor behódoltak lelkében. A jövő útja a fiatal nemzedékek helyes útra térítése, a normális értékrend megtanítása. A rendőrákadémia, honvédelmi egyetem talán többet is megtaníthat, mint a szigorú drillt és az ész nélküli engedelmességet – bármilyen parancsnak, bármely esztelen uralmi rendszernek. A rendszerváltás után már kezdett helyreállni a Rákosi—és Kádár-rendszer által a népből kiváltott, az elnyomói gépezettel szembeni ellenállás, és a rendőröket nem a diktatúrák kiszolgálóinak tekintettük. Ám a Gyurcsány-féle parancsuralmi rendszer és az abba való azonnali visszaigazodás alapjaiban rengette meg ezt a sérülékeny bizalmat, melyet tovább gyengített annak a látványa, hogy az egykori pártállami vezető tisztek mekkora karriert futhattak be továbbra is. Talán épp ez az oka, hogy olyan könnyű volt a visszarendeződés – egyetlen mentálisan beteg ember és a hozzá hú erők hatására. Ha ugyanezeket az „öreg motorosokat” helyezik újból állományba, ugyanúgy belülről gyengíthetik a rendszert, mint a minisztériumokban megtartott, pártállam-hű csinovnyikok.

Tudjuk, nem könnyű az Orbán-kormány helyzete. Igen nehéz örökséget vettek át. A most velük opponáló rendfenntartó szervekről nem igazán tudni, miért éppen a jelenlegi kurzuson követelik akkora hévvel az elmaradt juttatásaikat és kedvezményeiket, miközben a posztkommunista kormányok idején csendben voltak. Egyetlen ötletünk van: a régi beidegződéseik, melyek révén lojálisak az őket kiszákmányoló és nekik embertelen parancsokat osztogató, régi haverokhoz, míg alapból utálnak minden jobboldali kormányt és annak rendeleteit, még ha azok jóval ésszerűbbek is, mint a haveri körök ukázai. A kormány PR-szakemberei viszont rászorulnának egy továbbképzésre, ahol megtanulhatnák jobban kommunikálni kenyéradóik intézkedéseit. A gazdasági miniszter túlzott nyersesége vonalvezetésében, valamint a külügyminiszter időnkénti túlságos lágysága, a kulturális államtitkár liberális szimpátiája nem könnyítik meg egyik fél helyzetét sem. A belügyek hathatós rendezésének hiánya, a falusi lakosság védtelenül hagyása, a cigánykérdés egyoldalú kezelése mind arra utalnak, hogy – a régi reflexek alapján – több a leadminisztrált kérdés, mint a megoldott. A régi támogatókra csak akkor gondolnak, ha adakozni kell vagy tömeggyűlésre hívják őket, a fölénk települt újak ugyanúgy letapossák őket, mint a pártállamiak. A népszerűség-vesztés oka ebben is keresendő. Mindezt azok hangsúlyozásával említjük meg, hogy a magyar vezetés remekül debütált Európa irányításában, s hogy ennek mennyire az ellenkezője jött le a vele illojális magyar sajtóban. Remélhetőleg hamarosan a honi gondokra is jobban fognak koncentrálni. S hogy mennyi teendő van, arról legbeszédesebben a hazai cukoripar módszeres tönkretétele szól, ami csepp a tengerben. Talán idővel arra is jut figyelem, hogy az őket támogatók ne legyenek kénytelen afféle disposable, bármikor eldobható érzéstől kísérvé leélniük a hátralevő idejüket.

Eger, 2011. május 22.

Fiktív szerződések

Az egész magyar társadalom nagy érdeklődéssel várja, honnan és hogyan fognak előkerülni azok a pénzek, amelyek előbb csak csordogáltak kifelé, majd a cunamit megelőző tenger-visszahúzóadásra emlékeztető sebességgel távoztak a magyar állami kasszákból. Legfeljebb óvatos nyilatkozatokat hallunk róla, merre található a mindmáig láthatatlan dréncövek, jobban mondva dréncső-hálózatok, amelyek 2010-ig mesés jövedelemforrást biztosítottak egyes MSZP- és SZDSZ-közeli cégeknek (a valódi hálózatnak). Jóllehet, egykor fény derült rá, milyen szerepet játszott az osztrák CW Bank a pártállami időkben, majd a rendszerváltozás után is az elvtársi zsebek megtömésében, midőn külföldre ruccantak ki, olykor pereputtyostul, máskor csak titkárnőstül, utóbb mégis jótékony homály takarta a „fedett akciókat”. Az átlag magyar olyannyira le lett nyomorítva, hogy a saját pillanatnyi megélhetésének gondjai sikeresen elterelték figyelmét erről a „részletkérdésről”. A kutya itt van elásva. A sajtó hazugságkampányai és a mesterségesen kívülről manipulált életszínvonal aktuális problémái – eddig – még mindig megoldották a hirtelen felmerülő égető kérdéseket. Ám a hazugságok adagolása bizonyos mértéken felül már kiveri a biztosítékot a türelmes magyaroknál is. Érdekes, hogy egyszerre gúnyolnak bennünket intoleránsnak, rasszistának, majd a tűzfalakon, lemoshatatlan magasságokban, birkanépnak. A megoldást pedig itt kell keresni, valahol a zsigeri gyűlölködés és a politikai manipulációs gépezet tájékán. Illetve ezek működtetőinél, a nagy bajkeverőknél.

Ha épeszű logikával közelítjük meg a kérdést, az nem lehetséges, hogy annyi, privatizációból befolyt pénz és külföldi hitelfelvétel nyomtalanul tűnjön el. Mindezt adminisztrálni kell valahol, a pénzeknek be kellett érkezniük valamelyik bankhoz, és azt onnan valakiknek fel kellett venniük. Csak a maffia ismeri a zsebből zsebbe tranzakciót, a normális állami adminisztráció nem. Ugyanakkor tudjuk, hogy vannak olyan családok, amelyek mesés vagyonra tettek szert, miközben a rájuk bízott állami szervek senyvedtek vagy akár tönkre is mentek, végletesen eladósodtak. Éppen ezért felmerül a kérdés: vajon valós szerződések és valós átutalások voltak ezek, vagy fiktívek? A fiktív számlagyártás elhíresült az MSZP háza táján. Nem lehet, hogy annyira vérszemet kaptak, hogy a legmagasabb szintig vitték az amúgy piti bűnözés kategóriájába tartozó bűncselekmények művelését? Mivel sorra-rendre bukkannak fel a semmiből az ilyen-olyan „beszállító” cégek, talán nemcsak a Honvédelmi Minisztérium tájékán kellene szétnézni, hanem egyéb „nagymenők” körül is. Leginkább a legfelső szinten, ahonnan most a fegyveres testületeket lázítják a kormány ellen. Azon elmaradt kifizetésekért, amelyeket ők maguk „felejtettek el” kifizetni a hozzájuk lojális szerveknek. Gyurcsány és körei most végig akarják játszani a lenini forгатókönyvet. Minden lépés az önmagát bolseviknak címkező törpe kisebbség puccskísérletére vall, jóllehet az előbbiről is tudjuk ma már, hogy még a nevüket is csak bitorolták: a valódi menysevíkek, azaz kisebbségben lévők ők voltak, csupán a hazugságáradat volt elsöprő többségben, a hozzájuk lealjasult sajtó segédletével. Embermilliók feláldozásával azért, hogy egy hatalommániás hím Törpilla kiélhesse alantas vágyait, erőszakot téve a békés társadalom minden rétegén és osztályán.

Még egyszer elismételjük, hogy mindenkiben tudatosuljon: a teljesítés nélküli számlázás és az adminisztrációnak minden neme egyazon szűk réteg ugyanazon beképzelt vezetője köré koncentrálódott, aki egyszerűen nem hitte el, hogy a bitorolt jog egyszer megszűnik létezni számára. Az eset nem egyedik, ld. bármelyik diktátor történetét és politikai gyakorlatát a történelem bármely korszakában... A kérdés mostanra már csak ez: van-e mersze a jelenlegi kurzusnak elég mélyre ásni a történelmi legeslegújabb kor pokolbugyraiba, ahol talán még most is működnek azok a szivattyúk,

amelyek folyamatosan tönkreteszik a magyarság szorgalmasabb részét, a dolgozó, ható, alkotó és gyarapító, kreatív osztályt? A következő kérdés: milyen hatékonysággal deríthető fel, voltak-e valódi hitelfelvételek, vagy csak a tranzakciókat fedező állami adminisztrátorok részesültek némi jutalomban, a pénz zöme viszont maradt azoknál a bankoknál, amelyek egész országok tönkretétele révén híresültek el? Ha ez napvilágra kerül, akkor végre lenullázható lenne az a hatalmas adósságtömeg is, amely mázsás súlyokkal nehezedik minden magyar vállára, beleértve a ma született csecsemőket is. Az az uzsorakamatra épülő hitelrendszer, amely bárkit tönkre tud tenni, aki bedől neki és bugyuta reklámjainak. Széchenyi és kortársai még álmodoztak a jótékony hitelrendszer hatásairól, ám abban biztosak lehetünk, hogy nem ez a formája volt, amit a magyar társadalom felvirágoztatására megálmodtak.

Nem kergetünk illúziókat. Tudjuk, hogy a Fideszen belül is vannak olyan visszahúzó erők, amelyek csupán a hatalom bővületében csapódtak az erősebb párt első- vagy másodvonalába. Tudjuk, hogy ők azok, akik a régi párthíveket minden fordulatkor letapossák, miközben egymással versengve futnak köröket a legfelső spirális ív megközelítése érdekében. Tudjuk és látjuk, hogy ők is csak állam akarnak lenni az államban, azaz a saját érdekeik mentén kívánnak befolyást gyakorolni a dolgok menetére. A vidék ennek legfőbb melegágya, mivel nincsenek nap mint nap szem előtt. A bolsevik, azaz bolseviknak álcázott menysevik technikák egész spektrumát jól ismeri a vidéki közönség. A fiktív számla, a patyomkin-falu díszletei, a hazug ígéretések, előre kitervelt átverés-sorozatokat, suttagó propaganda mind részei ennek a kelléktárnak, mely mindennapi viselete a hatalomhoz szokott és ahhoz mániákusan ragaszkodó klikknek. Napjainkban kiegészülve a hatalomvesztés miatt dühödten acsargó tényérnyalók blogolásával, azaz internetes rágalomhadjáratával. Legfelső szinten a külföldi sajtó módszeres félretájékoztatásával, hazug és hangoskodó hírveréssel, mely inkább méltó egy baromfiudvar perpatvaraihoz, mint a legfelső politikai és diplomáciai körökhöz. Mindezt bemutatni nem szükséges, csupán kellőképpen újraértelmezni. Hozzánk és a hatalomhoz való viszonyulásában, melyben a kihasználó, átvert fél szerepét mindig nekünk szánják.

Szeretnénk hinni, hogy ez az írás meghaladja azok ingerküszöbét, akik döntéshozó pozícióban vannak. A szélbe kiáltott szavak ugyan messzire tudnak szállni a természet erejével, de egy társadalom igazi önrendelkezésének és hatóképességének nem kellene e külső erőkre hagyatkoznia. Jóllehet mindez tekinthető fikciónak, a képzelet puszta szüleményének, jóindulatú megközelítésben az intuíció gyermekének, érdemes továbbgondolni, a helyes megoldást kutatva és valódi felemelkedést hozva. Aki bűnözők tetteit vizsgálja, annak meg kell próbálnia beleélni magát azok észjárásába és logikájába, legyen az mégannyira kitekert és életellenes is. A mieink mindig abban tévednek, hogy másokat is, arra méltatlanokat is úriembernek tekintenek és akként bánnak velük, holott a magyar gazdaság tönkretevői csak az ökoljogból értenek és csakis a feje tetejére állított világ, azaz mindnyájunk görbe tükre az egyedül valós nézőpont a számukra. A svindlereket ezen logika mentén lehet elcsípni. A többi a történelem homályába vész, ha nem ügyelünk.

Eger, 2011. május 15.

Még meddig, Fukushima?

Az átkos múlt legszívósabb maradványa a hazugság. Aki benne nőtt fel, hozzá idomult, észre se veszi, csak rákapcsol és szemrebbenés nélkül mondja a magáét. Bele a világ szemébe, mindenkit értelmi fogyatékosnak nézve, éjjel és nappal, szünet nélkül, amíg félre nem söpri egy hatalmas cunami erejű népakarat. Nincs tekintettel mások tudására, tapasztalataira, érzékenységére, igaza csak neki lehet. Mindenki más ostoba, és ezt a szemébe is mondja. Arrogánsan, kíméletlenül, az önmagába vetett hit megdönthetlenségével. Hiába szólsz rá, meg se hallja, nem is reagál. Párbeszédet csak önmagával folytat. Mint Narcisszus, aki végül már csak a saját tükörképét nézte a vízben, míg egészségtelen önimádata végzete karjaiba nem dobta.

Az se zavarja, hogy nyilatkozatai egymásnak ellentmondanak. Előbb azt állította, hogy a fukushimai erőmű teljesen védett rendszerű, abból nem szívároghat ki semmi, tehát környezeti károkat nem okozhat. Majd, hogy a kiszivárgott anyag csakis a közvetlen környezetre van hatással, a hatalmas óceán végül kitisztítja, semlegesíti, idáig nem érhet. Egyetlen pillanatig nem gondolt arra, hogy a Föld és az őt körülvevő levegőtömeg forgási sebessége nem azonos, tehát a belőle keletkező különbség váltja ki a *szél* nevű légköri jelenséget. A szél előbb-utóbb a planéta túlsó felére sodorja mindazt a káros anyagot, amit szerinte addigra már elnyelt a tenger mélye. Fukushimai katasztrófa tehát nincs, káros anyag kibocsátás nincs, Európa nincs veszélyben, amit mérnek, az elenyésző, aki el meri hinni ezeket a képzelgéseket, az minimum ostoba, mindenkibe bele kell fojtani a szót, aki mást mer állítani, mint ő. Mindezt persze meghallgatjuk, mert ő a paksi atomerőmű feje, aki a nyolc év előtti katasztrófáról is azt állítja, hogy csak kicsinyke üzemzavar volt. Állítja ezt az egész nyugati sajtó ellenében, mely a paksi balesetet a legsúlyosabb európai atombalesetnek nevezte.

Mindazok, akik még nem veszítették el az emlékezetüket, tudják, hogy 1986-ban a csernobili erőmű-robbanásakor hirtelen hőség és szárazság érte el Európát. A meg tévesztő jelek hatására sokan mentek a szabadba, mert senki nem adott le vészjelzést, és nem óvta Magyarország lakosságát attól, hogy kitegye magát a közvetlen kontaktusnak mindazon anyagokkal, melyek akkor a légkörben keringtek, majd leülepedtek, ki tudja, hová. Legalább egy hét telt el, amíg közölni merték a közölhetetlent: mindenki maradjon odabent, naponta többször mossa fel a padlót, nagyon alaposan takarítson, és ne egyen salátát, zöld levelű termékeket, ne igyon tejet, ha az élete kedves. A kétségbeesett terhes anyák kérdéseire a megdönthetetlen tekintélyű orvosszakértő, Czeizel Endre mosolyogva nyilatkozta, hogy aggodalomra semmi ok, mindenki megtarthatja magzatát, a sugárzás mértéke itt oly elenyésző volt, hogy senkinek semmi baja nem lehet. Aki hallgatott rá, utóbb nemigen áldotta a nevét, mert sorra születtek a végtag nélküli, vak, fogyatékos és különféle fejlődési rendellenességtől szenvedő csecsemők. Orvos nővérem, aki addig csodálta Czeizel Endrét, azontúl undorral és megvetéssel emlegette és végleg kivetette azok közül, akiknek a szavát tekintetbe lehet venni bármely orvosi kérdésben.

A magyar televízió most Lux Iván szakvéleményét nem meri megkérdőjelezni. Azét az emberét, aki minden észérvet elvetve állítja a maga igazát, lehurrogja a Greenpeace képviselőjét, ostobaságnak nevez minden állítást és kérdést, mely akár csak a gyanú árnyékát is veti az atomerőművek biztonsági rendszerére. Bár tudjuk, úgyse fogja még csak mérlegelni se a lehetőséget, hogy ellenkező érvek is lehetnek, mégis megemlítjük, hogy nyolc évvel ezelőtt különös növényi mutánsok jelentek meg a környezetünkben. Összeforrott levelű, egyazon töről különböző színű virágokat hozó muskátlik, mellettük teljesen meddővé vált, azaz soha többé nem virágzó virágtövek. Csernobil után a különös

viselkedésű földigiliszták sokkolták a jámbor falusiakat: éjszaka a felszínre jöttek, világítottak és hiperaktívan viselkedtek.

Megértjük természetesen, hogy mindazokat érzékenyen érinti az atomerőművek bezárásának lehetősége, akik egész életüket ennek a tisztának mondott energiaforrásnak szentelték. Ám legelső szempont itt az egyéni érdekek félretételével csakis az lehet, hogy másokat ne károsítsunk, a környezetet ne szennyezzük. Túl ezen pedig a saját népünk, illetve az emberiség megmaradása, s hogy ne utolsóként kullogjunk a sorban, akik felismerik a veszélyeket. Érvelésünknek minimum azt a szintet kell meghaladnia, amit annak idején tudományos szocializmus címszó alatt oktattak, és amely így szólt: a kapitalizmusban minden rossz mert az kapitalizmus, a szocializmusban viszont minden jó, mert az szocializmus. Ezt már a gyermektegy lelkű népek se veszik be, csupán a sikeresen agymosottak ragaszkodnak még hozzá.

Magyarországnak mindenképpen az az érdeke, hogy tiszta energiaforrásokat használjon fel. Tudjuk, hogy ez ellenkezik az atomlobbi, az olajlobbi és egyéb önző érdekcsoportok felfogásával és érdekeivel. Nekünk viszont egyikük se ad kompenzációt, ha porszem kerül a rendszerbe (mit porszem?! kőszikla!) és mindent tönkretesz. Mint ahogy tudjuk, hogy Czeizel Endrét se perelték be felelőtlen kijelentéseiért, és feltételezzük, hogy Lux Iván is el fog bújni valami atombiztos fedezékbe, ha állításai megdőlnék. Azt se hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy a paksi atomerőmű olyan „szaktekintélyek” milliós szóbeli szaktanácsadásaira hagyatkozott, mint a szerencsétlenül habogó volt miniszterelnök, Medgyessy Péter.

Mint tudjuk, a napenergia tiszta energiaforrás. A napelemeknek, naperőműveknek semmiféle káros hatása nincs a környezetre. Mindössze arra kell pénzforrásokat fordítani, hogy ezek hatásfokát növelő kísérleteket folytassanak. Ismerve a magyar találékonyságot, ez igen hamar meg fog oldódni. Még a laikus is fel tud sorolni néhány olyan energiaforrást, mely a környezet megkímélésével aknázható ki: szélenergia, geotermikus energia, mágneses energia (szakértője Egely György), vízplazma (szakértője Spanyol Zoltán). Mindezeket már régóta ismerjük, csupán a feltalálókat üldözte és fenyegette az ellenérdekelt lobb, mely önmagát éppoly megdönthetetlen szaktekintélynek nevezi, mint most még az atomlobbisták. Aki ezek után is az atomenergiára tesz, az mondja meg, de sürgősen, hogyan szándékozik semlegesíteni, felszámolni az elhasznált fűtőelemeket, mit tenne földrengés, tengerrengés, háborús katasztrófa esetén. A föld alá rejtés sem valódi megoldás, mert a földön is minden összefügg, a kártékony sugárzás tovaterjed és más területeket is elszennyez, pl. a talajvíz útján, melynek valódi útvonalát nem ismeri senki. A földkéreg mozgásai előre nem tervezhetők, így a miattuk bekövetkező vulkanikus kitörések, földrengések minden emberi számítást keresztbe húzhatnak. Egyéb források a napszél és a sarkvidékek környékén jelentkező mágneses jelenségek, melyeknek csupán csodás fényjelenségét ismerjük, titkukat viszont egyedül Tesla tudta, ő pedig nem bízta felelőtlen politikusokra, akik hadi célokra használták volna fel őket.

Mint a fentiekből is kiviláglik, nem lehet önös politikai szempontok alapján megítélni utódaink jövőjét. Aki a fentieket nem hajlandó mérlegelni, arra egy doboz gyufát nem bízánk, nemhogy ilyen fontos kérdések megoldását.

Eger, 2011. április 4.

Globális eljegesedés

Miközben az IMF kegyetlen ollóba fogta a magyar gazdaságot, egész Európa recseg-ropog ugyanezen szorítás alatt. Szolidaritás nincs, összefogás (egyelőre) nincs, csak a zord valóság: a pénz dirigál, és át akarja venni az uralmat a világ fölött. A bukás előtti pillanat ez, ám nemcsak a gyengébbik félnek, hanem az agresszornak is, jóllehet, ezt még nem érzékeli. Minden diktatúra, minden birodalom sorsa ez. Addig gyötrik az elcsigázott, kiszipolyozott felet, amíg az egy végső erőfeszítéssel le nem rázza magáról és meg nem semmisíti kínzóját.

Egyelőre annyi világos, hogy a volt fasiszta szövetségbeli országok vannak terítéken. Hiába próbáltunk ezúttal jobb partnereket találni, a világ szeretetét továbbra se vívtuk ki. Igaz, a volt-van ellenségek eztán se nyughatnak tőlünk. A lemenők nem értik a túloldali lemenők dühödte fenekedését. Vajon hány generáción keresztül akarnak még bosszút állni rajtunk, és mikor szűnik meg a gyűlölet további gyűlöletet szülni? S hogy a szövevényes érdekszférák hogyan rántják egymást a mélybe, még beláthatatlan, de körvonalai már tisztán kivehetők. Még a Strauss-Kahn és Sárközy között dúló rivalizálás is, melynek jelenlegi asszójában a francia elnök is kap pár ütleget a világszerte már csak szatírként elhíresült ellenfelétől. S hogy emiatt miért kell bedöntetni az eurót? Ahhoz az ex-IMF-vezér kártyáiba kellene jobban belátnunk. Abba a bonyolult összefüggés-sorozatba, miért szabadult ki olyan váratlanul és majdhogynem tisztára mosva. Ám ebben a történetben nem a szerencsétlen szállodai alkalmazott háttérbeni „meggyőzése” a lényeg, hanem az amerikai pénzvilág érdekérvényesítő ereje, melynek valódi alku-témáját még csak most kezdjük tisztábban kivenni a sátán ganájában önfeledten fürdőzők tisztátalan kipárolgásában.

Amerika nem szereti az erős Európát. A világ legszabadabb országából előbb átvedlett a világ csendőrévé, majd miután világosan kiderült, hogy újabb és újabb országok elfoglalásával és a fontos nyersanyagforrások kisajátításával a világ agresszorává és a demokrácia legnagyobb lejáratójává lett, már nem tudja elviselni egyetlen erős szövetség gondolatát sem, ha abban nem ő elnököl, alattvalói pedig nem neki hajtogatják a térdüket. Vagyis nem szereti, hanem riválisának tekinti mindazokat, akik megpróbálnak függetlenedni tőle és békésebb társaságban önnön fejlődésükre koncentrálni ahelyett, hogy vele együtt száguldanának a szakadék felé. Márpedig szembe menni a fél világ akaratával nem más, mint öngyilkos tendencia. Ennek tükrében nem lenne csoda, ha lelepleződne, miféle vádalkut kellett kötni ahhoz, hogy egy szexbotrányt elkenjenek, ugyanakkor jelentős anyagi haszonra tehessenek szert az ebben érdekelték.

Az európai szövetség persze csak akkor működik, ha a két vezető állam, mely évszázadokig határozta meg a vén kontinens politikai erővonalait, hajlandó figyelembe venni a nála kisebb jelentőségűnek tartott szövetséges államok érdekeit is. A jelen helyzetben ugyanis több az alárendelt szerepet kénytelenül felvállalt ország, mint hazánk is, mely most már azzal is beéri, ha leányvállalata, beszállítója, összeszerelője lehet német cégeknek, mivel saját ipart és mezőgazdaságot újratereíteni hosszú távú tervezés és kivitelezés, valamint jelentős beruházások, tehát anyagiak kérdése. Nálunk hevesebb vérmérsékletű, déli országokban ugyanez jóval durvábban zajlik le. Görögországban pl. éveken keresztül hatalmas antiszemita feliratok fogadták a globális tőkét és kritizálták annak ottani jelenlétét. Így a mostani tőzsdei visszavágó nem annyira csodálható. Annál inkább az a sok durva támadás, mely a világsajtón keresztül Magyarországot éri, és annak ellenére antiszemita bennünket, hogy értelmes magyar ember erre a szintre soha nem süllyed, és efféléket nem viszonz.

Az emberi és politikai kapcsolatok ilyen körülmények között természetesen eljegesedésre vannak ítélve. Józan kompromisszum csak úgy köthető, ha mindkét fél enged korábbi álláspontjából valamit. A diktátori szerep, melyet jószágos Joe bácsiként akarnak elleplezni, sehol nem válik be. A tőzsdei támadások, melyekhez megbízható szövetségesként ott áll a szégyenszemre még mindig magyar nevet viselő Magyar Nemzeti Bank elnöke, folyamatosan aláásni igyekeznek Magyarország gazdasági stabilitását. Egy stabil IMF-hídfeállítás, mellyel csak azért nem tudnak mit kezdeni, mert jobboldali kormányzás idején mindig túlzott udvariasságot mutatnak az ellenségesen viselkedő másik oldallal szemben, miközben az továbbra is nemtelenül sorozza meg a neki nem tetsző kormányokat. Ha sikerül gazdaságilag erősödnünk valamit, akkor azt Simor András bankja tuti, hogy azonnal beomlasztja. Érdekes, hogy a baloldalon soha nincsenek skrupulusok, hány ember életét teszik tönkre egy-egy ilyen húzással. Mi pedig kételkedünk abban, hogy egyetlen kétes hírű kirúgás megoldható az ország bajait, inkább továbbra is azt az egy gyalogot sajnáljuk, amelyet az IMF-bástya véd.

Jóllehet máris az újabb világháború rémével fenyegetőznek, erős kételyeinket kell kifejeznünk, mert hiszen a hozzá szükséges pénz csak virtuálisan van meg. A bankok gyakran csak összehazudják a tőkésüket, melynek többszörösét hívhatják le, ugyancsak virtuálisan, a globális bugyorból. Ami a kisember számára biztató, az az, hogy a háború másik alapkelléke, a bőséges olajforrások kiapadóban vannak. Üzemanyag nélkül pedig nem száll fel egyetlen repülő, és nem üzemel egyetlen anyahajó sem. Ami katasztrófával fenyeget, az a világméretű hazugságok omladozó épülete, jobban mondva tákolmánya. Egy világméretű hitelvesztésről beszélhetünk, melynek nemcsak a világ egyes számú hatalma a lebukott főszereplője, hanem mindazok, akik vele együtt vokáloznak, a hazug frazeológiát bármikor, bármely országban, de mindig csak a hatalmi ágazatban szerepelni hajlandó társak is.

Nem szeretnénk Gyurcsány Ferenc szerepét eltúlozni, de mégsem feledhetjük, hogy pontosan ezzel a forgatókönyvvel fenyegetőzött pár éve, mikor lapátra tétele aktuálissá vált (tőzsdei ellentámadás, gazdasági ellehetetlenítés, a jobboldal gazdasági összezúzása, stb.). Talán érdemes lenne feltenni neki a kérdést, honnan tudta mindezt olyan bizonyosan, illetve hogy ki mindenki szerepelt akkori terveiben kivitelezőként. Addig csak találgatni lehet, de reálpolitikai terveink között mindenestre ütőképesebb partnereknek kellene szerepelniük, a velünk ellenségesen viselkedőkkel szemben pedig nem kellene játszanunk a jólnevelt úrfiút. Ezzel ugyanis saját magunkat kötjük gúzsba. Azt már nem is szeretjük ismételtetni, hogy a legnagyobb rúgásokat mindig jobbról kapjuk, ergo a téglák eltávolítása is aktuális lenne, hogy eztán a békés alkotómunkának szentelhessük magunkat értelmetlen belharcok, azaz folyamatos önvédelem helyett. A légkör most még jeges. Világszerte az, mert normális kapcsolattartás helyett uralkodóvá vált a virtuális kommunikáció, valamint a rabszolgatartó társadalmak alappilléreinek, az alá-fölérendeltségnek a hangsúlyozása. Első teendők tehát egy valódi kézfogás – két, egymástól eltávolodott világ között. De ebben mindkét félnek engednie, változnia kell. Cél egy szebb, jobb, új világ.

Eger, 2011. december 4.

Kendőzetlenül a génmódosításról

Ha akarjuk, ha nem, a GMO ott van a környezetünkben. Többnyire nem kötik az orrunkra, mi mindenben elrejtve, de már régóta ott lopakodik, hivatalosan be nem ismert stratégiai fegyver gyanánt. Mondhatjuk úgy is, hogy ez a jövő legütősebb fegyverneme, de ennek bizonyításához először is hosszas, alapos és elfogulatlan klinikai kísérletsorozatok kellenek. Mivel ezekre érdekes módon nem szokott akadni elegendő anyagi támogatás, inkább azok a ködösítő és félrevezető tájékoztatások nyújtják az információs alapot, amelyeket a liberális sajtó szellőztet.

A génmódosítás először (talán) azért kezdődött el, hogy ne kelljen annyi vegyszert használni a mezőgazdaságban. A génszert növények ugyanis rezisztensek a kártevőkkel szemben. Ezt a beléjük oltott állati komponensnek köszönhetik. Igaz, az egész kísérlet olyan, mint a fából vaskarika. Ha valakinek eszébe jutna, hogy keresztezze egymással az orchideát és a zsiráfot, nagy valószínűséggel őrlőnek tartanák. Nem mintha a génszert szója, mely belekerül a ketchupba, a felvágottakba, a különböző szósokba és ételízesítőkbe, rákkeltő állateledelbe, és még ki tudja, mi mindenbe, nem volna őrlő a maga nemében. Színtelen, szagtalan, porítható, első ránézésre nem mérgező, így első körben nehezen állnak meg a vele szemben felhozott vádak. Persze akár vegyszerkíméletre, akár ellenséges területek tönkretételére kísérletezték ki őket, egyaránt gyanúsak, lévén, hogy a jó szándék nem rejtőzködik, csupán az ellenkezője. Terjesztői sűrűn hivatkoznak arra, hogy ellenzői nem tudnak felmutatni kellő hosszúságú klinikai tesztet, ellenérveiket bizonyítandó. De ez az érvelés eleve hamis, hiszen bármely élelmiszer forgalomba hozása előtt nem az opponenseknek, hanem a terjesztőknek szükséges kellő dokumentációval rendelkezniük, t.i. hogy a termékük nem mérgező, nem káros, hanem abszolúte egészséges.

Mondhatja bárki, hogy vannak pozitív ellenpéldák is. A rezveratrolt pl. a fukarság segítette mostani kiemelt pozíciójába. A szőlőlé előállításakor mint melléktermék hevert egy cég udvarán a rengeteg szőlőhéj és mag, a tulajdonos pedig úgy gondolta, megér pár kísérletet, hogy kiderítsék, mit tartalmaz az addig csak hulladékként kezelt szerves anyag. Megérte, mert akkor derült ki, milyen értékes, az érendszeri betegek pedig azóta fogyasztják táplálék-kiegészítőként jelentős sikerrel. Mindez persze nem jelenti azt, hogy minden pénzéhes alakot pidesztálra kellene állítanunk. A dolgokat a maguk értékén kell kezelni, s ha értéktelenek, akkor meg kell őket hagyni a negatív tartományban. És ne feledjük: maga az élelmiszeripar látja el mindazzal az emberiséget, ami különféle betegségeket okoz, majd ugyanerre a táplálék-kiegészítő piaca kínál gyógyerejű termékeket, ám azzal senki nem foglalkozik, hogy a kettő édestestvér. Akár a cukrász apa és a fogorvos fia által kínált szolgáltatások: az egyik elrontja az ügyfél fogait, a másik megjavítja, s mivel az előző mindig újratermeli az klienseket, a másikkal is mindig lesznek páciensei.

Magyarországon nemrégiben hatalmas területen fedeztek fel génszert érett kukoricát. Az egészet ki kellett irtani, csupán a folytatás nem teljesen világos az átlagnéző számára. Azt mondják, ha mindezt besilózzák, a génszert anyag széjjelesik génjeire, azontúl pedig állati takarmányként hasznosítható. Mindez jól hangzik, de nem meggyőző. Először is miért kellett megvárni, amíg az egész beérik, miért nem lehetett azt megelőzően fellépni a gondatlan vagy tájékozatlan termelőkkel szemben? A széllel ugyanis messzire elterjedhet a génszert pollen, és így elfertőzi a tiszta táblákat is. Argentína példájából tudhatjuk, hogy a már szennyezett területek igen nehezen tisztíthatók meg, a tisztességes felvásárlók pedig kerülni fogják az onnan származó mezőgazdasági termékeket. Ha a magyar példát vesszük, miért áll benne mindmáig a fertőzött növények töve és gyökérzete a talajban, mely ezáltal

egyáltalán nem tisztul meg, hanem tovább fertőződik? Hogyan engedélyezhető, hogy a gyanús terméket állatokkal etessék fel, és így továbbengedjék a táplálékláncba? A tehéntejjel és a marhahússal továbbjut a genetikai katyvasz a tápláléklánc legfelső fokára, és kit fog legjobban veszélyeztetni? A gyermekeket, akik nem rendelkeznek kellő önvédelemmel, hogy felfogják és tiltakozzanak ellene. Mindez alaposan kigondolt stratégia a génkezelés „atyjai” részéről, ám kell, hogy velük szemben is érvényesüljön az erős fogyasztóvédelem. Az államnak, különösen a fogyatkozó népességű Magyarországon, elemi érdeke, hogy állampolgárait ne mérgezzék, hanem magas színvonalon táplálják az erre illetékesek. Ha megbetegszenek, akkor rá hárul vissza az egészségügyi gondozás költségeinek finanszírozása, nem pedig a mindig újabb és újabb divattermékkel előhozakodó élelmiszeriparosra. Ez utóbbinak feltétlenül ki kell vennie a részét az egészségügyi rendszer fenntartásából, hiszen tudva vagy tudatlanul tetemes károkat okoz az államnak és az állampolgárnak. A fogyasztóvédelem legerősebb biztosítéka a büntetési összegek felemelése, valamint a károkozó kötelezése, hogy a károsultaknak komoly kártérítést fizessen. Amíg ez nem működik, addig az élelmiszeripar csibészei se fognak törődni vele, hanem az „Utánam a vízözön” felkiáltással fogják tovább művelni, amit eddig.

A génkezelést propagálók egyik legerősebb érve eddig az volt, hogy a génkezelt növények nagyobb hozammal állíthatók elő ugyanazon a területen, mint a hagyományos módszerrel. Ez az állítás rég megdőlt, de mivel már hatalmas (fertőzött) területeken gazdálkodnak, nem akarják önként beismerni az általuk okozott károkat, inkább telehazudják a világot termékeik pozitív reklámjával. A célországok elsősorban a harmadik világban találhatók, ott aztán a kutya nem ellenőrzi őket. Örülnek, ha egyáltalán valamilyen élelmiszerhez juthatnak a gazdálkodni nem tudó vagy nem akaró földtelen nincstelenek. „Nagyköveteik”, az áruházláncok aztán bármilyen ócskaságot eladnak nekik, ha senki nem szankcionálja őket érte. Hogy hazánkat miért tekintik azonos szinten levőnek a harmadik világbeli országokkal, azt tőlük kellene megkérdezni. Mivel ezidáig a magyar hatóságok se szenteltek kellő figyelmet a vásárlókat (és a magyar egészségügyet) rendszeresen megkárosító multi cégeknek, ez utóbbiak se törődtek az általuk okozott károkkal.

A válasz a biogazdálkodás és a globális szintű fellépés a szemétygyártókkal szemben. A vetőmag-kereskedelmet államilag szigorúan ellenőrizni kell. S hogy a hadiipar hogyan függ össze a génkezelés prófétáival? Irak amerikai megszállása után szinte közvetlenül az első rendelet a hazai, őshonos vetőmagok betiltása volt. Csak az államilag engedélyezett vetőmagokat használhatják azóta az iraki gazdák. S hogy a nagyfokú csecsemőhalandóság ezzel volt összefüggésben vagy a gyakori bombázásokkal, annak eldöntését a Kedves Olvasó fantáziájára bízuk. Az ellenzők egyik legfőbb érve a rákkeltő hatás, a terméketlenné válás és a degeneratív betegségek sűrű előfordulása volt az eddigiekben. Az egyházaké viszont ez lehetne: amit Isten szépnek, jónak teremtett, abba ne avatkozzanak bele kétbalkezes, kotnyeles újítók, anti-Micsurinok. A teremtés titka ugyan a génekben rejlik, de a lényeg, mely nem fizikai, épp a fentiek miatt, titok is marad.

Eger, 2011. augusztus 7.

Hatalmi arrogancia (és egyéb kánikulai zöldségek)

A hatalom különös táplálék azoknak, akik vágnak rá. Könnyű rászokni, ám annál nehezebb lemondani róla. Talán ez is a modern társadalmak rászoktató, függőséget szándékosan kialakító technikái közé tartozik. Ahogyan a dohánygyárak titkos beetető vegyszerei, a macskaeledeleknek kifejezetten a macskákra erős vonzerőt gyakorló aromái vagy az élelmiszeripar csábító ízű ízfokozói, ugyanúgy a hatalom mániákus megszállottjait hatalmukba kerítő titokzatos delej is lehet egy mesterségesen kikísérletezett, laboratóriumi termék. Lényeg, hogy a hálóba került nyomorult onnantól fogva ne szabadulhasson. Még csak arra sincs szükség, hogy a ragadozó nagyobb legyen kiszemelt áldozatánál. Az a fontos, hogy az áldozat legyen gyengébb, de legalábbis gyengébb akaratú az őt manipuláló „ősvírusnál”.

Mint tudjuk, vannak olyan mikroorganizmusok, amelyek a megtámadott szervezetbe beépülve képesek átkódolni annak normál működését rendellenesre. Rendelkeznek azzal a „szoftverrel”, amely képes megváltoztatni az őket vendégül látók életműködéseit, akik részben vagy kizárólag azon vegyi anyagokat fogják már csak kívánni, amelyek a paraziták fejlődéséhez és szaporodásához jók. Csupán a vágyakat kell manipulálni ahhoz, hogy akár egy primitív egysejtű is uralkodni legyen képes a földkerekség legfejlettebb főemlősén. Ugye, milyen hátborzongató? Márpedig akik valamilyen függőségben szenvednek, határozottan állítják, hogy az általuk fogyasztott élvezeti cikkek efféléket tartalmaznak, emiatt képtelenek lemondani a bűzrudacsokról, a kábítószerekről, stb. Más kérdés, hogy ugyanezek a praktikák nem hatnak az erős akaratúakra, a függetlenekre, akiket úgy a hatalom, mint a modern vegyiparosok nem állhatnak. Hát hogyan?! Fényes ellenpéldát szolgáltatnak mindazok számára, akik könnyen beadják a derekukat. Saját példájukkal bizonyítják: nincs végleges függés, van kiút, csupán a lanyhaságot kell erővé edzeni, és keményen ellenállni a naponta ránk leselkedő kísértésnek. A genetikusok ugyan azt állítják, hogy génjeinkbe kódoltan van meg vagy hiányzik az alkoholizmusra, kábítószerfüggésre vagy egyéb narkomániára való hajlam, a lelkes hittérítők azonban úgy tudják, hogy az Isten felé vezető út megmentheti a kátyúba került életeteket is. Úgy a bűnözésről, mint a kábítószer-élvezetről való leszoktatásban az egyházak jeleskednek első helyen. Nem szeretnénk messzemenő következtetéseket levonni kellő kutatási háttér nélkül, de talán a politikai hatalom megszállottjainál is a hit dolgában lehet valami hiba. Mintha Isten helyére pályáznának, kitérve a helyéről még magát a Mindenhatót is. Egy röpke élet porszemnyi távlatában, persze.

Nemrégiben nálunk járt az amerikai külügyminiszter asszony. Egyaránt tárgyalt Orbán Viktor miniszterelnökkel és Bajnai Gordon MSZP-s pártfuttatottal. Ez utóbbit csak azért említjük, mert a politikai baki meglehetősen ordító. Bajnait az EU-ban már csak Goose Gordonnak titulálják, és közel sincs akkora renoméja, mint Amerikában, ahová ezek a „lényegtelen” információk nem jutnak el. A jelek szerint épp a legmagasabb körökbe nem, ahol a politikacsinalás folyik. Aki már nem emlékezne rá, annak elmondjuk, hogy Bajnai az ún. Hajdú-BÉT ügy kapcsán híresült el. Miután a hazai baromfitenyésztők zöme tönkrement, majd öngyilkos lett, Bajnai hirtelen eltűnt Magyarországról a cég vagyonával együtt. Még két év se telt el, miután a botrány rendezetlenül elült (a gazdákat senki nem kártalanította, a Gyurcsány-kormány fumigálta, a zömében balos hazai sajtó pedig a nemzetközi haverokhoz igazodva a madárinfluenza blöffjét fújta fel gőzerővel), Bajnai ártatlan arcot vágva ismét feltűnt a honi politika porondján, és hirtelen államtitkárrá avanszált. A Hajdú-BÉT pénze offshore cégbe vándorolt, azóta is bottal üthetik a nyomát a károsultak, Bajnai pedig újabb politikai karrieren dolgozik. Megteheti – a más pénzén. Hillary Clinton úgy tárgyalt vele, mint várományos miniszterelnökkel, figyelmen kívül hagyva azt a tény, hogy Bajnai épp olyan népszerűtlen idehaza,

mint az őt államtitkári székbe emelő, majd hazánkban ideiglenesen államháztartásközlő miniszterelnökké tevő Gyurcsány Ferenc. Valószínű, hogy azok a politikai kommentátorok, akik a fülest adták a hazánkat leginkább csak hangyapöttynek tekintő Clinton asszonynak, elfelejtették megemlíteni, hogy az efféle ügyleteket Amerikában csődbünténynek tekintik, és kemény börtönbüntetéssel, vagy onkológiával sújtják, a politikai pályát pedig egy életre elfelejtheti a benne érintett személyek bármelyike.

Hillary Clinton, megengedve, mert el nem hallgathatva azt a tényt, hogy Magyarország kiváló minősítést kapott nemrégiben lejárt EU-s elnökségére, a megboldogult SZDSZ túlélő pártaktivistáinak sugallatára azért némi ostromozást is megengedett magának Orbán Viktor kabinetje ellen. Az internacionalista sajtó vesszőparipája, a cigánykérdés nem maradhatott el, valamint az EU-s hisztéria nemrégiben még legfőbb témája, a megújult magyar alkotmány is megkapta az ejnye-bejnyét. Miközben a jámbor hallgató eltöprenghetett: vajon mi lenne, ha Orbán Viktor vagy Martonyi János (ez utóbbi viszonyozva kolléganője látogatását) összeráncolt szemöldökkel leckéztetné az amerikai kormányt, felemlgetve neki Harlemet, a nem is oly régen történt fekete-lázadást Kaliforniában, netán félresikerült és roppant költséges háborúikat, melyeknek eztán fogják megfizetni az árát (akár a volt szocialista államok az elvtársak dőzsöléseit)?! Fejükre olvasná azt a már fél-nyilvános titkot, hogy az ikertornyokat nem is az arabok robbantatták fel, hanem egy jól előkészített arabellenes provokáció és jól jövedelmező biztosítási csalás volt?! Ismerve a jobboldali politikusok jólneveltségét, mindez persze képtelenség. Igaz, ugyanolyan politikai képtelenség Clinton asszony nagyarcú nyilatkozata is, magyar szemmel nézve. Még inkább az, ismerve az összeomlás előtt álló virtuális világrend belső válságát, az is tudható, hogy a kínai, reprezentatív látogatás árnyékában mindez már kisebb súllyal esik latba, mintha tíz évvel ezelőtt történt volna.

A nemzetek testén élősködő szervezeti „vírusok” túlélési taktikáit azért nem becsüljük alá. Egyelőre nem látjuk körvonalazódni a valódi nemzeti bank megalakulását, mely mellőzhetővé tehetné az ide betelepült, különféle külföldi „pénzmosodákat”, legyen az x-dik, magyarok számára szükségtelen bank, kaszinó, egyéb bűnszövetkezet, melyet a jámbor nép (egyelőre) eltúr a nyakán. Bár ma még szentségtörésnek tartják, ha azt állítjuk, hogy az államcsőd kísérletek háttérében tőzsdei manipulációk állnak, s hogy úgy a prosperáló államok jóléte, mint a megbuktatottak nyomora mögött ugyanazok a nemzetközi pénzügyi körök állnak, mégse beszélhetünk mellé, ha a saját hazánknak jót akarunk. Mint ahogyan azt is ki kell mondani (túl azon, hogy a király meztelen), hogy úgy a jó minősítés, mint az elkésztő leminősítés nem más, mint egy virtuális játék kézi vezérlésű akciója (a strébereknek adott jutalom, illetve az ellenszegülőknél és a kritizálni merészülőknél kiosztott nyaklevesek gyanánt). Izland már viszont-minősítette az őt ért banki manipulációk irányító központjait: az államcsődért felelős politikusok és bankárok börtönben ülnek, más részük elmenekült a vulkánikus temperamentumú, viking hagyományú országból, ahol kevesebb a megvezethető ember, hiszen nincsenek analfabéták. A virtuális pénzügyletekért Izland nem hajlandó fizetni, mára már „maguknak termelnek”, nem a nemzetközi csalóknak. Ha belegondolunk, mennyit lendíthetne Magyarország sorsán, ha hasonló huszárvágással léptünk volna ki az adósrabszolgaságból, a hevesebb vérmérsékletűeknek ökölbe szorul a keze, míg a jámborok sűrűn csóválják a fejüket. Pedig csak egy-két alaptörvényt kellene módosítani hozzá: a lusztrációs törvényt létrehozni, a pártmaffiózókat hűvösre tenni, és az uzsorahiteleket úgy kicsiben, mint nagyban keményen büntetni. Hogy félreértés ne legyen, mi életfogytiglani fegyházat ítélnénk a nemzetközi piramisjátékok szervezőinek és a kamathitelt másokra rátukmálóknak, majd miatta csőddel fenyegetőzőknak, de a csőbehúzó reklámmembereknek is, akik a jó gázsíért bárkivel hajlandóak kitolni. A reménységen és az imádságon kívül erre is nagy szükség lenne már.

Eger, 2011. július 10.

Ismét csak sóhajtozunk

Már egy év eltelt a kormányváltás óta, lassan fél év az EU-kormányzás kezdetétől, de a hön óhajtott kulturális fordulat még mindig várat magára. Talán mi vagyunk türelmetlenek, és újabb ciklusok végét kívárva kellene reménykednünk, hogy a sok szélhámosra módot nyújtó, liberálisnak csúfolt irányvonal és az azt igenlő bagázs kikopjon végre a mérvadóknak mondott értelmiségi bűvkörből. Minden bizonnyal elsőbbséget élvez a gazdasági program, mely megteremtheti (megteremthetné) a kulturális programokhoz szükséges anyagi alapokat, de abban ma már senki nem hisz, hogy az adminisztratív gépezetből eltávolítandó destruktív elemek leléptetése pusztán anyagi kérdés. A jobboldal régi betegsége (gyermekbetegségnek több mint húsz évvel a rendszerváltás után mégse lehet nevezni a kórképet) a túloldali renegátok túlértékelése, a saját támogatóik egyidejű lesajnálása és a probléma szőnyeg alá söprése. Mindez azért érinti érzékenyen a jobbos értékekre szavazókat, mert az újonnan átállottak sztárolása egyidejűleg azzal is jár, hogy ezek épp azokat könyökölik ki a körből, akik helyettük és miattuk nem kapnak méltó elismerést. A történet folytatása szintén sztereotíp: miután megszokták a sztárszerepet (és az újabb stallumot), látványosan szembe köpik a Fideszt és az egész jobboldalt, kellő bizonyítékot adva arra a választói véleményre, hogy mindez túl sokba került nekünk, anélkül, hogy bármi értelme lett volna az akciónak.

Újabb kuruc-labanc szembefordulás sejlik fel a történések mögött. Míg a török és minden méltó ellenfelünk megvetette az árulókat, s gyakran úgy bánt el velük, mint ahogyan azt a Szondi két apródjából ismerjük, nekünk azt kell tapasztalnunk, hogy a sokat reklamált, megújult káderpolitika helyett maradt a kádári örökség, talán ugyanazokkal a lejárt lemeznek tartott öreg tanácsadókkal, akiket érdemesebb volna nyugalmazni immár. Az árulók jutalmazása a Habsburg-politika szerves részét képezte, és ez volt sikeres belpolitikájuk alapja is: a nemzetiségek egymásnak ugrasztása, valamint a belső ellenzék félreállítása a saját arisztokráciája segítségével, miközben a felmerülő kritikák nem az uralkodóházat illették, hanem az egymás ellen hergelt feleket. Talán ez az egyik oka az általános letargiának és visszafogottságnak, mely a választások utáni év közhangulatát jellemzi. A háttérben persze ott mesterkednek a levitézlett szoclibek, de nem szabad mindent az ő számlájukra írni. Van nekünk is pár megújítandó területünk, a maradi bagázst pedig nem kell félteni. Ők mindig puhára esnek, eztán se lesz bajuk, mert jócskán kitanulták a formális átállás minden csínját-bínját. A tanácsadókat nem per Kopf kell díjazni, hanem aszerint, hogy az általuk javasolt változtatások mennyit hoznak a konyhára, azaz az államháztartásnak. Aki csak használhatatlan tanácsokat tud adni, attól sürgősen meg kell válni, helyette agilisabbat, intelligensebbet kell alkalmazni. Ennyi a sikerrecept. Nincs benne új, de rendkívül praktikus. Bármelyik háziasszony megmondja, hogy az elavult gépezeteket érdemesebb újabbra cserélni, mint házilag, dilettáns módon bütykölgetni...

Egerben megtörtént a váltás a színház élén, de az örömben némi ürmös is vegyült. A lelépett igazgató, Csizmadia Tibor akkora adóssághalmazt örökített utódjára, Blaskó Balázusra, amit nem lehet csak úgy kigazdálkodni. Akár a Gyurcsány-kabinet tette nagyban. Kénytelen-kelletlen átadták ugyan a hatalmat, de csődbe akarták juttatni az államot és utódaikat. A Heves megyei önkormányzatot a Sós Tamás-féle vezetés hasonló állapotban hagyta az őt követő fideszesekre. A város ugyan utalt át egy gyorssegélyt a színház pillanatnyi pénzzavarainak megoldására, de a per alatt álló megye számlájára befutó összeget a többivel együtt zárolták, így a színház nem juthatott hozzá. A háttérben egy szocialista érdekeltségű cég áll, melynek eszébe se jutott, hogy a korábbi, szocialista felállású önkormányzatot perelje, csak most segít be bosszúéhes elvtársainak, hogy azokon verjék el a port, akik a jelenlegi helyzetet nem okozták, csupán elszenvedik. Az új programok megszervezéséhez

nemcsak idő kell, hanem stabil pénzügyi alapok is. Ebből a városát szerető kurzusnak éppúgy ki kell vennie a részét, mint ahogy a kulturális tárcának. Már ha komolyan gondolják, hogy a magyar kultúra megújulása feladatunk. Minden művésznek és az adminisztratív gépezet minden egyes tagjának.

Talán csupán érdekes névrokonság: a bazilika plébániájának élére is egy Csizmadia várományos. Egy hajdani „békepap”, akinek korábbi rektorsága a helybeli Hittudományi Főiskolán azzal kezdődött, hogy a patinás intézményt tömegesen hagyták el a kispapok, majd azzal folytatódott, hogy vaskézzel irányított egy olyan intézetet, ahol meg kellene becsülni a kevés, ott tanulni szándékozó diákot, nem pedig elüldözni. Nem túl kellemes érzés, hogy az egyház sem kivétel a fenti jelenségek alól. Márpedig a lelki megújulásnak meg kellene előznie a szellemi és anyagi felemelkedést, ha komolyan akarjuk venni és vétetni magunkat. Vannak persze szép számmal olyan hívek is, akik e sorok szerzőjével ellentétben nem emelik fel szavukat a visszasságok ellen, de ez nem jelenti azt, hogy egyetérténeek a számukra is sérelmes jelenséggel.

Visszatérve a színház bajaihoz, megemlítendő az a sürgős igény, hogy a slamasztikában benne hagyott egri színház nem a nyári kikapcsolódással van elfoglalva. Most kellene megkötni és aláírni a szerződéseket, meghirdetni a jövő évad bérleteit, megszervezni és profi módon előkészíteni mindazon munkálatokat, amelyek ősztől a színház dolgozóira várnak. Egy olyan programhoz, amely visszacsalogathatná a színházba mindazokat, akik eddig, megundorodva a szélhámos, modernkedő tendenciáktól, a színpadi pornótól és a klasszikusok meggyalázásától, éveken át távolmaradtak Thália templomától. A gyűlölet nem vezet sehová, mondhatnánk a polgárpukkasztásra szakosodottaknak, de ők úgyse szoktak másokra figyelni, míg nyakatekert produkcióikat ráerőltetik a Nagyérdeműre. Mint ahogy arra is figyelmeztethetnénk őket, álljanak le internetes gyalázkodásaikkal, Blaskó Balázs pocskondiázásával és az egri közönség azon részének gúnyolásával, amelyik támogatja az új színházi vezetést és a magyarosabb műsorpolitikát. Vajon van-e másik ország a földön, ahol ezeket a nézeteket elfogadhatónak tartanák, a folyton lebunkózott helyi polgárság ne seprűzné ki az őt utáló elégedetleneket?!

Talán ezúttal nem lesz pusztába kiáltott szó, ha elismételjük: az eddigi káderpolitika nem vált be, rendre teremtett újabb és újabb anomáliákat. Bár Gyurcsány óta a zöm irtózik attól, hogy reformnak nevezzenek minden mellébeszélést, ez a terület feltétlenül megújulásra vár. Mint ahogy a sokat szenvedett kultúrpolitika is. Bár Weöres Sándor óta tudjuk, aki a kultúra pártfogójának nevezi magát, az ugyanolyan nevetséges, mintha a vallásos ember Isten pártfogójának nevezetné magát, a mai világban kallódó, hanyórázó és minden méltatásnál csak félresöpört művészeknek is meg kell találniuk a helyüket a megújulásra váró világban. A dolgok nem mehetnek úgy tovább, hogy mindenki lökdösődik és tapos, aki érvényesülni akar, míg a szerényebbekkel soha nem törődik senki. Az adófizetők joggal várják el az általuk eltartott bürokratikus gépezettől, hogy helyettük is figyelemmel kísérje az „aktuális felhozatalt”, és kiválassa számukra mindazokat, akik maradandó értékeket teremtenek, nemcsak szélhámoskodnak, mint a rajtunk élőködő pseudokultúrák és szubkultúrák művelői. Jó lenne, ha nemcsak sóhajtozni kellene csendes magányunkban a színházért és minden megmentendő értékért. Jó lenne, ha az NKA ottfelejtett bürokratái nem tudnák megakadályozni Jankovics Marcellt, a grémium fejét saját irányvonala érvényesítésében, hanem helyükbe megújulni, fejlődni képes emberek lépnének. Akkor a Teremtő se lenne kénytelen folyton a fejét csóválni, valahányszor letekint ránk, tévelygő emberekre.

Eger, 2011. június 19.

Ki mondja meg?

Vajon ki mondja meg a sok rémült hírharsona kotkodácsolása közepett, mi a valódi sajtószabadság? Hogyan tájékozódjék a világ a sok „független” sajtóorgánium módszeresen terjesztett rágalmai között, merre is tart a világ? Ki tesz igazságot a szembenálló felek között, melyikük képviseli jobban, szebben, helyesebben azt, amit sajtószabadságnak vél? Egyáltalán van-e egyedül helyes definíció erre a sokak (vagy mindenki?) számára kézzelfogható evidenciára, melyről bárki nyilatkozhat, kinyilatkoztathat, anélkül, hogy kompetens lenne az ügyben vagy mélyreható tanulmányokat folytatott volna róla? Sok a kérdés, még több a válasz, de hol lappang maga az igazság?

Először is tisztázzuk azt, hogy akik a legtöbbet hangoskodnak, azok a saját sarukat takargatják ezzel az ősi taktikával. Az ötvenes éveket emlegetik az Orbán-kormány intézkedései kapcsán, miközben egy szót se szóltak a szemkilövető Gyurcsány-kormány vagy a rablóprivatizációt kiteljesíteni akaró Bajnai-kormány viselt dolgai ellen, melyek valóban az ötvenes évek diktatúrájára hajaztak. A hazánkkal szemben zsigeri gyűlölettel viseltető, évtizedek óta külföldön élő zongoraművész, Schiff András rögeszmés nyilatkozatai a honi sovinizmusról egybehanganak azokkal a követségi és egyéb magas szintű fogadásokon terjesztett rágalmakkal, amelyek ellen az Orbán-kormány oly keveset tett ezidáig. Mikor végre megalkot egy törvényt, mely nem teszi többé lehetővé a következmények nélküli rosszindulatú híreszteléseket, felbolydult méhkasként zsong és duruzsol mindenki fülébe ugyanaz a médiahadsereg, mely eddig arra specializálódott, hogy egy képzelt, virtuális világ nevében, egyeduralgoként mondja meg, mi a helyes, mi nem, továbbá hogy az íratlan sajtóetikai törvényekből gúnyt űzve művelje annak paródiáját. Jó fizetésért. Minél nagyobb hazugság és minél nagyobb „médiasztár”, annál magasabb a gázsí. És annál kevesebb a valódi igazságtartalom, tegyük hozzá halkán. A „világmédia”, melynek mellékágához olyan lihegve tartozni akarnak a honi sajtó törpéi, főpróbáját Hillary Clinton first ladysege idején tartotta, mindennap más szemszögből ábrázolva ugyanazt a valójában vulgáris tartalmat, melyet az amerikai elnök hűtlenkedése ügyében elemeztek, majd végül simán elkentek.

Ennek honi, törpésített változata zajlott az első Orbán-kormány idején, amikor a sajtó még mindig „állam az államban” formában működhetett. Lapszerkesztőként (feltehetőleg valami tévedés folytán) meghívást kaptam egy sajtótovábbképzésre, ahol több előadást kellett végighallgatnom arról, milyen technikákat kellene vagy illene alkalmaznom – a többi meghívottal együtt –, hogy az Orbán-kormányt meg lehessen buktatni. Nem akartam hinni a fülemnek, de nem fedtem fel kilétemet, hogy valós képet kapjak az ún. „szabad sajtóról”, mely a rágalmazás és befektetés technikáját oktatta – az akkori kormánytól szerzett pénzekre – egy szabadon választott kormány ellen. Ezt a magatartást ügyeskedésnek nevezik, művelőjét pedig ügyeskedőnek, ha jól sejtem, azokban a körökben, ahol „any publicity is good publicity”. Hát persze, ha egy lotyó mentalitásával él az illető, akit mi természetesen nem fogunk sem úrnak, sem hölgynek nevezni a továbbiakban. Az akkori sajtóbizottság nem tartotta érdemesnek, hogy foglalkozzék az ügygel. Nem hitték el, hogy akkori, népszerű politikájukat semmivé teheti a sajtórágalmak profi módon való művelése. Tévedtek, és a tévedésüknek mi ittuk meg a levét. Nem a parlamenti pártokat űzte és hajszolta lovasrendőrséggel, teljes országos riadókészültséggel Gergényi Péter kézivezérelt rendőrsége, hanem a nép egyszerű fiait. Nem a parlamenti képviselők süllyedtek mélyszegénységbe, hanem a magára maradt nép, melyet minden párt hazaparancsolt a közterekről, nehogy az amúgy sem létező demokráciát veszélyeztessék kitartó tüntetésükkel. Aztán lett demokrácia! Köztörvényes bűncselekményeket elkövető közszereplőkkel, minden létező pénzt külföldre menekítő „honatyákkal”, fiatal striciket futtató, már nem éppen fiatal „honanyákkal”, akik

mindmáig megkövetelnék maguknak, hogy őket úrnak és hölgynek tituláljuk. És persze volt cenzorokkal, szellemi abortőrökkel, akik mindent megtesznek azért, hogy az igazságnak csakis a fonákja látszódjék, annak valódi volta sosem. Karaktergyilkosokkal, akik arra tették fel az életüket, hogy Magyarország soha ne tudjon kilábalni a neki szánt helóta szerepből, őket viszont ennek fejében örökös apanázzsal lássa el. Az a közösség, melynek egyszerű tagjai állták ezeknek az „entellektüeleknek” a kitaníttatási költségeit, majd továbbtenyészésük minden apró adóforintját, luxusvilláik és kormányüdüllőik bekerülési és fenntartási költségeit, külföldi útjait, melyek során egyre terjesztik, még mindig terjesztik a rágalmakat (ős patkány – ős kórt). És ne feledjük, a kiemelt nyugdíjukat, mely mellett dehogyis akarnak visszavonulni a közéletből! Tovább akarnak destruálni, míg a világ világ.

És most komolyan kellene vennünk a riogatásokat, melyek nem mástól, mint a levitézlett bagáztól származnak. Erre van, ki tudja, honnan, elegendő pénz és megfelelő összeköttetés, hogy a világ minden részén rágalomhadjáratot folytassanak a demokratikusan megválasztott magyar kormány ellen. A magyar kormánynak pedig még mindig nincsenek megfelelő sajtókapcsolatai és saját sajtóorgánumai, hogy mindezt visszaverjék, helyesbítést kérjenek, vagy annak megtagadása esetén sajtópert indítsanak. Viszont még mindig vannak melléfogások, olyan személyek kitüntetésével, akik nyíltan a szemébe vigyorognak, miután a szép díjat átvették, majd ugyanolyan rágalmakat közölnek le Magyarország és annak kormánya ellen, mint azok, akik a suttogó propagandát folytatják – minden magas szintű fogadáson és rendezvényen, ahol kellőképpen tájékozatlan diplomaták és külföldi újságírók tartózkodnak, akik vevők erre a nemtelen adásra, az alantas pletykálkodásra.

A valódi sajtószabadságról hadd szóljak magam is, akit szűkebb pátriájában soha semmilyen rendezvényre meg nem hívtak, még plebsnek, sajtóközönségnek sem, ahol a sajtószabadságért kiosztandó díjakat rendre olyanok kapták, akiktől elvárták, hogy aztán majd kisebb vehemenciával támadják őket (ám az ünnep múltán továbbra is csak hátbatámadásokat kaptak). És erre, úgy érzem, büszke is lehetek. Nem úgy a nagy bakik elkövetői. Igaz én és családom örökös kiközösítettséggel és mellőzöttséggel, valamint egzisztenciánkkal fizettünk ezért. A haza oltárán mindez nem nagy ár, mert végül is elmondhatjuk, hogy valahol, ha szórványban is, de létezett, és még mindig létezik a sajtószabadság.

Eger, 2011. január 4.

Miért fontos latin nyelveket tanulni?

Sosem értettem az „egynyelvű” kollégákat. Aki egyszer már sikeresen teljesített ezen a téren, hogy-hogy nem érdeklődik más nyelvek iránt is? Én úgy gyűjtöttem a szókincset, mint más a bankbetétet. Mindmáig abban a tudatban élek, hogy az egyedüli dolog, amit magunkkal vihetünk, az a lelkünk gazdagsága. A tudósok tévednek abban, amikor az agyat kutatják az IQ fészket feltárandó. Az agy csupán a földi „lerakat”, a valódi tudás a lélekben lakik. Ezért nem találják az intelligencia génjét, mert maguk is földhözragadtak szemléletükben. Ha test és lélek nem lenne olyan erőszakosan kettéválasztva az emberi tudatban, mindjárt könnyebben felfoghatóvá válna, miért tapasztaltabb az egyik lélek, és miért kezdő hozzá képest a másik. Ugyanebből érthető, miért törekszik az egyik ember folyton a jóra, a másik pedig abban a hiszemben él, hogy másoknak ártva, kártékonyan is jó hazafi, tiszteletreméltó polgár lehet.

Magyarország egy speciális hely abból a szempontból, hogy a politika még a nyelvtanulás területére is betette a lábát. Nemcsak most, hanem évszázadokon át, mikor kötelező penzumokkal vették el a nebulók kedvét attól, ami egyébként személyes ambíciójuk is lehetett volna. Ez oly mélyen beleivódott az emberek tudatába, hogy szinte genetikailag kódolt a német és az orosz nyelv utálata. Annyi történelmi fordulat nem tudta kiirtani ezt az averziót honfitársainkból. Ha egykor átértékelődnek majd a kritikátlan vonzalmak, mondhatni talpnyalások, akkor talán az angol nyelv is elveszti hegemoniáját. Ezt nem valami elfogultság mondatja velem, mert én sokadik helyre tettem az angolt, de nem is az, hogy a latinnal kezdtem volna. Nekünk nem volt választásunk, az orosz volt „A” kötelező nyelv. Mindez körbelihegve azoknak a stréber tolongásával, akik a jobb helyekért fúrták egymást, és persze a náluk sokkal tehetségesebb kortársaikat is. A pártbrosúrák, az elrendelt felvonulások, ízléstelen ömlengések a „felszabadítóról”, akiről mindenki tudta, hogy garázda rablólovagokként viselkedtek minden jó szándék híján, csupán kimondani nem volt érdemes. Egy életre páriává tette magát, aki megpróbálta.

Nekem szülői döntés volt a német nyelv, mely másodikként következett a sorban. Nem igazán kötött le, bár becsületesen legyen mondva, azt is megtanultam, ahogy illik. Hasznát vettem egy német turné során, amikor egy nagyon kedves német család fogadott be bennünket, és mikor három héttel később hazajöttem, már folyékonyan beszéltem, 15 évesen. Közben persze volt egy kitérő: a gimnáziumban olaszul tanultam. Annak ellenére, hogy mindenki győzködött, az angol világnyelv, kivívtam akaratomat, azzal az ígérettel, hogy utóbb majd megtanulok angolul is. Ez, mármint az olasz lett kedvenc választott szakom is az egyetemen, de ez előtt is tettem egy kitérőt. Egy másik latin nyelv is vonzott, a spanyol. Ezt autodidakta módon tanultam, némi családi segítséggel, mármint hogy akkoriban sok volt a latin-amerikai vendég és a társalgási alkalom. Legtöbbet azonban a könyvek segítettek, úgy az olasz, mint a spanyol stúdiumokban. **KÖNYVEK NÉLKÜL NINCSEN MŰVELTSÉG.** Ezt azért tartom fontosnak így nagybetűsen kiemelni, mert a mai kor szélesebben halad lefelé a műveletlenség lejtőjén, amikor nem vásárol és nem olvas könyveket, a fiatalokat pedig abban a tévhitben ringatja, hogy az Internet mindent pótol, és lassan már írniuk se kell tudni, elég, ha a számítógép gombjait el tudják pötyögtetni. Az emberi hülyeség végtelen, mondhatnánk némi szarkazmussal, és annyit elvárnék, hogy az agykutatók is alátámasszák azon véleményemet, hogy az írásbeliség hatalmas ugrást jelent a kisdíjak agyi fejlődésében, valamint hogy ennek hiánya jogfosztottá teszi a nélkülözőket.

Már több nyelvet beszéltem, amikor a kötelező latinnal találkoztam, és ráébredtem, mekkora hatással volt az európai műveltségre és más nyelvek fejlődésére. Nemcsak azáltal, hogy egy időben ez volt a közös nyelv, mondhatni, a közös nevező, hanem ahogyan más, újabb nyelvek tanulásában is segítségemre volt. A lengyel például a köznyelvi szinten szívta magába ennek a holt nyelvnek az elemeit. Míg a magyarban elsősorban a művelt társalgás szintjén használunk latin jövevényszavakat, addig a lengyelben ez köznyelvi szókinccsé alakult. Az angol nyelvet pedig, amelyet ígéretemhez híven szintén megtanultam, át- meg átítatják a latin elemek. Egy részük francia átvétel, más részük láthatóan latin. Nem szeretném senki érzékenységét megbántani, de a latin nyelvcsalád bármelyik tagja simán übereli nyelvi fejlettség tekintetében azt a ragozási rendszert, amelyikben az alany (és a személyragok) hiánya értelmezhetetlenné teszi a mondatot. A mellette érvelők mondhatják ugyan, hogy mennyivel egyszerűbb angolul kifejezni magunkat, könnyebb a kommunikáció, de akkor még nagy szerényen hallgattunk saját szépséges anyanyelvünkről, amelyen a legárnyaltabban tudjuk kifejezni magunkat.

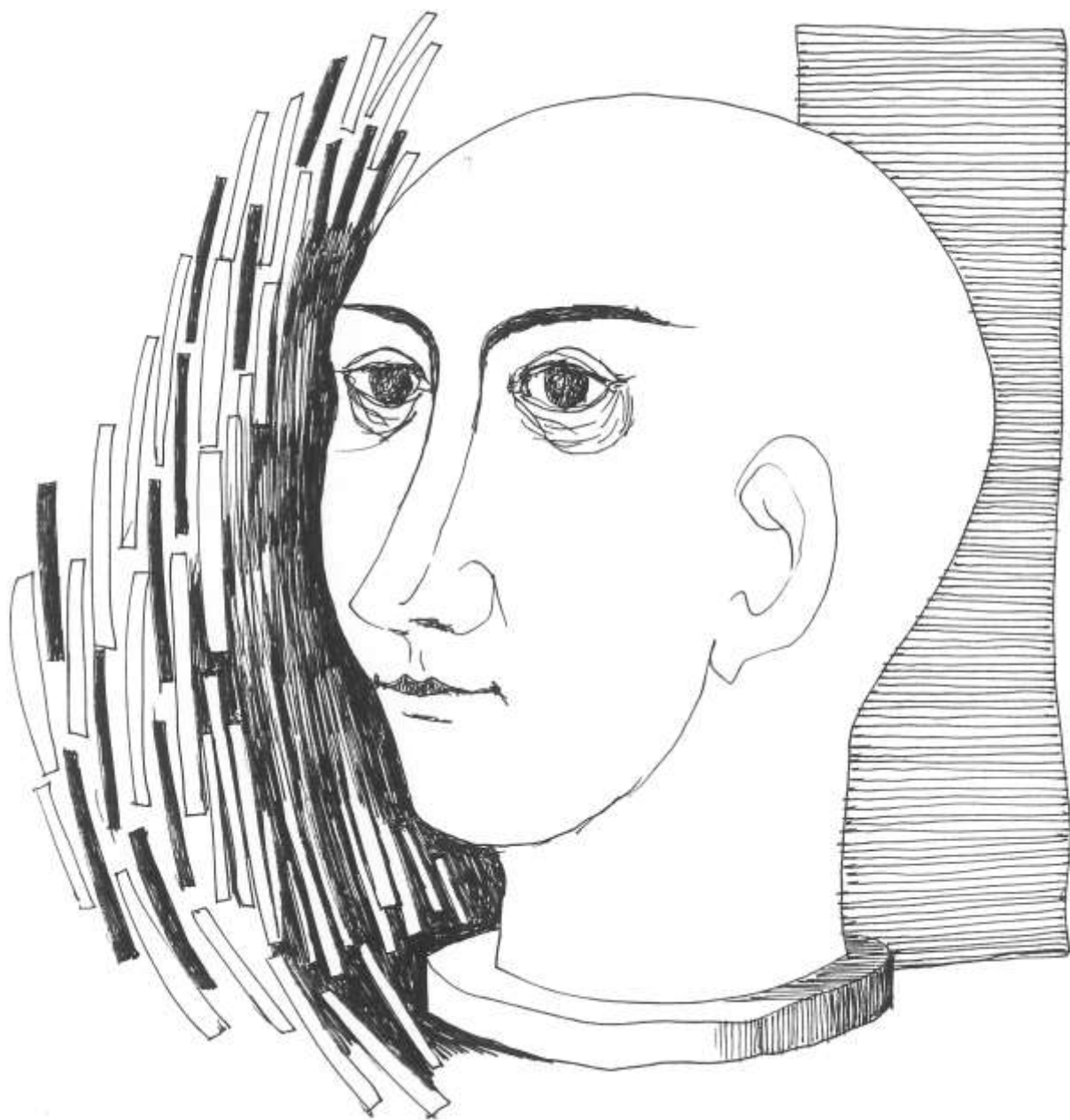
Mindezt nem azért mondtam el, hogy a magam műveltségéről értekezsek, hanem hogy felvázoljak egy egyedi tanulmányi rendet. Az általam beszélt nyelvek a szláv-germán-latin sorrendben kerültek elélem, de nekem mindmáig a latin nyelvek a kedvenceim. Ám mindegyik nyelv ismerete nyújt annyi alapot, hogy segítségükkel megérthessem a többi szláv, illetve latin nyelvet is. Mikor szlovák nacionalistákkal találkoztam, lengyelül tudtam megválaszolni a sértéseikre. Mikor románokkal, akkor olaszul, és több vita nem volt. A portugálok viszont nem voltak hajlandóak spanyolul beszélni velem, merthogy egykori területi vitáik miatt nem állhatják egymást. Így inkább angolul vagy olaszul értettünk szót egymással. Nincs benne semmi különös: a szlovákok és a csehek is utálják egymást, és egyikük se hajlandó oroszul társalogni. A szlovákok nem állhatják a lengyeleket és az oroszokat sem, és ennek az egykori európai uralkodóházak a bűnös megmondhatója, miért alakult így.

Latin és újlatin ismereteim nagy segítségemre voltak mindig a nyelvtanításban. Sose mondom oktatásnak, mert az olyan személytelen. Diákjaim könnyűszerrel értik meg, ha nyelvtörténeti magyarázatokkal látom el őket, és mindez még könnyebb lehetne, ha az iskolában is tanulnának latint. Bár pár évtizedes aknamunka és az anyák kiemelése a családból jelentős mértékben rontott az alapműveltségen, amit a fiatalok otthonról hoznak, még mindig elmondható, hogy az átlagos magyar fiatal agyi kapacitása jó. Nem szabad lenézni azzal, hogy csak a primitív szerkezeteket tartjuk általuk felfoghatónak és értelmezhetőnek, és semmiképpen nem szabad interaktív hókuszpókuszokkal kizárólagosan leköthetőnek tartani a figyelmüket. A tanulás mindenképpen agytorna. Ezt az értékes részüket nem szabad ellustítani, mert akkor valóban lesüllyedhet azoknak a szintjére, akik azért igyekeznek primitivizálni MINDEN TÁRSADALMAT, hogy egyedül ők uralkodhassanak fölöttünk, könnyű a lábatlanok közt futóversenyt nyerni a sántának felkiáltással. És itt ismét belép a politika. Jó ideje folyik a rivalizálás a mosott agyúak és az értelemmel élni kívánók között. Mivel a versenyt egy generáció képes volna eldönteni, ezért folyamodnak ahhoz a nemtelen eszközhöz, hogy cikizik, gúnyolják a jó tanulókat az iskolában, trenddé próbálva tenni az ostobaságot (a saját hülyeségüket). Ha ez ellen a köziskolák nem tesznek, azaz nem állítják vissza a normál követelmények rendjét, a média háttér munkájával, ostoba ideálok istenítésével tovább ronthatják a helyzetet. Az agy akkor fejlődik, ha folyamatosan tornáztatjuk. Az eredmény IQ-pontokban is mérhető. A csukamájolajról rég bebizonyította a tudomány, hogy több ponttal is emelheti a gyermekek intelligenciahányadosát. A latin nyelvekről és a Kodály-módszerről még nem, holott a magam példáján állítom, hogy mindezek a legjobb alapokat adják a vágyott műveltség eléréséhez. Hogy zeneoktatásunk miért szorult háttérbe a technikai civilizáció erőszakos térhódítása révén, arra szintén az oktatáspolitikusoknak kell megadniuk a választ. Addig is egy tipp: minden zenész egész kottákat tud fejből, tehát memóriája tároló kapacitása az évek múlásával egyre nő. Hogy ez hogyan viszonyul a sorozatfüggővé tett sokaság „tudományához”, azon gondolkodják el mindenki maga...

Eger, 2011. november 13.

Melegen ajánljuk

A bukott pártállamiaknak mindig szerencsésük van. Amikor a legnagyobb hangzavar van berkeiken belül, mindig akad valami más, hogy elterelje a közfigyelmet róluk. Miközben Gyurcsány Ferenc minden követ megmozgat, hogy ismét magához ragadja a hatalmat, nemcsak rajta a világ szeme, hanem egy másik botrányos ügyön is. A bukott miniszterelnök, aki saját szavai szerint is trükkök százaival nyerte meg a második ciklushoz szükséges fordulót (az elsőt elődje elleni puccsal), most

kétesélyes játékot játszik volt és leendő párthíveivel. Ugyan más neve alatt, de új pártot alapított, és amennyiben a szocialisták nem őt választanák következő miniszterelnök-jelöltjüknek, talonban tartja, nehogy a korábbi KISZ- és pártkapcsolataival kikövezett hadiút veszendőbe menjen. Mindezt a hangzatos „demokrata” jelszó égíse alatt. Igaz, ez a jelző olyannyira lejáratódott az elmúlt két évtized alatt, hogy nehezen tudná bárki is összelapátolni az eredeti jelentéstartalom morzsáiból azt a politikai tőkét, amely szükséges volna bármely politikus vagy politikai párt túléléséhez. De a bukott pártállamiakról legyen is elegendő ennyi, nem kívánjuk javítani az irántuk besöpörhető sajtófigyelmet. Miután eddigi hatalmuk is hazugságra épült, minek foglalkozzunk azzal, hogy aktuálisan éppen mit hazudoztak össze...

Ami még náluk is jobban borzolja a nagyközönség idegeit, az éppen a Nemzeti Színházzal kapcsolatos. Azzal a Nemzeti Színházzal, amelyet annyi áldozat árán tudott csak újból létrehozni a közakarát az első Orbán-kormány ideje alatt. Soha nem feledjük, mennyi álságos nyilatkozat, hazudozás előzte meg évtizedeken át a szimbolikus jelentőségű intézmény felépítését, s hogy mennyi akadályt gördítettek útjába azok, akik számára minden, ami magyar, szitokszó csupán. De létrejötté után nagy vehemenciával vetették rá magukat, hogy a legrangosabb magyar színháznak szánt épület és a falai közt zajló művészeti élet meghatározói csakis ők legyenek, a hozzánk képest mindig „másként gondolkodók”. Ez a tendencia jellemzi a magyar kultúrát egészen azóta, hogy az ÁVH és sok más destruktív intézmény feloszlott, kibocsátva minden ejtőernyősét a magyar kultúra és oktatás minden létező területére. S hogy mikor szakad vége ennek a trendnek, az nagyban a jelenlegi kormányon és annak funkcionáriusain múlik. Ne gondolja senki, hogy elszigetelt jelenségről van szó. Korábban említettük már, hogy a zalaegerszegi színház élére nem találták megfelelőnek Bereményi Gézá, a magyar kultúra egyik ikonját. Még meg se száradt a festék a nemrégiben kinyomtatott újságokon, hogy Győr elutasította Eperjes Károly pályázatát formai hibára hivatkozva, holott egy ugyanolyan típusú pályázattal nyert korábban Veszprémben. Egerben Blaskó Balázs nyerte a színházigazgatói pályázatot, de elődje olyan sikeresen kisöpörte a kasszá, hogy utódjának nem maradt semmi a saját programja megvalósítására, sőt akkora adóssághalmot örökölt rá, hogy jelentős állami segítségre lesz szükség ennek kivédésére. Akár a szocialista-liberális kormányok, védenek, a kultúra monomániás „reformerei” is ugyanazt művelik az általuk gazdasági válságba sodort állammal és polgáraival: „Utánam a vízözön, avagy dögöljön meg a más tehene, ha már én nem kellek neki”...

Az egy dolog, hogy valaki a színházat egy kísérleti telepnek tekinti, a szórakozásra, kikapcsolódásra vágyó közönséget pedig kísérleti nyúlak saját agyrémei megvalósításához. Az is meglehet, hogy valaki „mindenben más” akar lenni, tehát el akar térni az átlagnéző igényeitől és vágyaitól, sőt kifejezetten köp rá, mit várnak el tőle. Ám a Nemzeti Színház, éppen jelképes értéke miatt nem alkalmas efféle kísérletezgetésekre. Ott a nemzeti értékeknek, klasszikusoknak van helye, tendenciájában pedig meg kell testesítenie a nemzeti idolt. A sok évtizedes rombolás után valami komoly építő tevékenységre kell koncentrálnia, hogy az alaposan megtépázott nimbuszt méltó módon restaurálja. Éppen ezért az élére sem olyan embert kellene alkalmazni, aki szándékosan provokálja a tőle eltérő nézeteket valló nézőket és Gyurcsány Ferenchez hasonlatosan egyre nagyobb köveket hajgál a lába előtt elterülő pocsolyába. Bár egyelőre úgy tűnik, a nagy sártócsa tartalma Réthelyi miniszter fején terült szét, az újságíró-nővel arcátlanul beszélő, azaz az őt verbális agresszióban részesítő Alföldi Róbert pedig lazán effeminált mozdulattal kilejtett a sajtó minden további kérdése elől, az ügy ennyivel nincs elintézve. Még egy, homoszexualitását nyíltan vállaló színigazgatónak is be kell tartania bizonyos illemszabályokat. Neki sem illik trágár kifejezéseket használnia egy nővel, bármely nővel szemben. Ha mégis elragadtatta magát, illik ezért bocsánatot

kérnie. Aki magasabb pozíciót visel, annak ilyen esetben illik lemondania, elvégre nem az előző, szándékosan destruktív tendenciájú kormány idejét éljük. Afölött nem lehet vitát nyitni, hogy egy nő emberi méltóságát nem lehet szexuális aktusra való utalással megsérteni. Ez a legműveletlenebb körökre jellemző, a Magyarország egyes számú színháza élén álló direktornak magasan efölött kell állnia. Európai hagyományaink mindenkitől megkövetelik a nőtiszteletet, még Alföldi Róberttől is. Egyszerűen szájalmas volt látni, hogy nem a trágárkodó színigazgató ijedt be, hanem a miniszter arcán ült ki a rettegés, mikor kénytelen volt hozzászólni a kirobbant vitához. Akkor is csak felszólításra, nem pedig magától, az egész népét ért pofon miatti felháborodásában, ahogy ilyen esetben tőle elvárható volna. Ez pedig annyit tesz, hogy mindkettőjük szakmai alkalmassága kérdéssé vált. A pártállami hagyományokhoz tartozik ez a kétes értékű örökség, ti. hogy akit jól fizetett, magas állásba segítettek ilyen vagy olyan oknál fogva, az minden kritika fölött áll, a nép pedig semmit nem tehet elmozdítása érdekében, ha arra alkalmatlanná vált. Annyi szocialista „szent tehenet” láttunk már, hogy ez végképp kiveri a biztosítékot a legjámorabb állampolgárnál is.

A színház egyik funkciója a nevelés, a közízlés formálása. Nem valószínű, hogy a nyíltszíni pornó az, ami a kötelező iskolai tananyagnak számító Ember tragédiáját kellene, hogy művésziileg érthetőbbé tegye. Még akkor sem, ha tudjuk, hogy a Római Birodalom hanyatlásakor ugyanúgy tobzódott a perverzióban, mint jelenkorunk. Azok, akik nem nyugszanak bele olyan könnyen hazájuk szándékos tönkretételébe, már érzik a belőle kivezető utat, mely akkor is, most is a keresztény értékrend hatása révén lépett fel. Alföldi Róbert Luciferként debütált az új Nemzeti Színházban. Azóta azonban nem sátáni jellemvonásokkal kellett volna színesebbé tennie az ország büszkeségét. Aki pornót akar nézni, az menjen peep-showra, megteheti. Azt azonban, hogy a fiatalokat szándékosan aberrálttá tegyék olyan életkorban, amikor még nem döntőképesek, az csupán egy szűk réteg félresiklott igénye. Ez az, amiben a genetikailag módosult másság eltér az exhibicionizmustól. Míg az előbbi a természet egy torz fintora, addig az utóbbi pszichiátriai kórkép és kezelendő. De nem azzal, hogy állandó közfigyelmet adunk neki (épp erre vágyik, a kóros magamutogatás lehetőségére), hanem hogy helyén kezeljük a kérdést és az orvosi esetet. A rétegszínház legyen kamaraszínház vagy klubszínház, a kultúra papjai viszont hadd tegyék normálisan a dolgukat a Nemzetiben és a tisztos városi színházakban. Még akkor is, ha ezúttal a Kossuth-díjas Blaskó Péter is eltévelyedett az ügy megítélésében, és nem az Úr hangjához méltó kijelentést tett az Alföldi-ügy kapcsán. Az ő tévedése még orvosolható. Mint ahogyan a Nemzeti Színház méltó vezetéséé is. Miért ne vezethetné a Győrből éppen kigolyózott Eperjes Károly Alföldi Róbert helyett? Egészen biztos, hogy ő normális tendenciát adna az utóbbi időben kisiklott Nemzetinek. A csalódott Alföldi pedig megvigasztalódhatna egy újonnan alapított Kék Osztriga (Blue Oyster) díjjal. Biztosak vagyunk benne, hogy egy hét alatt összeadná számára a felszabadult kacagó országos nagyközönség... Ezt ajánljuk melegen a döntéshozók figyelmébe.

Eger, 2011. május 29.

Mennyire fontos?

A kérdés sokszor felmerül, és minden szempontból megfontolandó a hiteles válasz. De legelőször vissza kell kérdeznünk: ki fontos? Kinek fontos? Az emberek rangsorolása persze afféle földi dolog, gyakran gyerekes vetélkedés kapcsán merül fel. Ugyanez odafentről nézve értelmetlen, hiszen Isten előtt mindnyájan egyenlők vagyunk. Azok is, akik nagybetűvel írják Isten nevét, és azok is, akik

kicsivel, mert mániásan ragaszkodnak a Mindenható trónfosztásához. Akinek a helyén ők szeretnének pöffeszkedni, tegyük hozzá némi emberismerettel és történelmi tapasztalattal. Mint ahogy azt is tudjuk, hogy aki szeret (más helyén) pöffeszkedni, az egyre mélyebbre ássa magát az emberi létezés pokolbugyaiban, tehát a legmagasabb trónusra nincs módja felkapaszkodni. Azon a szinten csak szárnyalás van, és a szeretet igen intenzív kiáradása.

Most, amikor az uborkafa megszállott hívei minden vélt vagy valós ellenségüket le akarják húzni az emberi létezés legmélyebb szintjeire, az értelemmel élők rendre számvetést készítenek. Kinek vagyunk még fontosak? Kinek számít az életünk? És nem mellesleg: kire számíthatunk? Van-e kiút ebből a válságból, s ha igen, merre és milyen áron? Talán most még nem is figyelnek ezekre a halk, ámde hangsúlyos kérdőjelekre. Talán választ se kapunk rájuk egyhamar. De akkor hogyan lelhetnek értelmes válaszokra a szolid kérdések? Ha nincs értő figyelem, akkor segítség sincsen, csak önmagunk istápolása, vészhelyzeti kényszermegoldásokkal.

Ha szeretteiről van szó, a legtöbb ember keres és talál megoldást, lett légyen az a legvésebb helyzet is. Ha másokról, sokaknak mozdul legyintésre a keze, fordul el gőgösen vagy zavartan a tekintete, mondván, hogy oldja meg mindenki saját maga. Nemritkán azt is hozzátéve, hogy az illető maga felelős tetteiért, sorsáért, miért nem intézte ügyesebben? Sokakból pedig éppen ez a mai értelemben vett „ügyesség” hiányzik. Aki becsületes nevelést kapott, annak nem nyúl a mások zsebe felé a keze. Nem igyekszik kitörni mások nyakát. Nem óbégat ész nélkül az utcán. Nem követel, hanem – ez is gyakori történet hazánkban – szép csendesen eltávozik a nála „ügyesebb” társak közül az élők sorából. És mi ilyenkor tesszük fel makacsul a kérdést: vajon mennyire fontos? Fontos-e valakinek az életünk, vagy csak rubrikának, kipipálandó, leellenőrizendő számadatnak tekintenek, most is, ahogy mindig, a képtelenebbnél képtelenebb társadalmak mindenkori jelenkorában?

Magyarországon sokan várják ma a választ. A lakótelepeken is, ahol már évtizedekkel a bankadócsapda feltalálása előtt megvalósították a képtelen életforma csapdáját, elavult épületekkel, fűtési rendszerekkel, egyre tetemesebb, kifizethetetlen számlákkal. Ami még Kufsteinnél is rosszabb, mert ebbe csak belelépni lehet, szabadulni innen viszont soha. Már az átlagkeresetűnek és az itt ragadt kisnyugdíjasnak. Már a falusi, nagy kertes, olcsó ház se vonzó alternatíva annak, aki csendesen vissza akar vonulni valahová, mert ha rendesen él, előbb-utóbb agyonütik a garázda lumpenek. Szóval akkor mi a jobb: a lakótelepen fizetni a helyi lumpenek helyett a megduplázódott fűtésszámlát (s ki tudja, mit nem koholnak még ki ellenünk keleten), vagy a falusi lumpenek helyett dolgozni, akik éjjel kifosztják a kamrát, ellopnak minden mozdíthatót, és még gyűlölnék is bennünket érte?

A lakótelepi életforma a szocializmus agyréme. Ugyan mindig vacak volt, de egykor legalább olcsó. Igaz, az organikus építészet szempontjából hiányos, csonka, béna, mert hiányzik hol ez, hol az a része. Az ablakoknak itt is van szeme, az összetettebb épületeknek szárnya, de a lakások lógnak a levegőben. Vagy a földdel, vagy az éggel nem érintkeznek, tehát nem képezhetnek teljes egészet. A házaknak nem lévén tetőszerkezete, gerincük se lehet. Ez aztán a komoly mínusz! Az ember értékét is ez adja meg, már ha van. Mije is van akkor a háznak és lakóinak? Szigeteletlen és gyakran festetlen falai, melyek egy letűnt életforma mementóiként merednek bele a semmibe. A környezet vagy parkosított, vagy nem. Kinek volt erre igénye, kinek nem. Vannak lehallgatható, kifigyelhető emberek, mindenkori kipécéztettjei a megszállottak agyában még mindig vérvörösre rúzsoszott, széppé hazudott, agg kurtizánként túlélő rendszernek. S vajon hol tartunk Németh László kertváros-álmához képest? A saját porta saját felelősség, de saját büszkeség és saját megélhetés is. „Csupán”

ennyi az, amitől rég megfosztottak bennünket. Holott egyre fogyunk, és így egyre több hely jutna fejünkért. Elméletben. Ha nem mindent a bankok, az olcsó, és a mesterségesen egyre jobban elértéktelenített ingatlanokra éhes hiénák akarnának megszabni, miközben úgy a pénzünket, mint a keresetünket tönkreteszik, lenullázzák. Szóval ebben a helyzetben szólalunk meg halkán, és várjuk, ezúttal vajon észrevesznek-e bennünket?

A jövő az ifjabb nemzedékek elszántságán múlik. Hivatalos neveltetésükkel rég bajok vannak. De talán az otthonival, a családival is. Gyakran a tanárokon múlik, besegítenek-e a szülőknek, akik maguk is hiányos neveltetést kaptak. Ugyan nem volt kötelező az egész napos iskolai oktatás, de a dolgozó szülők kénytelenek voltak az államra, az állami oktatási rendszerre bízni gyermekeik kényes jövőjét. Az esténként együtt töltött két-három óra nem vetekedhetett az egész napos iskolai hatásokkal. Vagy legalább is nem elég hatékonyan. Mára már egész generációk nőttek fel anélkül, hogy tudnának viselkedni. A tanári pálya elnőiesedett, hiányzik a fegyelmesebb erejű férfihang, az apás szigor. És még valami más. Az értékrend, a valódi. Az, amely kizárja a mára eluralkodott szemléletet, az anyagi helyzet alapján való megítélést. A gazdagabb tanulók úgy vélik, nekik a szülők jogán privilégiumok járnak. És ezt gyakran meg is kapják, mert ha nem, a tanár repül. Alapítványi iskolákban értékes „darab” a jó módú diák. De vajon megéri-e az iskola presztízisének, amit ezáltal veszít? A bajok akkorák, hogy a jófejű diákokat kigúnyolják, strébernek tartják, ezért megpróbálnak belesimulni a környezetükbe, és ők is úgy tesznek, mintha nem tudnák a választ a tanári kérdésekre. Szellemileg ez olyan érzés, mintha vízi hullákat kellene kihúzni, ólomsúlyokkal küszködve. Harciasabb kollégák ezt ordítással, lelki terrorral próbálják megoldani. De vajon megoldás ez a bajokra, azok gyökerére? Az agresszió csak újabb agressziót szül. A már serdülőként egyéni rendszámú kocsival iskolába járó, a tanárt körberöhögő, órák alatt folyamatosan hangosan beszélgető diákokat már túl hamar elrontotta a család, az élet, a társadalom. S nem melleleg a sajtó, mely efféle ideálokat állít a kialakulatlan fiatal elé. Az egész napos iskola ezen nem segít, legfeljebb még tovább terheli idegileg a már amúgy is túlterhelt kollégákat, akiken még többet fognak szórakozni a renitens diákok. Viszont megfosztja a maradék igyekvőket a különórák lehetőségétől, a magasabbra törekvéstől, s velük együtt a tanárt is a különkeresettől, amellyel megoldhatja évtizedek óta megoldatlan problémáit. Például a fűteni vagy enni dilemmát, nem is beszélve a saját gyerekei taníttatásáról. És ezekben a megoldásokban még nincs benne a saját normális lakhatásának költsége sem. Az öregkori kertészkedés. A visszavonultan, kutyával, macskával, érző és szeretetet viszonzó lényekkel letölthető, békés magány. Az öngondoskodás minimális lehetősége, egy olyan házban, amely van akkora, hogy a hazalátogató gyermekeket, unokákat is fogadhatja.

Ám egyelőre maradnak a gerinctelen házak, a sivár valóság, és a megválaszolatlan kérdések sokasága. Tudjuk, dolgaink letudtával mi is a végtelen felé vesszük utunkat. De a búcsú előtti órák, percek nem lehetnének valamivel szebbek? Vajon rajtunk kívül kinek fontos mindez? Csak a kocka marad, minden irányban egyforma oldalaival, a kádári egyenlőségi jelképeként, benne az egyen-masszává gyúrt tömegekkel, a rendszeresen felszított gyűlölethullámokkal, semmibe olvadó szürkeségével?

Eger, 2011. október 11.

Mi is tiltakozhattunk volna

A Budapestre kirendelt amerikai nagykövet diplomáciai jegyzéket kíván benyújtani Orbán Viktornak, hogy tiltakozzon a miniszterelnök politikája ellen. A mai cikk ugyan a békés megemlékezés jegyében született volna, ha nincs ez a szatírába illő hír. Október 23, a leghősiesebb forradalom emléke mellett most azonban mi is emlékezetfrissítést végzünk, hogy az elfogult és igen rövid memóriájú amerikai diplomácia számára felidézzünk néhány történelmi helyzetet, amelyben a magyar nép vagy annak vezető értelmiségi körei joggal tiltakozhattak volna az amerikai államvezetés politikája ellen.

Nincs annál kínosabb helyzet, mint amikor egy jól táplált, jól megtermett diákkal állunk szemben, akit épp a tetszetős külsőhöz illő szép ésszel nem áldott meg a teremtető. Várjuk, hogy majd értelmesen megnyilvánul, ehelyett kínos nyökögés, blabla, fura szóáradat hagyja el a száját, amit mond, annak se füle, se farka. Ugye, beugrik? Sajnos, az amerikai diplomácia (és üzleti körök, pontosabban bankvilág) által támogatott magyar miniszterelnökök között épp a közelmúltban akadt egy pár ilyen lakli. Mi szégyenkeztünk, ők türelmesen hallgattak, majd úgy tettek, mintha a hallottak tökéletesen rendben lettek volna. Az egyik habogással, a másik hadarással, a harmadik sűrű pislogással leplezte a mondandó ordító hiányát. Elvégre azt nem mondhatták, hogy itt ez a tényér, mi bármikor fényesre nyaljuk kellő fizetség fejében... Mi is tiltakozhattunk volna, és volt is, amikor megtettük, de minket hallatlanba vettek a „magas” diplomáciai körök. Memento: Erzsébet-híd (Makovecz Imre és Wittner Mária talán csak nem tévedtek akkorát, mikor jelenlétükkel támogatták a tiltakozókat?), pár évvel rá jóval hangosabban Kossuth tér, Szabadság tér, majd az egész székesfőváros utcái válogatás nélkül, a Gyurcsány-pribékekké vedlett rendőrosztagok bosszúhadjárataival, válogatás nélkül bárki ellen. Tiltakozhattunk volna? Mi az, hogy?! Nagyon is! Tiltakozott az amerikai diplomácia a demokratikus jogok lábball tiprása ellen? Ugyan már, dehogyis!

Mikor az elmulasztott történelmi pillanatokra gondolunk, kinek ökölbe szorul a keze, kinek illetlen szavakat mormol a szája, ki leverten hallgat, csak az ideillő nemzetközi frazeológiát nem tanultuk még meg. Jobban mondva nem mi, hanem diplomataink, akiknek a hatáskörébe mindez tartozik. Különös módon ez náluk soha nem jön be. Mintha Kádár, Aczél, és minden internacionalista elvtárs még mindig élne, ők pedig tőlük kapnák az apanázst... Neves jobboldali újságírók és ellenzéki politikusok megpróbálták ugyan felhívni a figyelmet az anomáliákra és a magyar nép ellen elkövetett állami terrorcselekményekre, de ők süket fülekre találtak. Válasz többnyire nem volt, Medgyessy, Gyurcsány és Bajnai pedig maximális támogatást élveztek azok részéről, akiknek legelső helyen kellett volna példát statuálniuk demokratikus jogvédelemből.

Igaz, volt már erre precedens. 1956-ban ki emelte fel a szavát a magyar forradalom és szabadságharc mellett? A magyar nép mellett, mely soha nem ártott az amerikai népnek, sőt annyi briliáns elmével gazdagította a hozzánk képest fiatal amerikai nemzetet? Kossuth és nevezetes magyar huszárjai, majd Márai Sándor, aki lelkének kedves fogadott fiát engedte áldozatul az amerikai hódító háborúk egyikében... Szent-Györgyi, Neumann, Teller, Szilárd, hogy csak párat említsünk a XX. század nagyjai közül. Teller Ede, akinek segítségével megnyerték a hidegháborút, és akinek egyetlen, hazájáért hullatott könnycseppjével nem ért fel az újvilágbeli gazdagság. Az amerikai diplomácia nem ébredt fel és nem tiltakozott, amikor az általa támogatott „vezető értelmiségiek” révén hamisított Teller-levéllel ámították a külföldi sajtót (amely vevő volt rá). A Budapestre kinevezett amerikai nagykövetek kivétel nélkül mindig csak SZDSZ-es értelmiségieket ismertek, hallgatni csakis rájuk hallgattak. Ők pedig arcátlan vehemenciával szidták a saját hazájukat, mocskolták mindazokat, akik nem az ő sleppjük

részét képezik, a szegény pedig egy olyan érzés, melyet soha nem ismertek (ez az erkölcsi hullák legmarkánsabb ismertetőjegye). Amerikában mindmáig ugyanazokra az értelmiséginek nevezett hazaárulókra hallgatnak, akik az életüket tették fel, hogy kitoljanak Magyarországgal és mindenkivel, aki nem vall azonos nézeteket velük. Erre vajon milyen magyarázatot tudnak adni?

A valódi magyar értelmiség számára nem etalon az amerikai külpolitika, és semmiképpen nem ért egyet annak hódító háborúival, melyek során embermilliókat gyilkolnak le, tesznek tönkre vagy üldöznek ki saját hazájukból. Hisszük és valljuk, hogy a nemesebb antik demokrácia nyomán megalapozható és kibontakoztatható lenne egy új, emberibb társadalmi forma, mely nem hazudja, hanem valóban megéli az emberi értékek reneszánszát. Most, mikor a világ vezető bankárkörei szorongatják és szipolyozzák azokat az országokat, amelyek dühük és embertelenségük céltábláját képezik, Magyarországon olyan államvezetés igyekszik helyrehozni a korábbi bábkormányok által elpusztított dolgokat, amelyre végre büszkéek lehetünk. Ha árvíz van, segítenek a bajbajutottakon. Ha belvíz, természeti katasztrófa vagy emberi mulasztás okozta katasztrófa miatt szenvednek ártatlanul állampolgárai, rögtön segítségükre siet. Ha a határon túli magyarságot sérelem éri, felemeli szavát. Mindnyájunk nevében beszél. Kivéve persze azokat, akik élvezik a habogást, hadarást, pislogást, blablázást és a mindent bekebelezést.

Természetesen tudjuk, hogy egy nép nem feltétlenül azonos a kormányával. Id. a fentiekben említett trojkát, mely a magyarság többségi részétől idegen és elfogadhatatlan. Amerikában is sokan ellenzik a drága és sehová nem vezető háborúkat, legfeljebb a sajtó szűrőjén keresztül ez nem hallatszik idáig. A sanyargatottak viszont kezdenek öntudatukra ébredni, és hamarosan bekövetkezhet az a világ, melyben ismét rangja lesz a méltó hazaszeretetnek és a haza szolgálatának. Az idegen érdekek iránti szolgálai alázatnak viszont NEM. Most, amikor kellő tisztelettel és kegyelettel emlékezünk legszebb forradalmunkra és forradalmárainkra, nem hagyhatjuk szó nélkül, hogy szabadságszeretetünk nem engedi meg más népek hasonló igényeinek elfojtását. Tudatában vagyunk annak, hogy a hamarosan átnyújtásra kerülő tiltakozó jegyzék ugyanazon körök elfogult haragjának köszönhető, valamint annak, hogy a tengeren túl mindig van erre fogadókészség. Ennek az okát nem bennünk kell keresni, hanem azokban a torz lelkekben, amelyek rendre figyelmen kívül hagyják mások érdekeit és érzéseit, viszont a saját irányukban mindig maximális lojalitást várnának el.

Lehetne ez az írás egy csendes, mélabús visszaemlékezés is, de jelenkorunk most ezt nem hagyja. Mielőtt a szigorú vádak elhangzanának, máris előre jelezzük, hogy minden hazugság és torzítás ellen tiltakozunk. Mi csakis az igazságról és az igazakról kívánunk szólni. Éppen ezért nem hallgathatjuk el azt sem, hogy a magyar kormány keleti nyitása ingerli annyira az amerikai diplomáciát, vagy mit. És hát korábbi védenecseinek felelősségre vonása. Ha nagyon megbolygatjuk a szálakat, kiderülhet, hány titkosszolgálat dolgozik azon, hogy Magyarországot bekebelezze és egy harmadik világbeli ország szintjére nyomorítsa. A dolgokat annyira kiélezték, hogy több ország készül ellentmondani. A mi hibánk? Nem inkább a sanyargatóké, akik nem ismernek határt kegyetlenkedéseikben? Erre a világ fogja megadni a választ. S ha eszközeiben nem lesz kíméletes, elég lesz majd visszagondolni azokra a történelmi pillanatokra, amikor kérdéseinkre és kétségeinkre kaphattunk volna szebb válaszokat is. A hősök emléke szép, a hazaárulóké gyalázatos. Ki-ki maga dönti el, melyik oldalra áll. Döntését nem vitathatja el sem a kapzsi jelenkor, sem a megilletődött utókor. A gyávaság és a gyávaság melletti kiállás mindig viszolyogtató marad. Nemcsak Magyarországon, hanem másutt is, szerte a világban.

Eger, 2011. októbert 16.

Ordító zöldek

Aki vesztesre áll, megtoldja jókora hangerővel az észérvek hiányát. Minél jobban hangoskodik, annál jobban tudható, hogy nincs igaza. Bár ő is sejti jól, mégis lefojtja tudata legmélyére azt az érzést, mely fába szorult féreg gyanánt készteni üvölni. Hogy mi változik ettől? Leginkább a környezetében élők hangulata. Nem hagyja őket nyugton, egyfolytában a saját rögeszméinek ismétlését követeli. Minden hullámhosszon, minden létező térben, időben és frekvencián. Lényeg, hogy az egész világ csak őrá figyeljen. Ma is, holnap is, az idők végezetéig.

Ha lélekgyógyászati szempontból nézzük a kérdést, elég egyértelmű retardációra utalnak a jelek. Talán gyermekkori trauma válthatta ki, fel nem dolgozott háttérbe szorítottság érzése egy fiatalabb testvér születésekor, vagy az egykeség okozta végtelen, feloldhatatlan magány, mely a felnőttek egrecíroztatásával köti le amúgy élénk figyelmét. Mindez, hosszú évekig kezeletlenül hagyva, okozza azt a szemérmetlen exhibicionizmust, mely nem törődik azzal, ha mások idegeire megy, csak követeli egyre s végtelen önzéssel, hogy csinálják engedelmesen, amit az ő pillanatnyi szeszélye diktál. Talán ő is unja már, de gyakorlott kezekkel, megcsontosodott rutinnal üldözi, piszkálja környezetét, melynek legfőbb megnyugvása az, ha ő elalszik, elutazik, iskolában vagy egyebütt van, ahol aztán másokkal űzi ezt az esztelen játékot. Természetesen a szülő is felelős ezért az elfajzott tünetsorozatért, bár ő inkább érzi magát szerencsétlen áldozatnak, mint agresszornak, mások gondjait figyelmen kívül hagyó, közönyös, lelketlen alaknak. Ha magamutogató gyermeke komoly eredményeket ér el, addig törtet és könyököl, netán szülői segítséggel (ki ne lenne büszke egy rangos utód karrierére?), amíg mások elnyomására szinte korlátlan lehetősége nyílik, akkor tárulnak ki a pokol kénköves kapui és ismertetik meg a majomszeretben szenvedő szülőt és a visszariadó környezetet, mi is rejlik a tegnap még simogatni való buksi álszent ráncai mögött.

Hogy mi mindent nézett végig tehetetlen dühvel, ökölbe szorított kézzel a magyarság a hatalomba kétségbeesetten kapaszkodó alakok utójátéka során, azt most tegyük félre. Jó, hogy végre elmúlt a Gyurcsány-éra, s vele a rendőrterror, a lehallgatási botrányok sora, a jobboldali újságírók koncepciósi pereit, az ország lerablása és a nemzetet nevetségessé tevő pojáca-show Európa elfojtott mosolygásai vagy undorodó félrefordulásai közepette. Ma jobban tesszük, ha a történések látszata mögött észrevesszük az önmagát nagy manipulátornak képzelő, szerencsétlen, kezelendő pszichiátriai esetet, mely most se veti le álszent álarcát, hogy mindenki megláthassa valódi, kendőzetlen vonásait, mikor egy egész népre vicsorog és fenekedik, tőzsdei, magányos merénylői vagy szervezett akció keretében végrehajtandó bosszúhadjáratról fantáziál. Míg elterelő akcióit folytatja, mindenki tudja vagy legalább sejti, ki rejtőzködik társai mögött gyáván elbújva, és mindazt a lelki szennyet, melyet élete során lelkében felhalmozott, riválisára hogyan igyekszik rázúdítani.

Ahogy tudható volt, hogy a brutális rendőrakciókra nem más, mint a volt kormányfő adhatott egyedül parancsot, ugyanúgy látható, hogy a múlt hétvégére Budapestre szervezett szakszervezeti bohózat kiagyalója se volt más, mint a bukott miniszterelnök. Ki más lármázna Brüsszelben és Európa-szerte, ki rágalmazza Orbán Viktort, mint az, aki egyszerűen nem bírja elviselni, hogy ne mindig őt fotózzák, filmezzék nem éppen fotogén arcvonásait, lakli kamaszra hajazó mozdulatait, ájtatoskodó mondandó-pótlékait? Mindezek mellett valóban frusztráló érzés lehet, hogy az ország zöme egységesen támogatja úgy Orbán Viktort, mint kormányának erőfeszítéseit, melyeket a nemzet újra egységesítésére, valamint gazdasági, szellemi felemelésére tesz. Miközben Gyurcsány ún. „zöld” tüntetést szervez az Andrassy útra, csak a vak nem látja, hogy tömegjelenetet már csak külföldi

segítséggel képes felmutatni, idegen szakszervezetek ideutaztatásával Portugáliától kezdve Franciaországig. Mikor hazai támogatóit kell felmutatni, már csak párszáz kábítószerfüggőt és ferde hajlamú alakot tud toborozni Károlyi Mihály szobra elé. Mindezt összehasonlítva azokkal a milliókkal, akik a jelenlegi kurzus mellett letették voksukat, legfeljebb legyintést érdemelnek. Gyenge visszhangjai annak a kétségbeesett vonításnak, mely Nyugat-Európa irányából hallatszik. Ott is, máshol is ráébredtek a XX. század során végig megvezetett népek, hogy a szocializmus, melynek most vörösből annak komplementer színébe, azaz zöldbe (a honi jobboldal jelkép-színébe) átvedleni próbáló „élharcosai” (exhibicionistái) megint csak önmagukat akarják eladni. Ugyanaz lilában, mondja a pesti flegma. Ám veszélyességét nem söpörhetjük le csak úgy az asztalról. Rutinos mozgalmárok, profi hazudozó sajtós sleppel maguk mögött, élük újra letűnt ifjúságuk gyengécske illúzióját, mikor félretéve korábbi szájtevéseiket, most ők próbálják utcára vinni a politikát. De míg Orbán Viktor és pártja mellett minimum százezrek mozdultak és vonulnak bármikor utcára, ők ezt a sajtó által feltupírozott banzájt igyekeznek úgy beállítani, mintha lenne tömegbázisuk.

Ugyanakkor a nagyközönség azt kérdezi: miért nem ülnek még mindig rács mögött a közelmúlt maffiózói, a közvagyon lerablói, lappangó hazaárulói, akiknek semmi se drága, ha nem ők fizetik a számlát? Persze ne legyünk igazságtalanok! Honi támogatóik között találhatjuk azokat a milliós fizetéseket felvevő, az államszocializmusból ránk maradt szakszervezeti vezetőket, akik több évtizedes „erőfeszítéseik” révén nem tudnak több eredményt felmutatni, mint a minimálbért közelítő átlagbéreket. Miközben az utcán skandálják álérveiket, melyek szerint mindenről a mostani kormány tehet, agyomosott emlékezettel megfélemeznek Medgyessy Péter „ócsító” törekvéseiről és minden utána következő szocialista-szabad demokrata kormány politikájáról, mely Magyarországot csakis az olcsó munkaerő piacán igyekezett „értékesíteni”. Arról se szól a fáma, hogy a munkabéreket a ránk települő multik szabják meg, nem pedig a kormány, miközben a nagyhangú szakszervezeti vezérek egyike se hangoskodik egyetlen gyárkapu előtt sem. Azt se mesélik el senkinek, sem hangosbemondón, sem a velük baráti sajtón keresztül, hogy azok a bukott politikusok, akik őket erre a zajongó akcióra rávették, ugyancsak tevélegesen vettek rész Magyarország pauperizálásában. Mindig saját zsebre dolgozva, másoktól az emberhez méltó körülményeket is megtagadva. Az utcai lárma arról se szól, hogy nincsen tömegbázisuk. Kétségbeesett igyekezetükben, mármint a felbujtók, most a fegyveres testületek dolgozóit próbálják a kormány ellen hangolni. Akár a rég lejárt lemezek, a kommunista forradalmak idején.

A Magyarországon felbukkant (behívott) Daniel Cohn-Bendit megpróbálta olyasmibe is beleártani magát, ami sem rá, sem más országra nem tartozik: az alkotmányozási folyamatba. Bár cinkosa a baloldali sajtó, újságírói kérdésekre mégsem volt hajlandó válaszolni pedofil múltját és hajlamait illetően. A magyar közvéleményt természetesen nem fogja megingatni az ő irányultsága, mely még csendes változatában sem magánügy, hanem minimum a megrontott gyermekek szüleire, családjára és arra a társadalomra is tartozik, melyben fertőzés gyanánt terjesztik beteges eszméiket és a nemi betegségeket a hozzá hasonló „mozgalmárok” és cukros bácsik.

S hogy mi a teendő? Mi minden? A magyar föld, a mezőgazdaság és minimum a feldolgozóipar magyar kézben tartása. Mi nem sajnáljuk másoktól az itteni befektetések lehetőségét, csupán annyit várunk el a kormánytól, hogy ugyanezt biztosítsa a magyarok számára is. Amíg a magyar gazda nem termelhet nyugodt körülmények között, terményei és állatai nem csupán a lánckereskedők és bűnözők hasznát gyarapítják, amíg nincs hazai ipar, mely azokat feldolgozza, nincs hazai vegyipar, mely minimum a tisztálkodáshoz szükséges szereket előállítsa, gyógyszeripar, mely nem csillagászati

áron látja el a betegeket gyógyszerekkel, egészségmegőrző szerekkel, államilag dotált könyvkiadás, mely nem tartja távol mesterségesen a kultúrát a tömegektől, oktatás és kultúra, mely nem idegen érdekek mentén akar kitenyészteni robotszabású humanoidokat, addig álom az egész szép jövőbe vetett hitünk. Addig minden hétköznapi kiadásunk külföldi zsebekbe vándorol. Az első teendő a versenyképes hazai gazdaság megteremtése. Annak előszobája a valódi közbiztonság, mely nem leplezi a bűnöket és nem mentegeti a bűnözői csoportokat, bármilyen magasra is tudtak felkapaszkodni azelőtt. Ha mindez körvonalazódni látszik, minden támogatóját megtartja az Orbán-kormány. Már eddig is hatalmas eredményt ért el az államcsőd elkerülésével és hazánk presztízsének visszaszerzésével, jóllehet ez utóbbit gondosan titkolja a hazai sajtó. Pedig a sok hangoskodás és vad indulat épp erről szól, Judit feljajdulásáról Kékszakállú várában, mikor a többi nőt megpillantja: „Jaj, szebb nálam, dúsabb nálam...!” De ezt a jajongást megtarthatná otthona csendjében a szerencsétlen lelki megtévelyedett. A női sirámok nem illenek férfi szájába. Mint ahogy a szereptévesztés se való nagyközönség elé, s nem lehet dicsekvés tárgya. Magyarország nem erre szavazott...

Eger, 2011. április 17.

Ország vagy haza?

A magyar feminin, azaz befogadó típusú nyelv és kultúra. Míg korábban az írók és művelt emberek hatottak rá legerősebben, ők formálták és nyesegették vadhajításait, addig a legújabb kori hatások elsősorban a félműveltség és műveletlenség irányából bombázzák. Az irodalom perifériára szorult, a vezető szerepet a közmédiák és a politikai élet ún. elitje igyekszik magához ragadni, hol több, hol kevesebb sikerrel. Oka egyszerű: ebben az efemer korban, melyben mindnyájunk élete annyira mulandónak tűnik, még az irányadók is csak pillanatnyi felszínen lebegésben reménykedhetnek. Igaz, ezt „tündöklésük” pillanataiban nem észlelik, csak hulltukban esnek mély depresszióba, majd a folytatás is épp olyan átmeneti lesz, mint az előzmények. Tiszavirág életű korunk nem tehet jobbat, minthogy önnön csapdjába hull. A benne forgó örvény legnagyobb ható ereje az egymás iránti tiszteletlenség és a mindent átható komolytalanság.

Amerikanizált korunk még tartja magát ahhoz, hogy az angol nyelv mindenhatóságát elfogadja, de legalább meg ne kérdőjelezze. Gyakran hallani tükörfordításból származó képtelenségeket, melyek egy az egyben rámutatnak eredetükre, jóllehet ettől még nem kellene kritikátlanul elfogadni őket. A haza- és nemzetmentesített korszak előszeretettel szorította ki az ezzel kapcsolatos terminológiát, s ami helyette maradt, az valami steril, nem valódi nyelvi közegben született grammatikai termék, de nem az élő és ható nyelv maga. Egyik tipikus produktuma az angol 'country' szó egyoldalú fordítása. Csak 'ország' változatban halljuk, s hogy mélyebben átérzhessük ennek képtelenségét, vegyünk néhány ide vonatkozó példát. A fenti szó birtokos jelzős változata, a 'my country' csakis 'az én országom' változatban szerepel, holott tudjuk, hogy ezt többnyire 'az én hazám'-nak kellene mondani. Miért? Mert országa csak egy királynak, egy uralkodónak van, míg hazája az alattvalóinak is. Miért is olyan bántó a vulgáris vagy slendrián fordítás? Mert kifejezi annak a törtető politikai elitnek a szemléletét, amely még ezzel a kicsiny szófordulattal is birtoklást, magáévá tételt akar kifejezni, mit sem törődve a 'rest of the world', azaz a többi világpolgár vagy helyi lakos érzelmeivel. A 'haza' szó ugyanis sokkal magasztosabb tartalommal bír. Elkötelezettséget fejez ki, mélységes szeretetet és tiszteletet, önfeláldozást, szemben az előbbi szókapcsolat pökhendi birtoklásvágyával és erőfitogtatásával. A világhírű film, a 'Ryan lánya' (Ryan's Daughter) elfogott ír lázadóvezére ezt vágja

az őt foglyul ejtő és megsebesítő angol tiszt arcába: „Get out of my country!” Ennek helyes fordítása természetesen „Takarodjon ki a hazámból!” Ha ehelyett országot mondanánk, megfosztanánk mindattól a hazafias tartalomtól, amely magasan a szerelmi történet fölé emeli úgy a filmet, mint annak mondandóját. Hasonlóképpen elképzelhetetlen egy magyar klasszikus, Bánk bán szájából efféle hallani: „Országom, országom, te mindenem...” a „Hazám, hazám, te mindenem...” helyett, s nemcsak a prozódiai rend kedvéért. Nem is azért, mintha egy hatalmas nagyúr, aki szembeszáll Endre királlyal magával is, ha „Árpád és Bor vére közt” támad nézeteltérés, el nem ismerve az előbbi ítélkezési jogát, nemzetsége korábbi érdemeire és saját rangjára való tekintettel, nem tehetne a királyéval azonos kijelentést. Bánk ugyanis a régi jogrend szerint ugyanolyan hatalommal van felruházva, mint a király, mikor az távol van és nem járhat el országos ügyekben. A léha és zsarnoki királyné, Gertrudis ugyanis korabeli First Lady-ként magáénak követeli Bánk bán jogait, és úgy képzei, ebben a minőségében bármit megtehet. Bármilyen jogtiprást, injúriát, tehát uralkodni, birtokolni akar, míg Bánk vele szemben az érzelmeiben és becsületében mélységesen megsértett hazát képviseli. A nemzeti érzést, a haza iránti legszentebb érzelmeiket, mely az egyszerű jobbágyban, Tiborban éppúgy él és hat, mint a leghatalmasabb nagyúrbán.

De lépünk át a félreértésre okot adó és a félrefordítást inspiráló nemzet, az angol történelmének egy kevésbé fényes fejezetéhez. III. Richárd se kiálthatott volna így fel: „Hazámat egy lóért!” az „Országomat egy lóért!” szállóigévé vált felhördülésében, legalább magyar fordításában nem. Képzeljük el azt a felháborodást, amit egy ilyen blaszfémiaának számító hiányos mondatával váltott volna ki! Hazaárulást elkövetni, azaz alkut kínálni a menekülést jelképező hátszó fejében a mindenki számára legszentebbnek és legfőbb értéknek tartott hazáért cserébe. Mit mondjunk, gyurcsányi mondat lenne... Odalökní mindazt, amit már úgyse birtokol, valamiért, ami még az övé lehet.

Oroszlánszívű Richárdnak országa volt és lett, míg Robin Hoodnak, az őt segítő rablófejedelemnek hazája (és királya, akit híven szolgált). Úgy véljük, a mai szemléletben is épp ez a szembeötlő igazság. Hozzátevé még azt, hogy az istenadta nép szíve mélyén mégis, mindig azt remélte, hogy az általa szolgált nagyurak hozzá hasonlóan élnek meg a hazaszeretet felemelő élményét. Ma is, akkor is. Nekünk továbbra is hazánk van, bombázhatnak bármilyen téves információkkal, félrefordított maszlagokkal. S ha valaki a mai korból nem tud kellőképpen magasztos eszményeket, követendő ideálokat meríteni, bátran lapozza fel a klasszikusokat, akik bőséges anyaggal és jó példával szolgálhatnak erre. A mai magyar irodalomnak pedig kutyakötelessége, hogy a jelenkorban is megtalálja azokat az ideálisan szép, elfogadható és bátran utánozható eszményeket, amelyekről a káromkodó, önszerelemben tobzódó, hivatalos irodalmárok nap mint nap megfosztják. Nyelvészeink csupán egy mini-esszényi buzdítást kaptak ahhoz, hogy ismét művelni kezdjék korábbi dolgaikat, a folyamatos gyomlálást, vadhajtás-irtást, ahelyett, hogy a mindenre rátelepedő liberális szemléletet tovább hatni engednék. A 'mindenkinek minden szabad' szemlélet ugyanis csak egy képtelen anarchiához vezet. Ez pedig őket, az engedékenyeket is maga alá temeti.

A nyelv egy nemzet lelkét tükröző, eleven hagyomány és jelenkor, melynek mindig világosan kell tudatnia más nemzetekkel is, hogy egy jelentős kultúra letéteményese. Mindazokkal együtt, akik ennek jelentőségét átérzik, a rombolás kultusza helyett pedig értékes alkotómunkával járulnak hozzá munkás életük során. Ennél alább adni nem szabad. A tiszteletet ugyanis alantas viselkedéssel nem lehet megkövetelni. Azt csak kivívni lehet, arra érdemes szellemiséggel és egy olyan kultúrával, amely ámulatba ejti még az ellenoldal követőit is. A „Tiéd az Ország, a Hatalom és a Dicsőség” ígét hagyjuk meg az imádság óráinak és a Mindenhatónak, aki valóban érdemes erre a fogalomra és a hódolatra.

Bennünket, magyarokat udvariasnak neveltek, és csak ritkán vágjuk oda a „Get out of my country!” klasszikus mondatát a szemtelen betolakodóknak. Talán ez a baj, ebben kellene változnunk? Egy mai, modern klasszikus talán erre is felelet adhat majd.

Eger, 2011. augusztus 28.

Prekonceptiók

Aki prekonceptiókkal él, azzal nem lehet vitatkozni. Érvei nem valódi érvek, gondolatai formálisan kerek, mégse mondhatók valódi szellemi termékeknek. Vegetál valami virtuális spirituszban, ahonnan saját korlátai miatt nem képes kitörni. Betörni, betüremkedni mások éltető közegébe annál hatékonyabban. Ez az, ami élteti, ami nélkül sehol nem érezné otthon magát. Pedig otthon van ő a világ minden táján. Már a Holdat, Marsot is saját, meghódítandó territóriumának tekinti, és ehhez úgy formál jogot, hogy közben a mások jogait észre se veszi, sőt a legnagyobb vehemenciával és arroganciával nyilvánítja ki, hogy neki ehhez azért van joga, mert mindenhol ő volt ott először. Ha hiszünk a kozmikus teóriának, miszerint mindnyájan halott csillagok szétszóródott porából lettünk, akkor persze egyikünk se tudja bizonyítani, hány milliárd évvel ezelőtt keletkeztek mára átmentett kristályai és DNS-láncai, valamint a szervezetét éltető víz és oxigén, vagy hogy jelen volt-e az űsrobbanásakor. Az őseredetre mindenki jogot formálhat, akár istenhívő, akár materialista alapokon teszi ezt.

A prekonceptiók kilógó lólába ott mutatható ki leginkább, ahol a legjobban titkolni szeretné jelenlétét. A magyar médiatörvényre és a kétharmados többséggel megválasztott magyar kormányra akkora ösztözet zúdított a nemzetközi sajtó, hogy ezzel egyetlen dolgot bizonyított a legékesebben, azaz legéktelenebbül: az őt éltető előítéletességet, mely mindennapi kenyere, függetlenül attól, hogy hol jelenik meg, a világnak melyik sarkában. Információi egyértelműen másodkézből származtak, attól a magyar értelmiséginek hitt csoportosulástól, mely a moralitás teljes hiányával félmjelzi magát, akárhányszor csak kinyitja a száját vagy bepiszkítja a papírt valami formálisan zsurnalisztikai terméknek nevezhető valamivel. Hogyan, milyen alapon bírálhatták külföldi újságírók az újdonsült törvényt, ha nem is olvasták annak angol fordítását? Azt senki nem hiszi komolyan, hogy annyian tudnak perfekt magyarul, hogy ez gyerekjáték számukra mint napi feladat. Egy jogi szöveget még a saját anyanyelvén is átrág az ember, nemhogy egy számára ismeretlen, ázsiai eredetű nyelven. Szóval senki ne mondja, hogy annyira naprakész volt az adott anyagból, és nem a „brancs” összetartása sarkallta támadókedvű nyilatkozatok megtételére, hanem a fene nagy műveltség!

Honi fülbesúgóikat jól ismerjük, ezért mondhatjuk nyugodt lelkiismerettel, hogy teljesen mindegy, mit tesz, mit mond, mit tervez a magyar kormány, azt ők látatlanban, olvasatlanul is le fogják hurrogni. A kifogások lényege az, hogy nem az ő bábkormányuk pöffeszkedik a hatalomban, és nem az ő embereik uralják a helyzetet, ahogyan azt anno Bazelban megtervezték, hanem mert a magyar nép most tényleg azt mondta, elég volt! Ha a magyar kormány valami huszárvágással kiemeli a népét az egyre mélyebb nyomorból, amit kínzóik neki szántak, akkor lesz a lehangosabb a külföldi sajtó az orbágyúlölettől, a rejtett magyargyúlölettől és a fölényeskedő, arrogáns és valójában rasszista megnyilvánulásuktól. Honi famulusaik azért viczorognak akkora dühvel, mert sajnálják az elvesztett koncot, melyre örökös jogot formáltak. Nem akarnak ők szabad sajtót, hanem sokkal inkább annak a lehetetlen állapotnak a fenntartását, hogy egyoldalú véleményformálásra tarthassanak igényt.

Ennek lényege az, hogy büntetlenül rágalmazhassanak bárkit, aki nekik nem tetszik, miközben mások megköttözött rabokként legyenek kénytelen eltérni minden gazságukat, ők pedig egyre pofátlanabban gazdagodhassanak, s hogy eközben mások, a nekik nem tetszők egyre szegényebbek legyenek, egyre mélyebbre süllyedjenek az általuk nekik szánt nyomorba. Nos, ha ez valakinek tetsző, üdvös program, az az egykori ÁVH verőlegényeivel azonosul lelkiileg és szellemileg. A letűnt diktatúrák képviselőinek semmi keresnivalójuk nincsen a modernnek mondott Európában. Ha valami egyértelműen ázsiai színvonalon vegetál, akkor ez a mentalitás az.

A prekoncepciók fenntartása és látványos csomagolásban való tálalása valójában a mindenkori háborús provokátorok érdekeit szolgálja. Őrjöngéseik témája az, hogy Magyarország népe két világháború, két brutálisan levert forradalom és több évszázados önkényuralom tapasztalatai alapján nem kér az etnikai villongásokra és harcias mozgósításokra való provokációkból. Túlontúl kiismerte az ezekre felbujtókat ahhoz, hogy bedőljön nekik. A Kádár-korszak mindent összemósó, látszólag egalizáló törekvései és a több évtizedes mediabutítás ellenére élnek a magyar hagyományok, melyeknek birtokában védve érezzük magunkat a felszínes, értéktelen, hazug eszmékkel és látszat-kultúrákkal szemben. Aki ezt nem érti, nincs tisztában azzal sem, hogy minden nép maga határozza meg, melyik korban és mely szellemiségben óhajt élni. Ha a középkort választja, ha a jelenkor modernnek mondott műanyag-világát és felszínességét, egyaránt joga van hozzá. Más népeknek viszont nincs joga, sem oka beavatkozni ebbe a fejlődési trendbe, mert a kívülállónak csakis otthon van kereskednivalója, a saját hazájában, a sokat hangoztatott szuverenitás jegyében.

A magyar kormány súlyos hibát követne el, ha hagyná magát térdre kényszeríteni bármely belügye tekintetében. Ha a szlovák állam máig fenntarthatja diszkriminatív alapelveit a felvidéki magyarsággal szemben, az EU pedig nem szankcionálja azért, mert az összmagyarságot háborús bűnösnek tekinti – legálisan és verbálisan –, akkor egyszerűen nincs erkölcsi alapja ahhoz, hogy egyéb, kisebb horderejű témákban úgymond ágyúval lőjön az általa csak verébnak tartott magyarokra és azok hazájára, törvényeire. Ugyanez mondható el a magyar anyanyelv használatára és a magyar állampolgárság felvétele esetére. Miközben a környező országokban büntetlenül lehet összeverni, megalázni, lakóhelyükről elűldözni magyarokat, az EU-aspiráns Szerbiában még mindig börtönben sínylődik pár fiatal magyar, akik szembe mertek szegülni szerb maffiózókkal magyar lányok védelmében, álszent dolog diszkriminációt kiáltani az újonnan formálódó magyar törvényekre, ráadásul azok beható ismerete nélkül. A lakóhelyről való kiszorítás szankcionálását, az etnikai összetétel erőszakos megváltoztatására tett kísérleteket viszont feltétlenül törvényileg büntetni kellene, úgy itthon, mint nemzetközileg. Mindenütt, ahol a kétlábúak többre tartják magukat Ceausescu brutális rendszerénél és farkastörvényeinél. Magyarország falusi közösségeinek feldúlását az oda betelepülő és ott fosztogató lumpen elemek által, valamint a magyar ingatlanok gátlástalan módon külföldi kézre játszását és az ezt fémjelző tendenciát nem szabad látatlanba venni. Minden népnek joga van a természetes önvédelemhez. Magyarországnak is.

Ha a valódi prekoncepciókat vizsgáljuk, sokkal több elgennyesedett sebre találunk, mint a magyar jogrendet ért méltatlan és agresszív támadások ügyében. Mindez azért történt, mert a vesztes kommunisták (viselkedésük és kulturális elmaradottságuk miatt mindmáig annak kell tekintetnünk őket, bármivel ragasztották is felül az eredeti címkét) megpróbálták egy nemzetközi, avagy mai szóhasználattal élve globális komplottot intézni győztes vetélytársaik ellen. Éppen akkorra időzítve, amikor Magyarország átvette az Európai Unió elnökségét. Nehogy az általuk csak lenézett és megvetett magyarok büszkék lehessenek fél évig betöltendő szerepükre és általuk választott

vezetőikre. Ismét az ÁVH-s kínzási technikák alkalmazásával történik mindez: média-verőlegényekkel és lekötözött rabként spirituálisan fogva tartott népekkel, manipulált közvéleménnyel. Ha valaminek nincs helye az EU-ban, hát épp ez a fajta magatartás és filozófiai szubkultúra az. A magyarság tavaly tavasszal és ősszel másra szavazott. Ezt kellene végre felfogniuk a viselkedni nem tudó, de folyton nyomuló veszteseknek.

Eger, 2011. január 9.

Röhögve félni

Az alvilág tükre mindannak, ami a felsőbb régiókban is történik. Úgy égi, mint földi vonatkozásaiban. Amikor az egész országnak és a világ magyarságának szerte a világban egy emberként kellene ünnepelnie, hogy leírhatta végre – alkotmányosan is – az átkos múltat, a régi rend hívei még mindig nem nyughatnak. Nekik mindig verniük kell a palávert, nehogy a világ észrevegye, hogy ezúttal nem idegileg terhelt szerencsétlenek vezetik az országot, hanem annak a nemzedéknek vezéregyéniségei, amely elsőként lépett fel sikeresen azzal a totálisan elkorhadt rendszerrel szemben, amelynek őskövéletei máig a nyakunkon ülnek. Hát hogynem, nem lettek átvilágítva, pedig hányszor kértük! Jóllehet pár fideszes is kénytelen lett volna a háttérbe vonulni, de mi ez a veszteség ahhoz képest, amit ez a siserahad második, harmadik és még ki tudja, hányadik fordulóban okozott az országnak!

Most ismét Magyarország jó hírre az, amelyet kockára tesznek. Belső forrongást igyekeznek szervezni – titkosszolgálati módszerekkel, ahogy minden más lokális háborút, forradalmat, felkelést lázadást a világban – azzal a nemigen titkolható vággyal, hogy ismét visszatüledjenek a hatalomba. Oda, ahonnan a népakarat, ezúttal szigorúan ítélve, kitesse őket. Ez ugyan a legkevésbé se zavarja őket, a mások véleménye nekik soha nem számított, jóllehet ők hivatkoznak a legtöbbet a demokráciára. Arra az intézményre, amelyről halvány fogalmuk sincsen. Pedig már Horn Gábor lefordította népies nyelvre, hogy Gyurcsány Ferenc is megértse, mit akarnak az emberek...

Látszólagos célpont Gyöngyöspata, egy híres templommal rendelkező mátrai falu, ahol egy amerikai üzletember háttérirányításával fellázították a helybeli cigányságot, és eljátszottak egy evakuálást, melyre szükség sem volt, és igaz sem volt. Az anekdotabeli helyzet, mikor „Az úgy kezdődött, kérem, hogy a Jóska visszaüött...” A rendőrség és a titkosszolgálat most nyomozza, hová vezetnek a szálak. Igaz, józan ésszel rögtön érthető és lefordítható, kinek érdeke, hogy mindent összekuszáljon a sikeres menekülés érdekében. Gyurcsány Ferenc érintettsége a sukorói ügyben nyomozati értelemben is világossá vált. Mentelmi jogának felfüggesztése folyamatban. Volt kormánya több tagját is kihallgatták ez ügyben, mint ahogy az ő kurzusa idején elkövetett cigánygyilkosságok tanúit is, akik végül – a bíróságon való megjelenésének hatására – nem mertek ellene vallani. Már az elmebeteg logika is érthető és rendesen kivehető. A sarokba szorított patkány kitörési kísérlete, a harácsoltság vagyonához képest csekélyke egymillió forintos felajánlással. Azt is egy pártállami utánérzéssel, egy csillebérci üdültetéssel, amely egy volt úttörő és KISZ-vezér számára a földi vágyak csimborasszója.

Csak a vak nem látja, ki machinál a háttérben. Ha ezzel szemben nem mernek fellépni, önmagukat is gyanúba keverik a nyomozóhatóságok. A látszat az ő érintettségüket fogja kiemelni a valódi bűnös helyett. Persze naivitás volna azt hinni, hogy csakis az anyós KGB-s kapcsolatai ügködnek nagy titokban. Minimum három titkosszolgálat akciózik ellenünk, minden magyar ellen. Már régóta

hajtogatják, hogy nálunk polgárháborús a helyzet, holott ez szemenszedett hazugság. Csupán a saját vágyálmaikról beszélnek. Eszünk ágában sincsen háborúzni, egyetlen etnikum ellen sem. Mi valódi megoldásra törekszünk. Ehhez viszont alaposan feltárt nyomozati anyagra van szükség. A szálak elvarrása nélkül. Minden bűnös megnevezésével és felelősségre vonásával. Ez a konok szembeszegülés a sorozatos provokációkkal feldühíti az „intelligensnek” mondott szolgálatok bürokratáit. Mi az, hogy egy kis nép másképp reagál, mint bármely másik?! Mi az, hogy nem ugrik azonnal egymásnak, ahogyan mi azt a háttérből irányítani szoktuk?! Hogy-hogy nem engedelmeskedik ész nélkül, mint akárki más?! Értjük mi ezeket a hóbörgő mondatokat, de van annyi történelmi tapasztalatunk, hogy többé nem óhajtunk egyik nép engedelmes bábja sem lenni. Ezt próbálják meg felfogni azok az elkényeztetett szibariták, akiknek „tartományok hát csak machinák”! Nem azzal van baj, aki nem hagyja magát egy kalap alá venni bárkivel, hanem annak a primitív agyával, akit előítéletei és személyes bosszúvágya megfosztanak a tisztánlátás esélyétől.

A rendszerváltás óta folyamatosan ki akarják élezni a magyar-cigány ellentéteket. Már ahol vannak. Ahol nincsenek, oda betelepítenek – a szabad helyváltoztatás jegyében – olyan etnikai csoportokat, amelyekről senki nem tudja, honnan származnak, csupán lumpen viselkedésük különbözteti meg őket másoktól. A saját fajtájuktól is, melynek azelőtt volt rendes foglalkozása. Ez utóbbiak, az újonnan jöttekkel ellentétben, akartak dolgozni. Az iskolázás nemcsak lehetőség volt gyermekeik számára, hanem kötelezettség is, de kényszeríteni nem tudta rá őket senki, hogy ne a maguk hagyományai szerint éljenek. A csoport erejébe vetett hittel, és mindennemű társadalmi kötöttség elvetésével. Ez így van szerte a világon. Kivétel nélkül.

Az ún. „evakuáláskor” megkérdeztek néhány (egy hétvégére) „kitelepítettet”, miért mennek el Gyöngyöspatárról. Az egyik asszony röviden ennyit válaszolt: „Mert félünk”. Ám félelem nem látszott az arcán, csak egy rejtegetni próbált vigyor, mely egyértelművé tette, hogy ezeket az embereket felbiztatták valamire. Ez után a rejtélyesnek szánt félmondat után gyorsan húzza is el a csíkot, ahogy szocialista és szabad demokrata politikusok szokták (ha jobboldali sajtósok akarják szóra bírni őket, és van mit rejtegetniük). A hétvégi üdülés után teljes létszámban visszatérnek, senki nem bántalmazza őket. Csak egy felpaprikázott cigányasszony ver meg egy falubeli magyar nőt, amit a kivezényelt rendőrök tétlenül, közömbösen néznek. Éjszaka viszont vascsövekkel felfegyverzett cigány férfiak vernek félholtra egy gárdistát, aki részegen az utcán vize. Mindkét viselkedés helytelen, csupán az önbíráskodás során kapott büntetés aránytalan. Különösen annak ismeretében, miféle higiénés viszonyok uralkodnak a társadalmon kívüli státuszukra oly büszke lumpenek háza körül, ahol az egész udvar, sőt gyakran a ház közepe is egy toalett. Természetesen tudjuk, hogy a cigányság között is vannak feltörekvő családok, sőt azokban a falvakban, ahol régóta együtt élnek a magyarsággal, rendezettek az emberi kapcsolatok. Őket kiemelten megbecsüljük. Nem úgy a felforgatókat, a minden társadalmi rendet fumigálókat. Nekik csak annyi tisztelet jár ki, amennyi az őket eszközként használó politikai kalandoroknak. Voltak korábban csoportos kivándorlási kísérletek, nagy médiafigyelemmel. Ám egy idő után a bűnözői életmódot folytatókat kitelepítették, bebörtönözték, gettóba zárták vagy viszont-lincseltek a felháborodott helybeliek. Emlékezzünk a hírhedett zámolyi ügyre, melynek média-szenvelgéstől kísért tagjairól sorra derült ki, miféle bűnök terhelik a lelküket: lopás, rablás, gyilkosság, szeméremsértés, kiskorúak megrontása, segélyekkel visszaélés, stb. Ezek kapcsán a többségi társadalmat csupán az háborítja fel, miért vállalnak közösséget ezekkel a bűnözői csoportokkal azok a jóra való cigány közösségek, melyekkel senkinek semmi baja nincsen. Miért kell minden egyes konfliktus alkalmával azt hallgatnunk, hogy mi nem ismerjük az ő kultúrájukat? Miért nem akarnak ők megismerkedni a befogadó országok kultúrájával sehol a világon?

Az egyértelmű, hogy nem lehet röhögve félni. Nem lehet egy hétvégére, egy előre megrendezett színjáték során „evakuálni” pár családot, majd látványosan visszaszállítani őket a veszélyeztetettnek mondott, eredeti környezetükbe. Külföldről segélyezni, felbuztatni és kihasználni őket olyan politikai lumpeneknek, akiket szintén ki kellett volna már vetnie magából minden, magára valamit is adó emberi közösségnek. A „Cui prodest?” most is sürgősen eldöntendő. És van egy dolog, amely komoly szembenézést igényel: miért jönnek létre olyan félkatonainak mondott szervezetek, melyek meg akarják fegyelmezni a bűnözői elemeket? Ez utóbbiak ugyanis kizárólag az ökoljogból értenek. Nem a következményeket kell elemezni, hanem a kiváltó okokat is. Ha megvannak, sürgősen orvosolni kell őket, mielőtt mások akarják átvenni tőlünk ezt a jogot. A csendőrség Ausztriában, Olaszországban, Franciaországban hagyományosan jól működő szervezetek. Garázdaság, drogbűnözés, fizikai erőszak az ő szakterületük lehetne nálunk is. Kinek az érdeke, hogy ez ne így legyen?

Eger, 2011. május 2.

Spicli

Mikor spiclikkel kell egy légtérben tartózkodnom, ösztönösen hátrébb húzódok, és kerülöm a velük való kommunikációt. Nem félek tőlük, hanem elemien undorodom a foglalkozásuktól. Az ember azt hinné, hogy 22 évvel a rendszerváltozás után ilyesmi már nincs, ám fölösleges efféle illúziókban ringatni magunkat. Felismerjük őket, bárhogyan álcázzák is magukat, lehetnek mézesmázosak hozzánk vagy biztosíthatnak támogatásukról bennünket. Mert direktben nem szokták letámadni az embert. Hajdanán arra képezték ki őket, hogy rejtőzködjenek, álcázzák eredeti tevékenységüket, a legkisebb gyanú esetén is szívódjanak fel, majd ha elmúlt a vihar, kezdjék előlről ugyanazt. Arcátlanul, sima képpel, mintha az, amit művelnek, a világ legtermészetesebb és legjogosabb dolga lenne. Ha valaki a szemükbe mondja, hogy tud róla, mit követnek el mások ellen, az nagy vihart kavart a „népi demokrácia” nagy koszos lavójában. Őt fogják rágalmazónak, rosszindulatúnak bélyegezni, míg a leleplezett ügynök lesz maga az ártatlanság báránya. Betakarózik asszonyok szoknyájával, papi palást mögé bújjik, helyi vagy országos főnöke tekintélyét veti be mások ellen, lényeg az osztály, mellyel a felismerő személyét meg akarja semmisíteni.

De a leggyakrabban nem kerül sor ilyesmire. Mindmáig jól elvan a megszokott fedezékben, csak néha fordul a köpönyeg, egy-egy kabinetváltáskor. Olyankor ő nyomul az első sorban, és minden babér neki terem. Az általa üldözöttek pedig megmaradnak korábbi státuszukban. Jó az nekik, a világ páriái sorában. Háttér munkája ilyenkor felerősödik, csak úgy izzanak a vonalak, melyeken át nemtelen üzeneteit közvetíti. Gyakran maga előtt tolja kreatúráit, és jaj annak, aki kétségbe meri vonni váteszi képességeit – mások megítélésével kapcsolatban. Ha nem építhetné ki ezeket a védelmi sáncokat maga körül, biztonságérzete szenvedne csorbát. A kreatúrák pedig arra kellene, hogy ezek révén bizonygassa jovialitását, jóindulatát a rangban alatta álló állók iránt. Hogy ő nem magának hajt, hanem csakis másokért, mert róla amúgy a(z ál)szerénység szobrát lehetne megmintázni. Mindez akkor lepleződik le a legvilágosabban, amikor a saját megdicsőülését játssza el. Jókora közönség előtt. Míg társai megmaradnak mindörökké szürkének, észrevétlennek, addig neki kell ez a miniatúr pompa, kicsinyes fényűzés, kölcsönösen gyakorolt nyelvmozdulatokból, a hozzá hasonlóan unalmas alakok hátbaveregetéseivel, rituális hajlongásaival. Alan Ginsbergék óta jól tudjuk, hogy ez az út vezet legbiztosabban felfelé a társadalmi érvényesülés ranglétráján. Szigorúan titkos egyesület, szigorúan

bizalmas bennfentesekkel, belső információkkal, csakis közepes tehetségek számára fenntartott elit helyekkel, nagy környalásokkal, eredetieskedő látszat-performanszokkal.

Hát valóban ilyen rossz a helyzet, vagy csak Szerző bal lábbal kelt fel, és nincs jobb dolga, minthogy ilyen kicsinyes témákat feszegetsen? Mi másért tenné, minthogy témahiányát leplezze, és jobb híján untassa az olvasóközönséget? Persze a Kedves Olvasó tudja jól, mi az intuíció, és bizony különbséget tud tenni a firkálmányok és az ihletett művek között. Éppen ezért nem érezzük kötelességünknek, hogy magyarázkodjunk, és ez a kis kitérőt lezárva valami aktuálisat is közlünk. Mert hát ismét "forr a világ bús tengere", nem is akárhogyan! Miután a pártállami bennfentesek elhintettek minden létező rágalmat a magyar kormányról és kormányfőről, most vádaskodó tirádákat intéznek, azaz kürtöltetnek világgá, miszerint veszélyben a demokrácia. Az, ami csak akkor létezik, ha ők vannak hatalmon. Ha a nép tetszése szerint választ vezetőt, akkor az a demokrácia halála. Akárcsak Ötvenhatban, most is a Szezei csatorna vidéke, sőt az egész észak-afrikai régió az elterelő hadművelet helye. Nehogy valaki észrevegye, hogy a fiatal csapat, mely a pártállami veteránokat felváltotta (ha tetszik, ha nem, kétharmados támogatással), ugyancsak rátermett a feladatára. Mert mi lesz, ha csak egy ember is észreveszi, hogy a szibaritákat egy tehetséges társaság ütötte ki a nyeregből?! Hogy nyolc éven keresztül újra működtették azt a hálózatot (sőt még most is életben igyekeznek tartani), amely ifjúkorunk csótányaként rendre bepiszkította környezetünket, felfalt előlünk minden lehetőséget, míg ők felső tízezerből felső százezerré duzzadt pereputtyal tengtek túl és tevékenykedtek, ahogy csak tőlük kitelt.

Igen, ilyen szempontból is lehet nézni a dolgokat. Igaz, ők erről sose vettek tudomást, de az legyen az ő problémájuk. Nekünk az a feladatunk, hogy a szakadék felé irányított ország, melyet egy legálisnak hazudott kótyavetye során potom pénzen vertek dobra, végre kikecmeregjen ebből a neki szánt gödörből. Élősködők hada nélkül, alanyi jogon járó, hatalmas apanázsok nélkül, mert a felső százezer ideje lejárt. Amint látjuk, nemcsak nálunk, a világ több országában is. Igaz, az egykori „haladó balodalból” mára jócskán betokosodott, ókonzervatív kaméleonok lettek, ami elvhűségüket és tanaikat illeti. Jelentős bankszámlákkal, kistafírozott családtagokkal és futtatott kiskedvesekkel, elsíbolt állami tulajdonokkal, minden létező földi jóval, amit a lenyomorított népek mára már nem létező egzisztenciája árán szereztek maguknak. Egyik zsebből a másikba? Dehogyan! Mindig csak abba a feneketlen zsákba pakolva az effektív munka nélkül szerzett javakat, amely az önmagát csak „éhes proletárként” aposztrofálja. Minden szocialista ünnepen, ma már néha kissé tétován odaállva, de az egykori szövetséget soha fel nem mondva, teli torokból fújva. Olykor falsul, de töretlen lelkesedéssel, mint ifjú kommunista korokban. Mint a hetvenes években, amikor az átvert ifjúság zsebéből hazudták ki a KISZ-kongresszusra való pénzeket.

Bekapcsolom a tévét, és még mindig nézni, hallgatni kell, hogyan hazudja tele a világot a vén spicli. Rezenéstelen faarccal, a tőle már csak megszokott rágalomokkal, általa intelligensnek vélt, ósdi mocskolódásokkal. Mindez olyan végtelenül snassz. Mikor tolvajt kiáltanak és a kormányra mutogatnak, már csak egy Hemingway-novella címére tudunk gondolni: „Pont te pofázol?” Ebben egy fiatalember, megunván apja erkölcsi prédikációit, ezzel az alig bővített mondattal felel vissza neki. Talán érdemes lenne gyakrabban idézni az amerikai remekíró, mikor túl nagy a hangzavar. Vagy elég lenne a magyar közmondást a fejükre olvasni: Bagoly mondja verébnek, hogy nagyfejű...?

Eger, 2011. január 30.

Szélsőséges bolygó

Hiába minden figyelmeztetés, az emberiség halad tovább azon az úton, amelyről legfeljebb veszélyes akrobata-mutatványokkal keveredhet ki. Ha nem, akkor belerohan a legmélységesebb szakadékba. Hiába mondjuk hosszú évek óta, a világban minden mindennel összefügg, ők mégis csak a saját érdekeik mentén tájékozódnak benne, ami ezzel ellentétes, azt egyszerűen lesöprik az asztalról. Ember, állat, növény, dolog egyaránt önző játékaik tárgya, ők legalább is annak tekintik. Ülnek egy virtuális pilótafülkében, melynek ablakai fedettek, ők pedig rámerednek egy monitor látszólagos világára, melyet náluknál okosabbnak hitt emberek kreáltak a számukra (számunkra), esetleg ők maguk hozták létre ezt az ízléstelen mű-világot, mely nem ereszti, megbéklyózza szerencsétlen áldozatait. Néha úgy érzem, haldoklunk, vergődünk ebben a lehetetlen közegben, mely mindnyájunk végzete. Holott maga a bolygó gyönyörű. Még ebben a megtépzott s gyakran megalázott mivoltában is fenséges, magasztos, és bármely rezdülése többet ér, mint az omlatag civilizációk grandiózusnak vélt építményei.

A másik oldal valósága ennél egyszerűbb (és emberibb). Élünk egy számunkra még meghagyott térben és az egykor kialakított idő-dimenzióban, s tesszük, amit még megtehetünk. Az írástudó, akit gyakorta vádolnak meg hol erről, hol arról az oldalról, hogy nem tesz meg mindent, amit meg kellene tennie (ám arról esik a legkevesebb szó, hogy a világ vezetőinek mondott alantas páriák ma bennünket tesznek kítaszítottá, és szavainkat túlharsogva próbálnak elhallgattatni), a szélbe suttogja vagy kiáltozza földi társainak a naponta beérkező üzeneteket. Aztán várja a választ. A többiek, a gépi civilizáció tagjai eközben elrohannak mellette, ismételve a szolgasajtó által terjesztett tévtanokat: hajtani kell. Meg kell keresni az ilyen-olyan termékekre valót. Gyermekeinket el kell látni az újabb és újabb termékekkel. Fel kell zárkózni ehhez és ahhoz az igényszinthez, melyet mások diktálnak számunkra. Szellem és anyag nem értik egymást, pedig épp azért élnek itt és most, hogy ezt a feladatukat is teljesítsék. Összeegyeztetni az összeegyeztethetlent, megváltani a kárhozottat. De minél több homok pereg le a láthatatlan homokórán, annál kisebb a remény, hogy a segítségre kinyújtott kéz valaha is elfogadásra talál. Süketek párbeszéde folyik, vagy még az se. Nem értjük egymást. A megoldásra váró feladat viszont csak csapatmunkával teljesíthető. Ennek felismerése egy megvilágosodott pillanat során fog bekövetkezni, de most még forog és pörög velünk ez a megőrült ringlispál, a résztvevők pedig kacagnak, szédülnek, émelyegnek vagy rettegnak, és a hatalmas centrifugális erő csak hajt egyre kijebb mindnyájunkat az elérhetőség távolától egyre messzebb.

A környezetromboló erőket rég meg kellett volna fékeznünk. Ehelyett sorra düljék szét, pusztítják az élő környezetet, füsttel és mérgező kemikáliákkal okádják tele a légkört, piszkítják el a vizeket, a talajt. A zöld energiákról csak papolnak, de mindent megtesznek, hogy ezek határfoka ne közelítse meg a fosszilizikét, a naiv médiáfüggő, modern egyed pedig bólogatva hallgassa a tudományoskodó magyarázatokat: nincs más, nincs jobb, mint a megszokott, a piszkos, a környezetszennyező. Nézd csak a tévét, nincs kockafejed, Pistike... Az óvodáskoruktól fogva számítógépfüggővé nevelt fiatal generációk már automatikusan ismétlik a fentieket. Nekik fontosabb az, amit a nagy globális kloákahálón látnak, mint az, ami a szemük előtt pereg. Amiért csak ki kellene nyújtaniuk a kezüket, hogy elérhessék, csak fel kellene állniuk a gép elől, hogy sétálhassanak benne egy jót, és a romboló, butító energiákkal helyett valami egészségeset vegyenek magukhoz. Hogy jót szippanthassanak az erdő méltóságteljes fáitól kibocsátott, tiszta levegőből.

Még élnek generációk, amelyek számára ez természetes volt. Ma már talán nem az, de odáig csak nem fajult a helyzet, hogy a Zöld szója (Soylent Green) falanszter-látomásai megvalósultak volna, s hogy már csak a halni készülő nagypapa érti és mesélheti el, milyen volt a Föld nevű bolygó, mielőtt ez a parazita emberiség tönkretette volna. Akár több nyelven is beszélhetünk, de a legtöbb ember nem érti az állatok kommunikációját, és azzal áztatja magát, hogy az állatoknak, növényeknek nincsen is lelkük. Csak neki van, a lelketlennek! Neki, aki mindenkivel gondolkodás nélkül elbánik, mert erre nevelik a gonosz filmipari termékek, a minden csatornán és hullámhosszon kegyetlenségre sarkalló ember-tetvek. Azok, akik természetfilm készítésekor is csak az ölésre és a kegyetlennek tűnő képekre koncentrálnak, az olyan bámulatos jelenetek viszont nem fogják meg őket, amikor a rezervátumban, állatmenhelyen nevelkedett bébi elefántok tolmácsként, követként fellépve pillanatok alatt megértetik a vadon élő, óriási elefántbikákkal, hogy a társaságukban ember-barátaik vannak, tehát őket nem szabad bántani. Ennek ellenére továbbra is azt hirdetik, hogy az állatok nem tudnak beszélni. Pedig ők azok, akik a kellő nyelvismeret birtokában (x számú szó, plusz a mondatépítéshez szükséges nyelvtani struktúrák) sem értik meg embertársaikat, hanem süketen mennek el a feljűk érkező üzenetek mellett, gázolnak bele társaik emberi méltóságába, csak mert egykor elfogadták a számukra kényelmesebb magoló, biflázó módszert. Azt a lebutított tananyagot, mellyel még mainak, modernnek és civilizáltnak mondhatják magukat, és amelynek birtokában nem kénytelenek gondolkodni, önálló értékítéleteket hozni, a nagyvilág dzsungelében egyedül is eligazodni.

Bolygónk ezen a téren is megújulásra vár. Míg ő forog és működik a maga törvényei szerint, alakítja folyton változó és fejlődő világát, kiválasztja és kiiktatja a silányabb egyedeket, az emberiség hagyja, hogy továbbra is a tudatlanok, a félműveltek, a szakbarbárok irányítsák, s hogy mindent lerontsanak valami rém alantas szintre, mely mindannyiunkat lealáz. A kontraszelektált „győztesek”, akik a bolygó által mindenki számára nyújtott javakból a saját részükre túl nagy szeleteket hasítottak le, kapukat, gátakat, falakat építenek, hogy másokat megfoszthassanak ugyanazoktól az értékektől. Ez a harc folyik napjainkban a bankválságnak nevezett nemzetközi csalássorozatban, a tőzsdemanipulációk rém egyszerű, de rém alantas „ügyeskedéseiben”, valamint a kipécézett országok által megtermelt és megtermelendő javak lenyúlásában. A megújulás mindenképpen az oktatás és a művészet gyöngéd és értő segítségével fog beindulni. Aki nem olvas verseket, nem ismer meg emberi történeteket novellából, regényből, operából, nem hallgat zenét, nem vágyik a képzőművészet, a tánc és a társművészetek megtisztító, felemelő élményére, annak a lelke egyre jobban eldurvul. A probléma több generáción keresztül halmozódott fel. Maguk a szülő-nemzedékek is segítségre szorulnak, hiszen nem adhatnak tovább olyan ismereteket és olyan igényeket, amelyeket ők sem sajátíthattak el a szülői otthon bensőséges közegében vagy az iskolában, ahol esetleg nemcsak az ő épülésükre koncentráltak a pártbizottságok által kontraszelektált pedagógus-nemzedékek, amelyek a saját érvényesülésüket és a konkurencia nyírását fontosabbnak tartották, mint a rájuk bízott, még alakítható „gyerekanyag” feltarisznyálását a nagybetűs Életre. A liberális, én-központú, azaz önös pedagógia ezen nem segít. Az elődeink által ránk hagyományozott, klasszikus neveléstudomány viszont annál többet. Ám mivel a probléma olyan súlyos, nem szabad naivul azt gondolni, hogy elég a humanista szándék és a megmaradt műveltek igyekezete, hogy tudásukat továbbadhassák. A gázt, a kelevényt, a kórságot gyökeresen irtani kell. A fertőzött területeket mielőbb fertőtleníteni szükséges. Ehhez a csatához elszánt harcosok és amazonok kellenek. Munkájukat kiemelten meg kell becsülni, amíg még egyáltalán akadnak jelentkezők erre a gigantikus küzdelemre.

Eger, 2011. augusztus 15.

Ünnep – rendőrroham nélkül

Miközben zeng a világsajtó a demokrácia veszélybe jutásától, szép csendben lezajlott egy újabb ünnep. A legtisztább forradalom 55. évfordulója, és a gyalázatos 5. évforduló, melyet annak anti-hőse úgy próbált ismét nevezetessé tenni, hogy a sajtó az ő nevével legyen tele. Úgy próbálja ünnepeltetni magát, mintha valami nagyot alkotott volna, miközben még a saját pártja is tolvajnak nevezi. Igaz, csak mandátumtolvajnak, mivel az általa létrehozott „frakció” mandátumai nem az átkeresztelkedett pártocskát illetik, hanem az anyapártot, az MSZP-t.

A közélet persze nem erről szól, hanem arról a drámai küzdelemről, melyet a magyar kormány folytat a nemzetközi gölemmé duzzadt bankszövetséggel szemben, túlélésünk, megmaradásunk érdekében. De mit is lát mindebből az, aki önzésből, törtetésből építette a maga útját (a szocializmusé helyett) a mindenkori hatalom felé, lopott, síbolt milliárdokon át, mindenkit legázolva, aki nem ért vele egyet. Most éppen az „elhagyott kedves” romjain gázol keresztül, azt remélve, hogy ezúttal majd megcsinálja. Hogy mit? Hát a saját egója brosúraszagú kiteljesítését. Ezenközben észre se veszi, hogy mindenkinek elege van belőle. Még a régi haveroknak is, akik már látják, hogy közel a szakadék széle.

Nekünk azonban itt volt az ünnep. Érdekes, hogy amikor polgári kormány vezeti Magyarországot, sose kell többszörös kordont vonni a parlament elé, és az utcákon se fenyegeti senki és semmi a közrendet. Senki nem vizionál tornádót, nemzetközi terrorizmust, és az egykori jósda sincs már alkalmazásban – közpénzen. Nem tudni, eszébe jutott-e már valakinek, hogy megvizsgálta ennek hátterét, vagy legalább a szellemi torzszülöttet, aki kikoholta, egy tapasztalt pszichiáterrel...

Az ünnep méltóságteljesen lezajlott, csak az egykori pártállam szakszervezeti kitarthatóinak jutott eszébe, hogy másról zajongjanak – most is jó pénzért. Nem igazán tudni, mekkora tömegbázis áll mögöttük, vagy hogy a megvezetett „tömegek” valóban egyetértenek-e a hangzatos szólamokkal, utcai rendezvények szónoklataival, de a sajtó még mindig előszeretettel röpteti szárnyára az általuk gerjesztett híreket.

Egerben nem volt efféle. A hivatalos ünnepség, ahogy máskor is, hagyományosan a Gárdonyi Géza Színházban zajlott. Az 56-os emlékmű előtt a téren az Obsitos zenekar muzsikált. Odabent a színpadon Gérecz Attila versei idézték fel a hősi küzdelmet és az előzményeket Szívós Győző értő tolmácsolásában és az újonnan alakult, fiatal tánckar némajátékával, Fehér István rendezésében. Habis László polgármester és Dr. Csank István ünnepi beszédei idézték fel a forradalom egri napjait, s hogy a novemberben kinevezett „ideiglenes” szovjet városparancsnok hogyan rendelte el azt a sortüzet, melyet békés, fegyvertelen felvonulókra zúdított a helyi pribékosztag. Csupán gondolatfoszlányok formájában dereng ma már fel, miért is nem volt utóbb számonkérés, hogyan lehet, hogy az ünnepi szónok által csak vörös fasisztáknak titulált emberszabásúak közül egyetlenegy se vontak kérdőre, amikor már lehetett. Amikor még mindig lehetne. Az emberiség elleni bűncselekmények sosem avulnak el, csak mindig azok, amelyeket ellenünk, magyarok ellen követnek el...?

Ahányszor jön az évforduló, az öregek közül egyre kevesebben vannak jelen. Fogynak. Ahogy ezen töprengek, eszembe jut: de hiszen már az én generációm is hiányos létszámában. De vajon hányan vannak azok, akik hozzám hasonlóan őriznek élő, filmszerű képeket, büszke érzéseket Ötvenhatról? S hányan lehetnek, akiknek azt tanították, hogy érdemesebb „feledékenyek” lenni? Vagy azok, akiket forradalomtagadásra neveltek... Ez is érdekes, egyértelmű, hogy a holokausztot tagadni értelmetlen

és kegyeletsértő. De miért nem védi törvény a kommunizmus áldozatait is? Miért nem bűncselekmény megtagadni a hősokeket? Talán még ma is az a rend akar diktálni, amely mindnyájunkra rátelepedett? Az, amely „csupán” a lelkeket vadászta. Azokat a lelkeket, amelyeknek még a létét is tagadta. Nemcsak azzal, hogy állameszmévé tette az istentagadást, hanem azzal, hogy a lélektanórákon a tanároknak hivatalból tagadniuk kellett a lélek létezését. Maradt az idegen hangzású pszichológia, mindmáig idegenes helyesírással, és azokkal a lelketlen pedagógusokkal, akik saját tantárgyuk tárgyának létét is képesek voltak katedráról hirdetni megtagadni. Ha még ezt is, akkor ugyan mit nem?! Meddig lehet hátrálni egy embernek önmaga feladásában?

Vajon hogyan viszonyul egymáshoz a sok elvetélt élet, az el nem végzett iskolák, a meghurcoltatás, börtön, a kizártság, a pária-lét, a megaláztatások és a nagy pártkarrier? Az „ingyen ebédek”, hogy a saját definíciójukat használjuk, a vállalati ajándékokkal telezsúfolt rózsadombi villák alagsora, és a mai mélyszegénység? Mert ez a döghullám mindmáig lökdösődik, és csak nem akarja békében hagyni azokat, akik esetleg feledni szeretnék, sem azokat, akik várnának valamiféle kompenzációt tönkretett életükért. Ehelyett nyomul a böszme, akin ugyan rajta maradt ezt a ragadványnév, mégse érzi annak valódi súlyát, merthogy önmagát definiálta ezzel a korábban ismeretlen tájszóval.

Halott pesti srácok 1956

Melocco Miklós egyszer felvetette a kérdést, vajon mennyi halott lehetett valójában, mert ő egész hullahegyeket látott '56-ban. Ha egymásra rakják őket, végül egészen laposak lesznek. Még belegondolni is borzasztó. Magyarország legbátrabb ifjait áldozta a haza oltárán, hogy aztán egy műveletlen csapat letagadja őket. Akár a pszichológusok a lélek létezését, mikor ez volt a trend. És megint kísért a hullarakás képe... lehet így is végezni, mésszel leöntve, teherautókra hajigálva, meg se

várva, hogy némelyikükből kiröppenjen a lélek? Csak ennyit ér egy ifjú élet, mely még csak ígéret, kiteljesítendő remény, megvalósítandó remekmű?

Gérecz Attila, ha élt volna, nagy költővé érett volna. Így egy hullócsillagnyi fellobbanás maradt a magyar égen, ahol annyi meg nem értett génusz suhant már át. Sz szenvedéstörténete egészen életközelpbe került Szívós Győző előadásában. Vajon ő is csak egy hullahegybe szánt darab az egykori pribékeknek? S mindmáig az? Akkor is, amikor „Így, bocskorosan” c. verse egy ígéretes, fiatal tehetség, egy kislány szájából csendül fel végszó gyanánt? Sok ez a kérdés egy sokat szenvedett nép kollektív tudatának. S talán azért sok, mert az én nemzedékem is úgy érzi, nincs ideje kívárni, amíg mi is helyünkre kerülünk. Az után, hogy az értünk is a megdicsőülést vállalt, örökifjúnak megmaradt pesti sráccsapat és a válogatás nélkül legéppuskázott áldozatok is megkapták méltó helyüket a nemzeti Pantheonban. Egernek pedig helyére kell tennie, engednie saját, újonnan szerveződő színházát. A sok méltatlan sárdobálás helyett örülnie kell, hogy van helyi nemzeti színházunk, a nevéhez méltó repertoárral. Ahogyan Ötvenhat hősei is méltó helyet kapnak a magyar történelemben, úgy ennek a színháznak is az őt megillető helyre kell kerülnie. Úgy tűnik, Blaskó Balázs valami hősieet vállalt, mikor a kifosztott kasszájú, lelakott intézményt átvette, hogy káromkodások helyett magyar kultúrából emeljen katedrálist. Csúfságból, perverziónból, anti-kultúrából volt elég a korábbi vezetés alatt. Ezt vele együtt vállalnunk kell, még akkor is, ha egyedüli végvárnak kell megmaradnunk a modernnek mondott, mai (mai?! tegnapi!) színházi beltenyészet ellenében.

Gérecz Attila 1956-os mártír költő

Akinek számára még kérdéses, akkor van-e demokrácia, amikor a békésen ünneplők és a felhergelt bértüntetők egyaránt megférnek az utcán, háborítatlanul, vagy akkor, amikor egy letűnt korszak szellemi törpéi lövetnek, kardlapoztatnak, ütnek-vernek válogatás nélkül mindenkit, aki az útjukba kerül, az állítsa eztán is szembe őket és döntse el: hazugságban jobb élni, vagy egy jobb világban?

Eger, 2011. október 25.

Van-e Gyurcsánynak bűne?

Mi az, hogy, nagyon is, vágja rá az ország zöme, a memóriazavarban nem szenvedők. Hogy lehet ilyen ostoba kérdést feltenni, folytatják mindjárt ezután. Vannak-e erényei is, kérdezhetik mások, akik mellbevágottnak érzik magukat a kekk megnyilvánulástól. Hogy úszhatta meg eddig is büntetés nélkül mindazt, amit Magyarország ellen elkövetett, kérdezi a naiv honpolgár, de egyelőre egyik kérdésére se kapott méltó választ. A provokatívan arcátlankodó ex-miniszterelnök mindent megtesz, hogy fokozott exhibicionista hajlamait és feneketlen karriervágyát érvényre juttassa, talán egész élettörténete erről szól. Minek annyit foglalkozni vele, kérdezik az idősebbek, a bölcsek, és valóban legyintést érdemelne az egész, ha nem a magyar nemzet tönkretétele volna a tét.

Miközben végre kiadta az országgyűlés és törvény elé állítható, az önmagát hazai baloldalnak hazudó klikk megint teleordítja a nyugati sajtót, mekkora képtelenség folyik, mert először a rendszerváltás óta felelősségre mernek vonni egy politikust viselt dolgai miatt. Merthogy eddig azt hitték, hogy nekik, a kiválasztottaknak mindent szabad, a népnek pedig csupán szájbefogva túrnie van lehetősége. Azt mondták nekünk anno, hogy akinek nem tetszik, annak el lehet innen mennie. Most mi is mondhatnánk, hogy a hazának nincs módja kivonulni önmagából, de az ország- és sorsrontó kis csoport még megteheti. Már akinek nincsenek akkora bűnei, mint Gyurcsánynak, aki minden népréteget és társadalmi osztályt célba vett gyűlöletbeszédével és gyűlölködő tetteivel, talán még a csókos haverokat is.

Ha nem ezt a fenekestül kifordított kérdést és a benne tükröződő világot nézzük, talán még el is gondolkodnánk a fenti képtelen kérdésen. De próbáljuk visszajára fordítani a dolgot, és mi is feltehetünk pár bizarr kérdést, hogy a még kételkedőket észre térítsük. Először is válaszoljon, aki tud: erénye volt-e Gyurcsánynak, hogy mindent a nép ellen, és csakis a saját javára tett? Erénye volt-e hogy megkönnyítette az államkasszát pár tízmilliárddal? Hogy minden gyanús ügylet mögött ott lappangott a neve, csak éppen olyan bátor ember nem akadt, aki az adott pillanatban ki merte volna ejteni?! Erény volt-e az 1956-os forradalom évfordulóján egy ávos verőlegényre valló módon letámadni az ünneplő tömeget? Elrontani azok ünnepét, akik külföldről tértek haza, hogy újból átélhessék azokat a felemelő pillanatokat, amiket fél évszázaddal azelőtt, mielőtt kiüldözték őket? Külföldi félmilitáris csoportokat felbérelni, hogy azonosítatlanul és korlátlanul durváskodhassanak a legalantasabb tempóval, egy rossz akciófilmhez illő modorban bárkivel, aki csak az útjukba kerül, majd ezt is megúszhassák büntetés nélkül? Erény volt-e kitüntetni az újkori Bach-huszárok rémarché főnökét? Újkori Reichstagot csinálni a televízió székházából, gempáért (nylonzacskóban kapott jelentős készpénzért) odaszervezve bér-verőlegényeket, majd ráfogni mindent a Fradi-szurkolókra, megveretni Csintalan Sándort, aki ezt kibeszélte, és azt is ráfogni Budaházy Györgyre, megíratni a saját hivatásos bér-rettegő sajtósaival, és eljátszani a terrorista veszélyt? Hazudni éjjel-nappal, hazudni minden hullámhosszon? Telekáromkodni az országot és ez által tenni hírhedtté a magyar „politikai elitet”, jobban mondva a saját pártját és annak szövetségeseit Európa-szerte? Igazságbeszédnek nevezni azt, amikor cinikusan és arcátlanul a világ szemébe vágta viselt dolgait, majd mindehhez bizalmat szavaztatott magának pártjával? Eladásítani az országot, hogy a dolgok jelenlegi állása szerint soha ne tudjon kilábalni belőle? Piedesztálra emelni mindazt a romlottságot és feslettséget, ami benne és a hozzá hasonlóknak munkál, a büntetés-jutalmazás fenekestül kifordított rendszerével?

Lehetne hosszan folytatni a sort, de a végszót úgyis a magyar bíróságok fogják megadni. Csak legyen türelmünk kivárni. S hogy mindez mire volt jó, arra egyetlen magyarázat akad: arra, hogy az individualizmusba merült honfitársaink is megértsék, a politikai PR ilyen extrém esetekben már nem működik. Aki ennyi arcátlanság után még tovább feszegeti a húrt, annak nincsen józan esze. Azt kezelteni kell.

Az emberi élet megtévesztő furcsaságai közé tartozik, hogy sokan meginognak a hirtelen, fényes karriernek láttán. A perc-emberkének villogásai, darabig felszínen lebegései azt az illúziót keltik, hogy mindez örökké fog tartani. Holott mindez nem más, mint egy sátáni játék egyik epizódja. A gonosz ugyanis kettős játékot játszik. Azt a hiú reményt kelti azokban, akik vele paktálnak, hogy nekik ajándékozza akár a világot is (ami nem az övé), ha neki engedelmeskednek, és vele együtt úznak gúnyt másokból, a jámbor embertársakból. S valóban, oly sok mindennel ajándékozza meg őket: pénzzel, karrierrel, vagyonnal, szép nővel, fiúkkal, kinek-kinek hajlamai és neme szerint. Megadja nekik a lehetőséget, hogy rombolják és pusztítsák a világot és annak lakóit, csak azt felejt el megmondani nekik, hogy az ő világa nem olyan valós, mint az Isten által teremtett. Ő csak illúziókat ajándékozhat a hiszékeny balekoknak. Majd miután kiszórakozta magát az igazakon ejtett sebekben, az ihletett alkotások kéjelegve lerombolásán, hirtelen mást gondol. Kihúzza tenyerét az általa oly magasra segítettek alól, és most már azon szórakozik nagy hahotázva, mekkorát bukik orra, fejre az őt híven kiszolgált, rossz-obsitos. Neki ez is egy fordított alkotás méltó befejezése, semmi több. Aki neki behódol, az sosem láthatja előre, hogy ez lesz a méltó befejezés méltatlan pályafutása után. Mert valóban nagy a káprázat egy ilyen pokoli show-műsorban, Mephiszto nagy illuzionista.

A bukott politikus most kétségbeesetten kalimpál, félúton a káprázat-világ és a valóság kemény talaja között. Hamarosan földet ér. Mi pedig végignézhethetjük, hogyan rántja majd mélybe a társait. Ezen a ponton félre szoktak húzódni a haverok is. Hiába az ál-szakszervezetek ál-népképviselője, a vonítás a demokráciáról, amit úgy magoltak be, mint annak idején a marxista dogmákat. Hiába a gyűlölt vetélytárs lemondásra való felszólítása. A kormánynak kétharmados legitimitása van, és ha tiszteletben akarja tartani választóit, akkor valóban felelősségre kell vonnia mindazokat, akik Magyarországot tönkretették. Bár a lopott vagyon jelentős része már rég külföldi bankokban, offshore cégekben landolt, visszaszerzése pedig sérti az érintett pénzmosodák érdekeit, soha nem szabad feladni a küzdelmet és a reményt, hogy a gonosz által futtatottak mindegyike ugyanoda fog jutni, mint a most rúgkapáló és átkozódó lelki torzszülött. Ilyenkor el kell viselni ezt a hangzavart, vele jár. A holnapunkat ugyan nagy erővel igyekeznek tönkretenni, de a saját sorsunk mágusai mi vagyunk. Megváltoztathatjuk. Megéri.

Eger, 2011. szeptember 20.

A szabadság íze

Publicisztikák 2012

Akkor most jobb?

A hebehurgya ember csak utóbb gondolkozik. Előbb véghezviszi, amit ki akar erőszakolni, a következményekkel addig semmit nem törődik. Vagy nincs elég esze hozzá, vagy túl rámenős a természete, de leginkább nincs azon a fejlettségi szinten, hogy tettei következményét felfogja.

Mikor gyerekeim még kicsik voltak, előfordult, hogy a tiltásokat, óvásokat nem értették meg. Ilyenkor rájuk hagytam, hadd csinálják végig, majd az eredményt látva (törött edény, elszakadt játék, kiöntött étel, ital) feltettem a legcélravezetőbb kérdést: Na, most akkor jobb? A válasz legörbült száj, hüppögés szégyenkezés, majd kitört a sírás: Nem, nem jobb! Ugyanez az érzés fogott el, mikor az elnöki lemondást és az ellenzéki reakciókat hallottam. De ami jól áll egy kisgyereknek, az egy felnőttél már nem esik azonos megítélés alá. A fiúk egyetlen példázat által megtanulták, hogy szavaimnak súlya van. Jó lenne, ha most mások, az érintettek is ugyanígy tennének.

Schmitt Pál úriember módjára állt fel és nyitott utat utódja számára. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy a sár- és kődobáló utcagyerekek módjára viselkedő képviselők bárki személyét is egykönnyen elfogadnák, vagy hogy a gesztus értékét felfognák. Most következik egy újabb akció, aztán egy újabb, mert a soha felnőni nem akaró „honatyák” már csak ilyenek. Nem tisztelik az intézményt, nem tisztelik az ország hagyományait, és fel se fogják, hogy ki mindenki ült ott előttük, a saját hazájukat is csak lejárató alakok előtt.

A lejárató kampány a tőlük már ismert és megszokott hiéna-taktikával folyt. A sarkába erednek a kiszemelt célszemélynek, falkába verődve űzik, fárasztják, míg valami sebezhető pontot nem találnak rajta. Ezúttal se volt ez másképp. „Sikerük” nem jelenti azt, hogy cselekedeteik jogosak vagy helyesek lettek volna, csupán annyit, hogy sikeres ragadozók. Nagy hiénák. Jókora állkapoccsal, soha ki nem elégíthető éhséggel a gyomrukban, maradtak éhes proletárok, zabálhattak bármennyit ingyen, a mi rovásunkra. Az elnöki bejelentés hallatán előbb elképedtek, majd kurjongatni és füttyögetni kezdtek, mint hülyegyerek a diszkóban, időnként bekiabáltak, fel se fogva, hogy legalább a legfőbb törvényhozás házában illene normálisan viselkedniük. Persze, hiába az ingyenes protokollórák, az intelligencia nem tanulható, arra születni kell.

Ami számukra máig nem fogható fel: velük ellentétben vannak úriemberek is ebben a hazában. Van, aki tud viselkedni, és tiszteli az elődök, valamint a Szent Korona által szakrálissá tett helyet. Ismétlem: velük ellentétben. Aki viszont Weöres Sándorral szólva tizenöt méteresekeket köpdös a magas égre, annak számítania lehet rá, hogy a belőle kibocsátott váladék a szabadesés szorzójával sokszorosítva fog visszahullani a saját fejére. Nagyjából ez történt tegnap. Az üldözőbe vett elnök, akinek ehhez a döntéséhez szégyenszemre a jobboldali sajtó is jócskán hozzájárult, levonta a konzekvenciát, döntését közölte a Házzal, majd visszavonult. Azok viszont, akik ezt a méltatlan akciót szervezték és kivitelezték, most szégyenben maradtak, jóllehet fel se fogják. Hol is voltak ők, amikor Gyurcsány elmondta, azaz végigkáromkodta az őszi beszédet? Ültek a széken és kussoltak. Majd a Parlamentben is ugyanezt tették. Mikor a sajtó és az akkori ellenzék felvetette ennek visszás voltát, akkor se változtattak egy jótányit se. Kimondták és kész. Mert ők tévedhetetlenek, vélik. Hol voltak, mikor Bajnai Gordon eltűnt a balfenéken a HajdúBét vagyonaival? Mikor ugyanő hirtelen külföldre távozott, aztán két év múlva, mikor az érintettek legjava megölte magát, az ügy pedig kissé leült, offshore cége hírével tűnt fel kebelbarátja, Gyurcsány közelében, aki ezért megjutalmazta egy államtitkári székkal? Mindezzel, ugye, egyetértettek. És akik a lehangosabban verik a palávert egy kisdoktori disszertáció miatt, azok között volt lopott és hazudott diploma, nyelvvizsga-bizonyítvány,

mérhetetlen mennyiségű ellopott közvagyon. Általuk nagyra becsült börtönspiclik, hivatásos besúgók, KGB-tisztek, SZT-tisztek, párt- és KISZ-vezérek. Akik arról híresültek el, hogy még az asztali Lenin-szobrocskákat, meg Marx, Engels és Lenin összes műveit is „hazamentették” a párt- és KISZ-székházakból, üzemi munkahelyeikről, nemhogy a pártvagyon. Ezek az alakok mernek jogról és tisztességről papolni, mikor legelőször is az ő marxista egyetemi végzettségeiket kellene felülvizsgálni. Holott ez csak a jéghegy csúcsa.

Aki még nem fogta volna fel, aki mindenáron le akarja járatni a hazáját, az egyrészt nem jó hazafi, lélekben nem tartozik ide. Az nyugodtan kereskedjen máshol, ahol az ő gusztusa szerinti elitek között elvegyülhet, és nagy tálentuma szerint érvényesülhet. Hogy nincs ilyen ország? Az az ő pechjük. Másrészt fel kell fogniuk végre, hogy nincsen joguk gátolni Magyarország felemelkedését. Az államelnök személye a hazát képviseli. Ezért sérthetetlen az alkotmány értelmében. Még a köztörvényes bűncselekménynek nyilvánuló, privatizációszerű tolvajlást elkövetők által sem sérthető. Az emberi méltóságot pedig minden állampolgár esetében tiszteletben kell tartani, nemhogy az első közjogi méltóságot viselő személyre nézve. A méretes köpés egész Magyarországot érte. Tisztítsa le rólunk, aki elindította. Minimum neki is fel kellene állnia a helyéről, és beismernie, hogy legalább utólag belátja tettei következményét, és most ő is lemond. Hogy ez nem lehetséges? Tudjuk, de bármely becsületes szerzőnek kötelessége csakis az igazat, a színtiszta igazat írni. Ennek értelmében pedig jogosan fogalmazódik meg az igény: a másik félnek is távoznia kell. Ha másért nem, azért, mert szégyent hozott a hazájára. Meggondolatlanul, értelmetlenül, tudatlanul, de legyen ennyi is elég a fosztóképzőkből.

Schmitt Pálnak köszönjük, hogy olimpikonként és NOB-elnökként öregbítette hazánk hírnevét. Nemzedékek nőttek fel családja jókedvű TV-tornáin. Szerepük a tömegsport népszerűsítésében, a honi és nemzetközi sportéletben nemcsak jelentős, hanem elvülhetetlen.

Ceterum censeo: az átvilágítási törvényt meg kell hozni végre. A bűnösöket meg kell büntetni, a méltatlan személyeket legalább annyi időre ki kell zárni a magas törvényhozásból, mint ameddig kommunista tisztségeiket viselték. Ezt a félresikerült akciót a nemzet egysége orvosolhatja. Aki nem való a parlamentbe, mert még viselkedni se tud, arra senki ne szavazzon többé. Államelnöknek javasolom Melocco Miklóst vagy Wittner Máriát. Ötvenhat szelleme ennyit megérdemelne.

Eger, 2012. április 3.

A szabadság íze

Vannak dolgok, amiket igen nehéz elmagyarázni. Főként olyanoknak, akiknek nincsenek hasonló tapasztalataik, mint nekünk. A szabadság különösképpen ilyen. Aki nem élt leigázott, kifosztott, rabságban tartott országban, annak fogalma sincs róla, milyen érzés lehet ilyen ország polgárának lenni. A szabadságról mindenki tudni vél, sokan szónokolnak is róla, de épp nekünk, magyaroknak, és éppen március 15. környékén nem szükséges és nem is túl bölcs dolog úgy beszélni, mintha mi lennénk a tudatlanok, a másik fél pedig a megdönthetetlen igazság egyedüli bajnoka.

Az első nagy szabadságélményt friss diplomásként éltem át, amikor átléptem az osztrák határt. Előtte már jártam Olaszországban, ahol megsejtettem valamit ebből a légkörből, de akkor ösztöndíjasként mentem, egyetemi részképzésre, ezúttal viszont a saját döntésem volt, hogy elhagyom a hazámat. Nem volt könnyű döntés, család és haza egyet jelentett számomra, és tudni lehetett, hogy évekig nem fogjuk látni egymást. A 70-es évek vége felé már nagyon fülledt volt a legvidámabb barakk levegője. Túl voltunk a nagy diáklázadásokon, iskolai kizárásokon, március 15. hivatalos betiltásán, majd nagy fanyalogva újra engedélyezésén, igaz, többé nem piros betűs ünnepként. A városban, ahová egyetemi éveim után vissza akartam térni, számomra nem volt állás. Édesapám be akart fizetni egy lakásra, ahogy a legtöbb kortársam szülei tették, de a mostohaanyám elérte az ellenkezőjét. Úgy éreztem, finoman ki lettem utasítva. Csomagoltam.

Szárnyashajóval szerettem volna útra kelni a szabadság felé. Megáradt a Duna, helyette autóbuszok közlekedtek. Mikor átestünk az útlevel- és vámellenőrzésen és átléptük a határt, valami felszabadult sóhaj szakad fel belőlem. Ez volt az első szippantás a szabadság levegőjéből. Mikor arról prédikálnak nekünk, akik ezt az érzést nem élték át, a fejemet csóválom. Hogyan is tudhatnának róla valamit, mikor nekik ez születésük óta adott volt? Mindegy, Az ő bajuk. Egyetlen bőröndnyi holmim volt. Benne pár könyv, a nagyapámtól kapott Biblia és ifjúkorom másik bibliája, egy dedikált Weöres Sándor-kötet. Senkinek senkije nem voltam, mégis fellélegeztem. Elindultam, neki a nagyvilágnak. Egy darabig mintha láthatatlan kezek segítettek volna utamon. A többi magánügy.

Akinek soha nem szorítottak a torkára gumibotot vadállatként viselkedő rendőrök, az nem tudja, milyen a saját jogon kivívott szabadság. Akit nem zártak be az egyetemre, nehogy tüntetni merjen az utcán, az se tudja. Akinek egyetlen módja maradt akkoriban a szabadságvágy kifejezésére, a nemzeti trikolor színeibe öltözés, az viszont tudhatja, milyen volt hallgatni a sok okoskodást a nemzeti érzések nem fontos voltáról, vele szemben a mindent megváltó internacionalizmusról. Csak az tudja, miről beszélek.

Manapság divat emberi jogokról kioktatni másokat. Az Európai Parlament zöldnek mondott képviselői, akiket a régi honi elnyomó rendszer gyakorlói és letéteményesei dezinformálnak napi szinten, elvakult, fanatikus dühvel ugranak neki bárkinek, aki nem osztja demagóg nézeteiket. A rendőrállam „igazsága” nem lehet azonos a szabadságvágyó polgárok óhajával. Mármost hogy az előbbieket ne szívják többé a vérüket. Természetesen megértjük, hogy ők holtuk napjáig szeretnék bírni a korábban érdemtelenül kapott privilégiumokat, de akkor ne csodálkozzanak rajta, ha egyszerűbb lelkek a másik oldalon már nagyon várják azt a napot.

Aki nem élt abban a rendszerben, azt se tudja, hogy a nagy KISZ-vezérek útja a hatalom felé többnyire valamelyik pártmatróna nyoszolyáján keresztül vezetett. Nem tudhatja, milyen pofátlanul kérkedtek kapcsolataikkal, előmenetelükkel, karrierkilátásaikkal. Nem tudhatja, mit jelentett a

közember számára a rendőr- és munkásőr egyenruha, vagy az ifjú gárdistáké. A hatalom talpnyalóit, hogy egészen pontosak legyünk. Ha eddig még nem lett volna világos. Aki nem élte meg 1956-ot vagy a rendszerváltás eufóriáját, az nem igazán ért bennünket. Tarthat marslakóknak vagy egyébnek, nem is érzékeli, hogy a barikád ellentétes oldalán állunk. Ők állig felfegyverkezve, mi fegyvertelenül. Övéké a legfőbb fegyver, a sajtó, mely pénzért bármit hazudik. Holnap az ellenkezőjét annak, amit ma lóditott. A hazugságnak nincs rendszere, logikája. Nincs gerince, ezért egy kisgyermek is játszva összeomlaszthatja. De a leomlott hazugság-romokon tovább szónokol a hazugság nagy bajnoka, mert soha nem is érzékelt, miben él.

Mi, magyarok már kivívtuk párszor a szabadságunkat. Soha nem félünk kiállni mellette. Nélküle értelmetlen és öncélú bármilyen élet. Nélküle csak telehazudják a világot, és mi ezt nem igenelhetjük. A társadalom alapja ugyanis nem a pusztán anyagi jólét, hanem a hamisíthatlan jó erkölcs. Ha ez nincs, minden recseg-ropog, és előbb-utóbb összedől.

Nekünk most ismét vannak társaink. Több ezer lengyel készül hozzánk március 15-re. Velünk együtt óhajtják kifejezni, kinek az oldalán van az igazság, tehát kinek jogos öröksége a szabadság. A háttérben persze balhét remélve szervezkedik a baloldal demagógiája. Az örök irigyeké, a tisztas társadalomból önmagukat önként kirekesztőké. 1848 óta minden március 15-én újra letesszük Petőfi soraival a szabadság esküjét. Ebben nincs formalitás. Nincsenek félrevezetők, csak nyitott lélekkel emlékező és jövőbe tekintő polgárok. A „Rabok legyünk vagy szabadok?” gondolata sose volt kérdés számunkra. A rendőrállamban sem, és a rendőrállam felé masírozó Unióban sem.

Eger, 2012. március 11.

Egy szelíd forradalmár

Európa rendszerváltói egy jelentős egyéniséget búcsúztattak nemrégiben. Václav Havel néhai cseh miniszterelnök eltávozott az élők sorából, jelentős életművet hagyva maga után. Kortársai értékes dokumentumanyagot állítottak össze róla, melyből megismerhettük emberi tulajdonságainak javát. Közembernek lenni hálátlan feladat. Hosszútávon nem lehet arra számítani, hogy a könnyen fellelkedő tömeg utóbb ne csak saját magával és gyakran kicsinyes vágyaival foglalkozzék. Írónak, művésznek erre a nehéz mesterségre adni fejét a legnagyobb önfeladás.

Václav Havelt leginkább az akkor még Chrudinák Alajos által vezetett és szerkesztett Panorámából ismertük. Gyakran hívta ki maga ellen a kommunista pártállami vezetés haragját. Szinte periodikusan letartóztatták, bebörtönözték, mégis állta a sarat. Úgy tűnt, magányos harcosként, ám többen álltak mögötte, mellette, minthogy simán leírható lett volna. Az általa vezetett polgárjogi mozgalom, amit akkor még nem annak neveztek, végül is elérte célját. A rendszerváltás megtörtént, a levitézlett garnitúrát sikeresen leváltották (bár mi is megtettük volna!), Havel pedig államelnök lett. Igaz, börtönévei alatt tüdőbajt szerzett, és ez, a dohányzással megtetézve, rövidebbé tette az életét.

Vannak lánglelkű, erős egyéniségű forradalmárok. És vannak szelíd szavúak, akikre mégis odafigyel a világ, mikor megszólalnak. Havel csendes humorú személyiség volt, nem deklamált, de konzekvensen megkövetelte a hatalom képviselőitől, hogy az általa is képviselt értékeket tartsák tiszteletben. Ennek persze sora, folyamata van. A gazdasági erőhöz görcsösen ragaszkodó alakok nem tanulnak könnyen. Chrudinák Alajos és stábja rendszeres látogatója volt a börtönből éppen kijövő vagy bemenő cseh aktivistának. Ahogyan Tőkés Lászlóról, úgy Havelről sem feledkeztek meg soha, a kárpát-medencei nézőknek pedig fogalmuk lehetett róla, hogyan viszonyulnak a mindenkori bábkormányok az emberi jogokhoz és a művészi szabadsághoz. Igaz, utóbb mintha eltávolodtak volna egymástól, de talán ez az államfői elfoglaltságoknak volt betudható. Más feladatkört láttak el, és a történelem az egyiküket a csúcsra helyezte, míg a másikat a diszkrimináció árnyas oldalára. Mindkettőjük munkássága

elfogulatlan értékelésre vár. Kár, hogy a magas rangú ember nem emelte fel ugyanúgy a szavát a miatta is meghurcolt Chrudinákért, mint korábban ő tette az üldözött íróért.

A kihagyott alkalmak nem térnek vissza. Nem is hinnénk, hogy Chrudinák Alajos erre várna. Csendben elvonult a Mátrába egy tanyára még a Horn-kormány idején, amikor a Magyar Televíziótól kirúgták. Ám hogy a közvélemény miatt nem állt mellé és követelte vissza, az külön rejtély. Lettek helyette megmondóemberek és sztárcsináló médiagyárosok, akiknek tevékenysége alatt annyit süllyedt és romlott a magyar nyelvi kifejezőképesség és viselkedéskultúra, hogy belegondolni is rossz. S hogy a rendszerváltást egykor támogatók hogyan dolgozták fel magukban a gyűlölködő médiaguruk által nekik naponta kiosztott leckét, azt nem tudni. Csak annyi érezhető kézzelfoghatóan, hogy sokan hallgattak el. Talán bölcsen elvonulva a világ zajától, mint a neves tévés egyéniség, talán teljes önfeladással, mások teljes pálfordulással, netán önmagukkal és a világgal meghasonlottan, talán a „Meghalt a király, éljen a király!” felkiáltással.

Nem kérdés, hogy ez nem jól van így. Ha már demokrácia, amit annak neveznek, akkor mindenféle hangnak jól hallhatónak kell lennie. Természetesen nem a gyűlölködőkre és másokról minden fórumon lejárató anyagokat terjesztőkre gondolunk elsősorban, mert ők hajlamosak mindenkit túlordítani. Ami nagyon hiányzik, az a nyugodt párbeszéd. Havel csendes humora, mellyel a legrázósabb helyzeteket is kezelni tudta. Következetes humanizmus, mely megakadályozta abban, hogy egykori harcostársaival szemben a hatalom erejével vagy arroganciájával lépjen fel. Bármennyire győzködték tanácsadói, mindig nemet mondott arra a felvetésre, hogy kihagyja döntéseiből a vele szemben álló feleket is. A valódi megegyezésre való törekvés, mely nálunk hiánycikknek bizonyul. És ismét csak a csendes humor.

S hogy a történelem kit igazol? Soha nem a gyűlöletet szítókat és haragot gerjesztőket. Azokat sem, akik segítenek másoknak haragudni. Amint Václav Havel életművéből is láthatjuk, az igaztalanul meghurcoltakat viszont előbb-utóbb igen.

Eger, 2012. január 3.

A történelmi sapka – fenn és lenn

Vannak, akikkel nem lehet vitatkozni. Szavainkat nem értik, másképpen értik, szándékosan félreértik, és épp a lényegét nem akarják meghallani, sem a beszélő szándéka szerint fogadni. Az észérvekre klisékkel, frázisokkal, rágalmakkal válaszolnak, címkéznek, és akár odaillő az általuk nyújtott válasz, akár nem, jókora hangerővel üvöltik bele az éterbe, hogy a hat kontinens minden zuga harsog tőle. Jóllehet beszélgetőpartnerük nem süket, rágalmaikat nemcsak vele, hanem az egész világgal is közölni akarják, holmi piaci csetepatévá degradálnak mindenféle vitát, hogy attól a kultúremler viszolyogni kezd, majd retirál. Nem azért, mert nincsenek további érvei, hanem mert azokat úgyse fogják meghallgatni, tehát csak a süketek párbeszédét folytathatná efféle alakokkal.

A címkézés az agyamosottak eszköztára és mindennapi szükséglete. Ha hozzájuk hasonló kapacitású és temperamentumú ember beolvas nekik, kéjelegve isszák a viszont kapott sértéseket, majd minimum a világsajtóhoz fordulva teszik közzé ezeket, holott mindez a viccbeli kocsmai verekedés utáni védekezéssel egyenértékű: „Kérem szépen, az úgy kezdődött, hogy a Józsi visszaütött...” A külföldi sajtónál szerencsésük van, mivel az nagyrészt ún. liberális kezekben van. Ugyanazt a fráziskincset beszélnek, jelszavaikra mindig ugyanazt a választ adják, tehát jól elvokálóznak egymással. Európának is vannak elavult hagyományai, melyek ugyancsak teleragasztják a fél világot címkéikkel, és ez a II. világháború óta szinte semmit nem változott. Mivel figyelmen kívül hagyják az időközben beállott fejlődési trendeket, avítt fogalomtárakkal megtéveszthetik hallgatóikat, olvasóikat, és tévítéleteiket belesulykolják a naiv közönségbe. Ha távoli vagy kevésbé ismert közösségekről van szó, könnyű a félreinformálás, mert nincs alapismeret. A megbélyegző kategóriákat átveszi előbb a félművelt sajtó, majd a háborús gépezet, a diplomáciai zsargon, az elhangzott vádak pedig nincs, aki helyreigazítsa.

A történelmet az hamisítja sikeresen, akinek a kezén a sajtó és a könyvkiadás. Aki nem törekedett jó időben jó helyen lenni és megszerezni a hozzá szükséges kellékeket, az nem lesz képes megfelelő válaszokat adni a nagy dumagépezetnek, mert miközben összeszedné magát hozzá, már rég túlharsogták, lekezelték, karaktergyilkosság áldozata lett, egyszóval megsemmisítő vereséget mértek rá nála sokkal tehetségteleb, de jóval gátlástalanabb emberek.

Franciaország úgy általában baloldalinak hiszi magát. Az utolsó világegés óta, amikor Hitlerrel szemben komoly nemzeti ellenállás sorakozott fel. Igaz, utóbb olyanok is magukra öltötték ennek áruháját, akiknek nem sok közük volt hozzá, vagy ellenkezőleg, épp az örült piktor pártján álltak, mikor színt kellett vallani. Voltak ennek magyar követői is: a partizánszövetséget, melyet a háború után hoztak létre és duzzasztottak tömegszervezetté élénk fantáziájú emberek, azzal ugratták, hogy ha Magyarországon ilyen erős ellenállási mozgalom és ennyi partizán lett volna, Hitler soha nem tudta volna legyőzni. Németország és volt szövetségesei mindmáig könnyen megkapják a náci jelzöt, és ennek is megvan a bevett frazeológiája. A megtámadott ösztönösen védekezni kezd, mire a másik fél úgy állítja be, mintha lelki furdalása lenne, azért védekezik, és ezzel a vita már szinte el is dőlt. Kivéve, ha önállóan gondolkodó főkkel van dolguk, mert azokkal semmire nem mennek, több évtizedes szisztematikus agyamosás után sem.

Magyarország jelenleg is a címkéket vakargatja magáról, és naivan védekezik mindenféle hamis váddal szemben, ahelyett, hogy határozottan visszautasítaná őket és helyreigazítaná a vádaskodókat. Kommunikációnk legendásan rossz. Csak az átkosból ránk maradt fráziskinccsel operálnak, és amikor már annyiadszor náciznak bennünket, még a mieink is gyanakodva kapkodják a fejüket, vajon nem jogosak-e a vádak. A rossz sajtóval aztán könnyű ellenségeket szerezni az országnak és átverni úgy

Európát, mint Amerikát és a klisékre támaszkodó „világközvéleményt”. Akár fent van a sapka, akár éppen leverték a fejünkről a poszt-ÁVH-s verőlegények, sehogya se jó, mert nekünk már csak a rosszfiú szerepét osztották ki ebben a modern kori kutyakomédiában. Márpedig ki kell dolgozni a megfelelő taktikát, mert az éppen ráérő „baloldaliak” külföldi támogatással és hátszéllel éppen azon dolgoznak, hogy az ukrajnai, grúzai vagy az észak-afrikai, CIA-szervezésű forradalmakhoz hasonló robbantsanak ki nálunk is. A fráziskincs és a taktika mindenütt ugyanaz, függetlenül a helyi adottságoktól. A véres eseményeket mindig követi a pacifikáció és a bábkormányoknak a nép nyakára ültetése, a természeti kincsek, aranytartalékok, műkincsek, ingatlanok megkaparintása, a többit ismerjük már azoknak a népeknek a jelenkori történelméből (tegnap még csak napi politika volt), amelyeknek leigázásában és „civilizálásában” a mi katonáink is tevékenyen részt vettek mint szövetséges haderők. Igen, tudjuk az erre kapott frázisokat is, melyek a segítség viszonzásáról szólnak, de ismerjük saját történelmünket is, melynek során ún. „szövetségeseink” mindig törvényszerűen cserbenhagytak bennünket.

A legújabb csetepaté az IMF-fel folyó bozótharc. Miután a kormány közölte, hogy eztán nem velük képzelel el a közös jövőt, úgy tűnt, kivonulnak. Másfél évig nem kértünk az uzsorakamatokból és a visszafizethetetlen kölcsönökből, amit némi nemtetszéssel, de tudomásul vettek. Látszólag. Aztán megindultak a tőzsdei mesterkedések, a rendszeres támadások a forint ellen, háttérben a jajongó „baloldallal”, mely úgymond félti a köztársaságot (és az extraprofitot). Mindennek eszmei mondanivalója az volt, hogy térjünk vissza engedelmesen az IMF kebelére, különben baj lesz. Lett is, de hiába mutatott most már hajlandóságot az Orbán-kormány a tárgyalásokra, az is baj, ha hajlandó egy újabb „tartalék” lehívásáról tárgyalni. A következő fordulóban már **minden tekintetben** a hírhedt uzsorás cég akar diktálni. Olyan belügyekben, mint a nagy többséggel megválasztott országgyűlés által megalkotott törvények. S ha ebben is engedni találunk, akkor esetleg abban, hogy ki álljon az ország élén. Egyszóval az a baj, hogy elégünk volt az idegen érdekeket szolgáló lelki betegek közül. Ám ne legyenek illúzióink: ha minden feltételnek eleget tennénk, akkor se lennénk jók náluk. A zsaroló nincs rendben saját magával sem. Mint tudjuk, a zsaroló mindig fél, ezért viselkedik agresszíven. A mi esetünkben fél is attól, hogy elveszít bennünket mint már bejáratott piacot, de mégis keménykedik, mert egy valódi könyvvizsgálat kiderítené, hogy virtuális pénzeket könyveltek le évtizedeken át, valós teljesítések nélkül, az uzsorakamatokat erre fizetjük. Féltik a saját hídfőállásaikat, ezért próbálnak durván beavatkozni Simor András és az MNB ügyében. Nekik nem cél, hogy egy, a kormánnyal nem opponáló MNB visszaszerezhesse korábbi jogosítványait, mint pl. a pénzkibocsátás, melyről számunkra érthetetlen okból mondtak le a korábbi vezetők. A kormánynak viszont vigyáznia kell presztízse megőrzésére. Aki erőszakosan teszi be a lábát az ajtónkon, azzal nem lehet úriemberként tárgyalni. A baloldali francia sajtó máris náci gúnyrajzokat terjeszt Orbán Viktorról és Magyarországról, holott mi nem terjesztettünk efféleket a szexbotrányban elhíresült, volt IMF-vezérről. Nem mellékesen jegyezzük meg, hogy a honi ellenzék viszont zsidósapkában mutatja be a (református) miniszterelnököt izraeli tárgyalópartnerekkel, és ezt terjeszti az Interneten. Most akkor fent van a sapka, vagy lent? Mindegy az, csak ártani lehessen, mert a lelki nyomorékot a gyűlölet élteti. Éppen ezért értelmetlen hol ide, hol oda bokázni a kedvükért. A sokszorosan átvért magyar ember rég elvesztette minden bizalmát a diktátorként viselkedő bankokban s azok vezéreiben. Nem kérünk az adószolgáltatásból. Sem egyéni, sem állami szinten. A műbalhékat pedig végképp nem szeretjük.

Eger, 2012. január 9.

Kinek fontos az átvilágítás?

Évek óta elharapózott egy felfogás, mely szerint sajnálkoznunk kellene azokon, akiket egykor beszerveztek. Szánunk nyomorúságukat, mert megszarolták őket, akiknek egyébiránt eszébe se jutott volna honfitársaik ügyeivel foglalkozni, nemhogy önként jelentéseket írni róluk. Bizonyára volt ilyen is. A titkosszolgálatok mindig megtalálják a nekik való jellemtelen vagy gyenge jellemű alakokat, akik örömet vagy vonakodva, de megteszik mindazt, amit tőlük elvárnak. Sokat hallottuk ezeket az érveket vitamúsorokban, de az álliberális, álsamaritánus gondolatokat nem tudtuk magunkévá tenni. Miért? Mert jól hangzik a besúgók szempontjából, de semmibe veszi érzéseinket, akik nemhogy nem voltunk kedveltjei a régi rendnek, hanem ott rúgtak rajtunk egyet, ahol csak tudtak.

Olyan ez, mint a dohányosok sirámai, bizony lehetetlen leszokni a cigarettáról! Pedig tudjuk jól, hogy több millió embertársunk tette már le. Volt, aki egyik napról a másikra. Akaraterő kérdése az egész. Feltesszük magunknak a kérdést: én vagyok az erősebb, vagy a bűzrudacska? Ha valaki az utóbbira szavaz, magára vessen. Gondoljuk csak el: egy szál rafináltan megalkotott fogyóeszköz, szemben Isten teremtményével, aki a teremtés csúcának képzele magát! A Gonosz kísértései gyakran ilyen egyszerűek. Nos, aki kijelenti magáról, hogy ő a hatalommal szemben semmit nem tehet, az ugyanazt az értékrendet alkalmazza saját magára, mint a kísértésnek ellenállni nem tudó dohányos. Parancsra tettem, súgják maguk elé önsajnálattal fetrengve, miközben laza mozdulattal elhessentik maguk elől mindazok képét, akiket romlásba döntöttek, életüket merő szenvedéssé változtatták, mert ők maguk nem voltak képesek kimondani azt a nemet. Egyébként mi történt volna? A beszervező olyan, mint a disztिंगválni nem tudó férfi: minden nőnek ugyanolyan otrombán tesz ajánlatot, de ha elhajtják, odébbáll és keres magának újabb célpontot. Természetesen a puha diktatúráról beszélünk, amikor a legtöbb beszerzés történt. Mint tudjuk, a kemény diktatúra pribékjeinek jelentős része 1956-ban nyugat felé vette az irányt, ahol sokan szabadságharcosként „adták el magukat”, megtévesztve a jámbor befogadó országokat és azok polgárait. Kanada, az USA, Ausztrália tudna kellő adatokkal szolgálni, ha vették volna maguknak a fáradságot és utána nyomoztak volna némely gyanúsán jól eleresztett „szabadságharcos” honi előtörténetének. Nem nehéz felismerni őket, mert minden kérdésben a magyar baloldallal vagdalkoznak versenyt. Nekik is köszönhető az a magyarelles hecckampány, mely rögeszméikkel hinti tele a világsajtót. Különös, hogy a magát mindig baloldalinak, emberpártinak, szociálisan érzékenynek valló sajtómunkások vevők az átlátszó hazugságra, és rendre segítenek rágalmatokat terjeszteni a nekik nem parírozó célországokról.

Alig esik szó azokról, akikről folyamatosan jelentettek. A legérdekesebbekről nem is egy, hanem több spicli gyűjtötte az adatokat. És voltak olyanok is, akik már születési „előjogként” hozták magukkal a rájuk állított alantas alakok sleppjét, lévén, hogy gyanúsak voltak a rendszer számára. Hányan nem tudtak továbbtanulni! Hányan nem lehettek azok, amik szerettek volna lenni, mert rájuk tenyerelt a magát ma már emberarcúnak hazudó diktatúra! Hány embert juttattak börtönbe, hányak verték le a veséjét! Hányat darált be az embertelen rendszer fizikailag vagy erkölcsileg! Ezekről is kellene pár szót ejteni, nemcsak a behódoltak szerencsétlen sorsáról érzelegni.

Miután évtizedekig elszabotálták a káderanyagok kiadatását, legalább a legnagyobb bűnösök felelősségre vonását, most kissé vonakodva nyilatkoznak, van-e szükség ennyi idő múltán büntetésre vagy legalább némi szidalomra, hiszen „szegény öregek már úgyis odaátra készülnek”. Ha győzne ez a hipokrita felfogás, akkor mi magunk adnánk alájuk a lovat, mikor a jelek szerint amúgy is túl nagy a mellényük. Ugyanakkor rajta hagynánk sokakon azt a rájuk kényszerített viseletet, melyet rájuk húzott az egykori diktatúra, s annak minden verőlegénye. A megrontott egészséget nem adhatjuk

vissza, a letöltött börtönbüntetést nem tehetjük meg nem történtté, de csupán pár évet visszatekintve, azoknak a szeme világát se adhatjuk vissza, akiket Gyurcsány pribékjei fosztottak meg tőle. S hogyan kompenzálhatnánk az egykori valódi ötvenhatosokat, akik idősén tértek haza az ötvenedik évfordulóra, méltó ünneplés helyett pedig ütlegekben, paprika spray-ben és megaláztatásokban volt részük?

Mindez egyetlen kicsinyke szelet a kommunizmus történetéből. Akik kénytelenek voltunk átélni különböző fejezeteit, az ellenségünknek nem kívánjuk, hogy hasonló bánásmódban legyen részük, jóllehet megérdemelnék. Mikor gögösen kivonulnak vérvörös díszletek között nőnapot ünnepelni, máig elrontják azt a bensőséges érzést, amikor családtagjaink – nem velük szolidaritásból, hanem az irántunk érzett szeretetből – átnyújtják virágaikat, csinnadratta nélkül. Nem feledhetjük persze azt az időt sem, amikor lankadt szakszervezeti szegfűt kaptunk, olcsó kerámia vagy dohányzóasztalra való terítő kíséretében. Üres, semmitmondó beszédek hangzottak el, mennyire szeretnek és becsülnék bennünket, de aztán továbbra is csak a főnökök női futottak, kaptak fizetésemelést, elit beutalókat, egyszóval megkülönböztetett figyelmet. Most is feszítenek, immáron mázsásra növelve felfújít egójukat, vagy aszottra fogyózva elszállt ifjúságuk rongyait, odahaza rejtegetve a Lenin-szobrocskát és magukban az Internacionálét dudorászva. Ezt tegyük Wittner Mária megkínzott élete mellé, Mansfeld Péter halálra kínzása mellé, meg a sok névtelen áldozat sorsa mellé, és most mondjuk, hogy mindez immáron nem számít, mert rég volt, ki is emlékszik már minderre!

Akiket nem szeretett a rendszer, azoknak sokszorosát kellett teljesíteniük, hogy egyáltalán emberszámba vegyék őket. Anyagilag nemhogy nem prosperálhattak, hanem mindenből a legalja jutott nekik, nekünk, ahogy most a nagyáruházak lökik oda a világ élelmiszertermelésének minden rothadékát. A spiclik pedig nemhogy kényszerűségből, hanem gyakorta élvezetből tették, amit tettek. A rendszerváltozáskor ugyan húzták a csíkot előlünk, akik ismertük személyüket, de miután senki nem követelte a fejüket, semmiféle büntetésben nem részesültek, ismét nagy lett a mellény. Az államban ismét működni kezdett az állam. Minden vissza-rendszerváltáskor nyíltan követtek bennünket az utcán, támadták számítógépeinket, lehallgattak, és még titkot se csináltak belőle. Máig vigyorognak rajtunk, és a mai rendszeren belül is ugyanúgy futnak. De nemcsak úgy, saját érdemeikre való tekintettel, hanem máig megtesznek mindent, hogy a helyi korrupt érdekszövetségek bennünket továbbra is kitalítsanak, őket pedig olyan mértékben jutalmazták, amihez legalább is Nobel-díjas képességekre volna szükségük, hogy valóban kiérdemeljék.

Hát ezért nem lehet egyenlőségjelet tenni az ártatlanok szenvedései és az ő hitványságaik közé. Korábban azt írtam, hogy az az ember, aki elment a Holdra, nem azonos azzal, aki nem ment el oda. Most csak annyit fűznék hozzá, hogy az az ember, aki jelentett másokról, nem azonos azzal, aki soha nem jelentett senkiről. Bár ma is gyakran érvényesül a kádárista egyenlősdi, többek között a nyugdíjrendszer sematizmusában, kikérjük magunknak, hogy továbbra is azok basáskodjanak fölöttünk, akik mindig mindent megtettek tönkretételünk érdekében. Aki még mindig nem érti, az gondolja végig a következőt: jelen sorok szerzőjének az életéből, nyugdíjjogosultságából el lehetett lopni közel negyedszázadot, tehát a legpocsékabb kilátásai vannak öreg éveire, miközben alkotó éveit és energiáit mindig azok hasznára fordította, akiket népének, nemzetének tekint. Ha valaki képes egyenlőségjelet tenni egy ilyen élet és azoké közé, akik mindig nyaltak, feküdtek, köptek, az tegye, de nem számítson tiszteletre és megbecsülésre a tisztas polgárok részéről!

Eger, 2012. március 6.

A XX. század hagyatéka

Ha van valami, amiben a XX. század nagyot alkotott, az a filmművészet. Az újonnan felfedezett képi világ, a plasztikusból dinamikusba való átmenet megihletett sok tehetséges művészt. Még a legnagyobb festőket is megragadta a vászonnál előbb törékenyebbnek és illékonyabbnak vélt celluloidszalag képi világa. Lehetővé vált, hogy valakit halála után is megörökíthessenek, ha volt róla készült fénykép. A század vége felé sok szélhámosra is felhasználták, mint pl. a festővászonra előfényképezett anyag, melyet aztán művészieskedve „elrontanak” egy kicsit, nehogy rájöjjenek a turpisságra. Máskor épp a természetűséget imitálva tesznek úgy, mintha a festő olyan jól tudna festeni, figurális képeket alkotni. De mi most nem a szélhámosokkal, hanem a valóban nagy művészekkel kívánunk foglalkozni.

Ha kiragadunk néhány nagy nevet a sok közül, máris elének tárul annak a palettának néhány színe, mely mellett nem lehet érzéketlenül elmenni a műértőnek: Ingmar Bergman, Federico Fellini, Andrzej Wajda, Sára Sándor, Illés György, az olasz neorealisták, Truffaut, Buñuel, hogy csak a saját szülőhazánkban, Európában maradjunk. Az előbb tömeggyártásra szánt „termék” valóban hódítani kezdett a széles tömegek körében. Így különült el egymástól a filmipar és a művészfilm, utóbbinak vadhajtása a csak egy szűk kör számára alkotni szándékozó közösség és a máig dívó „beltenyészeti magántermék” kategóriája. Ennek készítői mit se törődnek a közönség véleményével, sőt gyakran provokálják meghökkenítő ötletekkel, melyek öncélúvá válva önnön mocsarukba fulladnak, miközben az önjelölt művészek váltig igyekeznek megnyerni a maguk számára a sajtót és a csoportérdekektől hajtott kritikus köröket. A tőlük kapott reklám és felhajtás segítségével aztán gyakran mellőzhetik is a valódi szakmai felkészültséget, mert hiszen befogadottak és kitalasztottak olyannyira elkülönülnek egymástól, hogy már egy kétoldalú vita is elérhetetlen magasságnak tűnik közöttük. Így polarizálódik a művészet is a politika mintájára, holott ha van terület, melyen szellemi olimpiásznak kellene léteznie, akkor épp a művészet az, annak minden ágát beleértve.

Túl a filmművészet jelentős alkotásain van két műnem, melynek komoly jelentősége lett a mozgófilm révén: a színházi felvételek és a dokumentumfilmek. Az előbbi azért, mert az addig efemernek és visszahozhatatlannak vélt műfaj, a színház is beléphetett a halhatatlanok panteonjába sok jelentős produkció megörökítésével. A dokumentumfilm pedig azzal, hogy hitelesen őrizte meg számunkra a múltó pillanatot és segít megőrizni emlékezetünkben úgy a művészet, mint a közélet kimagasló (vagy csak alkalmilag, ideig-óráig) futtatott szereplőit. Köztük művészeket, tudósokat, a szellemi élet igazán megörökítésre méltó nagyjait. Köztük válogatva eldönthetjük, ki a valóban klasszikus, örök értékeket hordozó, nagy ember, míg másokat minden szívfájdalom nélkül hagyunk kihullani az idő rostáján.

Miért fontos elmondani mindezt? Mert szükséges felhívni a figyelmet arra a jelenségre, hogy az imént csak iparnak minősített ág hogyan burjánozza be mindennapi életünket, de nem pusztán az elemi önérvényesítés céljából, hanem egyenesen hajdani ikertestvére rovására. Nem generációs ellentétről van szó, hanem annak összevetéséről, miért nem tud degeneratívén hatni nemzedékemre a mai könnyű műfaj vagy gagyi. Régi színházi és filmprodukciókat visszanezve rá kell ébredni, mekkora színészgyenyiségeken és rendezőkön nőttünk fel a televíziózás hajnalán, mely egyúttal a színház alkonyát is jelezni tűnt. Akkor művészeket, akiket alig kellett instruálni, mégis mindent tudtak a szakmájukról. *Mert erre születtek, mert nem kontraszelektálták őket, hanem a maguk erejéből és tehetségéből küzdötték fel magukat a csúcsra.* Ezzel együtt meg kell jegyeznünk, hogy amint ennek ellenkezője lépett fel, máris lejjebb szálltak az igények. A csodálatos orgánus, a szép, vonzó külső, a tökéletes beszédtechnika, a szinte eszköztelenül is hatni tudás, művészi élményt nyújtó díszletek, a

zenei aláfestés olyan komplex élményt adtak, mellyel soha nem versenghetnek az ész nélkül ordító, ágáló színészek, önmaguk istenképén dolgozó rendezők, egyszóval a szakma elprolisodása. A XX. század második felének legáldatlanabb hagyatéka ugyanis az igénytelenség. Minden vonalon. Azzal a szívós erővel és kitartással, ahogyan képesek voltak rátelepedni a náluk sokkal tehetségesebbekre, majd kiszorítani őket a művészetnek bármely területéről, akár az életből is. A legnagyobb jogfosztott a művész, mármint ha megfosztják léte lényegétől, az alkotómunkától. Mindenki más átképezheti magát egyéb területre, de *a művész születik a neki adatott pályára*. Ha ezt nem teljesíti, a kellő elhivatottság hiányából, vagy mert aprópénzre váltja a tehetségét, esetleg mert felőrlődik a mindennapos harcokban, a tehetségtelenek szívós karrierizmusától és kiszorítósdiájától, egyszerűen elsorvad. Különösen a mai világban, a címlapfigurák dömpingje idején, el kell döntenie, valódi művész akar lenni vagy pojáca. A legtöbb lehetőség erre nyílik, ez utóbbira.

Hogy miért alakult ez így, arra a leggyakrabban kapott válasz: a közönség igényeinek felhígulása. Ám ez a legnagyobb hazugság, másrészt önleleplezés. Miért? Mert a színház helyébe lépő televízió volt az, amely idáig süllyesztette az emberek igényeit. Ergo nem a közönség igénytelen, hanem azok, akik ezt a bazári bóvliit eléje kínálják. Ez egyúttal megmutatja a kiutat is: ismét igényesnek kell nevelni az embereket, ha nem akarjuk, hogy a szellemi analfabéta szintjén vegetáljanak. Állításunkat egyszerű egy ősrégi bölcsességgel indokolni: csak az jöhet ki, ami belül van. Ha a művész lelkében harmónia uralkodik, szépség, igényesség, klasszikus értékek, akkor ezeknek jegyében fog alkotni. Ha odabent zűrzavar honol, sötétség, páni félelem, tudatlanság és másokkal szembeni gyűlölet, akkor ez özönlik belőle, és akkor ne csodálkozzon, ha „alkotásait” afféle szellemi hányadéknak fogják tekinteni, nem igényes műveknek. Nem mellékesen jegyezzük meg, hogy amennyiben a másod-, harmad- vagy sokadik vonalra tartozó filmiparosok megszívlelnék bírálóinkat és elkezdenének magasabb igények jegyében alkotni próbálni, akkor mindaz a szemét, amit eddig létrehoztak, eladhatatlanná válna.

Természetesen örömmel vennénk, ha ebben tudnának változni, s legalább belátnák, hogy ami a nevükhöz fűződik, az nem művészet, hanem közönséges vásári termék. Bóvli, gagyi, szemét. Mindnyájunk túlélése érdekében észre kell venni a művészet egyik alapfunkcióját: a külvilág magunk képére való megalkotását. Ha nem ebben az elviselhetetlen zűrzavarban akarunk élni, hanem szebb, értékesebb, jobb világban, akkor ehhez meg kell álmodnunk a szebb jövőt, mely nem merül ki gépen sorozatban kitermelt, üres szépségekben, akik a velük szemben mesterségesen támasztott igények jegyében napi három óra művelődés helyett ennek kétszeresét töltik kondigépeken, élnek mérgező pirulákon, futnak a tömegközlés által beléjük sulykolt, múltó eszmények után. A kisebbségi érzések által hajtott, mérgezett lélek hatására így válnak tömegesen elégedetlenné a saját testükkel, környezetükkel és minden mással, ami nem a Barbie-világ leképezése.

Oktatás és kultúra elválaszthatatlanok egymástól. Részben mert az oktatás révén tanulhatók a normális eszmények, másrészt mert a művészet maga is nevel, oktat. Arra, hogyan váljunk jobbá, vonzóbb személyiséggé – szemben a szépség- és médiaipar által kitermelt utánzatokkal. Hajdani nagy színészegyénségek nem csupán fizikai vonzerejükkel hatottak, hanem emberi tartásukkal is. Ez nem érhető el szolgai utánzással, minden divat kritikátlan átvételével. Aki behódol, az onnantól fogva már csak alattvaló lehet. Mindez ellentétben áll azokkal az igényekkel, melyek szerint az engedelmes nebulók egykor kimagasló vezéregyénségekké válhatnak. Művészet és pedagógia rámutathatnak ennek képtelenségére. Ez feladatuk is. A művészet, többek között a színészet is, még menthető. Ennek elhanyagolása végzetes hiba lenne.

Eger, 2012. május 13.

Nem feltétlenül előnyös az, ha valakinek több anyósa van. A legtöbben eggyel is alig boldogulnak. Gyurcsány Ferenc ebben is hollywoodi rekordokat döntöget. És akkor arról még nem szól a fáma, hogy kiről szokott álmodozni zuhanyozás közben – saját bevallása szerint. Ezúttal mintha nem jött volna be neki a menő anyósra hajtás, mert befújták. Lelepleződött. Sokadik hazugságának egyike. Előbb, hogy sejtelve se volt egykori sógora szakdolgozatáról, majd hogy „beleolvashatott” és „felhasználhatta” sok egyéb szaklap cikkanyagával egyetemben. Aztán kiderült, hogy az említett cikkanyag és szakirodalom soha nem volt fellelhető ipa-napa házában, mert a sógor akkor már nem is lakott ott, diplomamunkájához nem használt szakirodalmat, hanem maga járta végig a Balaton-felvidék borászati cégeit. Az így szerzett anyagot egyénileg dolgozta fel, s végül jeles minősítést kapott rá. Ugyanazon a főiskolán, négy évvel korábban. Biológia-földrajz szakon, mely szakpárnak több köze volt a témához, mint az ex-miniszterelnök technika szakjának. Ez utóbbi ugyanis a kisiskolások kézügyesség-fejlesztését célozza, különféle manuális tevékenységekkel, ám a szőlőszüretelés és a borkészítés nem tartozik ezek közé.

Talán nem sokan figyeltek volna ilyen részletekre, ha Gyurcsány nem ver akkora palávert Schmitt Pál doktori disszertációja körül. Ha nem jelenti ki, hogy ezek után a köztársasági elnöknek távoznia kell a közéletből, s hogy nincs erkölcsi alapja semmihez. Szavai bumerángxként csaptak le rá, és alaposan fejbe kólintották. Ugyanis ha komolyan veszi a saját szavait, akkor önmagára nézve is érvényesnek kell tekintenie azokat, levonnia a konzekvenciát és távoznia. El a balfenéken, hogy stílusosak legyünk. Már az is sokakat felhábortott, hogy az mer morális tartást emlegetni és erkölcsöt prédikálni, akinek nevéhez sok honfitársunk megnyomorítása fűződik. Rendőrrattakok, szemkilövetések, koncepciók pererek. Már túl a különös körülmények között szerzett vagyonán.

Nem feltétlenül előnyös az, ha valaki ennyire összebonyolítja az életét. Saját bevallása szerint is trükkök százaival, melyekhez még a párttársaknak sincsen semmi köze. Lényeg, hogy a sleppjéhez tartozhatnak, farvizén utazhatnak, és addig érvényesülhetnek, ameddig ő. A kérdés pedig ez: meddig? Meddig támogatja még mindig az a nemzetközi maffia, mely őt és a hozzá hasonlóan slemil felfogású csoportot részesíti előnyben – bárkivel szemben, aki magyar érdekeket merészel képviselni. Meddig kapnak akkora médiafelületet, tehát ingyen reklámot, ahelyett, hogy valóban elsüllyedtek volna a történelmi süllyesztőben, ha már szegyenükben nem bírtak? Hogyan is lehet feltételezni, hogy a morális tartás nélküli embernek legyen szegyenérzete?! Hazudtak éjjel, hazudtak nappal, hazudtak minden hullámhosszon, saját beismerésük szerint. Lényeg, hogy kétszer négy évig náluk volt a labda, és erre való hivatkozással minden létező ingó és ingatlan állami és magánvagyonot magukévá tettek, aztán elherdálták vagy külföldre menekítették. Előbb Távol-Keletre, majd csak Máltára, utóbb Bulgáriába. Minek olyan messzire futni, ha egyszer nem muszáj, hiszen senki nem szól rájuk?!

Ezúttal az bizonyosult be legékeesebben, hogy a lopkodási szenvedély nemcsak vagyonra és használati tárgyakra érvényes. Szellemi termékek éppúgy lehetnek megkívánt, majd eltulajdonított dologgá, mint a mások villája, gyárai, földbirtokai, de akár kis értékű vagyontárgya, lakótelepi lakása, gyümölcsöse, akármije is. Lényeg, hogy a másik embernek ne maradjon semmije, nekik pedig egyre irdatlanabbá és szemérmertlenebbé gyarapodjon a bankszámlájuk. Közben olykor ugyan lebuknak vele, de úgyszólván kimagyarázkodnak, mint egy marxista szemináriumon. Hazugság hazugság hátán. Kétes értékű magyarázatok, párttársak kiállása, s mindez olyan értelmetlen és lehangoló, mint azoknak az

élete, akik erre tettek fel mindent. Mert ez folyik '19 óta, amióta több nemzedék az eszét tudja. Kádár felmászott Rákosi sleppjén. Ők mindketten az oroszokén, mint ahogyan sok más párttársuk is tette. Medgyessy felmászott Kádár sleppjén, Gyurcsány a Medgyessyén. Bajnai Gyurcsányén, aztán sorra a főnökük fejére tapodtak. Kivárva a kellő pillanatot, besöpörve a lehető legnagyobb hasznot. Körberöhögtetve, ám rendesen lefizetve a nagyvilágtól. Körbenyalva és lihegve pártjuk minden karrieristájától. Ajnározva a pártmacáktól. De hogy a sajtó, úgy az itthoni, mint a nemzetközi, hogy nem értesült a sok stikliről, az máig rejtély. A válasz többnyire az, hogy valójában értesült, de mégse akart jól értesült látszatot kelteni, mert nem érte meg neki. Anyagilag. Az ellenkezője annál inkább. Holott a Nemzetközi Újságíró Szövetség kódexének alapelvei között szerepel, hogy hírt elhallgatni, magunknak megtartani súlyos morális vétség. Ellenkezik a nemzetközi szövetség alapelveivel, tehát a vétkeseket ilyenkor ki kellene zárni, a szakmai közösségnek pedig kiközösíteni.

Hát éppen itt van a kutya eltemetve. Manapság ugyanis az olyan kóklerek szoktak az erkölcsi magaslatok csúcsaira hivatkozni, akik mindenben sárosak. Mint Gyurcsány a Schmitt-ügy kapcsán. Holott kilógott a lóláb: a saját emberüket akarják Schmitt Pál helyébe beerőltetni, míg a legitim kormány ellen ún. alkotmányos puccsot végrehajtani. Nemzetközi támogatóik arra presszionálják a magyar kormányt, hogy tekintsen el megbüntetésüktől. Nem a puccskísérletért, amit sem ők, sem támogatóik nem ismernek be, hanem mindazért, amit az eddigiekben elkövettek. Mindezzel szembemennek a magyar közvéleménnyel, mely igenis azt várja, hogy az ország kifosztói nyerjék el méltó büntetésüket. Nos, ez rejlik a jelen események mögött, nemcsak a Kádár-korszak nyomorult felfogása, melynek értelmében az elvtársak mindenhová besétálhattak, már főiskolás korukban kiemelt pozíciót élvezhettek, miközben társaikra a nemzet napszamosainak megvetett státusza várt csupán. A jó elvtársak érdekében „letelefonáltak”, szóltak az érdekükben. Hiába mondják utólag, mennyire tehetséges srác volt ez a Fletó, ha egyszer lerí róla az idegi terheltség, arcvonásain pedig életének minden nemtelen eseménye. Amit magából sugároz, attól jobb távol maradni, mert nem más, mint Caliguláé.

Gyurcsány Ferencnek egyik diplomamunkája sincs meg. Csupán a pécsi minősítés árulkodik róla, hogy egy az egyben plagizált. Még a kifogásolt részek bírálata is teljesen egyforma. Most akkor csak ő plagizált, vagy főiskolai bírálója is? Mert nem lehetett sérteni egy pártérdeket? Mindez különös homályba vonja az egész diploma-ügyet. Már megint bagoly mondta verébnek, hogy nagyfejű. A tolvaj kiáltott tolvajt. A saját elvtársak kórusa ismét összezárt, és együtt zengi az „ártatlan” kezdetű áriát. Ártatlan, mint az izé, mondhatjuk Petőfit parafrázálva, Szemérmetes Erzsók ötvenöt éves bájait idézve. Kis ügy, persze, mondhatjuk, hiszen az átkosbeli követelményrendszer nem volt olyan szigorú, mint a nyugati. Most sorra lehetne vesézni a sok marxista egyetemi diplomamunkát és doktori disszertációt. De nem is erről van szó. Ha eddig nem lett volna teljesen világos, most már tényleg el kellene tűnniük „a színről sietve” mindazoknak, akik ezt a szörnyű rendszert fenntartották, működtették és igenelték. Olyannyira, hogy mindmáig igenelik. És ez az, ami már végképp elviselhetetlen, összevetve egyszerre nyugatnyaló és keletbiztosító attitűdjükkel. Támogatóik hová tették a szemüket? Nem látják, hogy mindez Voltaire és Swift tolla hegyére való téma?

Eger, 2012. május 1.

Célkeresztben

Akire valaha is szegeződött már fegyver csöve vagy csak egy kíváncsiskodó alak távcsöve, az most elképzeli, hogyan érezzük magunkat. Rajtunk a világ szeme, de elég már abból az európai közösségé is, melyet jócskán felhergelték egy részben itthonról irányított, másrészt a velünk nem éppen barátságos titkosszolgálati akciósorozattal. Még nem tudni, mekkora tömegtámogatást élveznek a szervezők, de épp ez az, amivel a legkevesebbet szoktak ők törődni. Lényeg a saját ártó szándékuk, erre koncentrálnak, a tömeget csupán választások előtti finisben szokták tekintetbe és átmenetileg emberszámba venni. Nem tudni, ki kinek tanítványa, melyikük a tyúk, melyikük a tojás, lényeg, hogy vannak. Még vannak. Még nem söpörte el őket a népharag, jóllehet senki nem garantálhatja, hogy ez nem következik be előbb-utóbb.

Magyarország Európa fenegyereke vagy fekete báránya, kinek hogy tetszik jobban. Példát mertünk statuálni, hogy másképp is lehet, mint engedelmesen lehajtott fejjel, behúzott farokkal szemlesütve kussolni a magukat oly nagyra tartó EU-bürokraták előtt. Az egész világ előtt. Aki tanult lélektant, az tudja, hogy erre a szerepre is születni kell. Az ember nem alkatilag vagy genetikailag kódoltan gyáva, hanem azzá nevelik ember- és lélektorzító rendszerek, melyeknek épp ez a célja: mindent egy nagy közös masszává gyúrni, tömegesíteni, dehumanizálni. Egyszóval a saját képükre formálni. Aki látott már narkózisban kiszendvedett embert, annak most tudnia kell, miről is beszélek. A túladagolt ember feje valósággal szétfolyik, arca a felismerhetetlenségig eltorzul, már semmi nem marad belőle, ami egykori énjére emlékezteti. Nincs rajta az az átszellemült kifejezés, amelyet azok halotti arcán láthatunk, akik úgymond megboldogulnak. Akinek megbomlik a lelki egyensúlya, annak a lelke válik a heroin-túladagoltak arcához hasonlatossá. Belül folyik össze minden, belül válik felismerhetetlenné mindaz, ami valaha esetleg szép vagy jó is lehetett. És mint tudjuk, arcunk a lélek tükre, tehát nem lehet letagadni a bent lejátszódott és már véglegessé vált folyamatot. A csaló, ártó szándékú ember nem titkolhatja el tetteit. A tapasztalt pszichológus és a jó emberismerő elől semmi esetre sem.

Állunk ebben a közfigyelemben és nem tudjuk, hányan hisznek még a közmédiáknak. Vajon hozzánk hasonlóan hányan váltak szkeptikussá más országokban is ezek sulykoló, agyomosó technikáival szemben? Hányan lapoznak unottan: na, már megint találtak maguknak egy újabb céltáblát, akire, mint az utálatos képre, minden jöttment ráköphet. És vannak persze a védtelenek, akiket mindig fel lehet hergelni, meg lehet vezetni, akik személyes önvédelem híján rendre áldozatul esnek ennek a primitív technikának. Mert úgy kell nekik egy gyűlölhető személy vagy közösség, mint egy falat kenyér. Mert nem rendelkeznek kellő tudással, sem relaxációs technikával, mely felvértezhetné őket a kívülről jövő támadásokkal szemben. Mindig belesétálnak ebbe a csapdába, melyről tudhatnák, hogy épp nekik lett felállítva, rájuk van kiélezve, s hogy a manipulátorok mindig bizton számíthatnak az ő érzelmi szegénységükre, mely kizárja a korrekciós technikát velük szemben.

Mik a kilátásaink? Egyetlen módon evickélhetünk ki ebből a ránk irányított gyűlöletáradatból, ha tovább megyünk saját céljaink felé. Összeszorított foggal, akár némán és nem is reagálva a sok mocskolódásra, gyűlölködésre és vádaskodásra, mert tudjuk jól, hogy az elvakult düh valódi oka az irigység. Az alantassá süllyedtek acsargó dühe a felemelt fejű, öntudatos ember iránt. Mert ők ezt soha nem mernék megtenni. Mert nekik már nincs alternatíva. Akik egykor feladták valódi énjüket, leköpték neveltetésük színhelyét, megtagadták tanáraikat, nevelőiket, családjukat, akik épp ennek az ellenkezőjére tanították őket, azok menthetetlenek a nagyközösség számára. Felőrölték, süketre narkózták magukat azzal a maszlaggal, amit valaha internacionalizmusnak hívtak, ma globalizmusnak.

Ez teszi lehetetlenné, hogy tisztán lássanak. Ám azt nem, hogy mi se lássuk valódi mivoltukban ezeket az emberroncokat. Nekünk kötelességünk, hogy néven nevezzük őket, és mindazon anomáliákat, melyek a nevükhöz fűződnek. Tetteik mementóként fognak állni, és ők maguk lesznek az a bizonyos utálatos kép, mellyé bennünket akartak tenni. Sóbálvánnyá merevednek, mint Szodoma és Gomorrha, bennünket pedig nem vádolhatnak semmivel, mert a szerepet ők maguk vállalták. Önként, kényszerítő körülmények nélkül. A döntés felelőssége pedig kizárólag a döntést hozó személyt illeti. Lemoshatatlanul. Lerázhatatlanul.

Az utókor ítélete ez lesz, de mi a helyzet a jelenkorral? Vannak, akikben még él az emberarcúnak hazudott kádárizmus meghunyászkodó tartásnélkülisége. Az ifjabb nemzedékek persze nem vevők rá, ők is a maguk útját akarják járni, és ha lehet, sikeresen. Az ő sikereik útja az előző generációk sikertelenségével van kikövezve. Mert azok elhitték, hogy mindent fel kell adniuk személyesen az utódok érdekében, De ez is csak egy léthazugság. Hogyan taníthatnánk sikeresnek a fiatalokat, ha mi magunk gerinctelenekké válnánk?! Ezt csak egy csúszómászó hiheti el magáról, a tartással bíró ember nem. Utóbb persze sok mindent lehet mondani, de az értelmes, épkezláb ember nem téveszthető meg maszlagokkal. Már annyiszor hátba veregettek bennünket Ötvenhatért – utólag –, hogy fáj tőle a hátunk. De mi tudjuk, hogy AKKOR nem voltak velünk. Éppen ezért tudnunk kell, hogy a mostani járatlan utunkért is irigyelni fognak bennünket, később, kellő történelmi távlatból akár tisztelni, becsülni is, csak most még nem látnak tisztán helyesnek képzelt, saját nézeteik miatt. A hazaárulókat inkább ne vegyük tekintetbe, mert ők egy legyintést se érdemelnek. Szerepük oly alantas, hogy nehéz rájuk olyan kifejezéseket találni, melyeknek nincs nagyobb indulattartalma. Pedig azokat a szavakat is meg kell találnunk előbb-utóbb, hogy ne bennünket illessenek a vádak, hanem őket, a saját népüket megtagadókat, akiknek semmi ár nem drága ezért a perverz élvezetért. Most sikeresen belerúgtak Magyarországra. De ahogy a Földnek nem fáj a hiénák vihogása és az utánuk felszálló por, úgy a hazának se tudnak akkorát ártani ezek az alakok, hogy az ki ne heverné, őket pedig ki ne tudná vetni magából. Békatüszszentés minden magyarkáromlásuk, amiért nem érdemelnek mást, mint a feléjük fordított hátunkat és mélységes megvetésünket. Kiközösítést. Ezt pedig, minden más igazsággal együtt ki kell mondani.

Ha sikerül elérniük, hogy Magyarországtól megvonják a támogatásnak nevezett, ámde valójában csak részben visszaigényelhető pénzeket, nekünk még mindig módunkban áll viszont megtagadni a befizetéseket, mondván, hogy olyasmire nem áldozzuk az adófizetők pénzét, ami nekünk semmi hasznot nem hoz. Azoktól az EU-bürokratáktól, akik rendre ellenünk szavaznak és tönkretételünkre pályáznak, ezennel megvonjuk a bizalmat, és kijelentjük, hogy senki nem kényszeríthet bennünket arra, hogy bárkinek is rabszolgái legyünk. A hazaárulókat nemkívánatos személyeknek nyilvánítjuk, és megkérjük őket, hogy maradjanak mindörökké azokban az országokban, amelyekhez tartozónak érzik magukat. Ez a hely láthatóan nem Magyarország. Ha úgy vélik, hogy „csupán” a magyar kormány az, amelynek ártottak, fel kell világosítanunk őket, hogy ez nem lehetséges. A szankciók és leminősítések minden magyar állampolgárt sújtanak, és ezt senki nem fogja elfelejteni nekik. Ők Magyarország Fuggerei, és mint ilyenek nem szerethetők. Viszont-nem-szerethetők. Ez Magyarország ítélete. Ez sújtja őket mindörökké.

Eger, 2012. február 28.

De ki itt a liberális?

A rendszerváltás óta sokakban merült fel a kérdés, és egyszer végre már valóban rendezni kellene, ahelyett, hogy folytonos tudatmérgezés folyik. A XIX. és XX. században pozitív hangzású volt ez a név, a magyar elitet jelentette, mely nem volt földhözragadt szemléletű, hanem befogadó az új eszmékre. Röviden szólva szabadelvű volt. A XX. század közepétől egyre inkább felváltotta a „haladó” kifejezés, mely még jobban erodálódott jelentéstartalmát illetően. Mára semmi mást nem mond, mint hogy aki nem tartozik ahhoz a bizonyos szekértáborhoz, az bármiféle becsmérlő jelzővel illethető. Merthogy akik benne vannak a brancsban, nem érzik rangon alulinak, hogy folyton másokat pocskondiázzanak.

A strasbourgi „össznépi hurál” ugyancsak lerántotta a leplet, miféle szabadelvű nézetek vezérlik az Orbán Viktort és személyében egyúttal a leminősítendő magyar népet is támadó „unió-atyákat”. Két igen fontos dolgot értek el vele. Még aki hitt a rágalmakban, az is visszariadt ennyi primitívség felvonultatása láttán; a magyar nézők közül pedig sokan úgy érezték, nem erre a gittegyletre szavaztak, s hogy onnan kihullván nem éreznének gyászt vagy veszteséget. A réalpolitika, mint tudjuk, másról szól, és a magyar diplomácia is menti a menthetőt: hogy az EU-nak befizetett összegeknek legalább egy részét visszaigényelhessük, s hogy ne kelljen ismét egy zsigerből ellenséges kisantant-környezetben éreznünk magunkat.

Ha mai értelmét boncolgatjuk az elkoptatott szónak, nem hunyhatunk szemet afölött, hogy a mai liberális úgy érzi, és lépten-nyomon ki is nyilvánítja, hogy hovatarozása értelmében NEKI mindent szabad. Az más kérdés, hogy ugyanazt másnak nem engedi, még hozzá azon primitív minősítések értelmében, melyekkel riválisait, ellenlábásait, ellenfeleit illetni szokta, lévén, hogy mindenki ellenségnek tekint, aki más nézeteket vall. Aki másképpen gondolkodik, az minimum retrográd, nem haladó (na, már megint egy múlt századi, megkopott eszme!), náci, fasiszta, ellenforradalmár, mucsai, bógatyás, tahó, egyszóval a nagy modernizmus ellensége. Mint ilyen eliminálandó, akár fizikailag is kiirtható, egy életre szólóan elásta magát, mert a „modern” társadalmak és azok elitjei kivetik maguk közül. Egyszóval elérkeztünk egy újkori kasztrendszerhez, melyben ma már örökletes módon adják tovább az újabb nemzedékeknek ezt a maszlagot, és ezt mindmáig modernnek cédulázzák, holott egy sokszorosan bukott, halott rendszert képviselnek, tehát annak imádata nagyjából a nekrofilával egyenlő. És ez a perverzió csakis a „saját kutyájuk kölykének” kizárólagos joga, mert ne feledjük, hogy az állati területörzés ösztöne is vezérli a magasröptű filozoptereket.

Mivel önmagát se képes definiálni, mindennapi éltető eleme a kettős mérce. Ennek értelmében másokat rendre korlátoz, akár szólásszabadságukban is, csakhogy a magának kivívott privilégiumokat megőrizhesse. Egyik legfőbb jellemzője a hatalomféltés, amit régen egyszerűen kenyéririgységnek hívtak. Természetesen nem vitatjuk el, hogy valaha, lázadó ifjúságuk hajnalán valóban hittek még azokban az eszmékben, amelyeket – formálisan – ma is hangoztatnak, de nem tagadható, hogy gyakorlati politikájukban mindig máshol kötöttek ki. Ennek oka egyszerű: az eszmék csupán fedőnévként szolgáltak azokhoz az akcióorozatokhoz, amelyeknek örve alatt egész népeket tettek tönkre, vontak kárpadra, akasztófára, vagy csak mindennapi hazugságaikkal és lopkodásaikkal mérgezték az életét. Máskülönb mi okuk lenne arra, hogy mindmáig ellenálljanak minden olyan kísérletnek, mely azonos mércével mérne a háborús bűnösöknek és a kommunizmus nagy hóhérainak? Mikor azt kell hallanunk, hogy Demszky Gábor nevét a követendő példaképek, azaz az EU-ban denunciók soraiban emlegeti fel a belga ex-miniszterelnök, önkéntelenül jön az összehasonlítás: Orbán Viktor soha nem járt jelenteni egyik pártszékházba vagy belügyi szervnek, és

nem volt a kommunista magyar titkosszolgálat beépített embere a Szabad Európa Rádiónál. Viszont élharcosa volt annak a mozgalomnak, amely valódi szabadelvűként megrengette a régi rendszer alapjait. Gumibottal a torkán, ifjú párttársaival együtt, miközben Demszky, Konrád és „szabadelvű” társaik hol is lapítottak...?

Orbán Viktort letartóztatja a rendőrség. 1989 Budapest

Nem lehet észre nem venni a különbséget érték és hitvány kacat között, mint ahogy a valódi szabadelvűség és a törtető „önmegvalósítás” között sem – mindig mások kárára. Akik alulmaradtak ebben a küzdelemben, azok most veszettül támadják a valódi liberálisokat, a magyar történelmi liberalizmus letéteményeseit, töretlenül képviselve annak fenekestül kifordított paródiáját, melyben már senki nem hisz. Ők maguk sem. Marad a lecsupaszított váz, a törtetés és az olthatatlan gyűlölet mindazok iránt, akik akár csak kritizálni is merik ezt a szemforgatást. Jóllehet az EU-ban, a hatalomgyakorlás kényelmes bársonyszékeiben ők vannak többségben, de egyre több tagállam elégelte meg őket, valamint kiüresedett politikájukat, és választott konzervatív kormányokat. Akik alulmaradtak ebben az „osztályharcban” (copyright: egykori kedvencük, az antiszemita Marx), most azon igyekeznek, hogy forradalmakat szervezzenek, vagyis fellázítsák a népeket saját kormányaik ellen. Mindezt nem emberbaráti szeretetből teszik, hanem hogy minél több állam vezető pozícióiba férközhessenek ismét, ahogy eddig is szokták. A legtalpraesettebb választ nemrégiben a magyar néptől kapták. Azóta persze telehazudják a sajtót mindennek a kiforgatott változatával, de ki hisz már nekik? Már a jámbor Amerika is lázad. Senki nem kér a virtuális hatalomból, mely a saját bűneit is az utána jövőkre akarja hárítani. Ki hiszi el, hogy a banki, tőzsdei támadások nem voltak előre megszervezettek? Ki hiszi el, hogy a pénzszivattyúként működtetett leányvállalatok nem mindig azon nép ellen irányulnak, amelyen élőködnek? Ki hiszi már el azt is, amit kérdeznek?

Mivel mindenki ódzkodik az újradefiniálás első kezdeményezője lenni (ez elsősorban a filozófusok feladata lenne), lássunk neki magunk, és kezdjük kirostálni a szemetet a tiszta búzából. Liberálisnak ezentúl a történelmi szabadelvűeket nevezünk, akik nem úgy értelmezik a szabadságot, hogy fűvel-fával csalhatják az asszonyt, fennen és büszkén hangoztatják pedofil vagy egyéb ferde hajlamukat, hanem a valódi szabadság – egyenlőség – testvériség jegyében hatnak, alkotnak és gyarapítanak.

Azért küzdenek az emberi szabadságjogokért, hogy abból másoknak is egyenlő mértékben jusson. Nem engedik meg maguknak mások kiszorítását, korlátozását, üldözését vagy szándékos kiirtását. Csakis azokat tekinthetjük szabadelvűnek, akik elfogadják a parlamenti demokrácia játékszabályait, és akik nem űznek alantas játékokat annak formálissá üresített változatával. Ismerik és tisztelik a népfenséget, magukat akkor is alávetik a közakaratnak, ha az nem egyezik az ő pillanatnyi szándékaikkal. Szabad elveik jegyében tisztelik és elfogadják mások egészséges nézeteit, de fellépnek azokkal szemben, akik ártani igyekeznek a nagyközösségnek, elsősorban a hazának. Olyan törvényeket alkotnak, amelyek nem idegen érdekeket szolgálnak, hanem mindig a saját választóikét. Azokét, akikre felesküsznek, és akiket nem csapnak be. Ha tévednek, beismerik, bűneiket nem igyekeznek másokra kenni. Tetteikért vállalják a következményeket. Bevezetésnek talán egyelőre ennyi elég. Ha most végignézzünk a liberálisnak mondott felhozatalon, azonnal kínálkozik a kérdés: de ki itt a liberális?

Eger, 2012. január 29-30.

Egy író temetése kapcsán

Egy író részéről az is politikai tett, ha azt megírja, amit meg kell írnia. Nem emberi utasításra, hanem belső parancsra, lelke hangjára, mely Isten üzeneteit és elvárásait tükrözi. Ettől nem lehet szabadulni, és tisztességes alkotó nem is próbál. Hasztalan küzdene az ellen, ami legfőbb küldetése. Nélküle torzó maradna félresiklott élete, hiábavaló próbálkozás valami ellen, ami magasabb rendű nála.

Közben él, mert élnie kell egy érzéketlen és barbár közegben. Körülveszi a társadalmi rendnek, jognak nevezett al- és felépítmény, a bankárok, politikusok, pénzügyi szakemberek és mindenféle slepp által kreált rendszer, mely teljességgel idegen az isteni rendtől, ahonnan a művész vétegett. Köztük él, mert köztük kell élnie, másképpen nem tapasztalhatná meg a földi létnek minden elemét, közegét, mélységeit és magaslatait. Nem juthatna el a De profundis feljajdulásához, melyben felismeri a távolságot adott helyzete és az isteni régió között, ahová állandóan vágyakozik, de csak az ihlet pillanataiban juthat el.

Mindezt hiába magyarázzuk a gyűlölettől eltorzult arcú fenekedőknek. Az ő világuk adás-vételről, banki ügyletekről és sok-sok mutyiról szól. Abba nem fér bele az emberi érzések színes és árnyalt spektruma, mely tükröz valamit a Teremtő keze nyomáról, jóságos mosolyáról. Igen, nehéz kedvesen mosolyogni arra, aki folyton viczorog ránk és zavaros eszméivel teleharsogja az éttert. Minden órában és minden hullámhosszon. Nehéz szót váltani vele, mert ő sose hallgat meg téged. Csak harsogja dühödt tévtanait, mérgezett gondolatait, válaszaikat pedig nem hallja. Az egész belseje egy merő fekély. Mert a gyűlölet nemcsak kifelé mérgez. Ártó váladékai odabent rombolnak csak igazán. És ami belőle terem, abból már gyakran lesz politika. A világ rendje, mármint az ember által létrehozott társas magány már csak erről szól.

Nyíró Józsefet nem engedték újratemetni. Egy ember végakarata nem teljesülhetett. Azt se tudni, mikor és hol fog teljesülni, de a napnak el kell jönnie. Azt mondják, papírforma, meg hivatalos iratok. De mik ezek az örökkévalósághoz képest? Mik ezek egy ember lelkéhez képest, akire ráadásul jeles tálumokat bízta?! Most azt mondják, közepes író. Ám akik ezt állítják, soha nem olvasták Nyíró munkáit. Nem ismerték meg azt a székely mesélőkedvet, különös szóincset, karaktereket, a havasi

emberek világát, mely nélkül sokkal szegényebbek lennénk. Mindannyian. Még azok is, akik vezényszóra bármikor belefognak az üvöltő kórusba, ebbe a kéretlen sakál-vokálba, mely nekik is, nekünk is fáj. Nekik a ki nem élt, de vulkánként bennük fortyogó indulatözön kapcsán, nekünk azért, mert ennél értelmesebb kommunikációhoz vagyunk szokva. Ezen szocializálódtunk. Otthon, ahol nem az egyre tervezett trónfosztás a fiúknak az apákhoz fűződő egyedüli érzelme, visszafojtott vágya, hanem a derűs szeretet, mely szegénységben és rossz időkben is meg tudja szépíteni annyira az életet, hogy általa felmagasztosuljanak a sakálok által eltorzított hétköznapiak is.

Akik az üvöltésről nem tudják, hogy nem az a legadekvátabb kifejezési forma kavargó gondolataink átadására, azok a szelíd szavakra is felkapják a fejüket és azt nézik, honnan markolhatnának fel még egy adag sarat, amivel dobálózni lehetne. Pedig ettől az ő kezük lesz sáros, és az elhajított primitív lövedékek bumerángxént szállhatnak vissza meggondolatlan feladójukhoz. Mert az isteni igazságszolgáltatás már csak ilyen. A blogolók meg, akik erre a nemtelen párbeszédre felszólítanak, ugyanazokkal társalognak, többnyire álnevek mögé rejtőzködve. Mint egy árnyékhatalom, mely fél megmutatni önmagát. Ők tudják. Saját identitásukat se vállalják, mert talán szégyellik a saját arcukat, és azt a lehetetlen stílust, amit maguknak megengednek. Nem csoda. Ha mi is ilyenek lennénk, mi is szégyellnénk magunkat.

Divat lett Horthy kormányzót, Nyíró Józsefet, Wass Albertet és a katolikus egyházat mocskolni. Akik ebben élik ki magukat, nem ismerik a történelmet. Őrjöngve nácizzák Horthyt, holott náci párt csak Németországban volt. Tudatlanok, mert ha Horthy nem szegült volna szembe Hitlerrel, ma ők se élnének. De nem is erről van szó, hanem Magyarország talpra állításáról Trianon után, ezt nem tudják megbocsátani neki, és mindazoknak, akik ezt ki merik mondani. Az erdélyi írók kiállása az akkori magyar politika mellett mai nyelvre lefordítva azt jelentette, nem Romániához, hanem sokkal inkább Magyarországhoz akartak tartozni. Laza unió keretében, ahogy a történelem során azelőtt is. Ezt elvitatni tőlük történelmi vakság. Ugyan ki szeret egy vele ellenségesen viselkedő, őt diszkrimináló hatalomhoz tartozni? Ki élvezi ezt? Nem más, mint a hivatásos hazaárulók és kollaboránsok. S vajon a fél évszázados korszak, mely a szocializmusnak szánt kommunizmus jegyében tel el hazánkban, vajon hány törleszkedőt és magyarelleses pártembert adott a hazának? Köztük mekkora arányban voltak az értelmiséginek nevezett futtatottak, s hányan az egyszerű megtévesztettek? Miközben a katolikus egyházat pocskondiázzák, nem akarnak emlékezni arra, hány zsidó embert bűjtatott éppen ez az egyház a II. világháború alatt. Szerzetesi ruhába vagy apácának öltözöttek. Talán ezért az emberbaráti cselekedetért is el kellene ítélnünk a Szent Péter által alapított egyházat? A hála érzését csak a hálátlanok nem tudják átérezni, holott a szép emberi gesztusok őket is köteleznék.

A huhogók leállíthatják magukat. Szerző nem katolikus. Az érdekeket viszont el kell ismerni, legyenek bárkié is. A normális emberi közösségek kivetik magukból a hozzájuk méltatlanokat, a gyűlöletkeltőket. Azokat, akik álnév alatt hintik szét a gyűlölet magvát, majd hivatalosan nagyokat nyilatkoznak a gyűlöletbeszéd ellen. Ez az, amit az eddigiekben soha nem tapasztaltunk: egyetlen elhatárolódás, bírálat, még csak kósza megjegyzés sem, pedig senki sem állhat minden kritika fölött. Tőlünk viszont a kritikát is gyűlöletnek veszik, holott nem az, hanem józan mérlegelés eredménye.

A kegyelet nem kötődik egyetlen etnikumhoz vagy vallási csoporthoz sem. Minden civilizált ember által érthető. Igaz, a vallási fanatikusok ezt se szokták megérteni. Nem értik meg és nem fogadják el. Csak az ő gyászuk igazi gyász, mindenki másé alacsonyabb rendű. Nos, ez az, amivel nem lehet azonosulni. A Cozma-gyilkosság kapcsán fellángolt szolidaritás mintha elfeledtette volna a régi

ellentéteket. Magyar küldöttség utazott Romániába, ahol lelkes román hazafiak fogadták a sportolókból, politikusokból és egyszerű rajongókból álló magyar csoportot. Majd, a másodfokú ítélet hallatán ismét fellángoltak a magyarellenes indulatok, holott az ítéletet nem a magyar nép hozta, hanem egy vidéki táblabíróság. Ez az ítélet olyannyira nem egyezett a honi közvéleménnyel, hogy erős indulatokat kavart és közfelháborodás követte. De a lesújtó román előítéletek mindannyiunkat megbántanak, az újszülöttől az aggastyánig. Éppen ez az, amiről a történelmi tévítéletek szólnak. És ez az, ami megbocsáthatatlan az egykori Habsburg-politikából, valamint az ellenségeink által szított magyarellenességből. Ez olyan mélyen ivódott bele a megrontott és tönkretett népek lelkébe, hogy bárhol megpiszkálják, gennyes fekélyként fakad fel, tovább mérgezve és fertőzve mindent és mindenkit, aki kapcsolatba kerül vele.

Talán leghelyesebb volna Nyíró József hamvait szétszórni, hogy ne tudják kegyeletsértő alakok további sértegetését és meggyalázását forralni magukban. Akkor minden erdélyihez térne vissza, az egyszerű havasi emberektől az értelmiségig és a most annyit emlegetett klérusig. Kegyhelyét megtartva, emlékét megőrizve. Ez talán nem tilos. A beteg lelkűeknek pedig érdemes volna kezelgetni magukat. Talán még nem késő.

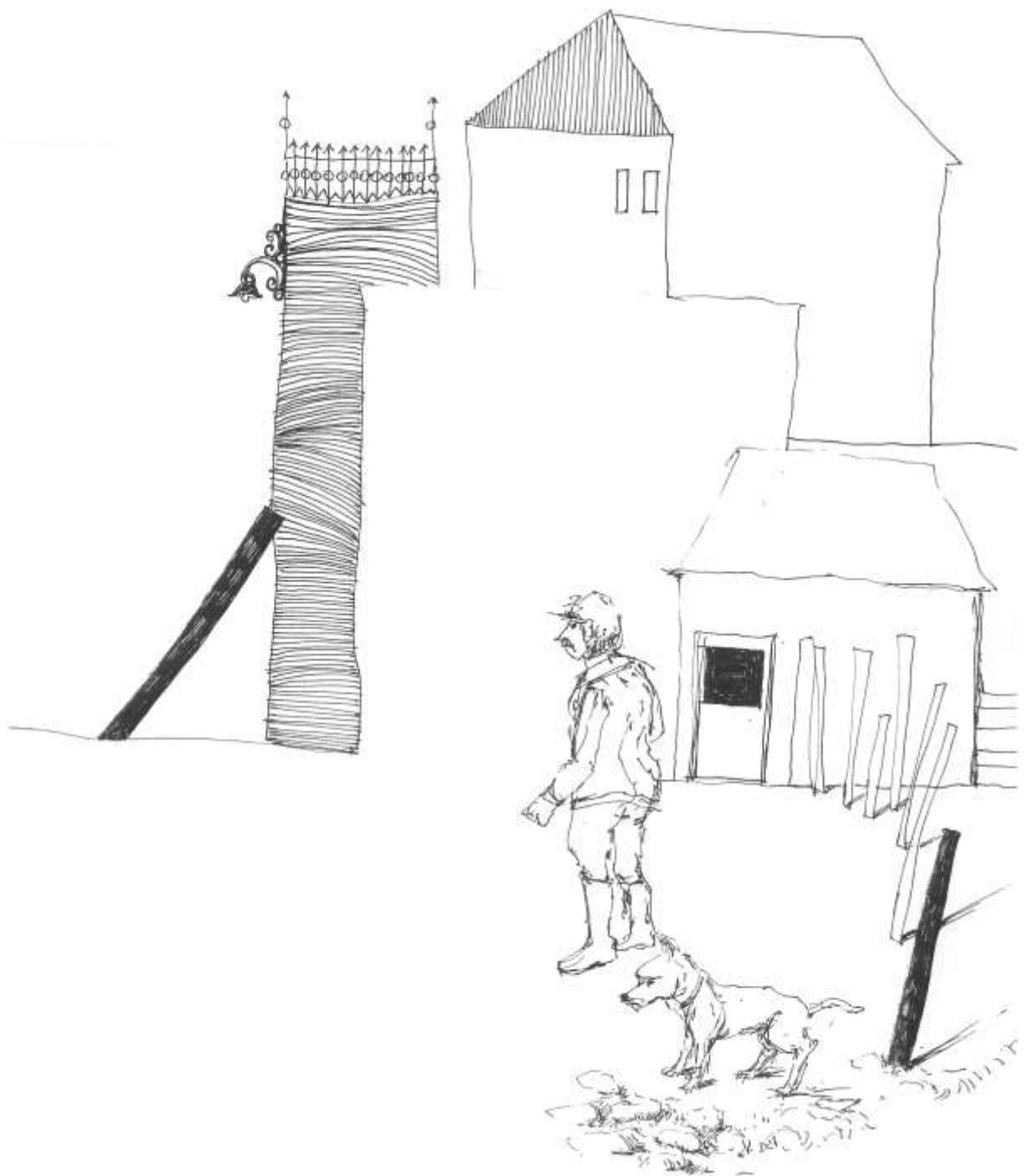
Eger, 2012. május 30.

Elfuserált előjáték

Mikor egy partner túl soká húzza az időt, valósággal feltételeket szabva ahhoz, amit úgyszólván szeretne, könnyen lelombozhatja a társát. Kelletlenkedik, csupa olyasmit akar, aminek köze sincs a játékhoz, úgy tesz, mintha nem is ő maga lenne a kezdeményező fél. Egyszóval ízléstelenül viselkedik. Akiben van emberi tartás, az szedelőzködik és ráhagyja a fanyalgó félre, esetleg meg is mondja neki, keressen efféle huzavonához valaki mást. A kocka ilyenkor fordul, mert könnyűszerrel fordítható visszajára az egész, de valamire való ember ekkor már nem visszakozik. Az intelligenciahiány, ami ordít a partnerről, elnyeri méltó büntetését: faképnél hagyják.

Talán nem helyes efféle asszociációkat kapcsolni az IMF lebegtetett tárgyalásaihoz, a képzelet mégis szabad és megteszi. Hónapok óta figyeljük annak a félnek a dévánkozását, amelyik kezdeményezője volt a magyar állam újabb hitelfelvételének, mégis ő szerencsétlenkedik és húzza az időt, mintha nem akarná valójában rátukmálni pénzét és feltételeit hazánkra. Mindezt az előjátékot megelőzte egy másik előjáték, mely hazánk lejáratására irányult, s végül a bankszektor iránti bizalomvesztéshez vezetett. Totálisan. Mikor látjuk a „svájci hitelesek” tönkretételét, kilakoltatását, a bankok minden együttérzést és emberi jóérzést nélkülöző hozzáállását, nem lehet nem konstatálni: megrendült bennük az emberek bizalma. Már nem úgy tekintenek rájuk, mint partnerekre, hanem mint profitéhes alakulatokra, melyek direkt behúzták a csőbe a sok szerencsétlen balekot, kedvezőnek feltüntetett hitelkonstrukciókat kínálva, majd ezen a címen rátéve a kezüket az ingatlanpiac jelentős hányadára. Kijátszva másokat, előre megfontolt szándékkal, semmibe véve emberi életeteket, gyakran tragédiába sodorva családok életét.

A kilakoltatás csak egy szó, ám a tönkrement (szándékosan tönkretett) családok egyúttal szét is hullanak. A gyermekek állami gondozásba kerülnek, a bútorok a szabad ég alá, a szülők elvesztik állásukat, vagy a reményt arra, hogy bejelentett lakcím nélkül valaha is kaphassanak. Aki mindezt

kitervelte, elégedetten dől hátra székében: megvalósította, amit akart. A kiszemelt áldozatok védtelenek, az állam nem védhet meg mindenkit személy szerint. Extraprofit megcsinálva, halmozódhat az egekig, hadd legyen mit mutogatni a világnak: ők mennyivel ügyesebbek, mint az áldozatok. A cserbenhagyottak viszont egy közösség tagjai. A közösség pedig nem mehet el érzéketlenül a megalázottak mellett, mert ha egy bűnözői szemléletű társaságnak viselt dolgai fölött szemet hunyunk, legközelebb mi lehetünk az újabb áldozatok. A rafináltságnak különböző szintjei és rétegei vannak. Ezek mindig készen állnak egy újabb játékra, vagy csak előjátékra, mert őket ez szórakoztatja. Élvezik az előnyt, mely jól elbarikádozott székhelyeik mögött szórakoztatja őket. Soha nem érznek együtt senkivel, mert még soha senki nem kényszerítette rá őket.

Egy régi történet jut eszembe erről. Az egyik barátnőmnek gyönyörű fajmacskája volt, a keletiek szent állata, egy templomi macska. Nagy becsben tartották, mindenki csodálta, a házban élt. Tudta magáról, hogy szép, kegyeket gyakorolt azzal, akihez kedves volt. Ugyanannak a háznak az udvarán élt egy dalmata. Neki kívül kellett maradnia, nem léphetett a házba, csak a küszöbről remélhette imádott gazdái közeledtét, pár neki szánt simogatását. A macska folyton éreztette vele fölényét. Direkt az ajtó mellé feküdt az előszobában, hogy csak a szúnyogháló drótfonata választotta el őket egymástól. Hempergett a földön, kéjesen nyújtózkodott, ingerelte a kutyát. Egyfajta vegyi háború is folyhatott közöttük, hiszen testünk önkéntelenül is bocsát ki olyan szaganyagokat, melyek vagy nagyon tetszők a másik félnek, vagy roppantul irritálják. Sejthetjük, hogy ez esetben az utóbbi volt a helyzet. A gyűlölt ősi ellenségek, kutya és macska vívták hangtalan harcukat egymással és a gazdák kegyeiért. Ez évekig így volt, míg egy napon a macska szokása szerint kikéredzett az udvarra. Egyetlen pillanat műve volt, ami történt. Amint nagy fölényesen végigmérve a kutyát, kivonult, a feldühödött állat elkapta és darabokra szaggatta. Ki-ki olyan következtetést von le ebből a történetből, amelyet akar, mi természetesen nem véljük azt, hogy a vadállati ösztönök ennyire elemien törhetnek fel kisemmizett honfitársainkból. Ugyanakkor azt sem, hogy velünk mindent, azaz bármit meg lehet tenni. Egy idő után elszakad a cérna, és ajtót mutatunk.

Az IMF-nek már többen mutattak ajtót. Csupa olyanok, akiket előzőleg behúzott a csőbe, és hosszú ideig úgy tartotta karmai között, mint kondorkeselyű az elragadott bárányt. Akár elengedi áldozatát a magasban, akár nem, a szerencsétlen juh mindenképpen halálra volt ítélve. Vélte ő. Mégis voltak olyanok, akik megkísérelték a menekülést, és lám, sikerült nekik. A titkuk nagyon egyszerű volt: homlokegyenest az ellenkezőjét tették, mint amit az IMF javasolt nekik. Innentől fogva felfelé ívelt pályájuk, a csődhelyzetből kilábalnak, sőt prosperálnak. Ahhoz, hogy tisztán láthassanak, fel kellett venniük a védőszemüveget. Azt az egyszerű tartozékot, amely megment az elvakultságtól. A szemüveg nem kapható boltban. Úgy hívják, józan ész. A túlzott hercehurca, mely megelőzi a banki ügyletet, nem tartalmazhat politikai elemeket. A korábbi korrupt vezetőket könnyűszerrel rá lehetett vezetni arra az ösvényre, mely a finom vagy durva célzásokkal kezdeményezett előjáték folyamán bevitte őket az erdőbe. Akik Moszkvából is így kapták az utasításokat, elvtársi rávezetőket, azok máris kapcsolak: csupán gazdát váltottak, módszert nem. Akinek vaj van a fején, az könnyebben rávehető az itt vázolt módszerekkel, hogy parírozzon. Miért is ne tenné? Nem kerül az neki semmibe.

A hitelek vagy színlelt hitelek leadminisztrálása innen már csak könyvelési trükkök kérdése volt. Vagy legalábbis lehetett, sejtjük. Hogy a forintban kapott ingatlanhitelek hogyan változtak svájci frankká, azt a Kedves Olvasók fantáziájára bízuk. A még gyermekcipőben járó állampolgári ismeretek naivvá, megvezethetővé teszik a jóhiszemű embert. Hogyan is tételezhetné fel komoly intézményekről, hogy egyenesen az ő tönkretételére fogtak össze? Honnan tudhatta volna, hiszen nem verték nagydobra,

hogy nagymúltú bankok elvtársi pénzszivattyúként működtek, s talán még ma is folytatják a nemtelen gyakorlatot. A Gyurcsány-Oszkó-Veres trojka nemrégiben menekített ki jelentős tőkét Bulgáriába, offshore céget alapítva az ex-miniszterelnök apósának hazájában. Talán az a rossz, aki rosszra gondol, de meg kell jegyeznünk, hogy a történelmi vakságot és balekságot nem szabad tovább fokozni. Aki nem akarja meglátni, milyen módszerekkel semmizték ki őt és próbálják lóvá tenni a mai napig kitanult kalmárok, az homokba dughatja a fejét, nem tehetünk ellene semmit. Ám a többinek joga van lerázni magáról a nemszeretemet igát. Máskülönb a magyar gazdaságból soha nem lesz semmi.

Talán épp ez az, amit a sok huzavonával, kelletlen előjátékkal el akarnak érní a látszat-hitelezők. Korábban könnyű dolguk volt, mert még a gazdasági szakemberek sem álltak a helyzet magaslatán. Nem ismerték fel a buktatókat, nem hívták fel a figyelmet, hogyan kerülhetnénk ki őket. Ha viszont hallgattak, akkor cinkosai voltak a kitanult bankároknak. Azoknak, akik most se szeretnék, ha Magyarország mutatná meg a kivezető utat a többi hitelcsapdában vergődő államnak. Rajtunk keresztül próbálnak példát statuálni, hogyan jár az, aki nem hódol be nekik. Éppen ezért annál fontosabb, hogy mi bizonyítsunk magyar virtus tekintetében. Igaz, tudjuk, egész fegyverarzenál sorakozik fel velünk szemben, de a jól felépített piramisjátékkal szemben egyetlen megoldás létezik: ha nem veszünk részt benne. Az EU most még partnerként lép fel, egyre csak velünk szemben, de be kell látnia, hogy maga alatt vágja a fát, mikor saját tagállamaival szemben viselkedik érzéketlenül, a kifosztók oldalára állva. A bankárállamok bukásra állnak, legfeljebb még nem vették észre.

Eger, 2012. április 15.

Az EU ledér oldala

Kis országok tipikus hibája, hogy hajlamosak úgy viselkedni, mint az elkényeztetett házi kedvencek. Önállóan már képtelenek magukról gondoskodni, ezért sürgősen másik „gazdát” keresnek, ha magukra maradnak. Valami hasonló történt Magyarországgal függetlenségének elnyerése után. A pártállami szocializációjú, botcsinálta vezetők bejelentették azonnali csatlakozási igényüket az Európai Unióhoz. Részben érthető, mivel nem voltak elérhető közelségben megfelelő történelmi tapasztalatok, a gazdasági bajok begyűrűztek, ezért keresték a Nagy Testvér közelségét. Ám ez a nagy biztonság nagyjából annyit jelent(ett), mint Polüphemosz barlangjának melege. Az egyszemű óriás, a barbár küklpsz elkezdte egyenként felfalni Odüsszeusz embereit, és úgy tűnt, nincs menekvés.

A furfangos görög nem véletlenül örvendett akkora hírnévnek, hogy ne talált volna megoldást erre a fogas kérdésre is. Az óriást leitatta, megvakította, majd embereivel az óriás juhainak hasába kapaszkodva elhagyta a rémséges emlékü barlangot. Mindezt csak azért mondjuk el, hogy emlékeztessünk, nincs az a kutyaszorító, amelyből ne lenne kiút. A kicsinyhitű elbújik és fél, a valódi rátermett vezető azonban bátorítja népét és kivezeti szorult helyzetéből.

Visszatérve első EU-s kérelmünkhöz, kemény elutasításban részesültünk. Naivak voltunk, nem vettük észre, vagy nem akartuk észrevenni, hogy a „ledér hölgy” csak kelletti magát. Mint egy falat kenyér, úgy kellett neki a hirtelen ölébe hullott, új piacok a Szovjetunió széthullásával, ám saját részére kedvezőbb feltételeket akart kialakítani. Az azonnali csatlakozás némi életszínvonalbeli visszaesést eredményezett volna egy ideig a gazdag államokban, ami egy szegényebb országbeli polgár szemével nagyjából ennyit tett volna: havi 600 konzerv helyett csak 450-et tudott volna megvenni a fogyasztói

társadalom által elpuhított háziasszony. A különbséget feltehetőleg úgyis a kukába kerül, mert a bőség zavarában nem tudja felmérni a saját valós szükségleteit. Afrikából nézve ez elérhetetlen magasság, és mai ismereteink birtokában elmondhatjuk, nem feltétlenül az afrikai őslakosok hibája, amiért nyersanyagokban gazdag és stratégiaileg oly fontos hazájuk annyira elszegényedett. Mert soha nem is engedték fejlődni az ellenérdekeltek. A párhuzamot ki-ki vonja meg tetszése szerint...

A folytatás nagyjából úgy folyt, akár egy utcasarki „üzlet”. Mi kitartóan kopogtattunk, az erős várfalak mögé húzódó „hölgy” újabb és újabb feltételeket szabott. Előbb a NATO-ba kellett belépnünk, csak aztán jöhetett a „belső vár”, melynek igazi arcát most ismerjük meg igazán, az ellenünk intézett nemtelen támadások közepette. Gúnyrajzok sora jelent meg az újonnan csatlakozni kívánókról, térden állva könyörgő koldusokként ábrázolva Magyarországot és a „keleti blokkot”. Már akkor fordítanunk kellett volna a helyzeten, mert nincs az a remélt jólét, amelynek kedvéért szabad lenne megalázkodnunk bárki előtt. Aztán kiderült, hogy az illető szép ledér intim kapcsolatokat ápol a nálunk levitézlett elvtársi kuncaftokkal. Ennek valódi mibenléte csak most mutatkozik meg igazán, amikor kettős mércét alkalmazva rúgnak hol itt, hol ott belénk. Gyurcsány szemkilövető ukázai nem számítottak, és az ellopott ezermilliárdok se számítanak, mert ami összenőtt, az összetartozik. Ha az USA-ban találnak nagy, éhes zsebeket, amelyek betömésre várnak, akkor ott szövetkeznek hazánk ellen, ha az EU-ban, akkor ott, de régi, bevált partnerek várják őket keleten is, csak akkor zárulnak be a kapuk, ha mi kopogtatunk.

Ne feledjük, hogyan kiáltott fel az akkori amerikai külügyminiszter, Madeline Albright („Halleluja!”), amikor NATO-ba lépésünk mindkét részről megpecsételődött. Ugyan miért? Mert egészen addig izgulniuk kellett, nehogy meggondoljuk magunkat. Mi, egy stratégiaileg igen fontos hely őslakosai, akik mégis csak dönthettünk, ha máshogy nem, formálisan, a saját sorsunkról. A jó diplomaták, jó stratégiák megtesztelik az ellenkező válaszra adott reakciókat is, mielőtt feletteseiknek továbbítanák az eredményt. Nálunk csak az egyértelmű igen volt az, amelynek – látszólag – nem volt alternatívája. Csak részben mentség az érv, hogy védelmet kerestünk az oroszok esetleges bosszújától, újra bekebelezési szándékától. A katonai szövetség akkora terheket rótt ránk, amiket az adott gazdasági helyzetben igen nehéz volt elviselni. Majdhogynem lehetetlen. Irgalom nem volt, az erre kialakított összegeket le kellett gombolni, egy esetleges későbbi védelem reményében. De ez már történelem, ahogyan a folytatás is az.

A „várhölgy” aztán hosszas alkudozásokat folytatott a tarifáról, a frigy feltételeiről, míg nagy kegyesen magához engedett bennünket. Hűvös leereszkedéssel, ahogyan egy tetves jöttmentet fogadnak, s talán nem is hisznek későbbi kikupálódásában, csak kell nekik a terület, melynek valós értékéről fogalma sincs a szerencsétlennek. Kellott a tízmilliós piac, melynek felemelkedése szóba se jöhetett. Egyedüli szempont a megszerezhető profit volt, márpedig senki ne mondja, hogy ennyi ember mindennapi kenyeréből, olcsó munkaerejéből, energiafogyasztásából és lenyúlható ingatlanpiacából, megtakarításaiból ne lehetne busás hasznot húzni!

Most, hogy lelepleződtek az elvtársi mutyik, a szép ledér megsértődött. Kiderült, hogy ő kezdettől csak a már bevált, régi partnerekkel... hogy is lehet ezt irodalmi nyelven kifejezni...?! Meg akar büntetni bennünket, de speciális módon. Azt elvárja, hogy a lesajnált lovag befizessen rá, mintha megkapta volna a szolgáltatásait, de neki továbbra is csak a magyargyűlölő „magyarok” kellene. Számunkra pedig elérkezett a pillanat, amikor fel kell tennünk végre a kérdést: és mi van akkor, ha tovább nem fizetünk? Nem fizetünk olyasmért, amit soha nem kaptunk meg, és a dolgok állása

szerint nem is fogunk megkapni soha. A sóvár lovagoknak ennyit kell felfogniuk: pénzért nem lehet szerelmet vásárolni. Ha nem szeretnek bennünket, nem kell esengeni a számunkra már nem is olyan vonzó kéjhölgy kegyeiért. Szövetségre csakis olyanokkal szabad lépni, akik történelmünk során már bizonyítottak. Lengyelország egyértelműen kifejezte szolidaritását hazánkkal. Litvánia is. Az EU parlamenti vita során másik régi szövetségesünk, szimpatizánsaink, az olasz nép képviselői is mellettünk hadakoztak, bár ez alig talált említésre a honi sajtóban. Itáliában ezredévekben mérhető a demokrácia ismerete. Nekik nem szükséges elmagyarázni a fogalmát, ellentétben a magukat európaernek gondoló, ordító EU-képviselőkkel. Róluk egyértelműen kiderült, hogy csupán rögeszmékben, prekonceptiókban és maradi előítéletekben képesek gondolkodni. Egy kicsiny, renegát csoport véleményét többre tartják, mint a demokratikus választások révén valódi népképviselőt adó vezetőinkét. Feljelentőkre, azok hazugságaira hivatkoznak, mint etalonra, „megbízható forrásra” információikhoz, azaz dezinformációik garmadájához.

Válaszunk egyértelmű. A finnyás női személy kellesse eztán magát másnak. Az alku könnyűszerrel visszajára fordítható, de ezúttal nem képzelt értékek mentén. Aki eddig megjátszotta magát, az hamar lelepleződik. Ha vesztesre áll, nem fog könnyen lemondani megszerzett pozíciójáról. Mikor a piacon hátat fordítunk a szemtelen árat követelő árusnak, azonnal utánunk kiabál, és enged az árból. Ha már európai részről ennyire vulgárisá vált az alkudozás, ezt a rég bevált taktikát mi is bevethetjük. Legfeljebb lemondunk egy előnytelen üzletről. Abban biztosak lehetünk, hogy nem mi leszünk a nagyobb vesztes. Mi ismét csak láncainkat veszíthetjük... Aztán már csak egy nyitott kérdés marad: az EU-képviselők harcias része is úgy képviseli a saját népét, mint a honi denúnciansok bennünket?

Eger, 2012. február 12.

Gondolatok a könyvhétről

Minden év legnagyobb ünnepe lehetne, mint egykor is, kulturális életünkben. Nem is értjük, miért nincsen ez így, és már elég régóta. Néha elhangzanak frázisok, ígéretetek, de a sátrak felszedése és az egyre kisebb forgalom után ezek valahogyan mindig elszállnak valahová, egy, a számunkra ismeretlen térségbe, melyet nevezhetünk talán nihilnek is. Az okait gondolják végig azok, akiket az adófizetők azért tartanak el forintjaikból és fillérjeikből, hogy ennek ellenkezőjéről gondoskodjanak, elvégre az ő kezükben a lehetőség viselt dolgaik megváltoztatására.

Tudjuk természetesen jól, hogy az ún. éllovasok, az élcsapat vagy régi nevükön avantgárd szűk elit továbbra is tartja magát, s hogy köreiket senki nem zavarhatja a körön kívülről. Kiválasztódásuk vagy kinevezésük erre a posztra valami rejtélyes homályba burkolózik és a köznép számára közel sem látható vagy kitapintható. Számoljanak el róla ők és az irodalompolitikai felmenők, miért hagyták, hogy így legyen, nekünk marad a kietlen valóság. A nem változó, mégis megváltoztatandó.

Jó forgalma csak annak van, akinek jó a PR-ja. Ehhez kapcsolati tőke szükségeltetik, meg hogy ne akadjunk keresztbe senkivel, aki ellenérdekelt érvényesülésünkben. Ha mindennek eleget tettünk, máris önként fosztottuk meg magunkat művészi szabadságunktól, ami enyhén szólva ízléstelen aktus. A hét szabad művészet egyikének, bármelyikének gyakorlója nem viselhet szabad akaratából láncot. Efölött, ugye, nincsen vita?

Némi büszkeséggel tölti el az embert, ha dedikálásra kérik fel és művei számára helyet biztosítanak az ünnepi sátorban. Mielőtt azonban oda indulunk, végig kell gondolni, kiknek hányféle érzékenysége állhat népszerűségünk útjában. Ki kivel veszett össze már évekkal ezelőtt vagy frissiben valami chioggiai sült tökön. Ki kivel nem beszél, ki kinek nem köszön. Bizony, bizony, ma már ez a főbenjáró műveletlenség is megeshet, intellektüelek köreiben is, az átkosbeli utóregések hatására. Kit ki mellé szabad ültetni. Ha x-et meghívják, y nem fog eljönni, s éppen a fentiek miatt. És még az a nagyon snassz dolog is, hogy a kiérdemelt és kiosztott dicséretetek miatt mások vérig fognak sértődni. Sajnos nem terjedt el Kocsis Zoltán felfogása, miszerint a világ elég nagy, hogy többen is elférjünk, érvényesüljünk benne. A varázsige, mely megtörhetné ezt az irodalmi átkot, nem tud hatni arra a rejtekajtóra, mely az egymástól elzárkózó szíveket megnyitná. Lesüllyedt korban élünk, ezért a nemtelen mentalitás. Holott személyes sikereink együttesen emelhetnék annak a közösségnek a renoméját, külhoni megbecsültségét is, amelyhez tartozunk. Előítéletek, prekoncepciók, korábban meggondolatlanul kimondott szavak, igazságtalan kritikák szövevénye gabalyodik láthatatlanul a lábunkba, ezért olyan nehéz az első lépés. Pedig aki már valaha is túl tudott lépni a saját maga által állított akadályokon, az tudja jól, hogy a második lépés automatikusan követi az elsőt.

Igen csekély publicitást kapott egy kulturális rendezvény Egerben. Egy moszkvai orosz költő látogatott ide, hogy verseinek magyar kiadása közkinccsé válhasson. Leonyid Volodarszkijt és feleségét, Olga Volodarszkaját már csak azért is meg kellene becsülnünk, mert a korábban szinte természetesnek számító „birodalmi megközelítést” meghazudtolva, különleges érzékenységgel tanulmányozzák és népszerűsítik a magyar kultúrát. A nándorfehérvári csatát világtörténelmi jelentőségűnek tartják, Hunyadi Jánost nagy hadvezérnek, kora Magyarországot nagyhatalomnak. Gyűjtést rendeznek egy harang készítésére Moszkvában, melynek megszólaltatásával minden délben megemlékeznének a magyarság hősiességéről. Az ügy a moszkvai pátriárka halálával elakad. Támogatják a Don-kanyarban elesett magyar katonák emlékére állítandó emlékmű ügyét, miközben a helyiek inkább felrobbantanák a magyar pénzből már elkészült műemléket. Ötvenhatról az értő és szabadságszerető művész érzékenységgel szólnak. Elvetik az agresszorok elveit, együttérzéssel szólnak Trianonról, hazánk feldarabolásáról. És általában mindent tudnak történelmünkről. Először járnak Egerben, de tudják, milyen felirat áll Gárdonyi sírján, mielőtt látták volna. Számmisztikai alapon fűzi fel a költő Magyarország tragikus eseményeit. Poémával, történelmi versfüzérrel tiszteleg előttük, melyeket látomások vagy álmok formájában jelenít meg. Mindez szinte hallatlanba megy helyi szinten. Nincs jelen a sajtó, nem készítenek interjút, dedikálni alig kell, a háttérben pedig csak mi magunk érzékeljük, ki kivel való korábbi konfliktusai miatt nem jön el vagy fordul vissza a rendezvényről. Szégyenletes, ugye? Tiszteleg ne essék szólván, mielőtt hozzánk látogattak volna, fogadta őket Szőcs Géza kulturális államtitkár és Lezsák Sándor, az országgyűlés alelnöke. A műfordító feleség meghívást kapott egy nyári műfordító kurzusra. Eger hallgat. Nem látjuk és nem halljuk a folytatást.

Az előadás orosz és magyar nyelven folyik. Még a fiatalabbak számára is egyértelművé válik, hogy a művészetnek van egy nemzetek fölötti nyelve, mely művelői számára tolmácsolás nélkül is érthető. Az idősebb generáció számára felelevenednek korábbi nemszeretemen penzumai, és eredetiben tudjuk idézni az orosz klasszikusokat. Már a jobb memóriájúak. Ami viszont egyértelmű megszólítás a jelenlevők számára: a művészet és a művészek azok, akik fölébe tudnak kerekedni, s talán a nem túl távoli jövőben helyrehozni mindazt, amit a politika és a politikusok elrontottak. Megtörtént egy kézfogás, egy gesztus, mely viszonzásra vár. A művészet senyvedése és az elsorvasztására történő törekvések viszont azonosak. Mondhatjuk, nemzetközi, holott minden nemzetnek rendelkeznie kell azzal a képességgel, hogy ellentmondjon a destruktív szándékoknak és negatív tendenciáknak.

Nevesítsünk párat: az alkotók ma már nem kapnak honoráriumot munkáikért. Nem működnek a korábban jól bejáratott háttérszervezetek, melyeknek ma is kutya kötelessége volna menedzselni és kellő publicitást szerezni a kulturális eseményeknek, különleges alkotóknak. Értsd: nemcsak a már jól ismert, futtatott és levakarhatatlan beltenyészetnek. Moszkvában, Budapesten, Egerben egyaránt. A városok nem hívnak meg és nem támogatnak művészeket, hogy helyben lakjanak és a körülöttük formálódó és kisugárzó körök emeljék a város értékét, megbecsültségét. Bár a művészet műveléséhez is legalább annyi energiára van szükség, mint a földműveléshez, nem keresünk annyit, hogy legalább évente egyszer alaposan bevásárolhassunk a könyvsátrak kínálatából. Mindez a korszak szégyene. A „nincs rá pénz” flegma legyintésére már nem is reagálunk, olyan hazug, annyi ostobaságra szórnak el milliőkat, akár milliárdokat. A sikeres PR-hoz pedig elsősorban jó szándék szükséges és a megfelelő emberek ismerete, akik előmozdíthatnák mindazt, ami egyelőre egyáltalán nem akar előmozdulni. Annyi kommunikációs szakembert képeztek ki az elmúlt évtizedekben. Nem kellene őket esetleg foglalkoztatni? Nem kamu állásokban, látszatevékenységek mögé bújva, hanem valódi rendeltetésük szerint. Csak hogy mások számára is világossá váljon: Magyarország még mindig kulturális nagyhatalom.

Eger, 2012. június 11.

Háttérmunkák

Nem mindig lehet tisztán látni politikai ügyekben, különösen, ha az erre szakosodott személyzet tesz is róla, hogy így legyen. Néha a saját illúzióink is gátolnak benne, mert jobb abban a tudatban élni, hogy legutóbb jól választottunk. Nem mindenkit gyötörnek kétségek, mert legelső a fontossági sorrendben a megélhetés. A zavarosban halászók épp ezzel élnek vissza. Tudják, hogy ami nekik létfontosságú, az másoknak sokadik helyre szorul. Nem lustaságból, nem léhaságból, hanem mert becsületes ember előbb a családjáról gondoskodik, társadalmi életre, társadalmi funkciójára csak eztán jut figyelme.

Bezzeg a parazita! Ő először gondosan felméri és becélozza, kinek a hátán juthat a legmagasabbra, kitől kaphat stallumot, gondtalan megélhetést, jobban mondva hosszú távú élőködési lehetőséget. Ha erről gondoskodott, máris nekiláthat terve részletes kidolgozásának, melyben a legutolsó szempont az „élni hagyni” szerény félmondata. Ha kihalnak alóla akár egész nemzedékek, utóbb rámászik valaki másnak a nyakára, és folytatja onnan, ahol abbahagyta. Mi gondja neki a kicsináltakkal, a megszégyenítettekkel, a nyomorba süllyesztettekkel?! Tárgyként, haszonállatként, lecserélhető vacakként kezeli őket. A kedves szavak, hangzatos ígérek csupán a beetetés idejére érvényesek. Tovább emlékezni rájuk naiv dolog. Akit pedig besorol a naivak közé, az életfogytig elnyeri a hülye címet. Legfeljebb hasznos hülyének tartja, s használja, míg erre lehetősége van.

Már a harmadik évtizedet fogyasztjuk az ún. rendszerváltás óta, mégsem hagyják, hogy végre tisztán láthassunk a politikai élet egymásnak feszülő két ága, árnyékhadserege vagy háttérmunkásai ügyében. Állítólag komoly érdekek sérülnének felfedésükkel, de egyre inkább úgy érezzük, hogy nem ez a dolgok lényege. Mint minden, a paraziták által kiszemelt célországban, hazánkban is egyfajta modern rabszolgatartó társadalom felépítése folyik, mely ellen hol kisebb, hol nagyobb hévvel folyik valami honvédő tevékenység. Ám a rég kiskorúsított társadalmak jellegzetességeiképpen mindkét fél

leplezi előlünk valódi akcióit. Részben személyes önvédelemből, másrészt a leplezendő csoportérdek lefedése érdekében.

Hirtelen egy olyan társadalmi miliőben találjuk magunkat, mikor erre ráébredünk, amelytől jobb lenne minél távolabb lenni. Ennek oka egyszerű: ki szeretné a hátralevő életét egy csatatérré változott helyszínen tölteni? Legfeljebb a megrögzött katonák és markotányosok, akik számára ez mindig is vonzó volt, elvégre ezért választottak ilyen foglalkozást. Ám egy egész ország nem cserélhet hazát, csak mert mások nem akarják élni hagyni!

Mikor hirtelenjében már sokadik ítéletről hallunk, mely felháborítja a közvéleményt, el kell gondolkodnunk, vajon a hamarosan nyugállományba küldendő bírák egy része nem ugyanazt a háttérhatalmat szolgálja-e, mely már eddig is konspirált a hazai érdekekkel szemben, mindig konzekvensen szembe menetelve hazánk érdekeivel? Nem azért kapaszkodnak annyira a székükbe, hogy tartóikkal összefogva ne hagyják megdönteni rég megszerzett hatalmukat, egyúttal minden erejükkel megakadályozva, hogy mások is hasonló hatalmi pozícióba jussanak? Az okok itt is kézenfekvőek: a háttérhatalmat működtető gépezet jóval jelentősebb juttatásokhoz segítheti őket, mint amit a rendes (mellesleg az sem jelentéktelen) alapfizetésük. Ha ezt végiggondoltuk, máris megkaptuk a választ, miért próbál akkora hévvel beleavatkozni az EU-s „gittegylet” a hazai belügyekbe olyan elszántsággal. Köznapi kifejezéssel élve: indiszkrécióval és inkompetenciával. Vajon miféle érdekeket kell védelmezniük? Nyilván nem kis ügyekről van szó, hanem a legnagyobb lenyúlásokról. Ezekben érdekelt lehet a haveri kör.

A legdurvább eset Marian Cozma gyilkosainak túlságosan enyhe másodfokú ítélete volt. Ha ez változatlan marad, az eddig is csoportosan garázdálkodók vérszemet kaphatnak. Röhöghetnek a markukba, mondván, hogy semmi nem változott, ők védettek az ártatlanul megtámadottakkal szemben. Megtehetik, hiszen minden hasonló esetben beindul az emberjoginak mondott liberális gépezet, mely nem annyira a valós esetekre és azok indítékaira koncentrál, hanem sémákban, klisékben gondolkodva képes lesöpörni az asztalról a valódi ügyeket és azok szándékolt, ámde gondosan titkolt okait: a magyarság még súlyosabb megalázását és egyre mélyebb nyomorba süllyesztési szándékát. Miközben rasszizmusra hivatkoznak, primitív hangoskodásukkal elfedik a valódi rasszizmust, mely leginkább őket magukat jellemzi: a magyarellenességet.

A kétféle háttérszervezet összecsapása vehető ki egyre markánsabban a földtulajdon kiélesedő harcaiban. Zsebszerződések, hatalmas lenyúlások, fedett akciók, melyekről legfeljebb közvetve értesülhet a nagyrédemű. Mindkét oldal elkötelezettjei szentül hiszik, mások ingadoznak hitükben, hogy itt valóban a mi érdekeinket képviselik, nem pedig a nemzetközi nagycápákét. Mindezt úgy, hogy a rendszerváltás óta a főként jogászok uralta társadalomban mégse bontakozik ki egy valódi jogállam, vagy legalább annak sziluettje. Nehéz szívvel mondjuk ki ezeket a szavakat, de mégis kell, mert enélkül nincs társadalmi megújulás. Az igazság elfedése, még ha államrezonra hivatkozva is, a tények meghamisítását eredményezi. Az újabb hazugságözönt, mely egyenlőségjelet tesz a múlt és a jelenleg épülő (vagy rombolódó?) rendszer közé.

A rabszolgatartásra irányuló szándékok világosan kivehetők több szinten is. A volt téveszelnökökből, politikai vezetőkből nagybirtokossá avanszált alakok, továbbá a külföldről hasonló státuszban beszivárgó kétes egzisztenciák hitvány hozzáállása a földműves társadalomhoz: világos beszéd. Csak a süket nem hallja az egyre hangosabb vezényszavakat és az éhbérért dolgoztatottak sóhajait. A városi betongettőkba bekényszerítettek életképtelensége magából lakáskörülményeikből és a manipulált

energiaárákból fakad. Nincs, vagy nagyon nehéz a menekülés ebből az életformából. Markukban tartják foglyaikat a rabtartók, mert már a sufnis kisparcellák se kecsegtetnek jövedelemkiegészítéssel, hiszen a gátlástalanul garázdálkodókat senki nem tartja kordában. Egyetlen precedens értékű ítéletről se hallottunk még, annál többet a rasszista vádaskodásból, rágalomból. Igaz, maguk az agresszorok is ki vannak szolgáltatva saját rabszolgatartóiknak. A csicskáztatás nekik bevett életforma, sőt már külföldön is terjed, ahová saját népüket kicsalva fogva tartják és kihasználják őket. Érdekes módon mégse erről szólnak az emberjogi sirámok, hanem „szegény elüldözöttek” (főként bűncselekmények miatt szökésben levő delikvensek) honi nyomoráról és a hazug módon terjesztett magyar fasizmusról. Holott az a fasiszta, aki más népek földterületeit, javait, természeti kincseit elrabolva menekülésre kényszeríti őket. Az etnikai összetételt erőszakosan megváltoztató, ennek érdekében minden aljas módszert bevető emberszabású.

És van persze az a modern rabszolgaság, melyet Európában a két nagyhatalom, Németország és Franciaország korábbi párharca (ma szövetsége) működtet. Formája leginkább egy piramisjátékra emlékeztet. Szerinte a nagyvilágban az USA hódító háborúi, de mint tudjuk, ezekről nem illik beszélni jólnevelt (csaholva apportírozó) újságírónak, különben kiközösítik. A háttérben meghúzódó árnyékalakok csak néha sejlenek fel valamelyik ügy, botrány felvillanó vakufényében. Aztán megint a csend és sötétség. Pedig a párharcnak el kell dőlnie. Az örökös megszorításokkal gúzsba kötött emberiség nem bírja már tovább. Ezt legalább a mi rabtartóinknak illene észrevenniük.

Eger, 2012. május 8.

Valóban ilyenek akarunk lenni?

Életünk során gyakran élünk meg válságkorszakokat. Helyzete válogatja, melyiket hogyan vészeli át. Embere válogatja, enged-e a rá nehezedő nyomásnak, vagy kivágja magát a kutyaszorítóból. Van úgy, hogy a körülmények tűnnek uralkodni fölöttünk, csak mert hagyjuk, hogy bizonyos dolgokat megtegyenek velünk. Ám becsületes ember életében mindig van egy limit, amit senki nem léphet át. Onnantól kezdve beindul egy ellenreakció, melyet csakis a homo moralis szemlélete határozhat meg. A leigázott ego visszavág. Nem tűr több erőszakot, hátrányos megkülönböztetést. A túlzásokba esett másik félnek meg kell hátrálnia. Vagy pedig kenyértörésre viszik a dolgot.

Mi már többször is feladtuk volna azokat a tárgyalásnak nevezett kelleetlen sorozatokat, amelyeket az eurokraták folytatnak velünk. Jobban mondván fölényeskedve meg-megszakítanak és úgy tesznek, mintha az erkölcsi fölény az ő oldalukon lenne. Mi pedig tudjuk jól, hogy aki csak erópolitikával boldogul, az sehogyan sem boldogul. Hasonlóan a párkapcsolati problémákhoz, melyek – normális esetben – szintén kizárják az erőszakot.

Természetesen tudjuk jól, hogy a diplomácia világa egészen más. Nemcsak azért, mert azt kasztok uralják, másokat kirekesztő embercsoportok, hanem mert köreikben más rend uralkodik, más morál, mely lehetővé teszi a kettős mércét és a kétarcú nyilatkozatokat. Aki boldogulni akar, az tárgyal velük, érdekeit gyakran alárendeli az államrezonnak, ha nem akarja, hogy beinduljon a megsemmisítő gépezet. Mert az is van. Mosolyogjanak ránk bármilyen kendőzött vonásokkal, van.

A magyar kormány jelenlegi tárgyalásai Brüsszelben ennek jegyében is folynak. Már hónapok óta folyik egy állóháború, melyről tudomást nem venni balgaság lenne. Az EU vastag pénzen

kitenyésztett diplomatái, „szakemberei” egyebet se akarnak, mint letörni Orbán Viktor szarvát. A csúnya helyzet az amerikai külügyminiszter európai látogatása óta áll fenn. Bár hazánkban is tisztességesen fogadták, mégis egyre sértett hangnemet üt meg Magyarországgal kapcsolatban. Mintha harmadik világbeli vadakról szólna, akiknek léte és boldogulása csakis rajta és körein múlna. Hogy az európai „szakértő csapat” miért hódolt be neki és cselekszik rendre a saját közössége érdekei ellen, az egy külön elemzést érdemelne, számunkra leglényegesebb az adott helyzet, melyből igyekszünk kitörni. Mivel kormányunk elkötelezett a nagyközösséghez tartozás mellett, lépései ennek és az adott diplomáciai etikai kódexnek a jegyében várhatók.

Hogy mi süll ki belőle, az még mindig kétesélyes. Példát statuálni, így az erőszakszervezet. Csak abban engedni, ami a magyar érdekek nagyobb sérülése nélkül megtehető, így a másik. S ha egyik fél se enged? Akkor ki kell mondani a boldogító nemet. Vagy az egyiknek, vagy a másiknak, vagy mind a kettőnek. Hogy a kettős mérce miért alakult úgy, ahogy a spanyolok esetében, bennünket diszkriminálva, az annak a gőgnek és hatalmi arroganciának a jegyében történt, mely lenézi és lekezeli az úgymond keletről érkezetteket. A mai napig nem vették tudomásul, hogy Magyarország Európának nem keleti tájain fekszik, hanem épp a közepén. A vasfüggöny mintha még mindig nem hullott volna le Brüsszelben.

Természetesen nem akarunk azzal az elcsépelet érvvel előhozakodni, hogy ők máig gatyátlanul járnának, ha a mi őseink az alsónemű divatját be nem hozzák a velünk fölényeskedő nyugatra. A most feloldhatatlannak tűnő ellentétek alapja az, hogy a legfelsőbb bürokratikus szervezet önmagát afféle klubnak tekinti, ahol a szabályokat ő, csakis ő szabhatja meg, míg az újonnan jöttek máig szeretnének hinni abban, hogy egy magasabban, azaz jól szervezett közösségbe léptek be, nem pedig Karinthyval szólva „halkan... valamibe”. A mi szemünkben egyre inkább egy gittegyülethez hasonlít a felső grémium, melynek tagjai gyakran azért nem tudnak értelmesen megszólalni, mert Molnár Ferenc halhatatlan soraira utalva „tele van a pofájuk gittel”... Szóval ettől nem tudják kimondani azt, amit rég be kellett volna látniuk és ki kellett volna mondaniuk.

Természetesen nem ilyen kajánul várjuk a tárgyalások eredményeit. Elég nehéz olyasmiben hinni, hogy az egyre gőgösebbé váló partnerek egy jottányit is engedjenek az általuk kialakított egyleti szabályzatból. Abban még kevésbé, hogy a tőlünk is bekasszírozott pénzekből akár csak annyit is vissza akarjanak adni, amennyit feltétlenül muszáj. Máshová szánták. Követendő példaként lebegtetik az orrunk előtt Romániát, mint jobb belátásra tért új partnert. Eszük ágában sincs méltányolni a destruktív Gyurcsány-éra után elért gazdasági eredményeket. De nem azért, mert olyan buták. Nem akarják, hogy Magyarország valaha is kilábaljon az áldatlan gazdasági helyzetből. Nekünk csakis a rabszolgasorsot szánták. A kilátástalanságot. Az elvándorlást.

Tudjuk, látjuk, értjük. És mégse engedhetünk. Nem tűrhetjük, hogy a nemzetet képviselő miniszterelnököt megalázzák, térdre kényszerítsék. A formálisan sokat dicsért, ám másrészt rettegett magyar szabadságszeretetet nem hagyja. A kormány engedményei nemigen lesznek elegendők ahhoz, hogy a brüsszeli mosolyszünet kedélyes hangulatra váltsón. Ám nem a tények és számadatok miatt. Azt figyelmen kívül hagyták a szocialista kormányzás idején. Csakis a prekoncepciók miatt. Ezek pedig szívósak, mint az ostoba nők, akiket Márai az oroszokhoz hasonlított tárgyalási modorukban. Kemény alkukat folytatnak, ha meg akarnak kapni egy bundát vagy egy ékszert, így halhatatlan kassai írónk.

Mi egyelőre kívülállókként vagyunk kénytelenek túrni, amit velünk szemben naponta meg mernek lépni. Azt azonban nem garantálhatjuk, hogy ezt bármeddig folytathatják. A fennen hirdetett

demokrácia mára elkoptatott szlogenné vált. A leigázottak lassan szemétre hajítják, mert számukra csakis erőszakot jelent, meg újabb erőszakot. Szép, csinos papirosba csomagolva. Hogy eladható legyen. S mi valóban egy keleti bazárban akarjuk érezni magunkat? Erőszakosan tolakodó árusok között, hallgatva elcsépeelt szövegeiket, melyekben ők se hisznek rég, mi se fogadjuk el őket, csak adva vannak, mint az angol társalgás frázisszerű fordulatai?

Nem hiszük, hogy a diplomácia, mely eredetileg a politika művészetének csúcsait jelentette, mára ilyen analfabéta szintre süllyedt volna. Erőszakosan tolakodva, semmit nem tudva saját hagyományairól, figyelmen kívül hagyva mások érdekeit és szempontjait. Rugalmatlanul, azaz önnön alapelvei lesajnálásával. Meghasonulva mindazzal, amit mégis, formálisan hirdet. Fel kell tennünk magunknak a kérdést: valóban ilyenek akarunk lenni? Mások famulusai, önállótlan segédjei, idegen érdekek kiszolgálói, melyek rendre ellenünk hatnak? Természetesen nem kérdéses, mit fogunk erre felelni. A függetlenség olykor fárasztó, sok küzdelemmel jár, de lehet-e nélküle továbbra is minden szépet, jót, demokráciát hazudni, egyáltalán hazugságban élni?

Eger, 2012. április 24.

A Manifesto to Humanity

Nations of Europe, America and the Rest of the World!

Please do not unite against us any more!

As one of the intellectuals of my country and a Canadian citizen, I wish to express the indignation shared by the majority of Hungarian people at the phenomenon that an organised campaign aims to destroy a nation, just because you can. I want you to listen to the other party, as you seem to ignore whatever we might say. I am quite sure that you are fooled by media tricks and misinterpreted news. That is why you are turned against us, not because my nation is corrupt or bad or you are malicious. Everything you think about us, Hungarians, is so negative because only a small group of people has the chance to speak to you through any press, while the rest is oppressed and passed over in silence. You are free to share their views, but first listen to us as well, so that you can have an impartial opinion. I write in English as I do not want my words to be passed to you in a form of some false translation.

Whatever published news full of blackmails say, try to understand that the present Hungarian government was elected and has been supported by two thirds of the country. If you respect your own principles and laws, you will understand that it means democracy. In any country, not just yours. We do not want to interfere in your affairs, so try to return this noble act and mind your own business. This is not a simple invitation, but a demand. A demand you cannot simply ignore. We want you to give up on hypocrisy based on false values and views, then to imagine you were one of us. A lot of speeches have been held how much you appreciated Hungarian people who were brave enough to face Soviet tanks and die for their country in 1956. However, when my nation cried for help, you were coward enough to hide and not to tell it anyone. You were blind, the way you are now, when you ignore the fact that Hungary is struggling for freedom and independence at this very moment as well. Instead of tanks now we have to face banks. Right now they are the ones who represent violence, selfishness and dictatorship – against all the misery of people caused by them.

One of my former colleagues at Radio Free Europe told me that the so-called debt trap was invented to cause communism fail. Very well, it was a successful action, only the target was missed. You, the civilized West did not destroy communists, but the nations who have been still suffering from them. The parasites survived every political change and every change of regime. They could keep the stolen money and they are called back and supported by you, your cowardly silence, whenever your political goals are common. Now the banks, based on forged documents, claim that the countries hit by poverty, including mine, should pay them all the money that had been stolen by corrupt, post-communist politicians and their allies. None of the Hungarian governments refused to pay debts, neither the present one, even though everyone suspects that majority of data had been falsified and this debt trap had been planned for us ordinary people, instead of the sly survivors.

Usurers of the World! Try to change your business policies as the present ones cannot be maintained. Any kind of slavery is against human rights which you pretend to respect. You try to collect all the wealth of the world just for yourselves and not to leave anything to the rest. It is against every legal system you pretend to support. The sovereignty of every nation should be respected – by you and everybody else.

Nations of the World! Give us a chance to overcome! Do not join the ones who spread lies and blackmails and want you to be our enemies. Do not support political groups which plan to intervene in Hungarian internal affairs. Do not make any more wars. Do not participate in them. Protect your environment while you still can. Do not unite against Hungary! Try not to lose face in the political racketing performed by enemies of Hungary. You can earn friendship and respect if you do. We believe it makes a difference, hoping you do, too.

Kiáltvány az emberiséghez

Európa, Amerika és a világ többi nemzete!

Kérjük, ne fogjanak össze többé ellenünk!

Mint hazám egyik értelmiségije, szeretném kifejezni azt a felháborodást, melyet a magyar nép többsége érez velem együtt azon jelenség miatt, hogy szervezett kampány folyik egy ország tönkretétele érdekében, csak mert Önök ezt megtehetik. Szeretném, ha meghallgatnák a másik felet is, mivel úgy tűnik, hogy Önök eleve figyelmen kívül hagyják mindazt, amit mi mondhatnánk. Biztos vagyok benne, hogy Önöket félrevezetik a sajtó trükkjeivel és félremagyarázott hírekkel. Ezért fordíthatták Önöket ellenünk, nem pedig azért, mert az én népem romlott, rossz, vagy Önök rosszindulatúak volnának. Minden, amit Önök rólunk, magyarokról gondolnak, azért olyan negatív, mert csak egy kis embercsoportnak van esélye, hogy szólhasson Önökhöz a sajtón keresztül, míg a többieket elnyomják és elhallgattatják. Önöknek módjában áll, hogy osszák az ő véleményüket, de előbb hallgassanak meg bennünket is, hogy elfogulatlan véleményt formálhassanak. Azért írok angolul, mivel nem akarom, hogy szavaimat hibás fordításban közvetítsék Önökhöz.

Mondjanak bármit a megjelent hírek és a rágalomok, próbálják megérteni, hogy a jelenlegi magyar kormányt az ország kétharmada választotta és támogatja. Ha Önök tiszteletben tartják a saját elveiket és törvényeiket, akkor megértik, hogy ez demokráciát jelent. Bármely országban, nemcsak az Önökében. Mi nem akarunk beleavatkozni az Önök ügyeibe, ezért kérjük, hogy viszonyozzák ezt a

nemes gesztust, és törődjenek a saját dolgukkal! Ez nem egy egyszerű kérés, hanem követelés. Egy olyan követelés, amelyet nem hagyhatnak szimplán figyelmen kívül. Szeretnénk, ha feladnák a képmutatásukat, mely hamis értékrenden és nézeteken alapszik, majd képzeljék el, hogy Önök is közülünk valók. Számtalan beszéd hangzott már el, milyen nagyra becsülik a magyar népet, mely elég bátor volt ahhoz, hogy szembenézzen a szovjet tankokkal és meghaljon a hazájáért 1956-ban. De mikor az én népem segítségért kiáltott, Önök elég gyávák voltak ahhoz, hogy elrejtőzzenek és ne mondják ezt el senkinek. Önök vakok voltak, ugyanúgy, mint most, amikor semmibe veszik azt a tényt, hogy Magyarország jelen pillanatban is a szabadságáért és függetlenségéért küzd. De most a tankok helyett a bankokkal állunk szemben. Most ők képviselik az erőszakot, önzést és zsarnokságot – mindazzal az emberi nyomorúsággal szemben, melyet ők maguk okoztak.

Az egyik kollégám a Szabad Európa Rádiónál azt mondta nekem, hogy az úgynevezett adósságcsapdát azért találták fel, hogy a kommunizmust megbuktassák vele. Nagyon jó, sikeres akció volt, csupán a célpontot tévesztették el. Önök, a művelt nyugat, nem a kommunizmust tették tönkre, hanem azokat a nemzeteket, amelyek azóta is tőlük szenvednek. A paraziták túléltek minden politikai változást és rendszerváltást. Ők megtarthatták a lopott pénzeket, Önök pedig mindig visszahívják és gyáva csendben támogatják őket, valahányszor a politikai céljaik egybeesnek az Önökével. Most a bankok, hamis iratokra alapozva, arra hivatkoznak, hogy a szegénység sújtotta országoknak, köztük az enyémmek is, meg kellene fizetniük mindazt a pénzt, amit a korrup, posztkommunista politikusok és az ő szövetségeseik elloptak. Egyetlen magyar kormány se utasította el az adósságok megfizetését, a jelenlegi sem, jóllehet mindenki azt gyanítja, hogy az adatok többségét meghamisították, és ezt az adósságcsapdát nem a rafinált túlélők számára tervezték, hanem nekünk.

Világ uzsorásai! Próbáljanak változtatni üzleti politikájukon, mert a jelenlegi nem tartható fenn tovább. A rabszolgaságnak minden formája ellenkezik az emberi jogokkal, melyeket színleg Önök is tiszteletben tartanak. Önök megpróbálják saját részükre megszerezni a világ minden kincsét, a többieknek pedig nem akarnak hagyni semmit. Ez ellentétben áll minden jogrenddel, melyet Önök is támogatnak – színleg. Minden nép szuverenitását tiszteletben kell tartani. Önöknek is, és mindenki másnak.

Világ népei! Adjanak nekünk egy esélyt, hogy magunk győzhessünk! Ne fogjanak össze azokkal, akik hazugságokat és rágalmakat terjesztenek, és azt akarják, hogy Önök a mi ellenségeink legyenek. Ne támogassanak olyan politikai csoportokat, amelyek azt tervezik, hogy beavatkoznak Magyarországnak belügyeibe! Ne háborúzzanak többé! Ne vegyenek részt benne! Védjék a környezetüket, amíg még megtehetik! Ne fogjanak össze Magyarországgal szemben! Ne próbálják leégetni magukat abban a politikai kutyakomédiában, amelyet Magyarország ellenségei folytatnak! Önök a barátságunkat és tiszteletünket nyerhetik el, ha így tesznek. Mi hiszünk abban, hogy óriási a különbség, és reméljük, hogy Önök is ebben hisznek.

2012. január 16-17.

Kiegyezés, de hogyan?

Megtörtént a váltás a köztársasági elnöki székben. Áder János letette esküjét a történelmi zászlók jelenlétében. Kiegyensúlyozott, komoly személyiség lett az ország első számú közjogi méltósága, ám az ellenzék mégse elégedett. Elérték ugyan, hogy Schmitt Pált elmozdíthatták helyéből, de az ún. „A” terv nem sikerült. Jelöltjeik ettől a fúrástól még nem lettek se népszerűbbek, se szalonképesebbek. Ami történt, azt nem felejtik el nekik a népemlékezet. Akár Bokros Lajos népnúzó csomagját, melyet holtáig magán visel eposzi jelzőként, s talán azon túl is. A fúró gépezetre visszazálltak saját vádjai. Gyurcsány Ferencről azóta kiderült, hogy egyik szakdolgozata sincs meg, így be se kerülhetett volna az egyetemre, sőt a főiskolai diplomáját se kaphatta volna meg, mert sógora disszertációját nyúlta le, és egyetlen napot nem tanított szaktanár felügyelete mellett, mint diáktársai. Vádjai bumeráangként kólintották fejbe, és ma már saját szavai szerint „nem keresi tovább a szakdolgozatát”.

Dióhéjban ennyi is lehetne egy szocialista karriertörténet. Mondhatni, tipikus sztori, mert akkoriban így lehetett érvényesülni azoknak, akiket erre alkalmasnak találtak. Jó káderlap, jó pozícióban lévő ajánlók, párttagkönyv, jó adag gátlástalanság. Ezért nem lehetett megállítani a nagy ambícióktól fűtött, egykori KISZ-führert a csúcs felé törekvésében. Isten nem ver bottal, mondja a népnyelv, és ezúttal se tévedett.

Áder János székfoglaló beszédében különös gondolatot vetett fel: kiegyezésre van szükség. Az ország hosszú távú fejlődése szempontjából talán igen, történelmi emlékezetünkben is ilyesmi sejlik fel. A nagy nehezen összehozott 1867-es kiegyezés valóban hozott gazdasági fellendülést, ám a gazdasági szereplők már nem ugyanazok. Nem tudni, hogyan lehet egyezsége, bármiféle egyezsége jutni azokkal, akik gátlástalan sakálökként tették magukévá a közvagyont, és soha semmiféle szolidaritást nem éreztek a kifosztottakkal és megnyomorítottakkal. Nem tudni, hogyan képezhetnek egységes egészet, közös hazát, honfitársi közösséget velünk azok, akik mindig csak az éppen aktuális kényurak, a gyarmatosítók talpát nyalták, míg a tisztességes polgárokat megvetették, ezt lépten-nyomon kifejezték, ebben mit se változtak. Ők azok, akiknek nem lehet megbocsátani, mert soha nem bánták meg tetteiket, képzelt fölányukat pedig máig pökhendin érzékeltetik velünk. Miközben végletesen műveletlenek, bárdolatlanok, és mára valóságos trendet teremtettek a saját bunkóságukból. Éppen ezért nem értjük a mai kiegyezés mibenlétét. Holnaptól hunyjunk szemet afölött, hogy az egész nemzetet meglopták, mindannyiunkat eladósítottak, uzsorakamattal terhelt adósságcsapdába tereltek, de máig egyetlen lehetőséget kínálnak számunkra: az unokák unokái is fizessék ennek az értelmetlen rablásnak a virtuális adósságát. Holott tudja jól mindenki, hogy az adósságnak sokszorosát fizettük már meg, a privatizációnak nevezett rablás során keletkezett bevételeket szőrén-szálán eltüntette az a politikai maffia, melyre nem találunk kellőképpen alantas jelzõt, mely õket pontosan jellemezné.

Mint tudjuk, az 1867-es kiegyezés se volt egy diadalmenet. A negyvennyolcasok elégedetlensége ott ült a nemzet lelkén, és nem mindenki élt jobban tőle. Járványok sújtották a lehetetlen körülmények között élő népet, a szőlőskerteket, a vetéseket, sőt még a föld is megmozdult azok alatt, akik mindig csak a saját hasznukat nézték. Ferenc József megmaradt ferencjósának a nép emlékezetében, mert a szabadságharc brutális leverését soha nem bocsátották meg neki. Igaz, ő se kért bocsánatot ezért a hitványságért. Micsoda történelmi párhuzam! Mindig az viselkedik gőgösen, akinek véletlenül sincs oka lenézni és megvetni másokat. Az akkori zenészkirályt, Liszt Ferencet nem engedték be a Mátyás-templomba saját koronázási miséjére, hallgatóként se. De utóbb azt tanították az új nemzedékeknek,

hogy minden leányálom volt, maga a nép akarta, sőt követelte, hogy legyen már vége a kölcsönös ellenségeskedésnek. Végül ezért a mai változatért is mi leszünk majd felelősek, nemde?

Nem tudunk szemet hunyni afölött, hogy szűkebb pátriánkban, ahol Blaskó Balázs színigazgató megpróbál egy „kis Nemzetit” létrehozni, túllépve elődje ember- és szellemromboló törekvésein, állandó rágalomhadjárattal illetik a levitézettek, az ellenpártiak. Hiába a szép repertoár és az egyenletesen jó teljesítmény, a városvezetés mégse lát a szemétől. Inkább hisznek a huhogóknak, az Interneten álnevek mögé bújó rágalmozóknak, akik visszaélnék a médiumok máig érvényes helyzetével és előítéletességével. Még a saját lapjaink is azokat az ellenőrizetlenül átvett rágalmakat terjesztik, amiket a Gárdonyi Géza Színházból önként eltávozott, de Egerben tovább hatni, ilyen módon hatni akaró ellenpártiak zúdítanak rájuk. A színházat pedig egyre több megvonással sújtják, már-már megfosztják önálló életlehetőségétől. Holott az adósságokat az előző igazgató csinálta, felelőtlen gazdálkodása miatt utódját büntetik. Akár az EU Magyarországot a lelépett szocialista kormányok életellenes politikája és gazdasági pancserkedései miatt. A párhuzam önként kínálkozik. Az Orbán-kormány fizeti meg a fentiekben röviden „lekáderezett” Gyurcsánynak és toldozott-foltozott kabinetjeinek felelőtlenségét. Miközben mi, az adófizetők fizetjük meg mindannak az árát, melyért még ujjal is mutogatnak ránk, t.i. miért választottunk magunknak ilyen politikusokat, akik ugyancsak rászolgáltak volna a Kun Béla-delegációt illetett, szarkasztikus trianoni megjegyzésre: „Hát Önök már ilyen mélyre süllyedtek?” Mi pedig egy Arany János-parafrázissal felelhetünk nekik: „Akarta a fene...” Mármint hogy nem mi akartuk, és nem mi szavaztunk rájuk.

Szóval, ha a köztársasági elnökre hallgatunk, szemet hunyunk a rágalmozók vétkei fölött, úgy teszünk, mintha igazuk lenne, és úgy általában mindent rájuk hagyunk. Szívből reméljük, hogy nem így értette. Merthogy az aljasság igen szívós, és nekünk még azt se bocsátja meg, amit el se követtünk. Általában azt is ránk akarják kenni, amit ők terveztek, vagy már el is követték nagy stikában. Kiegészést, de hogyan? Rendre ellenünk dolgozó városvezetéssel, mely a barokk főteret elrondítaná egy sematikus építménnyel, akár annak idején Budapest több szép utcaképét a jellegtelen épület-torzszülöttekkel, melyek bárhol a világon állhatnának, anélkül, hogy meg lehetne mondani, melyik országban járunk? Mindezt úgy, hogy az utcaburkolatok olyan elhanyagolt állapotban vannak, hogy sokan szenvednek balesetet emiatt, de kártérítést eddig még senkinek nem fizettek, sőt a felelősséget is háriják, hogy ebben az önkormányzatnak valami része lenne. Hogyan lehet ennyi cinizmussal kiegészni? Itthon nem ismerik a pinko fogalmat, de ebből a politikai gyakorlatból itthon is érthető: már nem kommunista, nem vörös, de azért még rózsaszín, mert az eredeti színét nem tudta és nem is akarta levetkőzni teljesen. Átverte a világot, jobboldaliként adva el magát, miközben jobbra rúg és balra igazodik. Kiegészést, de hogyan? A kilopott szemünket vissza nem követelve? Mindig mindent bárgyún megbocsátva, csak mert keresztények vagyunk?

A világot ugyan Isten teremtette, de az emberi civilizációt az emberiség hozta létre, így Wass Albert. Aki visszatérhetett a magyar tantervbe, mégis tovább fasisztázzák azok, akik a nagy székelty, Nyírő Józsefet is lenácizzák. Akik őket és Márai Sándort is indexre tették. Ők maguk nem olvasták műveiket, nekünk pedig megtiltották, hogy olvassuk őket. Akik máig ugyanazt tennék, ha ők lennének döntési helyzetben. Akik máig fanyalogva szidják őket, ám egyetlen sort sem olvasnak tőlük. Kiegészést, de hogyan? Hogyan lehet egyenlő a művelt a műveletlennel, a földhözragadtak szellemtelen világával? Talán utóbb majd kapunk rá választ. De nem olyat szeretnénk, ami egy újabb Trianonhoz vezet.

Eger, 2012. május 22.

Különböző szempontok

Mint tudjuk, a világ attól kerek, hogy egymásnak ellentmondó nézetek és ideológiák is megférnek benne. Más-más aspektusokból látjuk a dolgokat, ki havas, tiszta csúcsokról, ki a béka feneké alól. Az objektív megítélés is ennek függvénye. Akit elvakít a gyűlölet, az csak az utóbbi nézőpontot teszi magáévá, és ezzel fertőzi a környezetét is.

Vannak, akik egyensúlyra, harmóniára törekcszenek, másokat a felfordulás, a zűrzavar éltet. Ránk vall ízlésvilágunk, értékrendünk, habitusunk, egyáltalán a világ, melyet magunk körül teremtünk. Minden, amit létrehozunk, saját kreatúránk, és egyúttal hű tükre énünknek. Annak a személyiségnek, mely esetleg egészen más álarc mögött rejtőzködik. Az is előbukkanhat, amit a hipokrita szeretne inkább elrejtteni. Így áll össze a kép, mely egyként képezi le a külső és a belső világot.

Vannak, akik letették voksukat a jelenlegi kormány mellett. Kétharmados többséggel. És vannak, akik vesztesnek érzik magukat, mert mögöttük egy törpe kisebbség hangoskodik csupán. Figyeljünk a viselkedéskultúrára is: a mieink mindig kulturáltan vonulnak fel, a posztkommunisták viszont állandóan zajonganak. Ordítanak, követelnek, világraszóló racsítást rendeznek. Övék volt a hatalom ötven plusz négy plusz nyolc évig, mégse tudtak mit kezdeni vele. Mármint az ország javára. A sajátjukra igen, azt jelzik kirívóan gazdag életkörülményeik. Mindez fordított arányban azokéval, akiknek a képviselőletére felesküdték. A történelmi magyar zászlók előtt, mindnyájunk előtt. A Szent Koronát már nem is említjük, mert őket csak felhergelni lehet a történelmi hagyományokkal, és mindennel, ami számunkra szent. Nekik csak micisapka... nekik lenézett, elnyomott emberi massa, mellyel bármit megtehetnek, ha ügyesen manipulálják szolgasajtójuk, kisajátított oktatási rendszerünk és elgazosított kulturális életünk segítségével. Többek között a színházakkal.

Meghalt egy drámaíró. Mondhatnánk úgy is, hogy halálba kergették. Túl azon, hogy nem osztjuk, nem osztottuk politikai nézeteit, megadjuk neki a tiszteletet halálában. Mint ahogy tiszteletben tartottuk és tartjuk írói érdemeit. Már ha normálisak vagyunk. Van, aki boldogan temeti. Mások megjátsszák magukat, és most nagyon kegyesen beszélnek róla, holott életében kígyót-békát rákiabáltak. Ez is viselkedéskultúránk része. Ez is jellemez bennünket, mint ahogy az ócskapiacon vett nyelvizsga-bizonyítványok, hazudott diplomák, titkosszolgálati őrizet mögött, stikában letett érettségi vizsgák. A titkos paktumok, a nép kizárásával elkövetett nemzetközi egyezmények. És minden, minden, amit lopva igen, szemtől-szembe sosem...

Az Internet már nem a jövő, hanem a jelen jól bevált kommunikációs útja. Sok hasznos információ beszerezhető rajta, és még több szemét. A béka feneké alatt lakók arra használják, hogy rágalmakat terjesszenek a segítségével, mindig, vagy legalább gyakran elrejtve valódi személyazonosságukat, máskor olyanok honlapját feltörve, akik erről nem is tudnak, tehát nem tehetnek róla. Vannak megélhetési Orbán-gyűlölk, akiknek nevét jobb, ha elfelejti a köztudat, hiszen csupán a békaperspektívát hozzák testközelbe fröcsögéseikkel. Most éppen aljas fotómontázsokat terjesztenek kéjelegve a miniszterelnökről. Gyűlölet. Kenyéririgység. A szellemi törpe acsargása a szellemi nagyság ellen. Mert csak a bokájába marhat, hiszen mindig visszamerül abba a szellemi kloákába, amelyből vétetett, és amelyben jól érzi magát. Ugyanez a szellemi fertő terjeszt rágalmakat az egi színházról, igazgatójáról, Blaskó Balázsról, ám ne higgyük, hogy eredménytelenül. Máris elérték, hogy a szokás szerint öt évre szóló színigazgatói szerződést mindössze egy évesre redukálja a helyi önkormányzat. A háttérből szellemtelen, nemtelen gerillaháborút folytat a vesztes „amazon”, aki diploma nélkül is megint esélyesnek véli magát a remélt buktatás, megszervezett fúrás sikerének

reményében. A nőimádó Balassi nem szégyenítette volna meg vele asszonyát, hogy azokkal kérkedjen, akik a tisztaság hölgy papucsába akarnak lépni... És Dobó kardja még mindig nem sújtott le az általa ugyancsak keményen megdorgándó, éltes urak között.

Akik európaernek vallják magukat, mégis a zavarosban akarnak halászni, továbbra is azokat támogatják, akik a posztkommunista „elithez” tartoznak. Bajnai Gordon az ő jelöltjük. Már be is jelentették kormányváltó szándékukat. Akár az ízléstelen Dallas harmadik világbeli puccsai, amerikai titkosszolgálati szervezéssel... És folyamatosan terjesztik rágalmaikat, miközben a sima modorú „libás” valamit előad egy amerikai egyetemen. Hogy mit? Logikus lenne, hogy másokat is kitanítson, hogyan lehet halálba kergetni azokat, akik megdolgoznak az előállított javakért. Hogyan kell rémhíreket terjeszteni a hozzánk hű médiamunkások segítségével, a megsemmisítendő „influenzás” baromfik tömegét egy időre eltüntetni, majd „újrahasznosítani” felvágott, fagyasztott pulyka- és libacomb, esetleg pástétom formájában. Ha itthon nincs keletje, nosza, vigyük a világ túlfelére, hiszen a tudatlan, reklámokkal elbutított nézősereg úgyse tudja, mikor mit miért tesznek akciósan az asztalára. Hogyan kell a busás haszonnal külföldre szökni, majd onnan látványosan visszatérni, és nagy sunyin megfúrni a nagyfőnököt, aki ezért a rém rafinált műsorért mindössze egy államtitkári pozícióval kínálta meg. Hogy mindez mennyibe került, nem számít, mert a szerzett haszonért úgyse dolgozott meg, itthon pedig várja az ismét megkopasztandó, buta népecske. Vajon kinek működik még jól a memóriája, mikor a memóriajavítónak reklámozott készítményeket is elrontják nehézfémekkel, tartósítószerként használt higanyal, miegyéssel...

A kormány kidolgozza gazdaságpolitikáját. Szigorúan munka alapút. Szemben a segélyekre, állami apanázsra, pénzszivattyúkra épülő, egykori „ideológiával”. Aki tisztességes, elfogadja a felkínált lehetőséget. A béka alattiak erre is háborogni kezdenek. Munkatáborokat emlegetnek, jogtiprást, miközben egy halvány gondolatmorzsa alakjában se merül fel bennük, hogy a rávalót valakinek meg is kell termelnie. Kikérik maguknak még a munka gondolatát is. Hát igen, már megint a buta népecske. A háborúba, frontra, emberi vágóhídra terelt köznép, melyet utóbb majd fasizmussal lehet vádolni, évtizedekkel később is. A buta népecske, mely megvezethető havonta szalagon gyártott, majd leselejtezett és drogklinikán kezelt médiasztárokkal, és amely lázong, mert a kormány a termelő szakokat támogatja, nem pedig az eszmei nimfomán médiagépezet által igényelteteket, az operettszakokat. Megvezetik, külföldre csábítják a fiatalokat, akik majd ráébrednek, mennyire használhatók ideáljaik az élet sűrűjében. Itthon pedig addigra nagy sunyin kisöprik az értelmiségi álláshelyeket, ki tudja, kiknek tartogatva fenn a lehetőséget. Cél mindenestre az, hogy egy nép gerincét megtörjék, szinte mindegy, milyen áron. Ha van valami tanulnivalója kormányunknak, akkor az a pedagógiai alapelv, miszerint a tiltásnál hatásosabb az édesgetés, az értelmes fiatal értelmes rávezetése a helyes útra.

Szeretet és gyűlölet nem lehetnek közös nevezőn. Az előbbi mindig megbékél, míg a másik örökké gyűlölni, áskálódni fog, az univerzális szeretethiány miatt, mely éonok óta gyötri. A rendteremtés nem könnyű, hiszen nem tudjuk a választ. Oka nem kevesebb, mint az a paradoxon, mely a honi „baloldalt” régóta és múlhatatlanul gyötri. Érzelmi nyavalyájukat így foglalhatnánk össze: „Mi úgy gyűlölünk benneteket, és ti mégse szerettek minket...” Hát lehet azt szeretni, aki folyton provokál, harap, mar és ártani igyekszik a másikkal, aki ezt nem értékeli, nem igenelheti?! Nos, ha valaki tudja a megoldást erre az eszmei megtévelyedésre, az minimum egy emberjogi Nobel-díjat érdemel...

Eger, 2012. február 6.

Logikus

Azt nem teljesen értem, hogyan függ össze a Föld édesvízkészlet mennyisége a sarkköri jégsapkával és gleccserekkel, de azt annál inkább, hogy légkörünk milyensége erősen kapcsolódik a bolygónkon található erdőségek nagyságához. Mivel lassan ott tartunk, hogy egy fa elpusztítása nagyobb bűn lesz egy emberélet kioltásánál, szükségesnek tartom felhívni a figyelmet néhány logikus összefüggésre. Lévén, hogy embertársaim is könnyebben megértik azt, ami a közvetlen közelükben zajlik, ezen logika mentén próbálom rávezetni őket, mennyire fontos környezetünk megóvása a további lepusztulástól. Köztudott viszont, hogy vannak olyan kétlábú egyorruak is, akik fittyet hánynak mindennek, ami nem a saját érdeküket szolgálja, fontosnak tartom előrevetíteni annak szükségességét, hogy a környezetet szándékosan vagy hanyagságból rombolókat rendkívül szigorúan kell a közeljövőtől fogva megbüntetni. Ha nem is a szemet szemért, fogat fogért elv alapján, de az életet életért logikája mentén legalább annyi élet felnevelésére és gondozására kötelezni, mint ahányat elpusztítottak. Közmunka keretében, lett légyen milliomos az illető vagy tudatlan szegény.

Hamarosan konferenciát hívnak össze az édesvízkészletek csökkenése miatt, és már most biztos vagyok benne, hogy hatalmas papírhegyek fognak keletkezni ennek következtében. Az eredmény viszont marad ugyanaz: a gazdag államok továbbra se fogják korlátozni magukat vízfogyasztásukban és pazarlásaikban, a szegények meg csak látszatintézkedésekben részesülnek pusztán létük megmentése érdekében. Ha ugyan meg akarja menteni őket valaki. Aki eddig is presztízskérdést csinált belőle, hogy bútorait, autóját és mindenféle használati tárgyát minél gyakrabban lecserélje, az nem tesz le önző igényeiről. A szegény ember, akit ezek önzése akadályoz meg életminősége javításában, az viszont továbbra is szerény vagy mélyszegény körülmények között fog élni, s ha valakinek le kell mondania valamiről, az eztán is ő lesz. Az emberi civilizáció már csak ilyen: ész és értelem helyett önzésen és agresszióan alapul. A kontraszelektáltak megakadályozzák a tisztességeseket abban, hogy normál igényeiket érvényesítsék. Hogy meddig, az más kérdés.

Ahol sok az erdő, a fás, parkos terület, esőerdő, liget, csallit, bozótos, kiserdő, őserdő, és a fák által benépesített lakóhely, ott valósággal burjánzik az élet. Növényi, állati élet egyaránt, és a természetes életformát követő népek is megtalálják megélhetésüket benne. Ám ahol megjelenik a gondatlanul vagy céltudatosan pusztulást hozó ember, ott vége az idilli környezetnek. Felbillen a természetes egyensúly, megváltozik a klíma, és a teremtő szellemű ember majd csak lassan tudja helyrehozni, amit önző társa tönkretett – mindig a civilizáció nevében. Legegyszerűbb lenne a tudatos felvilágosító munka, mondhatnánk, de a kérdés ennél összetettebb. A szegény ember ugyanis gyakran azért nem változtat életmódján, mert önző társa erre kényszeríti. Enni, inni, élni, lakni, fűteni kell. Túlfogyasztani, rombolni és pusztítani meg akkor, ha a gazdagoktól ezért kap némi fizetséget. Egyre nyomorúságosabbat, mert az önzés és kielégíthetetlen nyereségvágy exponenciálisan növekszik az egyre több pénzzel és a luxuskörülmények hatványozódásával. Ezért kezdjük emlegetni a szigorú büntetéseket. A buta, önző ember ugyanis csak ettől tér észhez, észérvek rá nem hatnak.

Ahol dús a növényzet, ott párás a légkör. Földünk csodái közé tartozik, ahogyan az erdők és a hatalmas víztömegek képesek megtisztítani magukat, sok lény élőhelyét. Az elpárolgott vízből felhők lesznek, a felhőkből csapadék hullik a földre, a csapadék megtalálja útját a földalatti tároló- és tisztítóhelyek irányába, majd újból felszínre jön, és az egész körforgás csodálatosan működik magától. Ha ezt megzavarjuk, mindennek vége. Jön a csapadékhiány, nyomában az ivóvízhiány, és a többi élőlényt is megfosztjuk a nekik jogosan kijáró tiszta környezettől. Klímaváltozást provokálunk ki, mert

a természet magát az egészet, az ökológiai rendszert védi, nem pedig az önmagát mindenki fölé képzelő emberét. Ha fölöslegessé válunk a rendszerben, az előbb-utóbb kivet bennünket magából, és akkor nem lesz visszaút.

Fásítani kell tehát és visszavonzani a tőlünk menekülni látszó csapadékot. Az esőerdőket, a Föld tüdejét védeni kell. A már lepusztított területek vegetációját már így is szinte lehetetlen visszaállítani, mégis mindent meg kell tenni annak érdekében, hogy a folyamat megálljon. A fásításba be kell vonni a tudatlanokat, és a kártékonyakat kényszeríteni kell, hogy destruktív tevékenységükkel hagyjanak fel. Vizeinket nem szabad pazarolni. Mivel a vízhiánnyal fémjelzett korszak már a küszöbön áll, nem szabad exportálni az értékes ásványvizeket. Nem túlfogyasztani és elpancsolni a gyógyvizeket, hanem tartalékolni szűkösebb időkre. Magyarország még mindig túl keveset tett az időnként bekövetkező árvizek hasznosítása érdekében. Nincsenek tározók, ahol be lehetne fogni a Kárpát-medence minden irányából hozzánk lefolyó, bőséges vízhozamot, melyet öntözésre lehetne használni aszályos időben. Haltenyészítésre, bármi hasznos tevékenységre, csak nem így elpazarolni.

Globálisan egyértelművé vált, hogy a mérgező kemikáliák légkörbe pufogatása és vizeinkbe ontása, valamint a többség által nem ismert összetételű, mérgező hadianyagoknak a természetbe való zúdítása okozza a legtöbb bajt. Ha az emberiség, legfőképpen pedig az a pár katonai nagyhatalom ugyanazt a pénzt, amit a gondosan megtervezett tömeges emberölés kivitelezésére fordít, környezetvédelemre költené, a Földet ismét édeni élőhellyé varázsolhatná. A városi ember számára természetes, hogy klóros víz folyik a csapból, de azt meg se próbálja eltanulni a mára kihalt inkáktól, antik rómaiaktól, hogyan kell olyan vízvezetékeket építeni, amelyek képesek megőrizni a víz természetes tisztaságát. Modernnek és fejlettnak hisszük magunkat, miközben annyit se tudunk, mint az ókori népek. A fejlődés visszafelé tendáló íve pedig éppen annak a kontraszelekciónak tudható be, amelyet immáron évezredek óta gyakorolnak az abnormalis hatalomvágyók a normális többség fölött. A rendcsinálásnak tehát ezen a ponton és ezen logika mentén kell elindulnia.

A fásítás nem feltétlenül pénzkérdés. Egy marék gesztenyét, ugyanannyi makkot, a nyárfák sokat szidott szöszeit begyűjteni a kisgyermek is tudja. Meg kell tanítani az iskolában, hogyan hasznosítható a fák termése, ahelyett, hogy ősszel mindezt elégetnék, vagy a szemétbe dobnák. Fejenként tíz szem diót minden család meg tud spórolni telente. Ha rossz helyen kikelt magoncot találunk, ne irtsuk ki, hanem keressünk neki megfelelő élőhelyet. Akinek kertés háza van, ne irtsa ki a kertből a gyümölcsfákat, hanem rendszeresen újítsa meg állományukat. Ne savasítsuk el környezetünket tujákkal, csak túlevelű fák ültetésével, ezek helye a települések határában van, ahol télen gondoskodnak a jobb levegőminőségről az uralkodó szélirányba telepítve. A tervezett élelmiszerhiány úgyszólván áll, legalább erről gondoskodjunk családunk számára. Az ifjabb nemzedékeknek újból meg kell tanulniuk gazdálkodni, öngondoskodó életmódot folytatni. Mivel csökken a lélekszám, megoldható lenne a passzív, életunt és gyakran egymás ellen fanyalgó, acsargó lakótelepi életformát kiváltani a szebb, nyugodtabb, aktívabb és értelmesebb kertvárosi étellel. Erről az önkormányzatok tehetnek. A sok elhanyagolt, elgazosodott faluszéli, városszéli terület megszépülne. A gondozott növényzet köti és cirkuláltatja a vizet, mikroklimánkat is javítani lehet ezzel. A környezettudatosan nevelt gyermekek már egy generáció életében is javíthatják az egész közösség életét. Számítógépfüggés, szócséplés helyett madarak és fák ünnepe évente, majd faültetés és gondozás egész évben, ez fordíthat nagyot a tágabb közösség sorsán, csak némi elszánás kérdése az egész.

Eger, 2012. június 17.

Március

Jó érzés, hogy nemzeti ünnepünk éppen erre a szép hónapra esik. Tavaszkezedkor megújul a természet és a lélek. Újra bízni lehet abban, hogy a zord tél után jobbra fordulnak a dolgok. Nincs több fázás, meleg napsugarak biztatják az embert, hogy most valami szép következik. A földi világ megújulása maga egy örömnép. Látni, ahogyan a kopár föld alól előbújik a remény színébe öltözött fű, a kertekben és az erdőkben a hagymás növények halvány illatú, első virágai. A földszagú hóvirág, a krókuszok, jácintok, nárciszok, tulipánok és társaik. A nénik illatos gyöngyikét árulnak a piacon. Dermedt téli napok után megtelik étellel az utca. A napfény mindenkit előcsalogat. Kell a D-vitamin, mondja az orvos. Kell ez a derűs hangulat, mondja az író. Az emberek pedig nem mondanak semmit, csak tudják, érzik, hogy ki kell menni és élvezni a friss levegőt, ami persze várososon relatív fogalom.

Jó érzés, hogy volt egy szép ünnepünk, s hogy csatlakoztak hozzánk barátaink. A világ, vagyis annak bürokratái mindenképpen rajtunk akarnak példát statuálni a többi felzárkózni kívánó országnak. Ám egyre világosabban látható, nekünk, akár egy piramisjátékban, a piramis legalján levő helyet óhajtják csak biztosítani. Normális emberi tartással bíró személy nem mehet bele effélébe. Hát persze, de ott voltak a tartás nélküliek. Most azért prédikálnak nekünk félre nem érthető diktátori pózban, pulpituson fölénk magasodva, mint Pia Ahrenkilde asszony, aki nyilván nem gondolta át, mennyire árulkodó a testbeszéde, s mert észre se veszik, hogy nem gyengeelméjűekkel beszélnek, hanem egyenrangú felekkel. Már ha komolyan veszik és tiszteletben tartják az EU törvényeit. Jó tudni, hogy lengyel barátaink továbbra is a barátaink. Bajban ismerszik meg, kire számíthatunk. Történelmi ruhákban vonultak be a magyar köztudatba és történelmi utcáinkra, tereinkre.

Egerben ragyogó színházi műsor nemzeti ünnepünk tiszteletére. Zömében fiatal előadókkal, költészetünk nagyjainak verseit tolmácsolva. Mindannyiunk érzéseit közvetítve: ez a legszebb ünnepünk. Ezt magunknak vívtuk ki. Ehhez nem érhetnek hazaárulók, partvonal mögül bekiabálók, szitkozódók, ünneprontók. Szervezkedtek az idén is, de legfeljebb a világsajtó vevő rájuk. Tőlük is megszoktuk már, senki nem csodálkozik rajta. A hazaárulás és a mai rabszolgotartás is egy biznisz. A lelkek rajta. A színházban a bajban összekovácsolódott társulat, érzik, érezzük, hogy velük is ugyanazt akarják művelni, mint amit hazánkkal a mások bajai iránt érzéketlen külföld. Azt mondják, nincs pénz. A jó ügyekre sosincs. S ha mégis van, arra mások tenyerelnek rá. Ez a rend, mondják. Talán azoknak, akik nem értenek a kultúrához. Ahhoz a csodához, mely csak függetlenül tud igazán kibontakozni. De élnek és hatnak a prekonceptiók. Fúrnak a fúrógépek. Internetes rágalomhadjárat folyik a színigazgató ellen. A régi rend hívei ehhez értenek igazán. Nehogy egyszer is maradéktalanul szép legyen az ünnep. Pedig az, felemelő, lélekmelengető. A társulat, melynek önálló léte forog kockán, kitesz magáért, magával ragadja a közönséget. A Petőfi-szobornál a hivatalos ünnepség már nem annyira. Az átkosbeli hagyományokat idézi, amikor nagy kelletlenül visszaadták az előbb eltörölt ünnepet. Az ember arrébb sétál, nem kér az ünneprontásból.

Valahogy rossz a kommunikációnk. Sem a hazai, sem a külföldi közvéleménynek nem magyarázzák el értelmesen, mit miért tesz a kormány. Olyanok vagyunk, mint a marslakók. Nem értik, hogy jót akarunk, s hogy megvan hozzá a jogunk. Megtehetjük, mert az elszántságunk is megvan hozzá. A jelek szerint az összefogásból sincs hiány. Kibontakozóban az a szolidaritás, mely megerősítést ad, ahogy mi a diszkriminált színészeknek tapsainkkal, jelenlétünkkel. Igaz, a Szolidaritás, azaz Solidarnosc logóját és zászlaját épp a honi posztkommunisták nyúlták le. Épp azok vonulnak alatta, akiken annyi szolidaritás nem volt a nép bajai iránt, hogy még csak a rendőrsztagokat se rendelték

vissza, sőt brutális támadásokra vezényelték ki őket Budapest utcáira, ütlegelve, bántalmazva, meglőve boldogot-boldogtalant. Aki épp az útjukba esett. Válogatás nélkül. Külföldit, magyart egyaránt. Nehogy valaha is elfeledjék, mi jár annak, aki meg meri ünnepelni azt az évfordulót, mely után Apró Antal még több akasztást követelt. Most meg azt mondják, mi vagyunk a rosszak, mert nem akarunk ész nélkül összeborulni velük. S ha feladnánk emberi tartásunkat, akkor se mennénk vele semmire. Mikor pozícióba jutnak, megint ugyanazt akarnák tenni. Ész nélkül. Elvakultan, dühödten, ahogy vezérszónokuk leordibál a nép közé. Mindnyájunk zsebeit kiforgatva, majd kihordva az így szerzett pénzt külföldi cégekbe. Zabrálni épp úgy tudnak, mint akiktől tanulták. Körülöttük még a visszhang is lopott, nemhogy a jelszavak és a pártzászló.

Gondoljunk csak bele: az beszél tiszta kezekről, akinek még a lakóháza is egykor elkobzott vagyon. Cégei a kapcsolati tőkén termettek, nem a saját nagy tudásán. Mikor elzárják az állami csapokat, az ilyen ember szitkozódik a legvadabbul. Mert úgy hiszi, neki jár. Érdemek nélkül, illetve csakis születése jogán. Aki még a zászlót is lopja pártja érdekeinek megfelelően. Egy hagyományosan antikommunista szervezettől, mely a mai lengyel szabadság alapjainak megteremtője volt. Akinek a rokonsága követelte Nagy Imre felakasztását, ő meg nagy nyeglén hátba veregette a szerencsétlen mártír szobrát. Mintha harcostársak lettek volna. Mintha neki is lennének érdemei, nemcsak bűnlajstroma. Fel se fogja, mennyire morbid egy ércszoborral bratyizni. Egykor, kényszerzubonyban, talán majd azt is képzele, hogy ő robbantotta ki és ő vezette az 1956-os forradalmat. Esetleg Petőfinek is haverja volt.

De ne rontsuk tovább a hangulatot, mert tényleg szép tavasz van. Mindezek ellenére szép. Mert tovább harsog és a lelkekben visszhangzik a „Nem hagyjuk!”. Az ünnepélyből egy dolgot hiányoltunk nagyon: a vendégek himnuszát, mely arról szól, hogy Lengyelország él, és nem hagyja magát. Épp illetet volna a szép hangulathoz. Mi azért eldúdolgatjuk magunkban, itthon, sőt az embernek elénekelni is kedve támad. Minden március szép emlékével. A történelmi barátságot megerősítve. Remélhetőleg minél több magyar iskolás megtanulja majd, és erőt merít belőle, mikor elcsügged. Lengyelországot igen mély gazdasági válságba sodorták, kifosztották annak idején, és mégis él, megerősödve, bennünket is lelkesítve. A legszebb példa, ilyenkor, márciusban.

Eger, 2012. március 20.

Méltó – méltatlan

Ritkán van igaza annak, aki üvölt. A Magyarország szankcionálása ügyében összehívott EU-ülésem hallhattunk eleget. Felhergelt EU-biztosok, a civilizált Európa delegáltjai mutatkoztak be erről a nem éppen vonzó oldalukról Magyarországnak. Nekivadult liberálisok, akiknek viselkedése inkább egy felbolydult tyúkudvar lakóiéra emlékeztetett, mint megfontolt, komoly felnőtt emberekére, igyekeztek erőt demonstrálni Orbán Viktorral szemben, aki mindezt a legnagyobb nyugalommal tűrte, majd végül ő adott egy intelligens leckét azoknak, akik őt akarták fölényeskedve leckéztetni és megfenyegetni. Méltatlan viselkedés, mely méltó fogadtatásra talált.

Az eredetileg szakmai vitának indult szeánsz egy számunkra rossz emlékű politikai vitakörbe torkollott. Ki ne emlékezne a hajdani agyomosoda rögeszméire: a szocializmusban minden jó, mert az szocializmus, míg a kapitalizmusban minden rothad és rossz, mert az kapitalizmus... A heves

kirohanások közben egy dolog vált teljesen világossá: ezeket az embereket valaki, valakik nagyon felhúzták és megvezették, s hogy nem tudják, mit beszélnek. Igen, ezt kell mondani, mert észérveket jóval kevesebbet hallottunk, mint zsigeri gyűlöletet. Ez pedig a honi baloldalt jellemzi, tehát a szél innen fúj. A vita hevében, mely Magyarország megsemmisítő bírálatára volt eredetileg kiélezve, elhangzottak mellettünk szóló érvek is. A lengyel és litván képviselők mellett felszóltak olaszok és más nemzetiségűek is, akik a magyar szuverenitás megsértéseként aposztrofálták a dühödten őrjöngő Cohn-Bendit, valamint a nagyképűen és lekezelően megnyilatkozó belga ex-miniszterelnök, Guy Verhofstadt szövegeit és a szankciók követelését. A sok sértés közepette sikerült pár információmorzsát is begyűjtenünk. A rém előnytelen külsejű, hiperaktív belga ex-miniszterelnök Konrád Györgyöt nevezte meg hírforrásként vádjaihoz. Jóllehet nem lepődtünk meg, hiszen mindig ugyanaz a „értelmiségi kör” denunciókat bennünket külföldön, akik Kádár idején ugyanezt tették idehaza harcostársaik és rokonaik ellen, jól bebetonozva, kivételezett helyzetben, afféle karón varjúként, most hivatalosan is megnevezték a feljelentőt. Hozzáfűzve, hogy nem Konrád változott meg, hanem Orbán Viktor. Bizonyos tekintetben igaz is, hiszen az egykori feljelentő ma is ebben a minőségében törekszik hírnévre, míg Orbán Viktor jogállami keretek közt nyerte el azt a pozícióját, amit visel. Konráddal ellentétben ő közmegebecsülésnek örvend, szám szerint kétharmados többség áll mögötte, míg feljelentője ugyanezzel nem dicsekedhet, hacsak nem negatív előjellel.

Az eszmei zűrzavar még jobban megmutatkozott, amikor Verhofstadt úr Konrádot Václav Havel elnök mellé állította, s mindkettőjüket etalonnak Orbán Viktor elé, lejárta ezzel a nemrégiben elhunyt és a magyarság köreiben is nagyra becsült, volt cseh elnököt, az európaiság eszméjét. Ezután Márai Sándort idézte, akiről annyit se tud, hogy a hozzá hasonló hordószónokokat és a kommunizmusnak vagy internacionalizmusnak minden formáját mélységesen megvetette. Abban egyetértünk, hogy Márai Sándor nagy író volt, a legnagyobbak egyike, de azzal nem, hogy épp azok vegyék a szájukra a nevét, akik a művét nem ismerik kellő mélységében, és akik ellen annyit küzdött a maga eszközeivel. Persze a valódi nagyság egyik ismérve, hogy életében ellehetetlenítik, ha lehet, anyagi nyomorba süllyesztik, majd holtában még a hamvainak minden egyes pernyéjét is a saját mellükre tűzik ki ordó gyanánt, hiszen az elhunyt már nem tiltakozhat ellene.

Ez a vitakör ékesen bebizonyította, hogy a támadó fél csupán sajtóhírekre alapozva vádaskodott, magáról a megtámadott magyar alkotmányról halvány fogalma sincs, érvei a denunciók érveinek, jobban mondva rögeszméinek szajkózásai, tehát nem alkalmasak szakmai vitára. A vélt fölény helyett csupán felkészületlenségüket bizonyították a felpukkadt képviselők, s ezzel méltatlanul viselkedtek azon intézményhez, melynek magasabbrendűségét abszolút érvénnyel akarták bizonygatni velünk szemben. Ők és hírforrásaik kifogásolják az egykori sztálinista alkotmány lecserélését egy európai léptékűre. Ennek oka pedig a feljelentgetők és rágalmozók eszmei eltévelyedésében és hovatarozásában rejlik. A hangoskodók közül többen is maoista, sztálinista, guevarista és egyéb szélsőséges irányzatok híveiként indultak fiatalon. Változásaik, kaméleonszerű színváltásaik során mindig meg akartak szabadulni a rájuk tapadt rossz hírnévtől, de lelkük mélyén azok maradtak, akik akkor is voltak: megzavarodott fejű ifjoncok – liberálisnak mondott, kiöregedett külső alatt. Verhofstadt még odáig is elment, hogy kimondja, ha Magyarország ma kérelmezné felvételét az EU-ba, egészen bizonyosan elutasításra találna. Mit mondjunk, ha ma kellene megszavaznunk, és látván az ellenünk fenekedő „méltóságokat”, nemigen szavaznánk meg, hogy efféle „klubtagok” megalázhassák az általunk választott miniszterelnököt és személyében az egész magyarságot. Mindez méltatlan hozzánk, de Európához is, melynek két világháború után megbékélt lakói egymás tiszteletben tartására szavaztak, nem pedig egymás mocskolására, parlamenti keretek között. Orbán

Viktor becsületesen kiállt vádlóival szemben, és meglepte mindazokat, akik egy nyílt keretek közötti hátbatámadásra számítottak, s nem arra, hogy egy több ezer éves kultúra képviselőjeként méltóképpen nézzen szembe velük és védje meg az őt delegáló magyar népet.

A hétfvégén több tüntetés is zajlott. A legnagyobb szabású a Hősök teréről indult és a Parlamenthez érkező békemenet volt, hivatalos becslések szerint 4-500 ezer résztvevővel. Az őrjöngést általában meghagyjuk a nálunk kulturálatlanabbaknak, mi beérjük a békés erőfelmutatással, melynek üzenetét mindenképpen venniük kell úgy a bennünket szorongató pénzügyi köröknek, mint a hazai ellenzéknek és az ellendrukkereknek. Nem félünk kiállni azon értékek mellett, amelyek számunkra fontosak, és amelyek Európa számára is etalonként szolgálhatnak. Mi ezt találjuk méltónak európaiságunkhoz, nem a beijedt állatok viselkedésmintáit követő agresszív magatartásformákat. Szimpátiatüntetések voltak Lengyelországban, Litvániában és több nagykövetség előtt. A hagyományos magyar-lengyel barátság jegyében ez szép gesztus volt, ám ezúton hívjuk fel lengyel barátaink figyelmét, hogy a magyar szocialisták, akik nem mennek a szomszédba egy kis lopkodásért, rendszeresen és nyilván engedély nélkül használják fel a Szolidaritás zászlaját a maguk céljaira nagyhangú tüntetéseiken. Ez méltatlan a világhírű rendszerváltó lengyel szakszervezethez. A szombati ellentüntetésen is így volt, melynek szervezője az a Török Zsolt, aki előbb diplomát hazudott magának, majd afféle pártgigolóként híresült el, és így próbál méltó lenni a szocialista hagyományokhoz. Látható, mit tudnak felmutatni az ellenzékbe kényszerült anyapárt és kreatúrái.

Velük és Verhofstadt úrral azonban egyet kel értenünk még egy dologban. Baj van a sajtóegyensúllyal Magyarországon (és szerte a világon). Még igen kevés fejlődés történt azon a téren, hogy a jobboldal mint politikai erő, azonos sajtónyilvánosságot és azonos számú orgánumokat kapjon a baloldali hegemónia megtöréséhez. Ez utóbbi kommunista hagyomány. Amíg csak az alaptalan vádaskodás, rágalomhadjárat és nemtelen karaktergyilkosság számít sajtóhírnek, addig nem lesz valódi sajtószabadság sem itthon, sem külföldön. Márpedig a magas rangú képviselők nem engedhetik meg maguknak, hogy rendszeresen leégjenek hírforrásaik egyoldalúsága és tévedései miatt az egész világ előtt. Ez mindnyájunkhoz méltatlan. Ránk nézve is szégyen, akiket állítólag képviselnek. Annyi viszont biztos, hogy Márai Sándor, aki nálunk sokkal szigorúbb kritikus volt és hazájához mindvégig hű, nem bocsátja meg egykönnyen nevének méltatlan felhasználását rossz célokra. Ahhoz sem adná a nevét, hogy a maradék posztkommunista csoport szervezett és egybehangolt támadást indítson, EU-s elvtársaival karöltve, a legfőbb magyar közjogi méltóságok ellen. Ez különösen kirívó olyan párt esetében, amelyben nem követelmény a felsőfokú végzettség (elég hazudni egyet). Tisztában vagyunk vele, hogy úgy a honi, mint az EU-s lobbis mögött a pénzvilág hatalmi gépezete áll. De nekik is tudniuk kell, hogy az általuk pénzelt, volt KISZ-führerekkel, imázsukat Amerikában építgető libatolvajokkal, offshore-lovagokkal (kóbor ritterekkel) szemben egy egységesülő nemzet sorakozik fel. Hiába akarnak bevetni ellenünk mindent, a magyarság még bukottnak mondott, levert forradalmaival és szabadságharcaival is tudott olyan győztes példát mutatni a világnak, amelyért (formálisan) még az ellenségeink is fejet hajtanak előttünk. A Magyar Nemzeti Bank függetlenségét mi is óhajtjuk, de nem a mostani formájában, IMF-fiókvállalatként, pénzszivattyúként, zsinórokon hajbókoló Simor Andrással az élén. A magyar nevet nem bitorolni kell, hanem kellő méltósággal viselni. Intézménynek és személynek egyaránt. Az Európai Uniónak, saját elveihez hűen tiszteletben kell tartania saját kisebbségeit, így a minoritásba szorított magyarságot is, és nem volna szabad félelmet keltenie azokban, akik ehhez tartozónak vallják magukat. Szívvel reméljük, hogy az EU nem egy hamvaiból feltápászkodott Antant, mely ugyanazokkal a rögeszmékkal akarja megfertőzni a vén

kontinenst és lakóit, mint 92 évvel ezelőtt. S hogy az arányokat is érzékeltessük, egy magyar szólást idézünk: Verébre nem szokás ágyúval lőni.

Eger, 2012. január 22.

Csend (regényrészlet)

A szüleim mindig egyszerre léptek. Nem tudom, hogy erre nevelték őket, vagy ők maguk igényelték. Ha valamelyikük kiesett a ritmusból, azonnal lépést váltott. Most, erre visszagondolva, valami szimbolikusát látok ebben. Hogy nem jó a diszharmonia. Azonnal váltani kell, hogy elkerüljük. Hogy az összetartozó embereknek még a szívük is egyszerre dobban talán. Nem kényszerből vannak együtt, nem a közös vagyon tartja össze őket, hanem valami más. Az a más szavakkal megmagyarázhatatlan, értelmesen körülírhatatlan. Azt a valamit érezni kell, mert érzések nélkül fűszertelen az élet. Nincs sava-borsa, csak egy megromlott levegőjű, közös szoba van, ahol mindkét félnek rém kellemetlen tartózkodnia. Akik összetartoznak, azok az életük minden zegzugában összetartoznak. Közös az öröm és a sóhaj. Közösek a mázsás súlyú gondok. Nincsenek lerázott felelőségek. Nem mondják, hogy ez nem tartozik rájuk. Hogy nem az ő hibájuk. A bajokat nem hárítják, hanem megoldják. Közösen. Apraja-nagyja kiveszi a részét belőle. A legkisebb is, akár egy együttérző simogatással, odabújással. És akit ezzel megtisztelnek, az nem hárítja el magától, hanem elfogadja a testmeleggel közvetített szeretetet, mely megtartja és megerősíti mindkét felet. Ilyen egyszerű dolgokról beszélek. De éppen ezek az apró, hétköznapi dolgok hiányoznak a mai mindennapokból. Mikor elfogynak ezek a gesztusok, akkor kiüresedik az élet. Félúton megáll a mozdulat, visszakapjuk a kezünket, mert olyan ez, mint a visszautasított kézfogás. Szüleim emlékeimben már mindig egyszerre fognak lépni. És néha lépést váltanak. Egyszerre. Nem külön, nem egymás ellen. Harcaik nem valódi harcok, csak az élet okozta sebek, melyek fájnak. Egy ideig. Amíg fel nem oldódnak a mindennapi szeretetben. Mert az már soha nem fogy ki. Mindannyiunkban sokszorozódik, akik részt kaptunk belőle. És mindnyájunkról visszaverődik, mint a tükörcserepekről a vakítóan erős napfény. Mert ennyi a reflexió. Önmaga sokszorosára felerősödő, mindent pótló, mindenható. Ha nem szentségtörés ilyen nagy szavakat használni. A szeretet isten-lényegű. Ezért találunk hozzá hasonlatos kifejezéseket, melyek tükröznek valamit a lélekláng isteni ihletettségéből. Abból az ajándékból, hogy Isten kiszakított önmagából egy kicsinyke darabot, és odaajándékozta egy földi lény lelke gyanánt. Ezért nagy adomány az élet. Ezért nem szabad visszaélni vele. Ezért kell minden erőnkkel viszonzni, tükrözni és sokszorozni. Önmagunk cserép-létének felnagyításával, az isteni fény tőlünk telhető szórásával, minél nagyobb erővel. Ezért olyan szegények azok, akik képtelenek a szeretet törvénye szerint élni. Ők ezt nem élik át, mert *még* nem tartanak ott. Vagy *már* lemondtak róla.

Az élet színház. Mi pedig most ennek díszletei, jelenetei, szereplői, színpada és kelléktára között ingázunk, akár egy nagyon kötetlen utazáson. Mint ahogyan a szabad lelkek teszik, akiket már nem fog a test kötelve semmilyen vonatkozásban. Bennünket persze azért köt, de másként. Írás közben néha felkelek, teát főzök, elfogyasztok egy uzsonnát, fogadok egy-egy telefonhívást, váltok pár szót a családdal, ajtót nyitok a postásnak. Mellettem és körülöttem folyik az élet. Normális medrében folyik, csak én zökkentem ki belőle, akár egy időutazással. Utazgatok a múltba, majd visszaruccanok a jelenbe, és kitekintek a jövőbe, mert ez is izgat. Kit nem? Hogyan lehet jövőtlenül élni, még akkor is, ha valaki gyermektelen? Nemcsak életünknek, hanem benne minden újabb napunknak rendeltetése van. Az öregek úgy mondják, minden nap egy ajándék. Ajándék, a maga terhével, gondolják hozzá.

Pedig az ajándék nem lehet teher. Vagy megszépíti, felvidítja a napjainkat, vagy nem ajándék. Mert ezt is szépen illik fogadni. Nem fanyalogva, kelletlenül, hanem a tőlünk telhető életvidámsággal. Meg kell adni a módját, hiszen enélkül valóban teher lehet az élet.

Boldog békeidők, mondhatnánk, ha az előbbiekben nem írtam volna le, miféle korszakban is éltünk. Háttér az agresszív Rákosi-éra, az ÁVH terrorja, városon a csengőfrász, majd a kádári „konszolidáció”, a tévesbe bevert parasztok kettétört életével, anyagi tönkretételével, és az egész társadalom megfosztása mindennemű önállóságtól. Mert mindent „megmondtak felülről”, „adtak” kitüntetéset és lakást vagy fizetésemelést. Másoknak pár év börtönbüntetést, akasztófát vagy életfogytiglant. Még másoknak protekciós beutalót, banánt a pártház büféjéből pult alól. A kedvezmények sokféle nemét, melyeket a titkárnőkön és sofőrökön keresztül lehetett intézni. Külföldi kiküldetést, ha valaki jól feküdt ezeknél, máskor a főnöküknél. Egyáltalán ki lehetett feküdni dolgokat. Akik erre szakosodtak, jelentős karriereket futottak be. Máig ők osztják az észt. Odafentről. Mintha mindaz a tákolmány, amit ők építménynek, a szocializmus felépítményének vélnék, máig fennállna. Pedig állítólag rendszert váltottunk. Valami másat építünk. Vagy tovább rombolunk? Lehet még tovább rombolni az emberek személyiségét? Általa pedig a valódi társadalmi felépítményt? Súlyos szavak, súlyos ítéletek. Mert értékítéleteink igenis fontosak. A társadalom ettől szilárd. Az erkölcsi rendtől. Minden más legfeljebb ennek látszata lehet, hitvány földi mása, ahogy Dsida Jenő érzékeny verséből felsejlik a verssorok tünékeny szövetén át.

Mit is tudnak rólunk a gyűlölet vadbarmai? Ők folyton a saját rögeszméik, valamint a nekik kiadott párthatározatok alapján akarnak ítélni fölöttünk. Mit ítélni, ítélni! És az ő határozataiknak ugyan mi köze van az emberi lélekhez, az emberi sorsokhoz? Mindössze talán annyi, hogy épp ezekbe gázolnak bele olyan vadul. Hol a határ emberi és embertelen között? Ennek a mezsgyéje valószínűleg nem az ő kicsifrázott lelkükön keresztül húzódik. Az a mi elveszejtésünkre esküdött, tehát önmagát fogja elpusztítani. Az emberi élet, akár egy bárka, mindig lét és nemlét határán imbolyog. Sosem tudható, mettől meddig terjed a számunkra engedélyezett dimenzió. Egyszer csak átbukunk a túlpartra, ahogyan én is, álmomban. Ezek a minden istenitől és emberitől elrugaszkodott akarnokok viszont úgy képzelik, ők élet és halál urai. Pedig ők ugyanúgy nem tudhatják, meddig úzhetik ocsmány játékaikat a mások életével, mint ahogyan a többiek, akikkel mindezt művelik. Az ő életük is imbolyog, rázkódik és hánykolódik, csak ők nem veszik észre. Azt képzelik, hogy mindez nagyon szilárd, s hogy örökké fog tartani. Márpedig a földi lét, ahogyan a tektonikus lemezek csúszkálása megengedi, csak viszonylagosan lehet szilárd. A túlzott egymásnak feszülés kataklizmákhoz vezet. Bármelyikünk talpa alatt megolvadhat a talaj, bármelyik civilizációt elnyelheti a föld mélye. Hányszor megismétlődött már ez a Föld életében! Csak mi képzeljük, jobban mondva történelemszövegünk, hogy az emberiség története mindössze abból a pár évezredből áll, amit általuk ismerhetünk. Előtte őskor van, civilizálatlanság, majomemberek, barlanglakók, hordák és pattintott kőkor, meg bronzkor, vaskor. És az átmenet? Ekkora hézag csak akkor lehetne, ha külső beavatkozás hatására fejlődöttünk volna akkorát, hogy fán makogó előemberből egyszer csak piramisépítőkké változtunk. Ugyan ki hisz ebben? Mégis naiv és fanatikus elszántsággal papolják és magolják ugyanazt, immáron évszázadok óta. A látókat mindig kínpadra vonták. A maiakat éheztetik, amíg közjük nem állnak vagy éhen nem pusztulnak.

A hadisarc ténye annyiban is misztikus egy józan ésszel gondolkodó ember számára, mert a győzteseknek nem mi okoztunk károkat, hanem ők nekünk. Egymást hajkurászták keresztül-kasul az országon, de közben nem melleleg bennünket bombáztak szét. Nem csekély kárörömmel, tegyük

hozzá. Voltaképpen Németország tartozna nekünk azért, mert belekényszerítették Magyarországot a háborúba, s mert visszavonulóban felrobbantották az összes hidunkat. Miattuk lőtték szét a budai várat, semmisítették meg Márai Sándor lakását és szabadították ránk a szovjet hadsereget. Némi fajelméleti felhanggal, merthogy Hitler bennünket se szeretett, csak fel- és kihasználta mint szövetségest. Kényszerszövetségest, helyesbítsünk.

A törött tükör cserepei lassan mozaikká állnak össze. Valami egységes egésszé. Néha megmegcsillannak rajtuk az antik értékek, s talán megérinti az olvasót is az a varázs, ami engem egykor. Fél évszázad nagy idő, annyi minden történik egy ember életében, jóllehet vén Üdö Márton egyetlen mondatban összegezte mindannyiunkét, mondván, hogy a többi nem lényeges. Talán nem is, de valami nálam hatalmasabb erő hajt, hogy megörökítsem ezeket a lényegtelen dolgokat. A történelem azért tűnik olyan homályos valaminek a legtöbb ember számára, mert nem ismeri ezeket a mellékes dolgokat. Minden csak számadat, tabló, illusztráció, térképek, öreg könyvek és dokumentumok halmaza, de valahol hiányzik belőle az ember, az egyén. Az a fő- és mellékszereplő, aki maga alakítja a neki rendelt pillanatban a maga kis mozaikrészét. Aztán az egészből mégis komoly építmény lesz, a riadt kislembertől történelmi figura, a mai politikai huzakodásokból egy-egy lap a későbbi történelemkönyvekben. Az arra elhivatottakból pedig hősök, mert nem féltek kiemelkedni társaik közül, és rendre elvégezték a rájuk bízott feladatokat. Mert felismerték a pillanatot, és engedelmessé váltak a hívó szónak, mely erre figyelmeztette őket. Fél évszázadot éltem le ebben a városban, míg valakinek eszébe jutott, hogy jelképesen, de elismerje a helyi kultúráért végzett munkámat. Közben telik az idő, az idén már 52 éve leszek, hogy itt élek, és most már szeretném végre kiteljesíteni ezt a munkát, amit gyakran kellett félretennem, mert kenyeret kellett keresni. Hogy lesz-e nyugodt öregkorom? Nem hinném. A férfijogú társadalmakban nem könnyen veszik észre a nők érdemeit. A megélhetéséről meg gondoskodik maga. Feltéve, ha hagyják. A mai kor paradoxona ez is: aki akar dolgozni, képzettsége is megvan hozzá, annak nincs munkája, akinek meg illene végre felemelnie a fenekét, azt ostorral se lehet elhajtani, hogy megtegye.

2012. február

Tartalomjegyzék

Szerzői ajánlás

2010

A fölöttes én (ápr. 20.)	3
Árnyékország (márc. 2.).....	4
A végjáték (febr. 16.)	6
Az emberiség két arca (febr. 21.)	8
Az új kormány feladatai (márc. 21.)	10
Előrehozott választások? (febr. 7.).....	12
Hiszek Magyarország feltámadásában (márc. 28-30.)	13
Hogyan szabaduljunk meg az idegen uralomtól? (jan. 26.)	16
Magyarország ítelt (ápr. 12.)	18
Ízlés dolga? (márc. 14.).....	20
Közbeszéd (márc. 7.)	22
Mint az álom (ápr. 26.).....	23
Oktatás- és kultúrpolitika (febr. 2.)	25
Széthullásra ítélve (máj. 3.)	27
Egy sóhajtás a színházért (máj. 9.)	29
Megalakult (máj. 16.)	32
Boldog-szomorú újrakezdés (jún. 1.).....	34
A világ és Magyarország (aug. 29.)	35
A szerepjátszás lélektanából	38
Mikor a víz az úr	40
A magyar leleményességről	42
A két nyugat csatája	43
A jövő kezdete	45
A futballról és mindarról, ami mögötte van	47

Hölgyek.....	49
A nyelvoktatás kudarca	51
A slepp	53
Az emberi hanyagság mélypontjai	55
Bakik helyett.....	57
Kis magyar bürokrácia	59
Emlékhelyek	61
Felejteni (június 6.).....	62
Havas illúziók (dec. 12.).....	64
Jelképes pofonok (július 4.)	66
Kampánytechnikák (nov. 28.).....	68
Merre tovább, Magyarország? (július 11.)	71
Újév előtt (dec. 21.).....	73
Uzsorások (szeptember 12.).....	75
2011	
A jó gazdi (jan. 25.)	79
Az alkotmányról (febr. 27.).....	81
Jól kitervelt államcsődök (júl. 18.).....	83
A megrendült bizalom (szept. 26.)	85
A menekülő bolygó (ápr. 10.)	87
A nemzeti egység ellen (jún. 13.)	89
Szép új év (dec. 20.).....	91
Tovább gerjedő válság (júl. 24.).....	93
A választás (aug. 23.)	95
Az ellentábor (jan. 18.)	97
Bagoly mondja verébnek (szept. 13.)	99
Mitől balliberális a média? (febr. 20.)	101

Befelé forduló világ (szept. 4.).....	103
Belecsapni a pudingba (jún. 5.)	105
Az egri színház jövője.....	108
Csodavárás (ápr. 25.).....	114
Dühöngő (márc. 27.).....	116
Egy harcos angyal (okt. 2.).....	118
Egy kis filozófia (febr. 6.)	120
Energia, energia (febr. 15.).....	122
Felbolydult világ (máj 22.)	124
Fiktív szerződések (máj. 15.)	126
Még meddig, Fukushima? (ápr. 4.).....	128
Globális eljegesedés (dec. 4.)	130
Kendőzetlenül a génmódosításról (aug. 7.).....	133
Hatalmi arrogancia (és egyéb kánikulai zöldségek) (júl. 10.)	135
Ismét csak sóhajtozunk (jún. 19.).....	138
Ki mondja meg? (jan. 4.).....	140
Miért fontos latin nyelveket tanulni? (nov. 13.)	141
Melegen ajánljuk (máj. 29.).....	143
Mennyire fontos? (okt. 11.).....	146
Mi is tiltakozhattunk volna (okt. 16.)	149
Ordító zöldek (ápr. 17.)	152
Ország vagy haza? (aug. 28.)	154
Prekonceptiók (jan. 9.).....	156
Röhögve félni (máj. 2.)	158
Spicli (jan. 30.)	161
Szélsőséges bolygó (aug. 15.)	163
Ünnep – rendőrroham nélkül (okt. 25.)	165

Van-e Gyurcsánynak bűne? (szept. 20.)	168
2012	
Akkor most jobb? (ápr. 3.)	173
A szabadság íze (márc. 11.)	175
Egy szelíd forradalmár (jan. 3.)	177
A történelmi sapka – lenn és fenn (jan. 9.)	179
Kinek fontos az átvilágítás? (márc. 6.)	181
A XX. század hagyatéka (máj. 13.)	183
Bukta (máj. 1.)	185
Célkeresztben (febr. 28.)	187
De ki itt a liberális? (jan. 29-30.)	189
Egy író temetése kapcsán (máj. 30.)	191
Elfuserált előjáték (ápr. 15.)	193
Az EU ledér oldala (febr. 12.)	196
Gondolatok a könyvhétről (jún. 11.)	199
Háttérmunkák (máj. 8.)	201
Valóban ilyenek akarunk lenni? (ápr. 24.)	203
A Manifesto to Humanity (jan. 16-17)	205
Kiáltvány az emberiséghez (jan. 16-17 .)	206
Kiegyezés, de hogyan? (máj. 22.)	209
Különböző szempontok (febr. 6.)	211
Logikus (jún. 17.)	213
Március (márc. 20.)	215
Méltó – méltatlan (jan. 22.)	216
Csend (regényrészlet) (febr.)	219

Újabb kötet – újabb műfaj. Murawskitól megszoktuk a szakmai változatosságot. Minden műfajban kipróbálta magát, mert becsülettel ki akarta tanulni választott mesterségét. Azt a szakmát, amelyet hivatásaként művelt évtizedeken át, és ma sem adja fel. Visszavonultan, a kanonizáltak által kiközösítve, szívósan, ahogyan a bűvópatak folytatja útját a föld alá kényszerülve. Hogy igaza van-e vagy sem, azt majd az utókor dönti el. Az a korszak, amelyben a jelenlegi érdekszövetségek már nem élnek. Sapienti sat, neki ennyi éppen elég.

Mindenben, amit művel, abszolút értékekre törekszik. Azokat örökíti meg jelen- és utókora számára, következetesen, elveihez és értékrendjéhez mindig hűen, úgy, ahogyan gyermekkorában otthon is tanulta. Nincs nagyobb erő, mint a család, mely kellőképpen feltarisznyálja az ifjakat a rájuk váró útra, a felnőttkorra. Az olyan család természetesen, amely követi az isteni rendet, igényeit pedig legfeljebb ideiglenesen jegeli, szünetelteti, de soha nem adja fel.

A publicista Murawski mintha homlokegyenest ellenkezne a lírai alkotóval. Szigorú kritikus, megalkuvást nem ismerő harcias amazon is tud lenni. Mindez csak látszat. Önéletírásából ismerjük, hogy ellentétes szülőpártól származik, mint annyi művész. Az anyai érzékenység, műveltség, a szépségkultusz és a családi hagyományok mellett ugyanúgy hatott rá az apai szigor, mely fegyelemre szoktatta, valamint a racionalitás, melynek Ariadné-fonalát követve képes volt gondoskodni magáról és szeretteiről, még a legvadabb és legdurvább lelkiületű korszakokban is. Ezért tudta önállósítani magát mindvégig a szigorúan kontroll alatt tartott társadalom keretein belül is, hogy a csekélyke időmaradványokat művészi tevékenységre fordíthassa.

Mintha nem is csak rövidke időkről volna szó! Dolgos élete során elsősorban tanított, kevesebbet állami, egyházi és alapítványi iskolákban, sokkal többet magántanárként. Mellette tolmácsolt, fordított, főként tudományos és műszaki anyagokat. Bármennyire is meghökkentőnek tűnik, ehhez elegendő alpműveltséggel rendelkezett, jóllehet szabadidejében nem ezek a témák töltötték ki a gondolatait. Ugyanezt az energiát fordíthatta volna műfordításra is, elvégre eredetileg műfordítónak készült. Az a jelenkor, amelyben élt, valósággal kilúgozta magából a művészetet és a művészi igényeket, így az író a műfordítást csak a lélek fényűzéseként, ráérő idejében művelhette, mert a száraz tudományok közvetítését fizették meg, s neki családjával együtt élni kellett. Életműve digitalizálásakor hökkenti meg a kortársakat, mennyi minden fért bele a látszólag kicsinyke időmaradványokba. Ez csak az ő tempójával és polihisztori ambíciójával volt lehetséges.

Jelen publicisztikakötete csupán töredékét mutatja fel a több évtizedes újságírói termésének. Oka egyszerű: jóval többet írt, mint amennyi egy könyv kereteiben elfér. Másrészt a többszöri számítógépcserék során több anyaga elveszett, jobban mondvá különféle újságokban kinyomtatva lappang – könyvtárakban és magánszemélyeknél. Egy jókedvű kutató majd egybegyűjti őket, ha lesz rá igény. Egyelőre két kötetnyi cikk, esszé, tanulmány és egyéb rendhagyó írás állt össze most, hogy a hazai közönségnek is bemutatkozzon. Nagy részük ugyanis külföldön jelent meg. Fontosak a dátumok, ezért hagytuk meg a cikkek végén őket. A publicisztika ugyanis a legkönnyebben elavuló műfaj. De csak akkor, ha nem klasszikus igénnyel és történelmi pontossággal írják őket.

/Lopes-Szabó Zsuzsa/